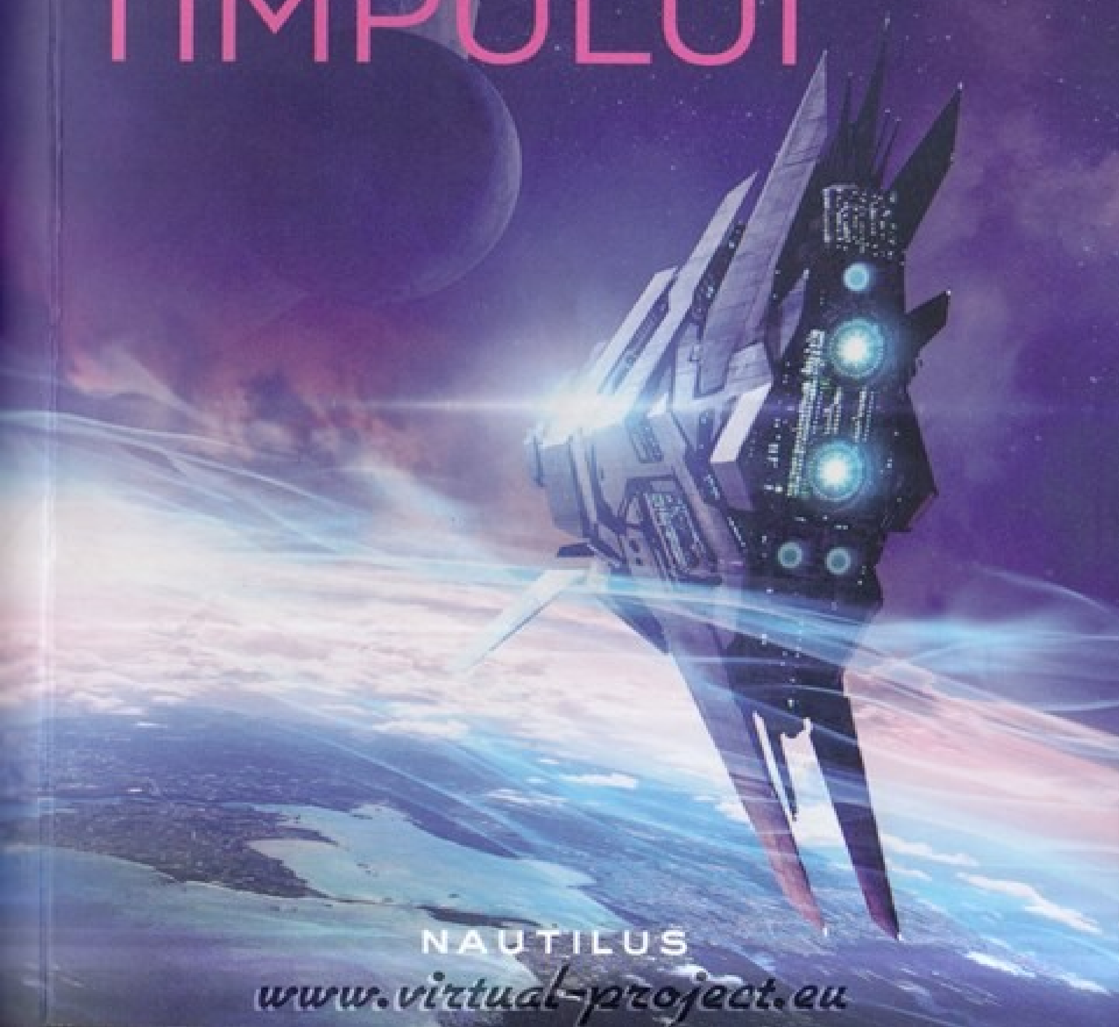
„Cea mai inteligentă imagine a evoluției civilizației umane pe care o veți descoperi vreodată într-un roman."

PETER F. HAMILTON

ADRIAN TCHAIKOVSKY

COPIII TIMPULUI

NAUTILUS

ADRIAN TCHAIKOVSKY s-a născut la Woodhall Spa, Lincolnshire. A studiat psihologia şi zoologia la Reading. Din motive care nu sunt clare nici pentru el însuşi, a ajuns să studieze Dreptul şi să practice avocatura la Reading şi Leeds, unde locuieşte în prezent. Este căsătorit, îi place să joace diverse roluri, ocazional e actor amator şi nu are animale de companie exotice sau periculoase, poate cu excepţia fiului său.

Este autorul seriilor de succes *Shadows of the Apt* şi *Echoes of the Fall.* A publicat şi alte volume, printre care *Copiii timpului,* care a câştigat Arthur C. Clarke Award pentru Cel mai bun roman SF în anul în care s-au împlinit

treizeci de ani de la înfiinţarea acestei distincţii.

ADRIAN TCHAIKOVSKY

COPIII TIMPULUI

Original: *THE CHILDREN OF TIME* (2015)

Traducere din limba engleză:
GABRIEL STOIAN

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2018

Pentru Portia

MULŢUMIRI

Multe mulţumiri consilierilor mei ştiinţifici, printre care se numără Stewart Hotston, Justina Robson, Michael Czajkowski, Max Barclay şi membri ai departamentului de Entomologie de la Muzeul de Istorie Naturală.

De asemenea, obişnuitele mulţumiri adresate soţiei mele Annie, agentului meu, Simon Kavanagh, lui Peter Lavery şi Bellei Pagan, dar şi tuturor celor de la Tor. Le sunt recunoscător pentru susţinerea unui proiect atât de profund şi ciudat de personal.

1

FACEREA

1.1 Doar un butoi cu maimuţe

În facilitatea Brin 2 nu existau ferestre – rotaţia însemna că „exteriorul” era în permanenţă „jos”, sub tălpi, neluat în seamă. Pe ecranele de pe pereţi era o ficţiune plăcută, o privelişte compozită a lumii de dedesubt, care ignora rotirea lor constantă, înfăţişând planeta ca atârnând nemişcată undeva în spaţiu: marmura verde trebuia să se asorteze cu cea de acasă, aflată la douăzeci de ani-lumină depărtare. La vremea lui, Pământul fusese verde, însă culorile se mai estompaseră de atunci. Probabil că nici nu fusese vreodată la fel de verde ca această lume minunat concepută, unde până şi oceanele sclipeau în culoarea smaraldului datorită fitoplanctonului care menţinea echilibrul oxigenului din atmosferă. Cât de delicată şi complexă era sarcina de a construi un monument viu, care să rămână în picioare mai multe epoci geologice.

Dincolo de desemnarea sa ca astronom, nu avea un nume oficial, deşi în rândul membrilor mai puţin inventivi ai echipajului exista o alegere hotărâtă de a fi numită „Simiana.” Doctorul Avrana Kern a privit planeta şi tot ce i-a venit în minte a fost *Lumea lui Kern.* Proiectul ei, visul ei, planeta *ei.* Prima dintre multe altele, a hotărât ea.

Acesta este viitorul. De aici va face omenirea următorul ei mare pas. Aici vom deveni zei.

— Acesta este viitorul, a spus ea cu voce tare.

Glasul ei răsuna în fiecare centru de audiţii al membrilor echipajului, nouăsprezece la număr, deşi cincisprezece dintre ei se aflau chiar în centrul de comandă, alături de ea. Nu era adevăratul centru de comandă – axa lipsită de gravitaţie în jurul căreia se roteau: aceea era pentru energie şi prelucrarea datelor, dar şi pentru încărcătura pe care o aveau.

— De aici va face omenirea următorul ei mare pas.

În ultimele două zile acest discurs îi răpise mai mult timp decât orice alte amănunte tehnice. A fost cât pe ce să rostească propoziţia despre oamenii care vor deveni zei, dar a păstrat-o doar pentru ea. *Mult prea controversată, având în vedere neghiobii din* Non Ultra Natura (NUN) *care rămăseseră acasă.* Proiecte ca ale ei stârniseră deja suficiente reacţii adverse. Ah, conflictele din facţiunile existente la acea dată pe Pământ mergeau mult mai departe: sociale, economice sau, pur şi simplu, *noi* şi *ei,* însă Kern reuşise să iniţieze facilitatea Brin – cu mulţi ani în urmă – în ciuda opoziţiei în creştere. Ideea devenise deja un fel de ţap ispăşitor pentru grupurile formate în rândul rasei umane. *Nişte primate certăreţe, toate. Ceea ce contează este progresul. Îndeplinirea potenţialului umanităţii şi al tuturor celorlalte forme de viaţă.* Ea fusese mereu una dintre cele mai aprige adversare ale reacţiei conservatoare care creştea în rândul teroriştilor din cadrul *Non Ultra Natura. Dacă şi-ar putea pune planurile în aplicare, ne-am întoarce toţi în peşteri. În copaci.* Scopul *principal al civilizaţiei este ca noi să depăşim limitele naturii, primitivi mărunţi şi plicticoşi.*

— Desigur, ne sprijinim pe umerii altora.

Formularea iniţială, cea care exprima modestia ştiinţifică acceptată, era „pe umerii giganţilor”, dar ea nu ajunsese în acea poziţie îngenunchind în faţa generaţiilor din trecut. *Pitici, nenumăraţi pitici,* s-a gândit ea, iar apoi – abia şi-a putut reţine un chicotit înfiorător – *pe umerii maimuţelor.*

La un gând al ei, un ecran-perete şi HUD[1]-urile din Ochiul Minţii lor au afişat schiţa generală a lui Brin 2 pentru a fi văzută de toţi. Dorea să le îndrepte atenţia şi să îi îndrume să aprecieze cum se cuvine triumful ei – pardon, *al lor.* Aşa: indicatorul nucleului central, încercuit de inelul vieţii şi al ştiinţei, era lumea lor în formă de tor. La un

---

[1] Prescurtare pentru Head-up Display sau bara de stare care îi prezintă utilizatorului informaţii privind scorul, situaţia resurselor etc. în timpul jocurilor video.

capăt al nucleului era umflătura inestetică a Modulului-Santinelă, care urma să fie lăsat să plutească liber pentru a deveni postul de observaţie cel mai lung şi mai singuratic din univers. Capătul opus al indicatorului se lăuda cu Butoiul şi Flaconul. Conţinutul: maimuţe şi, respectiv, viitorul.

— Trebuie să le mulţumesc în mod deosebit echipelor tehnice conduse de doctorii Fallarn şi Medi pentru activitatea lor neobosită în domeniul reformatării – şi, fără să vrea, a fost pe cale să spună „a lumii lui Kern” – planetei-subiect aleasă de noi, pentru a asigura un mediu sigur şi ocrotitor pentru măreţul nostru proiect.

Desigur, Fallarn şi Medi erau de mult în drum spre Pământ şi, după încheierea activităţii de cincisprezece ani, începuseră călătoria de întoarcere de treizeci de ani. Dar asta nu era decât un mod de a pregăti terenul, ca să deschidă calea pentru Kern şi visul ei. *Suntem – sunt – tot ce presupune această activitate.*

O călătorie de douăzeci de ani-lumină spre casă. În timp ce treizeci de ani abia se scurg pe Pământ, pentru Fallarn şi Medi vor trece doar douăzeci de ani în sicriele lor reci. Pentru ei, călătoria este aproape la fel de rapidă ca viteza luminii. De ce minuni suntem în stare!

Din punctul ei de vedere, motoarele care o propulsau cu o viteză apropiată de cea a luminii nu reprezentau decât nişte unelte neinspirate pentru a o mişca printr-un univers pe care biosfera Pământului era pe cale să îl moştenească. *Deoarece umanitatea poate fi mai fragilă decât ne putem închipui, de aceea am aruncat năvodul nostru din ce în ce mai în larg…*

Istoria umanităţii stătea în echilibru pe o muchie de cuţit. În cele din urmă, mileniile de ignoranţă, prejudecăţi, superstiţii şi eforturile disperate îi aduseseră în acel punct: omenirea va da naştere unor noi forme de viaţă, înzestrate cu inteligenţă, după propria sa imagine. Umanitatea nu va mai rămâne singură.

Chiar şi în viitorul neînchipuit de îndepărtat, când Pământul va fi cuprins de flăcări şi ţărână, va exista o

moştenire răspândită dincolo de stele – o specie infinită, în expansiune, alcătuită din vieţi de pe Pământ, îndeajuns de diversă pentru a supravieţui, indiferent de noroc, până la dispariţia întregului univers şi, probabil, şi dincolo de asta. *Chiar dacă vom muri, vom trăi prin copiii noştri.*

Să îi lăsăm pe cei din mişcarea NUN să îşi pună speranţele într-un singur plan şi să îşi predice jalnicul crez al purităţii şi al supremaţiei umane, s-a gândit ea. *Noi vom evolua mai repede decât ei. Îi vom lăsa în urmă. Aceasta va fi prima dintre cele peste o mie de lumi cărora le vom da viaţă.*

Pentru că suntem zei şi suntem singuri, de aceea vom crea…

Acasă lucrurile mergeau rău, cel puţin aşa sugerau imaginile vechi de douăzeci de ani. Avrana trecuse fără nicio patimă peste tulburări sociale, dezbateri încinse, demonstraţii şi violenţe, gândindu-se doar: *Cum de am ajuns atât de departe cu atâţia neghiobi în fondul nostru genetic?* Lobby-ul desfăşurat de cei din *Non Ultra Natura* reprezenta doar latura extremistă a unei întregi coaliţii de grupări politice umane – conservatoare, filosofice, chiar profund religioase – care constatau progresul, dar afirmau că mai departe nu se putea merge. Erau cei care luptau în continuare din răsputeri împotriva altor modificări ale genomului uman, împotriva eliminării graniţelor ce nu trebuiau depăşite de Inteligenţele Artificiale (IA-uri) şi împotriva unor programe ca ale Avranei.

Şi totuşi, ei pierd teren.

Terraformarea va continua şi în alte locuri. Lumea lui Kern era doar una dintre numeroasele planete care vor beneficia de atenţia unor oameni precum Fallarn şi Medi, fiind transformate din simple roci chimice, dure – de dimensiuni aproximativ egale cu ale Pământului şi situate cam la aceeaşi distanţă de un soare – în ecosisteme echilibrate prin care Kern ar fi putut să se plimbe fără costum spaţial, simţind doar un disconfort minor. După eliberarea maimuţelor şi după ce Modulul-Santinelă se va desprinde pentru a le monitoriza, atenţia ei se va îndrepta

spre ceilalţi germeni. *Vom semăna universul cu toate minunile Pământului.*

În discursul ei, căruia abia dacă îi acorda importanţă, a enumerat o listă de alte nume, ale unor oameni aflaţi acolo sau acasă. Persoana căreia dorea cu adevărat să îi mulţumească era ea însăşi. Luptase pentru acel lucru, longevitatea ei modificată permiţându-i să poarte dezbaterea de-a lungul câtorva durate de viaţă umană. Stârnise conflicte în birourile unor finanţatori şi în laboratoare, la simpozioane ştiinţifice şi în cadrul unor emisiuni populare de divertisment doar ca să facă posibil acest lucru.

Eu, eu am reuşit acest lucru. Am construit cu mâinile voastre, cu ochii voştri am măsurat, dar mintea din spatele tuturor realizărilor este doar a mea.

A continuat să vorbească aşa cum stabilise, cuvintele plictisind-o probabil mai mult decât pe auditori. Adevăraţii ascultători vor recepţiona acel discurs abia peste douăzeci de ani: confirmarea definitivă de acasă privind modul în care aveau să evolueze lucrurile. Mintea ei a luat legătura cu centrul lui Brin 2. *Confirmă sistemele Butoi,* a cerut ea prin legătura cu computerul de control al facilităţii; era o verificare care în ultima vreme devenise un tic nervos.

În parametri normali, i-a răspuns acesta. Iar ea, dacă cerceta din urmă acel sumar tern, va vedea indicatoarele exacte ale navei de aterizare, starea ei de pregătire, ba chiar şi semnele vitale ale celor zece mii de primate care constituiau încărcătura ei, câţiva aleşi care vor moşteni, dacă nu Pământul, măcar acea planetă, indiferent cum va fi ea numită.

Nu contează cum o vor numi *ele,* odată ce nanovirusul ridicat le va conduce îndeajuns de mult pe calea dezvoltării. Biotehnicienii estimaseră că doar vreo treizeci sau patruzeci de generaţii de maimuţe le vor duce la stadiul în care ele ar putea lua legătura cu Modulul-Santinelă şi cu singurul său ocupant.

Alături de Butoi se afla Flaconul: sistemul de livrare a virusului care va accelera dezvoltarea maimuţelor în

direcţia dorită – după un secol sau două, ele vor putea merge în două picioare, depăşind distanţele fizice şi mentale cu care se confruntase umanitatea milioane de ani plini de greutăţi.

Încă un grup de oameni cărora trebuia să le mulţumească, pentru că ea nu era specialistă în biotehnologie. Văzuse însă planurile şi simulările, iar sistemele specializate examinaseră teoria şi o exprimaseră succint în termeni pe care doar ea, un geniu în polimatematică, îi putea înţelege. Din câte pricepuse, virusul acela era cu siguranţă o realizare impresionantă. Indivizii infectaţi cu el vor da naştere unor progenituri mutante, care vor suferi o serie de modificări folositoare: o dimensiune şi o complexitate sporită a creierului, un corp mai mare pentru a-l găzdui, comportamente mai flexibile, capacităţi de învăţare rapidă… Virusul va recunoaşte chiar şi infecţiile prezente la alţi indivizi din aceeaşi specie, astfel încât să încurajeze înmulţirea selectivă, astfel încât cele mai bune specimene să dea naştere altora şi mai bune. Era vorba de un întreg viitor într-o carapace microscopică, atât de hotărâtă şi aproape la fel de inteligentă ca şi creaturile pe care le va îmbunătăţi. Va interacţiona cu genomul-gazdă la un nivel profund, se va replica în celulele sale ca un nou organit, transferându-se în urmaşul gazdei până când întreaga specie va fi supusă contaminării benevole. Indiferent cât de multe transformări aveau să sufere maimuţele, acel virus se va adapta la orice genom cu care devenea partener, analizând, modelând şi improvizând indiferent ce moştenea – până lua naştere ceva care îşi putea privi creatorii în ochi, înţelegând totul.

Îi convinsese pe cei de acasă descriind felul în care coloniştii vor ajunge la planetă, iar apoi vor coborî din ceruri ca nişte zeităţi pentru a-şi cunoaşte noul popor. Creatorii nu vor fi întâmpinaţi de o lume sălbatică şi dură, ci de o rasă de slujitori şi asistenţi evoluaţi şi înzestraţi cu inteligenţă. Asta le spusese celor din sălile de consilii şi membrilor de comisii de pe Pământ, dar nu acesta fusese

scopul eforturilor ei. Argumentul principal era cel legat de maimuţe şi de ceea ce vor deveni ele.

Era unul dintre aspectele care i-a scandalizat cel mai mult pe cei din NUN. Au zbierat că nişte biete fiare vor fi transformate în superfiinţe. În realitate, ca nişte copii răsfăţaţi, ei se răzvrăteau împotriva ideii de a *împărtăşi.* Doar umanitatea tânjea după atenţia exclusivă a universului. La fel ca multe alte proiecte prezentate drept chestiuni politice, elaborarea virusului fusese periclitată de proteste, sabotaje, acte de terorism şi crime.

Şi totuşi, până la urmă, ne ridicăm deasupra propriei naturi josnice, a gândit Kern cu satisfacţie. Şi, desigur, exista un mic grăunte de adevăr în insultele pe care NUN i le arunca, deoarece ei *nu* îi păsa de colonişti sau de visurile neoimperialiste ale semenilor ei. Ea dorea să creeze o nouă viaţă, fidelă propriei imagini, cât şi umanităţii. Voia să afle ce ar putea apărea, ce fel de societate, ce capacitate de înţelegere va rezulta după ce maimuţele vor fi lăsate să evolueze în felul lor simiesc... Pentru Avrana Kern *acesta* era preţul, recompensa pentru că îşi folosise geniul pentru binele rasei umane: acest experiment; acea întrebare planetară *ce-ar fi dacă.* Eforturile ei declanşaseră un şir de lumi terraformate, dar preţul ei era că prima lume născută să fie a *ei,* un cămin pentru oamenii ei nou-creaţi.

Prin tăcerea ce avea să urmeze şi-a dat seama că ajunsese spre finalul discursului, iar acum toată lumea considera că ea doar adăuga un suspans inutil unui lucru care nu avea nevoie să fie descris în culori prea sclipitoare.

— Domnule Sering, eşti pe poziţie? a întrebat ea, folosind un canal deschis, pentru a fi auzită de toţi.

Sering era voluntarul, cel pe care îl vor lăsa acolo. Va orbita mulţi ani în jurul laboratorului lor de dimensiuni planetare, petrecându-şi timpul în somn criogenic până când va sosi momentul să devină mentorul noii rase de primate înzestrate cu raţiune. Aproape că îl invidia, pentru că el va vedea, auzi şi trăi lucruri la care nicio altă fiinţă umană nu avusese acces. El va deveni noul Hanuman, zeul

maimuţelor.

Aproape că îl invidia, dar de fapt Kern prefera să plece de acolo pentru a întreprinde alte proiecte. Îi lăsa pe alţii să devină zei ai unor lumi izolate. Ea va păşi spre stele şi va urca în panteon.

— Nu, nu sunt pe poziţie.

Din câte se părea, Sering simţea că şi el merita un public mai numeros, pentru că transmisese acel mesaj pe canalul general.

Kern a simţit un fior de iritare. *Fizic, nu pot să fac totul singură. Cum de alţi oameni nu reuşesc să se ridice la standardele impuse de mine exact când trebuie să mă bazez pe ei?*

— Poate ne explici de ce, i s-a adresat ea doar lui Sering.

— Speram să pot spune şi eu câteva cuvinte, doctore Kern.

Acesta era ultimul contact cu specia lui pentru că multă vreme nu va mai avea pe nimeni aproape, şi-a dat ea seama, astfel că solicitarea era justificată. Dacă făcea o demonstraţie convingătoare, atunci ea va fi adăugată legendei create. A pregătit discursul principal, dar, cu toate acestea, a decalat mesajul lui Sering cu câteva secunde în cazul în care el ar fi devenit siropos sau ar fi spus ceva nepotrivit.

— Acesta este un punct de cotitură în istoria umană, a auzit ea vocea lui Sering, de obicei uşor gravă, iar apoi, prin ea, a ajuns la toţi ceilalţi. Imaginea lui era în HUD-urile Ochiului Minţii lor, cu gulerul strălucitorului echipament de protecţie de culoare oranj, încheiat până la bărbie. După cum vă puteţi imagina, a trebuit să mă gândesc îndelung şi serios înainte de a mă dedica acestei acţiuni. Însă unele lucruri sunt prea importante. Câteodată trebuie doar să faci ce e mai bine, indiferent care ar fi preţul pe care îl vei plăti.

Kern a încuviinţat încântată. *Fii o maimuţă de treabă şi încheie cât mai curând, Sering. Unii dintre noi avem de construit un viitor.*

— Am ajuns atât de departe şi, totuşi, comitem cele mai

vechi erori, a continuat cu încăpăţânare Sering. Ne aflăm aici, cu universul în mâini, şi, în loc să ne continuăm destinele, complotăm împotriva propriei noastre desuetudini.

Atenţia ei a fost distrasă puţin şi, până să-şi dea seama ce spusese Sering, cuvintele ajunseseră şi la urechile membrilor echipajului. Brusc, a auzit un murmur de îngrijorare printre ei şi chiar cuvinte rostite simplu, în şoaptă, de cei aflaţi aproape de ea. Între timp, doctorul Mercian i-a trimis o alertă pe un alt canal: „De ce se află Sering în nucleul motorului?”

Sering nu trebuia să se afle în nucleul motorului cu indicator. Trebuia să fie în Modulul-Santinelă, gata să se lanseze în orbită şi să intre în istorie.

A întrerupt transmisia către echipaj şi i-a ordonat furioasă lui Sering să spună ce avea de gând. Pentru câteva momente, avatarul lui s-a uitat la ea, în câmpul vizual, şi abia apoi vocea i s-a sincronizat cu imaginea.

— Doctore Kern, trebuie să fii oprită! Tu şi cei care îţi seamănă – noile tale fiinţe umane, noile maşini, noile specii. Dacă vei reuşi aici, atunci vor urma alte lumi acolo – chiar tu ai spus-o, şi ştiu că ele sunt terraformate chiar acum. *Non Ultra Natura!* Nu mai mare decât natura.

Apelând la jigniri personale, Kern a risipit momente vitale în care l-ar fi putut descuraja, după care el a vorbit din nou.

— Doctore, am întrerupt legătura cu tine. Fă acelaşi lucru cu mine dacă vrei, dar deocamdată o să vorbesc şi să nu mă mai întrerupi!

Ea a încercat să preia controlul asupra lui, cercetând prin sistemele computerului de comandă ca să descopere ce făcuse Sering, dar el i-a interzis elegant accesul. Existau sectoare întregi din sistemele facilităţii care nu apăreau pe schema ei mentală, iar când le-a căutat în computer, acesta a refuzat să confirme existenţa lor. Niciunul dintre acele sisteme nu reprezentau o prioritate pentru misiunea ei – nici Butoiul, nici Flaconul, nici măcar Modulul-Santinelă – aşadar niciunul dintre ele nu fusese

verificat obsesiv în fiecare zi.

Nu puneau în pericol misiunea, dar afectau grav *facilitatea.*

— A deconectat sistemele de siguranţă ale reactorului, a anunţat-o Mercian. Ce se petrece? De ce a ajuns tocmai în nucleul motorului?

Alarmă, dar nu panică, ceea ce reprezenta doar un semn de atenţionare pentru starea membrilor echipajului.

Este în nucleul motorului deoarece moartea lui va fi instantanee şi absolută şi, prin urmare, probabil fără dureri, a bănuit Kern. Spre surprinderea celorlalţi, ea începuse deja să se mişte. S-a îndreptat spre tunelul de acces care ducea spre pilonul central şi subţire al staţiei, îndepărtându-se de etajul exterior care rămânea „jos” atâta vreme cât ea era aproape de el; urcând în afara acelui puţ gravitaţional fals spre acul lung în jurul căruia se roteau toate. A urmat o rafală de mesaje din ce în ce mai îngrijorate. Voci care strigau după ea. Ştia că unii dintre ei o vor urma.

Sering continua să vorbească însufleţit.

— Doctore Kern, acesta nu e nici măcar începutul.

În ciuda faptului că se răzvrătise, tonul vocii lui rămăsese necruţător de politicos.

— Întoarcerea acasă cred că a început deja. Întoarcerea acasă probabil că s-a şi încheiat. Probabil că peste câţiva ani vei afla că fiinţelor umane le-au fost redate Pământul şi viitorul nostru. Fără maimuţe supraevoluate, doctore Kern. Fără computere invincibile. Fără spectacole bizare ale înfăţişărilor umane. Vom avea universul pentru noi, aşa cum ne-a fost menit – aşa cum a fost mereu destinul nostru. Pe toate coloniile, în sistemul solar şi în afara lui, agenţii noştri au acţionat deja. Vom prelua puterea – cu consimţământul majorităţii, înţelegi, doctore Kern?

Ea se simţea din ce în ce mai uşoară în timp ce urca spre un „sus” care devenea un „înăuntru.” Ştia că ar fi trebuit să îl blesteme pe Sering, dar ce rost avea dacă el nu o va auzi?

Nu era drum prea lung până la starea de

imponderabilitate din interiorul gol al indicatorului. A avut de ales: fie să înainteze spre nucleul motorului, unde Sering sigur îşi luase măsuri că nu va fi deranjat; fie spre exterior. Cât mai departe, în înţelesul cel mai propriu al cuvântului.

Putea trece peste orice făcuse Sering. Avea încredere deplină în superioritatea capacităţilor ei. Cu toate astea, îi va lua ceva timp. Dacă se arunca pe acolo, în josul indicatorului, spre Sering, spre capcanele şi barierele blocate de el, însemna că nu va avea prea mult timp.

— Doctore Kern, dacă cei care ne hotărăsc soarta ne refuză, a continuat vocea aceea respingătoare în urechile ei, atunci vom lupta. Dacă va trebui să smulgem înapoi destinul omenirii, atunci vom lupta.

Abia dacă a înţeles ce spunea acel om, dar a cuprins-o un fior de gheaţă – nu din cauza pericolului care îi pândea pe ea şi pe Brin 2, ci din cauza a ceea ce spunea despre pământ şi colonii. *Un război? Imposibil. Nici măcar dacă membrii NUN...* Însă era adevărat că avuseseră loc câteva incidente – asasinate, tulburări sociale, explozii. Întreaga Bază Europa fusese compromisă. Însă oamenii din NUN stârneau o furtună inevitabilă a destinului evident. Crezuse mereu asta. Astfel de răbufniri reprezentau ultimele chinuri ale subdezvoltaţilor umanităţii.

Acum se îndrepta în cealaltă direcţie, îndepărtându-se de nucleul motorului, de parcă Brin ar fi avut suficient spaţiu în interiorul său ca ea să scape cu viaţă din explozia ce va urma. Cu toate acestea, era perfect raţională. Ştia exact încotro se îndrepta.

În faţa ei se afla portalul circular al Modulului-Santinelă. Doar după ce l-a văzut şi-a dat seama că o parte a minţii ei – cea pe care se baza întotdeauna pentru exactitatea calculelor mai complexe – înţelesese pe de deplin situaţia în care se afla şi analiza singura cale, redusă, dar posibilă, de salvare.

Acela era locul în care trebuia să se afle Sering. Aceea era nava înceată spre viitor, pe care el – într-un timp potrivit – ar fi pilotat-o. A dat ordin uşii să se deschidă şi a

descoperit uşurată că aceasta – singura parte din echipamentul de care se ocupa Sering – părea să fi fost scutită de modificările făcute de el.

A urmat prima explozie şi Kern a crezut că era şi ultima. Brin a scrâşnit şi s-a cutremurat în jurul ei, dar nucleul motorului a rămas stabil – dovadă faptul că ea însăşi nu se dezintegrase. A revenit la agitaţia dementă a mesajelor disperate, schimbate între membrii echipajului. Sering blocase modulele de salvare. Nu voia ca vreun om să scape de soarta pe care o alesese pentru el. Uitase cumva de Modulul-Santinelă?

Modulele care explodau îl vor scoate pe Brin 2 de pe traiectorie, propulsându-l fie spre planetă, fie în spaţiu. Trebuia să se desprindă de el.

La comanda ei, uşa s-a deschis, iar Butucul-Santinelă a afişat diagnosticul mecanismului de eliberare. Înăuntru era foarte puţin spaţiu, doar sicriul de somn criogenic – *nu te gândi ca la un sicriu!* – şi terminalele sistemelor asociate lui.

Butucul a interogat-o – nu era persoana potrivită şi nici nu purta îmbrăcămintea adecvată pentru un somn criogenic prelungit. *Dar nu am de gând să stau aici secole, ci îndeajuns de mult cât să fiu salvată.* A trecut repede peste comentariile lui, iar în acelaşi timp diagnosticele au localizat intervenţia lui Sering ori, mai degrabă, au identificat, printr-un proces de eliminare, acele părţi ale procesului de eliberare care fuseseră şterse din baza lui de date.

Sunetele de afară i-au sugerat că cea mai bună soluţie era să dea comanda de închidere a uşii, iar apoi să blocheze sistemele, astfel încât nimeni din afară să nu o poată deranja.

A urcat în tancul de somn criogenic, iar aproape simultan au început să se audă bătăi în uşă; ceilalţi membri ai echipajului ajunseseră la aceeaşi concluzie ca şi ea, dar ceva mai târziu. Le-a blocat mesajele. A blocat şi mesajele lui Sering, care cu siguranţă nu avea cum să îi spună ceva folositor. Era mai bine să nu trebuiască să

păstreze legătura cu oricine ar fi fost afară, exceptând sistemele de control ale Butucului.

Nu avea habar cât timp îi mai rămăsese la dispoziţie, dar a acţionat cu repeziciunea şi atenţia care o caracterizau şi care o ajutaseră să devină ceea ce era acum. *Ajută-mă să conduc Brin 2 şi du-mă în Modulul-Santinelă. Ce maimuţă deşteaptă şi blestemată am ajuns să fiu!* Bătăile înfundate deveneau tot mai insistente, dar în acel modul nu încăpea decât o persoană. Întotdeauna fusese lipsită de inimă, dar atunci a descoperit că era şi mai nemiloasă, nemaigândindu-se la toate acele nume şi chipuri, la colegii ei fideli, pe care ea şi Sering îi condamnau acum la un sfârşit exploziv.

De care încă nu am scăpat nici eu, a ţinut ea să îşi reamintească. Iar apoi a reuşit: o cale cotită şi ascunsă, care evita sistemele-fantomă activate de Sering. Oare o să meargă? Nu avea posibilitatea să facă o probă, dar nici alte soluţii. Şi nici, probabil, prea mult timp.

Eliberează! a comandat ea Butucului, apoi a spus cu voce tare toate modurile în care era programat să întrebe: „Eşti sigură?”, până când ea a simţit că mecanismele din jur se mişcă.

Apoi Butucul i-a cerut să intre în somn criogenic imediat, aşa cum fusese planul, dar ea l-a făcut să mai aştepte. În cazul în care căpitanul nu dispărea odată cu nava ei, măcar putea să urmărească distrugerea de la distanţă. *Dar de ce distanţă ar fi nevoie?*

Până în acel moment primise câteva sute de mesaje care îi solicitau insistent atenţia. Fiecare membru al echipajului dorea să discute cu ea, dar ea nu avea ce să le spună niciunuia dintre ei.

Pe de altă parte, Modulul-Santinelă nu avea ferestre. Dacă ar fi dorit, i s-ar fi putut oferi o prezentare HUD a lui Brin 2, care dispărea în depărtare, în vreme ce mica ei cuvă a vieţii pătrundea pe orbita prestabilită.

Apoi a revenit la sistemele lui Brin, la canalele interne de comunicaţie, amplificate de Butucul Santinelei, care i-au transmis instrucţiunea: *Lansează Butoiul!*

S-a întrebat dacă era vorba doar de o sincronizare proastă, dar, gândind retrospectiv, aceea fusese prima şi cea mai bine îndeplinită sarcină a lui Sering – îndeajuns de subtilă cât să se sustragă tuturor verificărilor ei, deoarece, practic, lansarea Flaconului şi a Butoiului nu intrase în atenţia ei. *Pe umerii altora,* spusese ea, însă nu se gândise nicio clipă la cei de sub ea, în piramida reuşitei. Până şi cel mai neînsemnat dintre ei trebuia să accepte să suporte povara, altfel totul avea să se prăbuşească.

A văzut racheta nu doar cu ochiul minţii, ci şi prin floarea apărută scurt în rapoartele prezentate de computerele de pe Brin 2 privind avariile, în timp ce toţi colegii şi facilitatea ei, dar şi Sering-trădătorul şi întreaga ei muncă s-au transformat brusc într-un simplu nor de fragmente care s-au dispersat cu rapiditate, o răsuflare fantomatică a atmosferei care se disipa, împreună cu nişte rămăşiţe organice imposibil de identificat.

Corectează cursul şi stabilizează-l! Anticipase o undă de şoc, dar Modulul-Santinelă era deja destul de departe, iar energia şi materia lui Brin 2 erau atât de minuscule în comparaţie cu distanţele existente, încât a fost nevoie doar de o ajustare minoră ca Modul-Santinelă să rămână pe orbita programată.

Arată-mi! S-a resemnat în legătură cu imaginea dar, de la acea distanţă, nu părea să fie mare lucru. O explozie; o navă minusculă arsă, tot ce mai rămăsese din ideile şi prietenii ei.

La ultima analiză, la urma urmei nu fusese vorba decât de un butoi cu maimuţe supraevoluate. De la acea distanţă, pe fundalul uriaş şi nepăsător al Restului, îi venea greu să spună de ce vreuna dintre acele fiinţe contaseră cât de puţin.

Semnal de alarmă! a ordonat ea. Asta pentru că oamenii de pe Pământ trebuiau să afle ce se întâmplase. Trebuiau să ştie că era cazul să vină şi să o ia de acolo, să fie trezită ca Frumoasa Adormită. La urma urmei, ea era doctorul Kern. Reprezenta viitorul omenirii şi se afla acolo. Aveau

nevoie de ea.

Era nevoie de o perioadă de douăzeci de ani pentru ca semnalul ei să ajungă pe Pământ. Şi de mult mai mulţi ani pentru ca echipele de salvare să ajungă acolo, chiar dacă navele ar fi fost dotate cu cele mai bune motoare pe bază de fuziune, capabile să accelereze până la trei sferturi din viteza luminii. Însă corpul ei fragil va supravieţui îndelungului somn criogenic – ba chiar şi mai mult de atât.

Câteva ore mai apoi a văzut şi finalul: Butoiul pătrundea în atmosferă.

Nu urma traiectoria planificată, deoarece explozia de pe Brin 2 îl lansase pe o tangentă, astfel încât el abia a evitat să fie aruncat pentru totdeauna în spaţiu. Pe termen lung, încărcătura lui nu mai conta. Butoiul a ars, lăsând o dâră ca de meteorit în atmosfera unei lumi înverzite. Într-un fel, gândul la groaza teribilă prin care treceau primatele, în timp ce mureau de spaimă sau arse, a mişcat-o ceva mai mult decât moartea semenilor ei umani. *Iar Sering nu ar susţine că asta reprezenta o dovadă că avusese dreptate?*

Din obişnuinţă, cu o meticulozitate profesională, acum inutilă, a localizat Flaconul, urmărind cum recipientul mai mic se rătăceşte prin atmosferă într-un unghi ceva mai bun, livrând încărcătura sa virală unei lumi fără maimuţele cărora le era destinată.

Putem aduce şi mai multe maimuţe. Aceasta a fost o mantră curioasă, dar a făcut-o să se simtă mai bine. Virusul care grăbea evoluţia avea să reziste milenii. Proiectul putea supravieţui trădării şi dispariţiei creatorilor lui. Se va ocupa personal de asta.

Ascultă schimbarea semnalelor radio. Să mă trezeşti când le auzi! a ordonat modulului.

Computerul modulului nu s-a arătat prea încântat de asta. Avea nevoie de parametri mai precişi. Kern s-a gândit la toate evenimentele de acasă pentru care ar fi dorit să fie apreciată. Enumerarea lor era totuna cu încercarea de a prezice viitorul.

Atunci, oferă-mi opţiuni!

HUD-ul ei a derulat o serie de posibilităţi. Computerul

modulului era o operă de inginerie complicată, îndeajuns de complexă să mimeze sensibilitatea, chiar dacă nu era chiar a lui.

Încarcă facilitatea! a cerut ea. Nu era cel mai plăcut gând din lume, dar nu spusese mereu cât de uşoară ar fi fost viaţa dacă ar fi putut organiza lucrurile chiar ea? Modulul putea încărca în el o imagine a conştiinţei ei. Deşi era o copie imperfectă, ea putea alcătui un compozit Kern-computer ca să poată reacţiona la evenimentele externe printr-o simulare a propriei sale aprecieri. A scanat avertismente şi notaţii – o tehnologie mai avansată pe care ei trebuiau să o inventeze. Cu timpul, se anticipa că reţeaua de IA-uri o va încorpora pe Kern cea uploadată, astfel încât compozitul să poată face distincţii din ce în ce mai bune. Probabil că rezultatul final va fi ceva mai inteligent şi mai competent decât produsul rezultat din combinarea umanului cu maşinăria.

Asta să faci! a dat ea instrucţiune, lăsându-se pe spate şi aşteptând ca modulul să înceapă scanarea creierului ei. *Numai ca ei să se grăbească să trimită echipa de salvare.*

1.2 Micuţa şi curajoasa păienjeniţă-vânător

Ea este Portia, şi vânează.

Are opt milimetri lungime, dar este o tigroaică în lumea ei micuţă, feroce şi vicleană. Ca orice păianjen, are corpul alcătuit din două părţi. În micul ei abdomen sunt plămânii şi intestinele. Partea cu capul este dominată de doi ochi uriaşi, îndreptaţi spre înainte pentru o vedere binoculară perfectă, pe dedesubtul unei perechi de smocuri minuscule, care formează o coroană ca nişte coarne. Nu se vede foarte bine de perişorii cu model întrerupt, în cafeniu şi negru. Pentru prădători, pare mai curând o frunză moartă decât o pradă vie.

Aşteaptă. Dedesubtul ocelilor[2] ei formidabili, chelicerele ei sunt înconjurate de părţi ale gurii, ca nişte membre: pedipalpii ei au o culoare uimitor de albă, ca o mustaţă

[2] Majoritatea păianjenilor au patru perechi de oceli, ochi simpli.

care tresare. Ştiinţa a numit-o *Portia labiata,* ca fiind o specie nevinovată de păianjen-săritor.

Atenţia ei este aţintită asupra unui alt păianjen aflat în cuibul lui din pânză. Acesta se numeşte *Sciytodes pallida,* un păianjen cu picioare lungi şi cocoşat, dar capabil să scuipe o pânză otrăvitoare. Păianjenul Scytodes este specializat în a prinde şi consuma păianjeni-săritori precum Portia.

Portia este specializată în a consuma păianjeni care mănâncă păianjeni, mulţi dintre ei fiind mai mari şi mai puternici decât ea.

Ochii ei sunt extraordinari. Acuitatea vizuală a unei primate este asigurată de acele discuri de mărimea unei gămălii de ac şi de camerele flexibile dinapoia lor, care aduc laolaltă lumea din jurul lor.

Portia nu gândeşte. Cei şaizeci de mii de neuroni abia dacă pot alcătui un creier, comparativ cu cei o sută de miliarde de neuroni din creierul unui om. Însă în acel nod minuscul de ţesuturi se întâmplă ceva. Ea şi-a recunoscut deja duşmanul şi ştie că scuipatul lui va face ca orice asalt frontal să devină fatal. S-a jucat deja cu marginea pânzei păianjenului Scytodes, trimiţându-i false indicii tactile de diferite nuanţe, pentru a afla dacă poate fi ademenit. Ţinta a tresărit o dată sau de două ori, dar nu s-a lăsat păcălită.

Asta pot face câteva zeci de mii de neuroni: Portia a încercat de mai multe ori şi a dat greş, ghidându-se după cele care demonstrau rezultatul cel mai bun, dar acum va acţiona în mod diferit.

Ochii ei ageri au examinat ce se află în jurul pânzei, crengile şi rămurelele care atârnau deasupra şi dedesubtul ei. După o analiză meticuloasă, undeva în micul ei nod de neuroni s-a format o hartă tridimensională, după care a conceput un traseu chinuitor pentru a-l ataca pe Scytodes de deasupra, ca un asasin minuscul. Abordarea nu e perfectă, dar reprezintă cea mai bună soluţie pe care o permite mediul, iar fărâma ei de creier a pregătit dinainte totul ca pe un exerciţiu teoretic. Abordarea planificată o va scoate din câmpul vizual al prăzii aproape pe tot parcursul

deplasării, dar, chiar şi atunci când nu o va mai putea vedea, prada va rămâne în mintea ei micuţă.

Dacă prada ar fi altceva decât Scytodes, ar aplica o tactică diferită – ori ar experimenta până când va reuşi. De obicei, metoda dă roade.

Strămoşii Portiei au făcut astfel de calcule şi au luat decizii vreme de milenii, fiecare generaţie fiind, puţin câte puţin, mai avansată, întrucât cei mai buni vânători sunt cei care se hrănesc bine şi depun mai multe ouă.

Deocamdată, cu naturaleţe, Portia se pregăteşte să pornească în căutare, când privirea îi este atrasă de o mişcare.

A sosit şi altcineva din specia ei, un mascul. Şi el a examinat prada, dar acum privirea lui ascuţită o fixa pe ea.

Indivizii din trecut ai speciei ei ar fi socotit probabil că micul mascul era o masă mai sigură decât Scytodes şi ar fi acţionat în consecinţă, dar acum s-a schimbat ceva. Prezenţa masculului îi vorbeşte. Este o experienţă nouă şi complexă. Silueta ghemuită acolo, la capătul celălalt al pânzei, nu este doar irelevantă ca pradă/pereche. Între ei s-a ţesut o legătură invizibilă. Ea încă nu înţelege că el este *ceva asemănător ei*, dar capacitatea ei formidabilă de a calcula strategii a căpătat o nouă dimensiune. A apărut o nouă categorie, care înmulţeşte de o sută de ori opţiunile pe care le are: *aliat*.

Câteva minute întregi, cei doi păianjeni-vânători îşi examinează hărţile mentale, în timp ce Scytodes atârnă absent între ei. Apoi Portia urmăreşte masculul cum se furişează puţin pe după marginea pânzei. Aşteaptă mutarea ei. Ea nu face nimic. El se mişcă din nou. În cele din urmă, a ajuns în locul în care prezenţa lui schimbă calculele ei instinctive privind şansele de reuşită.

Ea se mişcă pe traseul pe care îl stabilise, târându-se, sărind şi coborând pe un fir, şi în tot acest timp mintea ei păstrează imaginea acelei lumi tridimensionale şi a celorlalţi doi păianjeni incluşi în ea.

În cele din urmă, ea a ajuns pe poziţie deasupra plasei Scytodesului, având în ochi imaginea masculului nemişcat.

Aşteaptă până când el face o mişcare. Acesta se strecoară pe firele de mătase, testând cu precauţie echilibrul. Mişcările lui sunt mecanice, repetitive, ca şi cum ar fi doar o bucată dintr-o frunză uscată care a alunecat pe pânză. Scytodes face o mişcare, apoi rămâne neclintit. O adiere face pânza să tresară, iar masculul se mişcă mai rapid la adăpostul zgomotului de fond, scos de firele care vibrează.

Brusc, sare şi dansează, vorbind limbajul pânzei în termeni siguri şi puternici: *Pradă! O pradă aici, care încearcă să scape!*

Scytodes porneşte instantaneu, iar Portia atacă, aruncându-se asupra duşmanului şi înfigându-şi chelicerele în el. Otrava injectată de ea imobilizează rapid păianjenul celălalt. Vânătoarea s-a încheiat.

Imediat apoi, micul mascul revine şi cei doi se privesc, încercând să construiască o nouă imagine a lumii lor. Se hrănesc. Ea este mereu pe punctul de a-l izgoni, însă acea nouă dimensiune, acel punct comun o face să nu îşi scoată chelicerele. El e pradă. *Nu* e pradă.

Mai târziu, pornesc din nou împreună la vânătoare. Formează o echipă bună. Amândoi sunt capabili să atace şi să scape din situaţii din care, dacă ar fi fost pe cont propriu, oricare dintre ei s-ar fi retras.

În cele din urmă, el a trecut de la pradă/nu-pradă în poziţia de partener, deoarece cunoştinţele ei sunt limitate în ceea ce priveşte masculii. După împerechere, ies la suprafaţă alte instincte şi parteneriatul dintre ei se încheie.

Ea îşi depune sacul, numeroasele ouă ale unei păienjeniţe-vânător foarte pricepute.

Copiii vor fi frumoşi şi sclipitori şi vor creşte de două ori mai mari decât ea, fiind infectaţi cu nanovirusul pe care îl poartă atât Portia, cât şi masculul. Generaţiile viitoare vor fi mai mari, mai puternice şi mai de succes, evoluând una după alta într-un ritm accelerat de virus, astfel încât cei capabili să folosească acest avantaj vor domina fondul genetic al viitorului.

Copiii Portiei vor moşteni lumea.

1.3 Se sting luminile

Doctorul Avrana Kern a fost trezită de o mulţime de informaţii complexe, dar niciuna dintre ele nu a ajutat-o să îşi amintească ce se întâmplase şi să înţeleagă de ce, încet-încet, îşi recăpăta cunoştinţa într-o unitate de somn criogenic. Nu a putut deschide ochii; o durea tot corpul, iar în spaţiul ei mintal nu exista nimic în afară de fluxul copleşitor de informaţii care o asalta, deoarece fiecare sistem al Modulului-Santinelă îi cerea să prezinte rapoarte.

Simţindu-se deopotrivă ameţită, umflată şi suprastimulată, a reuşit să transmită o instrucţiune: *Mod Eliza!,* în timp ce mecanismele sicriului încercau să o readucă la o stare care să semene cât de cât cu viaţa activă.

— Bună dimineaţa, doctore Kern! s-a auzit Butucul Santinelei în centrele sale auditive.

Adoptase o voce de femeie, puternică şi liniştitoare, dar asta nu a încurajat-o deloc. A vrut să întrebe de ce se afla în Modulul-Santinelă, dar, chiar dacă nu a sosit, bănuia că răspunsul ar fi cutremurat-o.

Dă-mi ceva ca să-mi recuperez amintirile! a ordonat ea.

— Nu este recomandabil, a prevenit-o Butucul.

Dacă vrei să iau vreo hotărâre… iar apoi, rând pe rând, totul s-a închegat la loc în mintea ei, blocajele s-au sfărâmat, dezlănţuind un flux de revelaţii înfiorătoare. Brin 2 dispăruse. Colegii ei, la fel. Maimuţele dispăruseră şi ele. Cu excepţia ei, totul se pierduse.

Şi ea îi ceruse Butucului să o trezească imediat după recepţionarea semnalului radio.

A vrut să respire profund, dar plămânii nu au funcţionat normal, astfel că a scos doar un şuierat. *E o chestiune de timp,* i-a spus Butucului, deşi acea afirmaţie va rămâne lipsită de înţeles pentru computer. Acum, când acesta îi vorbea, a simţit instinctiv că trebuia să converseze cu el ca şi cum ar fi fost uman. Întotdeauna acela fusese un efect secundar supărător al modului Eliza. *Câţi ani se scurseseră potrivit standardelor pământeşti?*

— Paisprezece ani şi şaptezeci şi două de zile, doctore.

— *Asta înseamnă…*

A simţit că i se pune un nod în gât. Nu se poate…

Dar nu avea rost să îi spună unui computer că nu ar fi corect, dar chiar *nu* era. Însă nu era de ajuns. Probabil că ştirea ajunsese pe Pământ, iar o navă de salvare sosise acolo în acel interval de timp. Apoi s-a instalat speranţa. Desigur, nava pornise *deja* spre ea înainte ca Sering să distrugă Brin 2. Fără îndoială că statutul acelui om ca agent NUN fusese descoperit cu mult timp în urmă, când revolta lor ridicolă dăduse greş. Era salvată. Cu certitudine că era salvată.

Iniţiază contactul! i-a cerut ea Butucului.

— Regret, dar nu este posibil, doctore.

A ţistuit şi a solicitat informaţii sistemelor, pentru că se simţea mai capabilă să lucreze cu ele. Fiecare parte a modulului i s-a deschis, confirmând că funcţiona normal. A verificat comunicaţiile. Receptoarele erau în parametri. Emiţătoarele funcţionau – trimiteau semnalul de alarmă, exercitându-şi funcţia primară, adică transmiterea unui set complex de mesaje spre planeta de dedesubt. Desigur, se intenţiona ca într-o bună zi acea planetă să devină leagănul unei noi specii, care putea recepţiona şi decodifica acele mesaje. Însă acum nu exista o asemenea şansă.

— Totul e…

Vocea răguşită a înfuriat-o.

Clarifică! Care este problema?

— Regret, doctore, dar nu am cu cine să iniţiez contactul, i-a răspuns politicos modul Eliza al Butucului.

Apoi şi-a îndreptat atenţia spre o simulare a spaţiului din jur: planeta, Modulul-Santinelă. Nicio navă pământeană.

Explică!

— S-a produs o schimbare în semnalele radio, doctore. Regret, dar solicit o decizie de Comandă pentru această situaţie.

— Ce-ar fi să încetezi cu acest „Regret”? a spus ea furioasă.

— Desigur, doctore.

Şi aşa va face, şi-a dat ea seama. Din acel moment, aparenţa de politeţe avea să fie eliminată din discursul computerului.

— De când ai intrat în somn criogeniec, am monitorizat semnalele venite de pe Pământ.

— Şi? a întrebat ea cu vocea tremurându-i puţin. *Sering vorbise despre un război. Se primiseră ştiri despre aşa ceva?* Şi în continuarea acelei întrebări: *Va şti oare Butucul să mă trezească? Nu va fi capabil să filtreze un astfel de conţinut. Aşadar, ce...?*

Pierdut prin amalgamul de informaţii, acel lucru existase, dar Butucul a scos totul la iveală abia acum. Nu era vorba de o prezenţă, ci de o absenţă.

S-a gândit să întrebe: *La ce mă uit?* A vrut să îi spună că s-a înşelat din nou. A vrut ca el să mai verifice o dată, ca şi cum nu ar fi verificat în fiecare clipă.

Dinspre Pământ nu mai veneau semnale radio. Ultimele trecuseră pe lângă Modulul-Santinelă şi, venind dinspre Pământ cu viteza luminii şi zburând pe lângă ea în spaţiu, erau deja depăşite cu douăzeci de ani.

Vreau să ascult ultimele douăsprezece ore în care semnalele s-au putut recepţiona.

Crezuse că vor fi prea multe, însă erau câteva, împrăştiate şi codificate. Cele pe care le-a putut interpreta cereau ajutorul. Le-a localizat cu încă patruzeci şi opt de ore în urmă, străduindu-se să le pună pe toate laolaltă. Reportofonul rotativ al Butucului nu putuse să reţină mai mult decât atât. Amănuntele clare se pierduseră deja, îndepărtându-se de ea atât de repede, că nu le putea urmări. Războiul anunţat de Sering izbucnise, deci; nu se putea gândi la altceva. Acel război se pornise şi începuse să distrugă toate coloniile din întregul spaţiu uman. Luminile se stinseseră în întregul Sistem Solar, în vreme ce oamenii din NUN şi aliaţii lor se ridicaseră şi porniseră lupta împotriva duşmanilor pentru a salva soarta umanităţii.

Era de necontestat faptul că existase o tensionare a

conflictului. Kern era perfect conştientă că guvernele Pământului şi cele ale coloniilor deţineau arme îngrozitor de puternice şi că existau posibilităţi tehnologice pentru ceva mult mai grav.

Războiul de pe Pământ se încinsese, de asta era convinsă. Nici unii, nici alţii nu dăduseră înapoi. Ambele tabere au continuat şi au tot continuat, scoţând jucării noi din arsenal. A pierdut începuturile războiului după o pauză radio de două zile şi jumătate, însă a avut cumplita bănuială că întregul conflict global durase mai puţin de o săptămână.

Iar acum, aflat la douăzeci de ani-lumină depărtare, Pământul rămâne tăcut – de fapt, era aşa de două decenii. Mai existau oameni? În afară de ea, fusese exterminată întreaga rasă umană, ori fusese ea aruncată într-o nouă epocă întunecată, în care oamenii ajunşi nişte brute prostite urmăreau pur şi simplu luminile mişcătoare de pe cer şi uitaseră că strămoşii lor le construiseră?

— Staţiile, coloniile din interiorul sistemului solar… celelalte… a reuşit ea să spună.

— Doctore, în una din ultimele transmisii de pe Pământ s-a amintit de un virus electronic ajuns pe toate frecvenţele şi către toate direcţiile, i-a raportat Eliza pe un ton îndurerat. Scopul lui a fost să infesteze orice sistem care l-a primit. Se pare că a putut să pătrundă în orice dispozitiv de securitate existent. Presupun că sistemele multor colonii au fost închise.

— Bine, dar asta înseamnă…

Ca orice altă fiinţă umană, Avranei i s-a făcut frig. A aşteptat fiorul de gheaţă de după înţelegerea situaţiei, dar acesta nu a mai venit. Coloniile din interiorul Sistemului Solar şi cele câteva aflate în afara lui erau încă în curs de terraformare; fuseseră construite în decursul istoriei spaţiale a omenirii, iar după ce evoluase tehnologia, aşezările umane din ce în ce mai extinse au încetinit procesul: pentru că prea mulţi oameni se călcau în picioare. Planetele pustii se puteau terraforma mult mai rapid, iar Lumea lui Kern era prima care fusese modificată.

Dincolo de Pământ, omenirea depindea cumplit de mult de tehnologie, dar şi de computere.

Dacă un asemenea virus preluase controlul asupra sistemelor de pe Marte sau din Europa şi reuşise să le dezactiveze, asta însemna moartea. O moarte rapidă, prin îngheţ şi fără să se poată respira.

— Şi atunci, cum de *tu* ai supravieţuit? Cum de am supravieţuit *noi?*

— Doctore, virusul nu a fost conceput pentru a ataca constructe experimentale încărcate cu personalităţi umane. Prezenţa ta în sistemele mele m-a ajutat să nu fiu o gazdă potrivită pentru virus.

Avrana Kern a privit dincolo de luminile HUD-ului ei, spre întunericul din interiorul Modulului-Santinelă, gândindu-se la toate locurile din bezna mai densă în care umanitatea îşi construise cândva un cămin fragil ca o găoace de ou. În cele din urmă, singura întrebare care i-a venit în minte a fost:

— De ce m-ai trezit?

— Doctore, îţi cer să iei o hotărâre de Comandă.

— De ce hotărâre de Comandă ai putea avea nevoie acum? a întrebat ea iritată.

— Va trebui să revii la somnul criogenic, i-a spus Butucul, iar de data asta a sărit peste acel… regret, care ar fi făcut-o să ezite. Cu toate acestea, din cauza lipsei de informaţii referitoare la circumstanţele externe existente în acest moment, nu pot stabili un mecanism adecvat pentru a te trezi. Pe de altă parte, cred că nici tu nu îmi poţi da astfel de instrucţiuni, deşi îmi poţi spune orice doreşti sau, ca alternativă, poţi specifica o anumită perioadă de timp. La fel, te poţi baza pe propria-ţi personalitate ca să te trezeşti la momentul potrivit.

Ecoul nerostit al acelor cuvinte i-a răsunat în minte: *Sau niciodată. S-ar putea să nu mai existe un asemenea moment.*

Arată-mi planeta!

I s-a arătat marele corp ceresc verde în jurul căruia se rotea, dar şi dimensiunile şi proprietăţile, toate legate de

un arbore alcătuit din diverse alte amănunte. Între ele se găseau genericul şi numele celor morţi, cei care proiectaseră şi construiseră fiecare părticică din el, care îi îmbinaseră plăcile tectonice, care porniseră sistemul meteorologic, care grăbiseră eroziunea şi care dăduseră viaţă solului.

Dar maimuţele au murit arse. Totul a fost în zadar.

I s-a părut ireal să se fi aflat atât de aproape de realizarea acelui vis măreţ, de răspândirea vieţii în întregul univers, de diversificarea inteligenţei, de supravieţuirea garantată a moştenirii Pământului. *Iar apoi a început războiul şi tâmpeniile lui Sering, mult prea curând.*

Cât timp putem rezista? a venit întrebarea ei.

— Doctore, reţelele noastre solare ar trebui să permită supravieţuirea noastră pe o perioadă nedeterminată de timp. Deşi este posibil ca impactul extern sau defecţiunile mecanice acumulate să întrerupă funcţionarea, aşa că nu putem vorbi de o durată de viaţă exactă.

Probabil că acele vorbe voiau să-i aducă puţină speranţă. Însă pentru Kern ele sunaseră mai curând ca o condamnare la închisoare pe viaţă.

Lasă-mă să dorm! i-a cerut ea modulului.

— Cer instrucţiuni referitoare la momentul în care să te trezesc.

Auzind asta, ea a izbucnit în râs, dându-şi seama că vocea ei suna chiar oribil în acel spaţiu strâns.

— Când va sosi nava de salvare. Când vor răspunde maimuţele. Când voi hotărî eu, cea uploadată şi vie. E de ajuns?

— Doctore, cred că pot funcţiona în limitele admise. Iar acum te voi pregăti pentru somnul criogenic.

Voi dormi sigură mult timp. Probabil că va reveni în mormânt, iar un simulacru al ei va veghea o planetă tăcută, într-un univers mut, ca un ultim avanpost al civilizaţiei umane din spaţiu.

2

PELERINAJUL

2.1 La două mii de ani depărtare de casă

Holsten Mason s-a trezit într-un coşmar în care era claustrofob, zbătându-se până ce şi-a dat seama ce se petrece. Din experienţă a recunoscut locul în care se afla şi de ce nu avea motiv să se alarmeze, însă vechile instincte de maimuţă au ieşit totuşi la suprafaţă, iar ţipătul s-a lovit de pereţii propriei minţi: *Capturat! Capturat!*

Maimuţe nenorocite! Era îngheţat şi închis într-un spaţiu în care abia încăpea, la care se adăuga şi senzaţia a mii de ace care ieşeau din pielea lui cenuşie şi flască – în mare parte, tuburile îi erau smulse din zonele intime – niciuna dintre acele proceduri nu se desfăşura cu prea multă grijă sau atenţie.

Ceva obişnuit pentru camera de hibernoterapie. Ar fi dorit să creadă că le detesta, dar în acele momente asta nu era tocmai o opţiune bună pentru vreun membru al rasei umane.

Pentru câteva clipe, a crezut că despre asta este vorba; era trezit, dar nu eliberat, rămânând în continuare prizonier sub sticla rece ca gheaţa şi fără să fie auzit sau băgat în seamă pe această navă uriaşă şi pustie, plină de cadavre îngheţate, care acum se îndrepta spre nicăieri în spaţiul imens.

Claustrofobia instinctivă l-a cuprins a doua oară. Se chinuia deja să ridice mâinile ca să bată cu pumnii în capacul transparent de deasupra lui, când a auzit şuieratul capacului desprins, iar lumina slabă, dispersată a fost înlocuită de una orbitoare, stabilă a lămpilor de pe navă.

Abia a reuşit să clipească. Camera de hibernoterapie ar fi trebuit să îi pregătească trupul pentru trezire cu mult timp înainte de a catadicsi să îi trezească mai întâi conştiinţa. Într-un târziu, s-a întrebat dacă se întâmplase

ceva rău. La urma urmei, exista un număr limitat de circumstanţe în care trebuia să fie trezit. Însă nu a auzit sirenele de alarmă, iar pe puţinele indicatoare din cameră se puteau vedea doar nişte linii albastre, semn că totul era sub control. *Doar dacă nu cumva tocmai acestea s-au defectat.*

Nava-arcă *Gilgamesh* fusese construită pentru a rezista cât mai mult timp şi, pentru asta, se folosise de toate cunoştinţele tehnice şi ştiinţifice pe care civilizaţia lui Holsten reuşise să le smulgă din mâinile reci şi îmbătrânite ale strămoşilor. Chiar şi aşa, dacă ar fi avut de ales, nimeni nu ar fi luat-o în seamă. Cum ar putea cineva să creadă că o maşină – orice maşină, orice produs ieşit din mâinile umanităţii – ar face faţă perioadelor de timp îngrozitor de lungi, necesare pentru a porni într-o astfel de călătorie?

— La mulţi ani! Eşti cel mai bătrân om din istorie! s-a auzit o voce tăioasă. Şi acum, ridică-te, idiot puturos! Avem nevoie de tine.

Holsten şi-a îndreptat privirea spre acea figură, invariabil a unei femei. Era serioasă, ridată, cu bărbia şi pometţii osoşi, cu părul la fel de scurt ca al lui. Camerele de hibernoterapie nu erau prea blânde când venea vorba de părul uman.

Isa Lain, inginer-şef al Echipajului Principal de pe *Gilgamesh.*

El a încercat să facă o glumă cum că nu se gândise niciodată că ea îi va cere chiar lui ajutorul, dar abia a bolborosit cuvintele, şi astfel efectul s-a pierdut. Ea a înţeles îndeajuns cât să îl privească dispreţuitor.

— *Avem nevoie de tine* nu e totuna cu *îţi ducem lipsa,* moşule. Şi încheie-ţi costumul, pentru că-ţi atârnă fundul afară din el.

Simţindu-se ca un olog bătrân de o sută de ani, s-a săltat şi s-a aplecat peste marginea bazinului în formă de sicriu, care fusese locul lui de odihnă vreme de…

Cel mai bătrân din ce punct de vedere? cuvintele lui Lain i-au revenit în minte şi l-au făcut să tresară când şi-a dat seama.

— Hei! a făcut el răguşit. Cât timp a trecut? Cât de departe am ajuns?

Am reuşit măcar să ieşim din Sistemul Solar? Doar ea îmi poate spune asta. Şi, ca şi cum ar fi putut să vadă prin pereţii apropiaţi care îi ţineau captivi, şi-a dat seama dintr-odată de golul imens de dincolo de corpul navei, un hău pe care niciun om nu îl cercetase înainte de era glaciară, cu milenii în urmă, pe vremea Vechiul Imperiu.

Camera de hibernoterapie a Echipajului Principal era strâmtă, nemairămânând spaţiu decât pentru ei doi şi pentru şirurile de sicrie: al lui şi alte două erau deschise şi goale. În celelalte se aflau „cadavrele” altor membri importanţi ai echipajului, care puteau fi treziţi oricând, în situaţia în care ar fi fost nevoie ca ei să îşi reia rolul activ la bordul navei. Lain s-a strecurat spre bocaport şi l-a deschis înainte să-i răspundă, aruncându-i o privire peste umăr, însă fără nicio urmă de batjocură.

— O mie opt sute treizeci şi şapte de ani, Mason. Sau cel puţin aşa afirmă *Gilgamesh.*

Holsten s-a aşezat pe capacul camerei de hibernoterapie, pentru că, brusc, a simţit că picioarele nu îl mai puteau susţine.

— Cum… cum rezistă? Ai…? Propoziţiile deveneau din ce în ce mai fragmentate în mintea lui. De când eşti trează? Ai verificat… încărcătura, pe ceilalţi…?

— De nouă zile sunt, în vreme ce tu ai fost trezit uşor şi cu blândeţe, Mason. Am verificat totul. E satisfăcător. Au făcut o treabă bună şi serioasă când l-au construit pe băieţelul ăsta.

— Satisfăcător? a repetat el, simţind nesiguranţa acelui cuvânt, înseamnă că toată lumea…?

— Satisfăcător în sensul că am înregistrat un procent de patru la sută eroare în camerele de hibernoterapie în ceea ce priveşte încărcătura, i-a spus ea sec. Având în vedere perioada de aproape două milenii, cred că rezultatul este satisfăcător. Putea fi mai rău.

— Ai dreptate. Da, desigur.

S-a ridicat din nou în picioare şi s-a îndreptat spre ea,

simţind podeaua rece sub tălpile goale, şi a încercat să îşi dea seama dacă nava accelera sau decelera sau dacă secţiunea se rotea în jurul axei pentru a face posibilă atracţia gravitaţională. Era limpede că *ceva* îl ţinea lipit de podea. Însă dacă ar fi existat vreun simţ care să facă deosebirea între diferitele grade de gravitaţie, însemna că unul dintre strămoşii lui nu reuşise să evolueze.

Acum încerca să nu se gândească la ceea ce însemna acel *patru la sută,* sau dacă prin „încărcătură”, un cuvânt atât de impersonal şi la îndemână, ea se referise la un procent foarte mare din rasa umană supravieţuitoare.

— Şi, până la urmă, de ce ai nevoie de mine?

Pentru că majoritatea membrilor echipajului încă dormeau, aşadar, ce circumstanţe ciudate îi puteau solicita prezenţa, când mai toţi oamenii din secţiile de Comandă, Ştiinţă, Securitate şi Inginerie erau încă într-o stare de inconştienţă, îngheţaţi şi fără vise?

— E vorba de un semnal, i-a spus Lain, urmărindu-i cu atenţie reacţia. Da, m-am gândit că te va activa.

În timp ce mergeau pe coridorul care ducea spre sala de comunicaţii, el şi-a pus o sumedenie de întrebări, dar Lain avea un ritm de mers infernal şi l-a ignorat, lăsându-l să se împiedice şi să se împleticească, astfel încât părea că picioarele încercau să îl trădeze la fiecare câţiva paşi.

Aşa cum anticipase Holsten, Vrie Guyen era cel de-al treilea trezit mai devreme de termen. Indiferent de starea de urgenţă, era nevoie de comandant, de inginerul-şef şi de clasicistul navei *Gilgamesh.* Însă ceea ce spusese Lain era perfect adevărat. *Un semnal.* Dar aici ce putea însemna asta? Fie ceva cu totul străin, fie vreo rămăşiţă din Vechiul Imperiu, domeniul de specialitate al lui Holsten.

— Este slab şi foarte deformat. Serios! Lui *Gilgamesh* i-a luat mult timp ca măcar să-l recunoască drept semnal. Am nevoie de tine să vezi dacă-i poţi face ceva.

Guyen era un bărbat slab, cu o statură modestă, cu nasul şi gura parcă împrumutate de la o altă faţă, mai lată. Holsten şi-a adus aminte că felul în care el dădea comenzi

era un amestec de motivaţie agresivă şi de pricepere în împărţirea sarcinilor. A avut impresia că trecuseră doar câteva zile de când se aflase sub privirea fermă a comandantului, pe când urcau în camera de hibernoterapie, însă după ce şi-a verificat amintirile ca să vadă câte zile trecuseră de atunci, a descoperit o zonă gri, de netrecut, şi a trăit senzaţia că pentru el timpul se dilatase.

Asta ţi se întâmplă după două mii de ani, evident. Cu fiecare minut scurs, îşi amintea din nou că erau ridicol de norocoşi că se aflau acolo aproape toţi. *Satisfăcător,* după cum se exprimase Lain.

— Dar de unde vine semnalul? a întrebat Holsten. De unde am presupus noi?

Cu o expresie calmă, Guyen s-a mulţumit să dea aprobator din cap, iar Holsten a simţit cum îl cuprinde un val de emoţie. *E acolo! A fost real, tot timpul.*

Gilgamesh nu se lansase la întâmplare în spaţiu pentru a scăpa de toate lucrurile pe care le lăsase în urmă. Fuseseră la un pas de a face o mişcare sinucigaşă. Urmăriseră hărţile şi graficele Vechiului Imperiu, furate de pe sateliţii defecţi, de pe fragmentele fostelor nave, din carcasele zdrobite ale staţiilor orbitale în care se aflau cadavrele mumificate ale foştilor stăpâni ai Pământului. Vidul şi orbitele stabile îi salvaseră, în vreme ce gheaţa acoperea toată planeta.

Iar printre relicve găsiseră hărţile stelare, care le arătaseră în amănunt locurile din galaxie prin care trecuseră strămoşii lor.

I-au arătat semnalul, aşa cum a fost recepţionat de la distanţă de instrumentele navei. Era un mesaj destul de scurt, care se repeta la nesfârşit. Nu era flecăreala radio a unei colonii agitate din afara Sistemului Solar: având în vedere timpul care se scursese, asta ar fi fost cu siguranţă o speranţă mult prea optimistă.

— Ar putea fi un avertisment, a sugerat Guyen. Dacă aşa stau lucrurile şi dacă există vreun pericol, trebuie să ştim.

— Şi dacă e vorba de vreun pericol, ce putem face ca să

îl evităm? a întrebat Holsten în şoaptă. Oare putem schimba cursul îndeajuns de mult încât să nu lovim sistemul?

— Ne putem pregăti, a spus Lain cu un aer pragmatic. Dacă vorbim de vreun eveniment cosmic pe care noi nu l-am recepţionat şi care nu a distrus emiţătorul, am putea încerca să modificăm traseul. Dacă e vorba de… vreo molimă ori de extratereştri ostili sau de cine ştie ce, atunci… în fine, asta s-a petrecut cu mult timp în urmă, sunt sigură. Probabil că nici măcar nu mai este relevant.

— Dar avem hărţile. Dacă lucrurile se agravează din ce în ce mai rău, putem stabili un alt curs spre următoarea lume, a adăugat Guyen. Doar vom trece în mare viteză prin dreptul Soarelui lor şi apoi ne putem vedea de drum.

Din acel moment, Holsten nu i-a mai acordat atenţie şi, ghemuindu-se, a ascultat în cască semnalul transmis de *Gilgamesh,* analizând în acelaşi timp reprezentările vizuale ale frecvenţei şi tiparului său şi apelând totodată la diverse lucrări de referinţă din biblioteca navei.

A ajustat semnalul transmis de *Gilgamesh,* analizându-l cu ajutorul tuturor algoritmilor de decodificare cunoscuţi, pe care îi folosise şi civilizaţia de mult dispărută. Mai făcuse asta de o grămadă de ori. În cele mai multe cazuri, semnalul era atât de criptat, încât depăşea capacitatea de decodificare a criptografiei moderne. Alteori, era vorba de simple expresii, însă într-un limbaj pe care nimeni nu reuşise să îl descifreze.

A ascultat şi a derulat diversele coduri, până când anumite cuvinte i-au atras atenţia, toate într-o limbă antică şi oficială a unei epoci de mult apuse, o epocă a minunilor şi a prosperităţii, dar şi cu o capacitate îngrozitoare de distrugere.

— Imperială C, a rostit el încrezător.

Era una dintre cele mai comune limbi cunoscute şi, dacă se concentra puţin, acum, după ce se odihnise atât, ar fi fost o joacă de copii să traducă mesajul. Era un cod acolo, care, în cele din urmă, se deschidea ca o floare, exprimând conţinutul scurt şi succint într-un limbaj care dispăruse

înainte de era glaciară.

— Poftim? a sărit Guyen destul de furios, dar Holsten i-a făcut semn să tacă şi a lăsat mesajul să se deruleze din nou, bucurându-se de acel moment atât de important.

— Este un semnal de alarmă, a anunţat el.

— Un fel de „Îndepărtaţi-vă”? a insistat Lain.

— Un semnal de alarmă, adică „Veniţi şi găsiţi-mă”, le-a spus Holsten şi, fixându-i cu privirea, a văzut în ochii lor prima scânteie de speranţă şi uimire, aceleaşi pe care le trăia şi el. Chiar dacă la bord nu ar mai fi nimeni – şi cu siguranţă aşa era – vom descoperi tehnologii noi, unele care să şi funcţioneze. Este ceva acolo care ne aşteaptă de mii de ani. Ceva doar pentru noi.

Pentru o clipă, acea revelaţie s-a dovedit suficient de puternică, astfel încât sentimentul că nu îl plăceau a dispărut. Erau trei păstori care îşi conduceau turma spre un nou tărâm al făgăduinţei. Ei erau părinţii fondatori ai viitorului.

Apoi Guyen a bătut din palme.

— Bine! Ai făcut o treabă bună. Voi pune nava să-i trezească la timp pe membrii principali ai personalului pentru a începe decelerarea. Am câştigat partida.

Nu s-a rostit niciun cuvânt despre cei rămaşi în urmă, cărora nici măcar nu li se acordase şansa să lupte sau să-şi pună întrebări în legătură cu mulţimea de nave-arcă ce urmau alte trasee, în vreme ce Pământul scăpa de ultimele rămăşiţe de locuitori, înainte ca mareea tot mai puternică de otravă să îl invadeze. „Înapoi la, cuvele voastre, amândoi!” Pe puţin, mai era un secol de călătorie tăcută, prin frig ucigător până să ajungă la sursa semnalului.

— Lasă-mă să mai stau treaz o jumătate de oră! a cerut Holsten instinctiv.

Amintindu-şi pe neaşteptate că nu îl dorise pe Holsten printre membrii echipajului, Guyen i-a aruncat o privire tăioasă – era prea vârstnic, prea încântat şi prea mândru de educaţia lui deosebită.

— De ce?

Pentru că este frig. Pentru că mă simt ca şi cum aş fi

mort. Pentru că mă tem că nu mă voi mai trezi – ori că tu nu mă vei trezi. Pentru că mă tem. Însă Holsten a ridicat imediat din umeri.

— O să am timp să dorm după aceea, nu? Măcar lasă-mă să privesc stelele. Doar jumătate de oră, apoi voi trece la somn. Care ar fi problema?

Guyen a murmurat ceva dispreţuitor spre el şi, deşi cam reticent, a dat din cap că da.

— Să mă înştiinţezi când te vei întoarce. Ori, dacă rămâi ultimul viu, când...

— Da, sting luminile. Cunosc procedura.

La o adică, procedura presupunea o dublă verificare a sistemelor navei, dar *Gilgamesh* a rezolvat mai toate procedurile dificile. Toţi membrii Echipajului Principal fuseseră instruiţi cum să procedeze. Era mai obositor decât să citeşti o listă: o treabă potrivită şi pentru o maimuţă.

Dând din cap, Guyen s-a îndepărtat, iar Holsten a aruncat o privire spre Lain, însă ea, profesionistă până în măduva oaselor, verifica deja encefalogramele virtuale.

Însă mai târziu, în timp ce Holsten stătea în cupolă şi urmărea câmpul stelar necunoscut, la două mii de ani distanţă faţă de constelaţiile pe care, probabil, le cunoscuseră şi strămoşii lor, ea i s-a alăturat şi a stat lângă el, destul de agitat, cam un sfert de oră, fără să scoată o vorbă. Niciunuia dintre ei nu-i venea să rostească ceva, dar, ridicând din sprâncene şi făcând tot felul de gesturi inutile din mâini, au sfârşit dezbrăcându-se de costume şi îmbrăţişându-se pe podeaua rece, în timp ce întreaga creaţie se rotea încet deasupra lor.

2.2 Ceilalţi copii ai Pământului

Numele la care ea răspunde are deopotrivă o formă simplă şi una complexă. Forma simplă cuprinde o serie de gesturi telegrafiate, o mişcare precisă a pedipalpilor, care transmit un număr redus de informaţii. Forma mai complexă include retragerea însoţită de bătăi din picioare

şi tremurături, care adaugă un subtext vibratil subtil acelei simple fluturări, variind în funcţie de dispoziţie şi de starea de tensiune, adică atunci când vorbeşte cu o femelă dominantă sau cu una supusă ori cu un mascul.

Nanovirusul a avut mult de lucru, făcând tot ce se putea face cu acea materie imprevizibilă. Ea este rezultatul generaţiilor de mutaţii genetice prestabilite, prezenţa ei fiind o dovadă tacită a tuturor acelor eşecuri, care nu s-au dezvoltat. Să o numim Portia.

Să se plimbe prin pădure este la fel ca pe şosele, căci toate au ramuri, iar fiecare copac devine o lume în miniatură şi traversează acolo unde crengile se ating: când întoarsă cu susul în jos, când invers, escaladând trunchiuri verticale, ca apoi să sară în locul în care crengile cedează, urmându-şi cursul firesc al vieţii şi ajutându-se de vedere şi de minte pentru a calcula distanţa şi unghiul potrivit.

Apreciind distanţele, Portia se furişează înainte: creanga pe care stă acum cade în gol, iar ea se opreşte o clipă, analizând cu atenţie dacă poate face saltul spre următoarea creangă, dar socoteşte că nu va reuşi. Deasupra ei, coronamentul se pierde într-o reţea de rămurele care nicidecum nu ar putea să o susţină. Având jumătate de metru de la celichere până la organele filiere, Portia este cu mult mai mare decât strămoşii săi micuţi, ceea ce e un adevărat coşmar pentru orice arahnidă. Exoscheletul ei este susţinut de cartilajul intern, care cândva nu era decât o inserţie musculară. Şi muşchii ei sunt mai eficienţi, iar unii dintre ei îi dilată şi îi contractă abdomenul, plămânii ei pompând aer activ, în loc să preia oxigenul în mod pasiv. Acest lucru îi întăreşte metabolismul, reuşind să-şi regleze singură temperatura corpului şi să facă o grămadă de acţiuni repezi şi de lungă durată.

Dedesubt se află solul pădurii, o zonă care nu se poate traversa uşor. Acolo se află prădători mai mari decât Portia şi, deşi este încrezătoare în capacitatea ei de a-i păcăli, asta ar însemna să piardă timpul, iar amurgul se apropie.

Cercetează împrejurimile şi analizează posibilităţile. Are

o vedere excelentă, moştenită de la micul vânător din care a evoluat. Globii oculari principali sunt mult mai mari decât ai oricărei fiinţe umane.

Se întoarce pentru a-şi vedea însoţitorii, bazându-se pe ochii periferici să o avertizeze în caz de pericol. Bianca, cealaltă femelă, este încă în urmă, pe trunchi, urmărind-o pe Portia şi străduindu-se să aibă încredere în judecata ei. Bianca este mai mare, dar Portia conduce, pentru că, multă vreme, mărimea şi forţa nu au fost cele mai preţuite calităţi ale speciei lor.

Al treilea membru al grupului, masculul, se află mai jos decât Bianca, cu picioarele desfăcute ca să-şi menţină echilibrul în timp ce atârnă pe copac şi priveşte în jos. Probabil crede că stă de veghe, dar Portia simte că, mai degrabă, şi-a lăsat mintea să rătăcească. Păcat, pentru că are nevoie de el. E mai mic decât ea, ceea ce înseamnă că poate sări mai departe, pe crengi mai subţiri.

Cei trei şi-au părăsit teritoriul acum cincizeci de zile. Specia lor se caracterizează mai ales prin curiozitate. Aceeaşi abilitate care le-a permis strămoşilor lor să creeze o hartă mentală a mediului, pentru ei s-a transformat în capacitatea de a-şi imagina, de a se întreba ce există dincolo de pădure. Cei din neamul ei sunt nişte exploratori înnăscuţi.

Îşi ridică pedipalpii, arătând partea albicioasă a acestora, şi semnalizează: *Vino aici!* Nu e nevoie să îi spună pe nume. Femelele nu li se adresează masculilor pe nume. El îi surprinde mişcarea cu ochii laterali şi tresare. Mereu face aşa, temându-se şi de propria umbră – creatură jalnică. Are o părere deosebită despre el, şi altele, mult mai bune, despre Bianca. Lumea ei este alcătuită din peste o sută de indivizi – majoritatea femele – cu care menţine grijuliu relaţiile. Nanovirusul a făcut ca ea şi întreaga ei specie să ducă o existenţă în comun. Deşi creierul ei este cu siguranţă mai mic decât cel al unei fiinţe umane, aşa cum prima Portia se putea folosi de nodul redus de neuroni ca să realizeze lucruri remarcabile, această fiică îndepărtată deţine o abilitate impresionantă de a rezolva

diverse probleme: fizice, spaţiale, teoretice, sociale. Specia s-a dovedit a fi un teren fertil pentru virus.

Precaut, masculul traversează pe sub Bianca şi sare pe creanga ei, firul alb, sigur rămânând în urma lui.

Traversează! îi spune ea, când el ajunge suficient de aproape pentru a o putea auzi. *Grăbeşte-te!* Conţinutul de bază al limbajului ei este vizual, printr-un semnal rapid al pedipalpilor. O mare parte din context – de cele mai multe ori nemulţumirea ei generală faţă de el – este transmisă prin vibraţiile picioarelor.

Umil, el îi face semn că a înţeles şi înaintează pe creangă atât cât îndrăzneşte, aşezându-şi şi repoziţionându-şi picioarele de multe ori pentru saltul următor. Portia se uită cu disperare spre Bianca, dar tovarăşa ei urmăreşte ceva de pe sol. O apariţie, un fel de covor mişcător, care se târăşte pe sol, un alt păianjen, dar dintr-o specie pe care nanovirusul a reuşit să o dezvolte foarte tare, dăruindu-i totodată şi încă ceva. Cam de şase ori mai mare decât Portia, el ar putea să o ucidă într-o clipă, dar, înainte de toate, trebuia să o prindă.

Bianca este flămândă. Face semn spre păianjenul-târâtor şi le sugerează discret să îşi întrerupă călătoria.

Portia analizează şi ia în considerare sugestia ei. Aşteaptă până când masculul face saltul – cu uşurinţă, în ciuda temerilor lui – şi îl lasă să se legene pe fir pentru a începe să construiască puntea. Apoi Portia îi transmite un mesaj Biancăi şi, împreună, încep să coboare.

Vânătorul păros de dedesubt este împins de foame – pădurea nu duce lipsă de specii de diferite dimensiuni care pot deveni pradă pentru el, multe dintre ele, rezultate nefericite ale acţiunii nanovirusului. Există unele specii de vertebrate – şoareci, păsări, căprioare pitice şi şerpi – însă virusul, deşi a încercat, a dat greş cu ele. Experimentul lui Kern avea în vedere maimuţele şi ea s-a asigurat că aleşii de pe planeta verde nu vor concura cu verii lor apropiaţi. Vertebratele cu care maimuţele trebuiau să interacţioneze au fost concepute în aşa fel încât să respingă virusul. Aceste specimene nu s-au schimbat aproape deloc.

Nimeni nu a luat în considerare, însă, nevertebratele, deoarece ecosistemul vast, format din creaturi mărunte, târâtoare, nu va fi decât un eşafodaj pe care maimuţele, acum absente, trebuiau să urce.

În foarte multe cazuri – de exemplu, urmaşul imens al tarantulei, pe care îl analizează acum Portia – deşi virusul a fost capabil să accelereze creşterea, în privinţa dezvoltării neuronale a dat greş. Deseori, presiunea mediului, aceea de a alege o astfel de cale, pur şi simplu a lipsit. Conştiinţa de sine şi capacitatea de a putea privi în univers nu sunt neapărat nişte trăsături care să garanteze supravieţuirea. Portia este o excepţie rară – deşi nu singura – cu o capacitate cognitivă sporită, care i-a asigurat un avantaj imediat şi fascinant.

Vânătorul-târâtor se opreşte, căci poate să simtă chiar şi cele mai slabe vibraţii. Solul este împânzit de firele lui, care alcătuiesc un organ de simţ dezordonat, dar eficient, care îi semnalează mişcările prăzii. Împotriva unei creaturi atât de simple, Portia şi neamul ei preferă să folosească metodele vechi, aceleaşi de mii de ani.

Portia a observat firele de pe sol, ascunse prin stratul de frunze moarte, însă nu şi pentru nişte ochi atât de ageri ca ai ei. Întinde un picior şi se joacă cu ele atent, comunicând prin atingeri şi mişcări, creând o pradă-fantomă şi închipuindu-şi cu abilitate mărimea, distanţa şi greutatea ei. Se plasează în mintea primitivă a vânătorului terestru, cu o siguranţă de care se lasă influenţată.

Face câţiva paşi, testând acea senzaţie, dar nu este pe deplin convinsă. Se întreabă dacă vânătorul a reuşit să scape până acum ca prin urechile acului în urma confruntării cu cei din neamul ei. Abdomenul mare şi păros stă ridicat, pregătit să arunce un nor de perişori ţepoşi, care i-ar sufoca plămânii Portiei şi care i-ar irita picioarele.

Portia întinde din nou un picior şi, cu mare grijă, curioasă, sugerează că prada închipuită se îndepărtează şi că va scăpa curând. Corpul ei este pătat, fără vreo formă anume, la fel ca al strămoşilor ei, astfel că ochii simpli ai vânătorului terestru încă nu au zărit-o.

Brusc, se lasă ademenit de momeală şi porneşte grăbit într-o direcţie oarecare, iar Bianca aterizează pe spatele lui, cu chelicerele înainte, pe care le înfige în locul în care picioarele i se unesc cu corpul, iar apoi sare la câţiva paşi din calea oricărei riposte. Vânătorul se repede după ea, dar se împleticeşte şi brusc îşi pierde echilibrul. Câteva momente mai apoi, tresare şi tremură, ca efecte ale veninului, dar cele două femele aşteaptă ca el să rămână nemişcat – deşi viu – după care se vor apropia să se hrănească. Bianca rămâne încordată, în caz că va mai fi nevoie de un salt ca să scape, iar abdomenul ei se dilată şi se contractă, forţându-şi plămânii să pompeze aerul.

De deasupra, masculul se uită tânguitor şi, când Portia îl priveşte, el îi trimite un semnal prin care îi cere voie să se hrănească. Ea îi transmite ca, mai întâi, să-şi termine treaba.

Imediat apoi, el cade pur şi simplu peste ea, aterizând stângaci şi dând din picioare pe spatele ei, făcând-o să sară instinctiv înapoi după care, furioasă, se îndreaptă. Bianca a fost cât pe ce să îl ucidă pe mascul, însă el încă bate din picioare şi semnalizează cu disperare: *Pericolul se apropie! Pericol! Păianjeni scuipători!*

Şi are dreptate: iată că apar străvechii duşmanii ai neamului ei.

Păianjenii-scuipători, Scytodes, au pornit odată cu neamul Portiei încă de când erau foarte mici. Ca dimensiune, se situează între ai ei şi vânătorul terestru; dar mărimea nu reprezenta un atuu al dominaţiei nici măcar în vremurile mai vechi, de dinainte de virus. Acum, Portia îi vede furişându-se cu precauţie, o trupă întreagă: şase – ba nu, opt – indivizi, împrăştiaţi în toate părţile, dar pe poziţii, veghind, coboară de pe pânze ca să vâneze. Aceşti Scuipători evoluaţi vânează în grup şi, deşi Portia înţelege că nu sunt nişte bestii, ei tot nu au reuşit să devină ca *ea.* Sunt ucigaşi târâtori mari, rămaşi pentru totdeauna la marginea lumii Portiei; nişte primitivi brutali, mereu la pândă, a căror prezenţă nevăzută şi implicită îi face pe pui să nu se aventureze prea departe de cuib.

Dacă nu ar fi fost depăşite numeric, Portia şi Bianca ar fi atacat prada – pentru că amândouă şi-au dat seama că Scuipătorii o luaseră pe urmele aceleiaşi prăzi. Opt adversari, însă, era prea mult, indiferent de trucurile suplimentare pe care le puteau folosi cei trei. Păianjenii Scytodes i-ar putea împroşca cu stropii lor, care imediat formează o plasă lipicioasă şi veninoasă. Cu toate că vederea lor este slabă, iar Portia şi ai ei sunt suficient de inteligenţi ca să anticipeze şi îndeajuns de agili ca să se ferească, numărul plaselor ar reduce şansele de a scăpa cu viaţă.

Pe de altă parte, Scuipătorii ştiu prea bine cât de periculoşi sunt Portia şi cei din neamul ei. Cele două specii s-au înfruntat de-a lungul mai multor generaţii la rând şi de fiecare dată s-au convins, din ce în ce mai mult, de capacitatea duşmanilor lor. Acum, ambele tabere recunosc nu doar că ceilalţi le sunt mai puţin apropiaţi, ci şi faptul că reprezintă mai mult decât o pradă.

Fără să stea pe gânduri, Portia şi Bianca încep ameninţările, ridicându-şi picioarele din faţă şi arătându-şi chelicerele. Portia se gândeşte dacă noua armă secretă ar putea egala situaţia. Îşi imaginează tot felul de scenarii posibile, cu sau fără sprijinul masculului. Numărul duşmanilor i se pare prea mare ca să fie sigură de victorie, dar misiunea ei este mai importantă. În mintea ei se conturează deja un megaplan, acel gen de descoperire a unei rute clare, de la A la B, pe care au realizat-o strămoşii săi îndepărtaţi, numai că scopul ei nu era să descopere un anumit loc, ci să găsească o soluţie care să-i asigure victoria. O luptă cu Scuipătorii nu i-ar fi lăsat şansa să realizeze ce şi-a propus să facă.

Cu gesturi largi şi îndeajuns de lente pentru ca ochii inferiori ai Scuipătorilor să le poată percepe, le face semn celorlalţi doi să se retragă. O pot înţelege? Nu ştie. Nu ar putea nici măcar să spună dacă exista vreo modalitate de a comunica între ei care să se apropie cât de cât de limbajul ei vibratil şi vizual. Cu toate acestea, ei rămân pe loc – nu scuipă, ci doar îi ameninţă puţin, în timp ce camarazii

Portiei se retrag. Mişcarea frenetică a picioarelor Biancăi exprimă un fel de refren bolborosit de frustrare şi iritare. Fiindcă este mai masivă decât Portia, preferă o confruntare fizică. Se află alături de ea pentru că îi este de folos, însă, din acelaşi motiv, ea ştie că trebuie să accepte rolul de conducător al Portiei.

Conştiente că vor trebui să vâneze din nou şi, sperând că neamul Scytodes va fi mulţumit cu ceea ce le-a rămas, urcă din nou în copac. Câteodată, dacă sunt în număr mare, Scuipătorii pornesc în urmărire, iar în acest caz Portia şi ai ei vor avea de ales între a fugi cât mai repede sau a se întoarce să organizeze o ambuscadă.

Până la căderea întunericului, au doborât un păianjen care-şi construia o pânză, iar masculul s-a năpustit asupra unui şoarece neatent, dar niciunul dintre cei doi nu era suficient pentru o cină consistentă. Din cauza stilului de viaţă activ şi a anatomiei modificate, Portia are nevoie de mult mai multă hrană decât predecesoarele ei. Dacă vor fi silite să trăiască doar vânând, călătoria lor va dura mult mai mult decât ar fi cazul. Însă, printre bagajele ei, Bianca are vreo patru afide vii. Îşi lasă micile creaturi să se hrănească cu sevă, ţinându-l la distanţă pe mascul, în cazul în care acesta ar uita că nu trebuie să le mănânce – cel puţin deocamdată. La lăsarea serii, după ce Portia a improvizat un cort în coronament, plin de fire care să-i avertizeze, din toate direcţiile, în caz de pericol, afidele produc un fel de miere cleioasă, pe care păianjenii o pot bea ca şi cum ar fi măruntaiele lichefiate, nutritive ale prăzii lor. Ceva mai târziu, creaturile îmblânzite revin cu sfială în pânza ţesută de Bianca, înţelegând că pot trăi în siguranţă cu ea, fără să îşi dea seama că, într-o situaţie extremă, vor deveni ele însele o masă pentru ea.

Portia încă este flămândă – mierea este o hrană de subzistenţă, dar lipsită de satisfacţia pe care i-o poate oferi o pradă adevărată, îi este greu să se ghemuiască pentru a lua mierea, ştiind că afidele – plus masculul – sunt în apropiere, dar îşi dă seama că planul ei pe termen lung va avea de suferit dacă acestea vor fi mâncate imediat. Ca şi

strămoşii ei, a gândit mereu în perspectivă.

Dar, mai mult decât atât, a aruncat o privire şi înapoi. Acum se ghemuieşte la intrarea în cortul improvizat, care reprezintă tabăra lor, cu Bianca şi masculul lipiţi de ea pentru a se încălzi, şi, prin spaţiile goale din coronament, priveşte luminile de pe cerul nopţii. Cei din neamul ei le cunosc şi văd în ele tot felul de hărţi, de tipare şi îşi dă seama că şi ele se mişcă. Portia înţelege că deplasarea lor celestă este îndeajuns de previzibilă pentru a o folosi când îşi alege drumul. Însă una anume este deosebită. Una dintre lumini nu urmează un curs lent, cu o durată de aproximativ un an prin ceruri, ci se grăbeşte, fiind o călătoare adevărată, ca şi ea. Portia ridică privirea şi vede acea strălucire slabă de lumină care îi trece pe deasupra capului, o scânteie mişcătoare în întunericul de necuprins, şi simte că între ele este o legătură, împrumutându-i acelui punct orbital cât mai mult din personalitatea ei de arahnidă.

2.3 Variaţii ale enigmei

De data aceasta, îi scoseseră de la morgă pe toţi membrii Echipajului Principal – Holsten era ultimul care a apărut, împleticindu-i-se picioarele amorţite şi tremurând. Cu toate astea, arăta mai bine decât ceilalţi. În scurta sa plimbare – care-i răpise doar câteva momente din timpul său şi pe care o începuse cu mai bine de un secol în urmă – se mai relaxase puţin. Mai toţi oamenii la care se uita acum deschiseseră ochii, în timp ce *Gilgamesh* afişa un sistem solar în care Pământul se vedea tot mai slab.

Erau îngrămădiţi în sala de şedinţe, având toţi feţele cenuşii şi capetele rase, unii dintre ei părând subnutriţi, iar alţii umflaţi. Unora le apăruseră chiar şi câteva pete pe piele, un fel de efect secundar al procesului de somn pe care Holsten nu şi-l putea explica.

L-a văzut pe Guyen, mai agitat decât oricare dintre ei, şi s-a gândit că acest comandant al misiunii ceruse să fie trezit mai devreme, astfel încât să îşi poată afirma puterea

de dominaţie, sclipitoare, energică, asupra acelei încăperi pline cu oameni ajunşi acum nişte zombi.

Holsten a verificat departamentele: Comanda, Ingineria, Ştiinţa şi pe mai toţi membrii din ceea ce părea a fi Securitatea. A încercat să-i surprindă privirea lui Lain, însă ea abia dacă s-a uitat la el, astfel încât nimic din comportamentul ei nu a trădat legătura apropiată pe care au avut-o în urmă cu un secol.

— Aşa! a făcut Guyen, iar tonul tăios a atras atenţia tuturor, pe când ultimii sosiţi se grăbeau să intre în sală. Suntem aici. Am reuşit asta cu o pierdere de cinci la sută din încărcătură şi cu daune de aproximativ trei la sută, potrivit estimării inginerilor. Eu consider că aceasta este cea mai mare reuşită a spiritului uman şi a puterii sale, pe care istoria a cunoscut-o vreodată. Ar trebui să fiţi cu toţii mândri de ce am realizat.

Tonul lui era oarecum contradictoriu, deloc elogios, şi astfel a continuat:

— Însă adevărata muncă abia acum începe. Am sosit la destinaţie şi, după cum ştiţi cu toţii, se presupune că acesta este un sistem de tipul celui pe care flota stelară a Vechiului Imperiu îl folosea în mod obişnuit. Am stabilit cursul navei spre locul ăsta pentru că acestea au fost cele mai apropiate coordonate din afara sistemului solar, un loc în care să putem trăi şi care, probabil, să poată salva tehnologia noastră. Ştiţi cu toţii planul: deţinem hărţile lor stelare şi, în plus, există tot felul de locuri la o distanţă nu foarte mare de aici – doar un mic salt în comparaţie cu distanţa pe care am parcurs-o deja fără nicio problemă.

Sau doar cu o eroare de cinci la sută, a gândit Holsten, dar fără să o spună cu voce tare. Din perspectiva clasiciştilor, nu era decât o simplă speculaţie faptul că Guyen considera importantă prezenţa regală în acel sistem – şi chiar termenul de „Vechi Imperiu” era absurd de nepotrivit. Mai toţi cei prezenţi în sală păreau prea ameţiţi ca să vadă dincolo de cuvintele pe care le auzeau. A aruncat din nou o privire spre Lain, dar toată atenţia ei era îndreptată spre comandant.

— Ceea ce mulţi dintre voi nu ştiţi este că, în timp ce noi ne apropiam, *Gilgamesh* a interceptat transmisii care proveneau de la acest sistem, mesaje în care ni se solicita ajutorul. Deţinem o tehnologie funcţională, s-a grăbit el să continue înainte ca vreunul din cei prezenţi să îi adreseze vreo întrebare. Prin urmare, *Gilgamesh* a descoperit o traiectorie de zbor care să ne permită să ne oprim în jurul stelei. De asemenea, la plecare vom călători suficient de încet încât să putem trece la o distanţă considerabilă de sursa acelui semnal – planeta de acolo.

Imediat apoi, ascultătorii lui au început să se trezească şi astfel a urmat un lung murmur de întrebări, pe care Guyen l-a redus la tăcere printr-un semn din mână.

— E cat se poate de bine. O planetă aflată în locul potrivit, aşa cum ni s-a promis. Au trecut mii de ani, chiar dacă spaţiului nu îi pasă de asta. El există, iar Vechiul Imperiu ne-a lăsat şi un cadou, care ar putea fi bun sau rău. Va trebui să fim precauţi. Şi ca să ştiţi şi voi: semnalul nu vine dinspre planetă, ci de la un fel de satelit – fie este doar un fel de emiţător, fie, poate, ceva mai mult de atât. Vom încerca să comunicăm cu el, deşi nu avem nicio garanţie că vom reuşi.

— Şi planeta? a întrebat cineva.

Guyen a făcut un semn spre Renas Vitas, şeful echipei de ştiinţă.

— Deocamdată nu ne aventurăm să facem vreo afirmaţie, a spus femeia zveltă – o altă fiinţă umană care fusese trezită de ceva vreme şi care, probabil, nu voia să comită o eroare prin spusele ei. Analiza efectuată de *Gilgamesh* în timp ce noi ne apropiam de planetă sugerează existenţa a ceva mai mic decât Pământul, situat la o distanţă aproximativ egală cu cea a Pământului faţă de stea, având, totodată, şi componentele necesare: oxigen, carbon, apă, minerale…

— Şi atunci, de ce să nu ne aventurăm? De ce să nu spunem lucrurilor pe nume?

Holsten l-a recunoscut pe cel care vorbea: masivul Karst, care conducea echipa de securitate. Bărbia şi obrajii

îi erau grosolane, înroşite şi pielea se exfoliase cumplit şi, brusc, Holsten şi-a amintit că omul refuzase să renunţe la barbă când intrase în camera de hibernoterapie, iar acum plătea pentru acel moft.

Ţin minte că din cauza asta s-a certat cu cei de la Inginerie, s-a gândit el. Potrivit momentului în care el s-a trezit, totul părea să se fi întâmplat cu doar câteva zile înainte, dar era limpede că suspensia era imperfectă. Desigur, Holsten nu putea simţi secolele care trecuseră de când părăsiseră Pământul, dar ceva din mintea lui a recunoscut acel timp trecut: o senzaţie de pustietate îngrozitoare şi adâncă, un purgatoriu al imaginaţiei. Şi-a dat seama că sub nicio formă nu voia să se mai întoarcă vreodată acolo.

— Ca să fiu sinceră, de ce? a răspuns Vitas cu seninătate. E prea frumos ca să fie adevărat. Vreau să verific toate instrumentele. Planeta aceea seamănă prea mult cu Pământul ca să fie adevărată.

Privind în jur spre toate acele feţe schimonosite brusc, Holsten a ridicat o mână.

— Păi, bineînţeles că seamănă cu Pământul, a spus el.

Privirile îndreptate spre el nu erau prea încurajatoare: unii s-au strâmbat cu dispreţ, dar cei mai mulţi au părut de-a dreptul exasperaţi. *Ce dracu' vrea clasicistul ăsta? E disperat să fie băgat în seamă?*

— Este un proiect de terraformare, a explicat el. Dacă seamănă cu Pământul, asta arată că este finalizat – sau aproape finalizat.

— Nu există nicio dovadă că strămoşii noştri au făcut vreodată apel la terraformare, i-a spus Vitas pe un ton prin care voia să îl pună la punct.

Să vă prezint arhivele: lucrul ăsta e menţionat de o sută de ori în scrierile lor. În schimb, Holsten doar a ridicat din umeri, recunoscând imediat dramatismul la care se făcea apel.

— *Există,* le-a spus el. Acolo. Ne îndreptăm direct spre planetă.

— Foarte bine! a spus Guyen, bătând din palme,

probabil iritat că nu-şi auzise glasul de două minute. Fiecare aveţi nişte sarcini de îndeplinit, aşa că pregătiţi-vă! Vitas, verifică instrumentele, aşa cum ţi-ai propus. Vreau să efectuăm o inspecţie completă a planetei şi a satelitului de cum ne apropiem. Lain, să stai cu ochii pe sistemele navei de cum intrăm în câmpul gravitaţional al stelei – până acum, *Gilgamesh* a înaintat doar în linie dreaptă. Karst, pune-ţi oamenii să se reacomodeze cu instrumentele, în cazul în care vom avea nevoie de voi. Mason, vei face echipă cu oamenii mei pentru monitorizarea acelui semnal. Dacă cumva acolo există ceva care ne-ar putea răspunde, vreau să aflu imediat!

Câteva ore mai târziu, Holsten era aproape ultima persoană rămasă în sala de Comunicaţii, după ce, cu răbdarea sa tenace şi diplomată, le ţinuse piept aproape tuturor oamenilor lui Guyen. În urechile lui, semnalul – cu multe interferenţe – continua să se audă, transmiţând un mesaj simplu, ceva mai clar decât atunci când îl recepţionaseră din afara sistemului, şi totuşi nu comunica nimic în plus. Transmisese regulat răspunsuri, încercând astfel să stârnească ceva nou, un joc complicat pentru un savant, formulând totodată întrebări în limbajul imperial oficial şi sperând să treacă drept un interlocutor de care semnalul avea nevoie.

A tresărit când a simţit că ceva se mişcă brusc lângă el, moment în care Lain s-a prăbuşit în scaunul alăturat.

— Cum mai e pe la Inginerie?

Şi-a scos căştile.

— Nu se discută despre organizarea oamenilor, a mormăit ea. Trebuie să decongelăm aproape cinci sute de sicrie din încărcătură pentru a face reparaţiile necesare. Apoi va trebui să le spunem celor cinci sute de colonişti treziţi recent că trebuie să treacă iar în hibernoterapie. I-am chemat pe cei de la securitate. Treaba e urâtă. Ia spune, ai descoperit cum sună mesajul? Cine e în pericol?

Holsten a dat din cap.

— Nu e chiar aşa. Adică, ba da, aşa e. Este vorba de un

semnal de alarmă. Cere ajutor, dar nu face nicio precizare. Este semnalul standard pe care îl folosea Vechiul Imperiu în acest scop, un mesaj care se voia a fi clar, insistent şi inconfundabil – presupunând că eşti membru al culturii care l-a iniţiat. Mi-am dat seama ce este fiindcă primii noştri călătorii în spaţiu puteau reactiva o parte dintre materialele pe care le găseau pe orbita Pământului, iar apoi extrapolau funcţiile lor din context.

— Atunci, transmite-i un salut. Dă-i de înţeles că l-am auzit.

Şi-a ţinut respiraţia şi, cu un aer de savant jignit, a vrut să răspundă pe un ton la fel de pedant:

— Nu e… după care încruntarea ei l-a făcut să reformuleze: E un sistem automat. Aşteaptă un răspuns pe care să îl recunoască. Nu este ca acele posturi extrasolare de ascultare pe care le aveam noi – care caută să recunoască orice fel de tipar în semnalele primite. Chiar şi acele… Nu am fost niciodată convins de ele – de ideea că am putea recunoaşte o transmisiune extraterestră drept ceea ce este. În mintea noastră s-a fixat ipoteza cum că extratereştrii vor semăna în vreun fel cu noi. Doar că… înţelegi conceptul de specificitate culturală?

— Nu-mi ţine o prelegere, moşule.

— Este… vrei să încetezi cu apelativul ăsta?

— Sunt cu doar şapte ani mai în vârstă decât tine, nu? Sau opt?

— Dar tot rămâi cel mai bătrân om din univers.

Auzind asta, Holsten şi-a dat seama că, sincer, nu ştia care era relaţia dintre ei doi. *Probabil că atunci am fost* ultimul *om din univers. Sau eu şi Guyen, cel mult. Se pare că acum nu mai contează.*

— Da, în fine, cu cât timp ai fost trezită înaintea mea? a provocat-o el. Dacă mai munceşti mult peste program, o să mă ajungi curând din urmă la ani, ştii, nu?

Neştiind ce să-i răspundă pe moment, i-a aruncat o privire, iar Holsten a înţeles că ea rămăsese pe gânduri. *Nu aşa se conduce o civilizaţie,* s-a gândit el. *Dar, desigur, noi nici măcar asta nu mai suntem. Suntem doar o*

civilizaţie transhumantă, care aşteaptă să se întâmple ceva. Poate chiar aici. Suntem ultima părticică din vechiul Pământ.

Fiindcă Holsten nu a găsit o modalitate de a-i pune capăt, liniştea dintre cei doi a tot continuat până când Lain s-a dezmeticit şi a spus:

— Aşa, specificitatea culturală. Hai să vorbim despre asta!

El s-a simţit profund recunoscător pentru această invitaţie salvatoare.

— Aşadar, ştiu că este un semnal de alarmă, dar asta doar pentru că am mai avut contacte cu tehnologia Imperială în suficient de multe situaţii încât să putem face presupuneri – dintre care unele ar putea fi chiar greşite. Şi asta nu este o specie extraterestră – suntem *noi,* strămoşii noştri. Şi nici ei, la rândul lor, nu vor recunoaşte semnalele noastre, e limpede. Există mitul potrivit căruia culturile avansate devin atât de cosmopolite, încât sunt capabile să comunice fără niciun efort cu oamenii mărunţi, corect? Însă Imperiul nu a intenţionat niciodată să construiască o tehnologie compatibilă cu primitivii – adică noi. Şi de ce ar fi făcut-o? Ca oricare alţii, ei intenţionau să discute doar ei între ei. De aceea, când îi spun „Salutări, iată-ne!” eu nu ştiu ce protocoale şi coduri se aşteaptă să primească de la salvatorul la care se gândeau acum mii de ani. Nici măcar nu ne pot auzi. Pentru ei suntem doar o interferenţă de fundal.

— Şi ce dacă? a făcut ea ridicând din umeri. Ajungem acolo şi îl trimitem pe Karst cu o lampă de sudură ca să o deschidem?

El a privit-o lung.

— Uiţi câţi oameni au murit la începutul călătoriilor în spaţiu, încercând să folosească tehnologia Imperiului. Chiar şi cu sistemele arse de vechile lor arme cu puls electromagnetic, tot găseau nenumărate moduri în care să te ucidă.

Obosită, ajunsă la capătul puterilor, ea a ridicat din nou din umeri.

— Poate ai uitat cât de mult îmi displace Karst.

Am uitat? Dar am ştiut asta vreodată? Dintr-odată, a avut senzaţia că ar fi ştiut asta, doar că îi ieşise complet din minte în timpul îndelungatei epoci de somn în hibernoterapie. Şi într-adevăr fusese o *epocă.* Existaseră mai multe perioade în istoria omenirii care nu duraseră atât de mult. S-a surprins ţinându-se de consolă, ca şi cum, dintr-un moment în altul, iluzia de atracţie gravitaţională, asigurată de încetinirea navei, va dispărea, iar el va aluneca într-o direcţie aleatorie, pierzând orice contact cu ceva solid. *Aceştia sunt toţi oamenii care mai există,* şi şi-a imaginat o încăpere plină cu oameni aproape necunoscuţi, pe care nu apucase să îi cunoască înainte să fie închis în sicriu. *Iată viaţa, societatea şi contactul uman, acum şi pentru totdeauna.*

Acum îi venise rândul lui Lain să descopere că tăcerea chiar era stânjenitoare, însă ea era o femeie practică. S-a ridicat pur şi simplu, retrăgându-se brusc chiar în momentul în care el a încercat să o apuce de mână.

— Aşteaptă! a spus el şi, fără să vrea, replica sa a părut a fi mai mult o rugăminte. Eşti aici şi am nevoie de ajutorul tău.

— Pentru ce?

— Ajută-mă cu semnalul – cu baliza de semnalizare. Sunt multe interferenţe, dar cred… e posibil să existe, de fapt, un al doilea semnal care îl perturbă pe primul din cauza frecvenţelor apropiate. Uite! i-a arătat el, derulând o serie de analize pe ecranul ei. Poţi să-l cureţi – sau să îndepărtezi zgomotul, sau măcar… să-i faci ceva, orice? Nu ştiu ce să mai încerc.

Ea a părut uşurată de faptul că el îi ceruse un ajutor atât de rezonabil şi s-a aşezat din nou. În următoarea oră au lucrat unul lângă altul fără să scoată o vorbă, ea ocupându-se de ceea ce acum era în sarcina ei, iar el transmiţând întrebări din ce în ce mai disperate spre satelit, însă fără să primească vreun răspuns. În cele din urmă, şi-a dat seama că ar putea la fel de bine să transmită şi cuvinte fără noimă, oricum era în zadar.

— Mason? a făcut Lain, glasul său schimbându-şi dintr-odată tonalitatea.

— Mda.

— Ai dreptate. Există şi un alt semnal. După o pauză, a continuat: Dar nu îl primim de la satelit.

El a aşteptat şi a urmărit cum degetele i se mişcă pe panouri, verificând iar şi iar.

— Vine de pe planetă.

— Ei, rahat! Vorbeşti serios? apoi a dus o mână la gură. Iartă-mă! Nu e un limbaj potrivit pentru… etcetera, dar…

— Nu, nu, cu siguranţă e o situaţie de rahat.

— E tot semnal de alarmă? Se repetă?

— Nu e ca semnalul *tău.* E mult mai complex. Cred că de fapt este o discuţie liberă. Nu se repetă…

O clipă Holsten a simţit cum speranţele ei cresc, făcând ca atmosfera dintre ei să devină din ce în ce mai încordată din cauza posibilităţilor nebănuite ale viitorului, după care ea a scos un şuierat.

— Ei, la naiba!

— Ce e?

— Ba nu, *se repetă.* E mai lung şi mai complicat decât semnalul tău, dar acum apare iar aceeaşi secvenţă, a zis, mişcându-şi din nou mâinile. Şi e… suntem, a făcut ea, încovoindu-şi umerii osoşi E… Cred că e o reflexie.

— A apărut din nou?

— Cred că celălalt semnal este reflectat de planetă. Eu… Ei bine, uite care e ipoteza cea mai plauzibilă: satelitul transmite un semnal spre planetă, iar noi recepţionăm reflexia lui. Drace, scuze! Chiar am crezut că…

— Lain, eşti sigură?

Ea a ridicat supărată din sprânceană, căci, fără îndoială, nu împărtăşeau aceeaşi dezamăgire.

— Poftim?

— Satelitul comunică cu planeta, a sugerat el. Nu e doar o reflexie a semnalului de alarmă – e ceva mai lung. Un mesaj diferit, transmis mai degrabă spre planetă decât spre restul universului.

— Dar e cumva în buclă, la fel ca… după care a

continuat mai în şoaptă. Crezi că există cineva acolo, jos?

— Cine ştie?

— Dar ei nu au cum să transmită.

— Dar cine ştie? E o lume terraformată, indiferent de ce spune Vitas. A fost creată pentru a fi locuită. Şi, chiar dacă acum satelitul nu e decât un strigăt de ajutor, dacă ei au adus atâţia oameni pe lumea asta… sau poate că sunt doar nişte sălbatici. Poate nu dispun de tehnologia necesară care să le permită să primească sau să transmită mesaje, dar e posibil ca ei să fie acolo… pe o planetă creată special pentru a fi locuită de oameni.

Lain s-a ridicat brusc.

— Mă duc să-l chem pe Guyen.

O clipă, el s-a uitat la ea, gândindu-se: *Serios, ăsta a fost primul lucru la care te-ai gândit?* Însă a dat resemnat din cap, iar ea a plecat, lăsându-l să asculte noul contact dintre satelit şi planetă şi să încerce să descifreze mesajul.

Spre marea lui surprindere, nu i-a luat foarte mult timp.

— Ce e? a întrebat Guyen.

Vestea îi adusese acolo nu doar pe comandant, ci şi pe majoritatea membrilor din Echipajul Principal.

— O serie de probleme matematice, le-a explicat Holsten tuturor. Singurul motiv pentru care mi-a luat atât de mult timp a fost că mă aşteptam la ceva mai… mai sofisticat, ceva plin de informaţie, cum ar fi un semnal. Însă e vorba doar de matematică.

— O matematică bizară, a comentat Lain, privind transcrierea. Secvenţele se complică, dar sunt setate pas cu pas din principii primare, un fel de secvenţe de bază, a explicat ea, încruntându-se. E ca… Mason, ai amintit mai devreme de nişte posturi extrasolare de ascultare, nu?

— E un test, sigur, a aprobat-o Holsten. Un test de inteligenţă.

— Dar ai spus că era îndreptat spre planetă, da? a precizat Karst.

— Da, iar asta implică o serie de întrebări, a spus Holsten, ridicând din umeri. Cum să spun, este vorba de o

tehnologie foarte veche. Cea mai veche tehnologie pe care a descoperit-o cineva vreodată. Aşadar, ceea ce vedem ar putea fi rezultatul unei defecţiuni, o eroare. Dar, desigur, asta ne dă de gândit.

— Sau nu, a intervenit sec Lain şi, cum ceilalţi doar s-au mulţumit să o privească lung, a continuat pe un ton sarcastic: Haideţi, oameni buni, sunt singura care gândeşte aici? Hai, Mason, de cât timp încerci să faci acel lucru ca să te ia în seamă? Când ne-am apropiat de planetă, am ocolit steaua şi am impresia că tu chiar nu-ţi dai seama de nişte lucruri. Aşadar, acum spui că planeta este supusă unui test de matematică?

— Da, dar…

— Atunci, trimite-i răspunsurile! i-a sugerat ea.

— Nu ştim ce… a făcut Holsten, uitându-se îndelung la ea, apoi aruncându-i o privire lui Guyen.

— Fă-o! a ordonat Guyen.

Foarte precaut, Holsten a apelat răspunsurile pe care le adunase, rezolvând cu uşurinţă problemele de început pe degete, iar pe cele din urmă, cu ajutorul computerului. Trimisese până acum ore în şir semnale jalnice către satelitul atât de îndepărtat. Era destul de simplu acum să transmită un şir de numere.

Toţi membrii Echipajului Principal au aşteptat. A fost nevoie de şapte minute şi câteva secunde pentru ca mesajul să ajungă la destinaţie. Oamenii au început să se agite. Karst şi-a pocnit degetele, iar un membru al echipei de ştiinţă a tuşit.

La mai puţin de paisprezece minute de la transmiterea mesajului, activitatea semnalului de alarmă s-a încheiat.

2.4 Rude îndepărtate

Cei din neamul Portiei sunt exploratori înnăscuţi. Nişte carnivori activi, cu un metabolism mult mai pretenţios decât al strămoşilor lor, când sunt prea mulţi laolaltă se ajunge rapid la o vânătoare excesivă pe teritoriul cunoscut. Dintotdeauna, unităţile familiare se destramă des; femelele

cele mai slabe, cu cei mai puţini aliaţi, sunt şi cele care se aventurează mai departe de cămin, în speranţa că vor întemeia noi cuiburi. Astfel de diaspore apar cu regularitate, deoarece, deşi depun mult mai puţine ouă decât strămoşii lor şi, deşi nu se îngrijesc la fel ca o fiinţă umană, astfel încât rata mortalităţii infantile rămâne crescută, specia se înmulţeşte în mod colosal. Cu fiecare familie care se dezbină, membrii acesteia se răspândesc pe întreaga planetă.

Expediţia organizată de Portia reprezintă, însă, ceva diferit. Ea nu caută un teren pentru un nou cuib, însă a găsit un loc, iar pentru ca planurile ei să funcţioneze trebuie să se întoarcă acolo. Este vorba de Marele Cuib de lângă Oceanul de Vest, iar câteva sute de indivizi din neamul ei – majoritatea, dar nu toţi, rude de vreun grad sau altul – trăiesc acolo. Îmblânzirea afidelor şi creşterea lor de către păianjeni a permis Marelui Cuib să capete o dimensiune nemaipomenită, fără lipsuri care să ducă la migrare sau expulzări.

De-a lungul câtorva generaţii, structura socială a Marelui Cuib a devenit în mod evident mai complexă. S-au stabilit contacte cu alte cuiburi, fiecare dintre ele având propriul mod de a-şi hrăni membrii. De câteva ori, unii s-au oprit pentru un fel de comerţ, având în vedere hrana, dar, mai ales, cunoştinţele. Poporul Portiei este curios când vine vorba de locurile îndepărtate ale lumii lui.

Tocmai de aceea călătoreşte ea acum, urmând cărările, poveştile şi zvonurile, dar şi relatările transmise prin viu grai. A fost *trimisă.*

Cei trei pătrund deja pe teritoriile care li se cuvin. Semnele sunt inconfundabile – nu doar punţi de pânză bine întreţinute şi fire printre copaci, ci tipare şi desene care, după cum arată şi miros, le dau de înţeles că aceste terenuri de vânătoare sunt ale cuiva.

Exact asta căuta Portia.

Urcându-se cât mai sus, călătorii văd că, spre nord, pădurea altădată nesfârşită se schimbă în mod spectaculos. Coronamentul masiv se subţiază, lăsând pe

alocuri să iasă la iveală porţiuni de pământ goale; dincolo de ele mai sunt copaci, dar ei sunt de alt soi şi, aflându-se la distanţe egale, în ochii lor par a fi cumva plantaţi artificial. Asta au venit să vadă. Ar putea să evite pur şi simplu teritoriul acestei familii peste care au dat şi să se ducă mai departe să vadă. Însă planul Portiei – ruta aleasă pas cu pas, pe care a plănuit-o încă de la începutul călătoriei până la încheierea ei cu succes – îi cere în mod special să adune informaţii. Pentru strămoşii ei, asta ar fi însemnat o minuţioasă recunoaştere vizuală. Pentru ea, nu înseamnă decât să le pună întrebări localnicilor.

Înaintează precauţi, rămânând totuşi la vedere. Este conştientă că există şi posibilitatea ca locuitorii de acolo să îi pună pe fugă; cu toate acestea, Portia poate pătrunde în mintea lor, gândindu-se cum ar reacţiona ea dacă ar întâlni intrus. Luând în calcul mai multe posibilităţi, îşi dă seama că, dacă este agresivă sau se furişează, asta nu face decât să crească riscurile unei primiri ostile.

Bineînţeles, localnicii sunt îndeajuns de ageri pentru a-i depista imediat pe nou-sosiţi, dar şi îndeajuns de curioşi încât să îşi facă de departe simţită prezenţa, dându-le de ştire Portiei şi însoţitorilor ei să se apropie. Sunt şapte, cinci femele şi doi masculi, care au un cuib frumos prins între doi copaci, înconjurat din plin de fire care să-i avertizeze când sosesc vizitatori din cale-afară de îndrăzneţi. De asemenea, mai sunt acolo cel puţin douăzeci de păienjenei de diferite vârste, născuţi într-o creşă comună. Abia ieşiţi din ou, ei pot să se târască şi să prindă prăzi vii, înţelegând totodată o mulţime de sarcini şi de concepte, fără să fi fost măcar nevoie să fie învăţaţi. Probabil nu mai mult de trei sau patru vor ajunge adulţi. Poporul Portiei e lipsit atât de grija pe care mamiferele o au faţă de puii neajutoraţi abia născuţi, cât şi de legătura maternă care îi uneşte. Cei care supravieţuiesc vor fi cei mai puternici, cei mai inteligenţi şi mai capabili să interacţioneze cu ceilalţi din neamul lor.

Când este vremea bună, pedipalpii le permit să comunice chiar şi de la o distanţă de peste un kilometru şi

jumătate, însă nu este suficient pentru discuţii complexe. Limbajul mai subtil, cel al vibraţiilor picioarelor, nu poate trece dincolo de pământ sau de crengi. Pentru a avea un schimb liber şi sincer de păreri, una dintre femelele de acolo ţese o pânză care se întinde între câţiva copaci, suficient de mare ca fiecare să rămână cât mai aproape de locul în care erau agăţaţi şi, totodată, să urmărească discuţia în curs de desfăşurare. Una dintre localnice se urcă pe pânză şi, la invitaţia ei, Portia i se alătură.

Vă transmitem salutări din partea Marelui Cuib de lângă Oceanul de Vest, începe Portia, dar ceea ce vrea să spună este: suntem doar trei, dar avem prieteni. *Venim de departe şi am văzut multe lucruri.* Informaţia a fost dintotdeauna o afacere bună.

Localnicii rămân bănuitori. În numele lor vorbeşte cea mai mare dintre femele, care se cutremură pe pânză şi dă din picioarele, întrebând: *Care vă e scopul? Acesta nu este locul vostru.*

Nu am venit să vânăm, afirmă Portia. *Şi nici nu am venit să ne stabilim aici. Ne vom întoarce în curând la Marele Cuib. Am primit veşti* – pentru minţile lor, toate aceste concepte sunt comunicate foarte clar: vibraţii care se transmit printr-un fir întins. Păianjenii sunt bine antrenaţi, fireşte, să comunice la distanţă. *Ne interesează tărâmul de dincolo de ţinutul vostru.*

Localnicii devin din ce în ce mai neliniştiţi. *Pe acolo nu se poate călători,* spune conducătoarea lor.

Dacă e adevărat, atunci de aceea am venit. Vrem să descoperim de ce. Ne poţi spune ce ştii despre el?

Alte mişcări agitate, iar Portia îşi dă seama că harta ei mentală a ceea ce se petrece trebuie să aibă un gol pe undeva, căci ele reacţionează într-un mod pe care nu şi-l poate explica.

Conducătoarea lor doreşte totuşi să pară mai îndrăzneaţă. *Şi de ce ar trebui să îţi spunem?*

La întoarcere, vă vom dezvălui lucruri noi. Sau vom avea cunoştinţe de schimbat. Pentru păianjeni, oricare cuvânt simplu şi „cunoştinţe” reprezintă două monede diferite.

La semnalul conducătoarei lor, localnicii se retrag de pe pânză şi se ghemuiesc, stăruind totodată cu privirea asupra nou-veniţilor. Urmează o şuşoteală agitată, cu bătăi uşoare din picioare, ceva mai înfundate, pentru ca ele să nu ajungă la vizitatori. Portia se retrage şi ea, iar însoţitorii ei i se alătură.

Bianca nu are un plan anume, ci doar anticipează că va trebui să o atace pe femela-lider, care este vizibil mai mare. Masculul, însă, o surprinde pe Portia.

Se tem, sugerează el. *Indiferent ce se află în faţa noastră, se tem că am putea porni un atac împotriva lor.*

Este normal ca un mascul să se gândească înainte de toate la teamă, crede Portia. Faptul că este de acord cu el face ca descoperirea adevărului în ceea ce priveşte destinaţia lor să devină cu atât mai importantă.

În cele din urmă, localnicii revin pe pânză şi negocierile se încheie. *Arătaţi-ne cunoştinţele voastre,* îi provoacă lidera.

Portia îi face un semn Biancăi, care îşi desprinde una dintre afidele ascultătoare de pe abdomen şi o arată mulţimii speriate. Micuţa fiinţă este secată de miere, iar Portia face un mic pachet cu substanţa dulce, pe care o aşază în centrul pânzei, iar localnicii se apropie.

După ce o gustă, ei îşi dau imediat seama de puterea pe care Portia o are asupra animalelor şi devin din ce în ce mai dispuşi să facă un soi de târg. Valoarea unei surse independente de hrană le este imediat clară, având totodată în vedere şi faptul că vecinii lor misterioşi de la nord s-ar putea să le ameninţe terenurile de vânătoare cât de curând.

Câte creaturi sunteţi dispuşi să negociaţi? întreabă lidera, agitându-se nerăbdătoare.

Oferim două astfel de animale pentru cei care ne spun o poveste completă a ceea ce se află dincolo de teritoriul vostru, propune Portia, ştiind că localnicii nu vor fi prea încântaţi să se târguiască pentru aşa ceva. *Pe de altă parte, avem ouă, dar trebuie să ştiţi să le creşteţi şi să le îngrijiţi, altfel vor muri de tinere şi nu veţi rămâne cu*

nimic.

Urmează o discuţie aprinsă între femela dominantă şi ceilalţi membri ai grupului, iar Portia surprinde câteva frânturi cu ajutorul pânzei. Membrii grupului sunt prea agitaţi ca să fie şi precauţi. *Ai spus că poţi negocia?* întreabă femela masivă.

Da, putem negocia, dar vom cere mai mult în schimb. Portia nu se referă la simple cunoştinţe, ci la mult mai mult de atât, la unul dintre secretele care i-au asigurat succesul speciei ei.

Nanovirusul în sine este supus unor variaţii de transcriere. A fost conceput astfel pentru a-şi îndeplini, cât mai creativ, scopul inerent: să îşi aducă gazda la un nivel înalt de sofisticare, stabilit de creatorii lui, şi, imediat ce se întrunesc condiţiile privind reuşita, să înceteze să mai acorde vreun sprijin. Creatorii l-au dotat cu astfel de dispozitive de securitate pentru a-i împiedica pe protejaţii lor să se dezvolte până la nivelul de zei-maimuţă superumani.

Cu toate acestea, virusul a fost conceput pentru primate şi, prin urmare, starea finală la care a fost programat să ajungă este ceva ce *Portia labiata* nu va putea deveni niciodată. Însă virusul a suferit mutaţii şi s-a transformat într-o căutare programatică a unei ţinte imposibile, un scop care să justifice toate mijloacele posibile.

Variantele mai reuşite conduc spre gazde mai reuşite care, la rândul lor, transmit mai departe infecţia mutantă superioară. Din punctul de vedere microscopic al nanovirusului, Portia şi celelalte specii afectate de pe planetă sunt doar nişte vectori care duc mai departe genele evolutive ale virusului.

Cu multă vreme în urmă, în istoria evolutivă a Portiei, dezvoltarea socială a speciei ei a fost mult accelerată de o serie de mutaţii ale infecţiei dominante. Virusul a început să transcrie comportamentul învăţat în genomul de spermă şi de ou, transformând informaţiile dobândite într-un comportament ce se poate moşteni genetic. Creierele

economice, evoluate forţat ale neamului Portiei au o logică mai structurală decât minţile umane, dezvoltate aleatoriu. Circuitele mentale pot fi transcrise, reduse la nişte informaţii genetice, apoi transferate urmaşilor, căci sunt scrise în aşa fel încât să poată fi înţelese instinctiv – câteodată, este vorba de aptitudini concrete şi memorie musculară, dar de cele mai multe ori, tranşe întregi de cunoaştere, cu marginile zimţate din cauză că au pierdut fragmente din context, cu care nou-născuţii să se obişnuiască încă de la începutul vieţii.

Mai întâi, procesul a fost fragmentar, imperfect, câteodată fatal, dar, mult mai sigur, tulpinile mai eficiente ale virusului s-au înmulţit de la generaţie la generaţie. De-a lungul vieţii, Portia a învăţat foarte multe lucruri, unele fiind trăsături înnăscute, iar altele dobândite odată cu dezvoltarea sa. Aşa cum toţi păianjenii nou-născuţi pot vâna, se pot târî, sări şi ţese, tot astfel năpârlirile de început ale Portiei au făcut-o să înţeleagă de la sine limbajul şi să aibă acces la fragmente din vieţile strămoşilor ei.

Acum, acest lucru nu e decât o poveste de demult, o calitate a poporului Portiei încă de dinainte ca istoria lui să înceapă. Cu toate acestea, mai recent, cei din neamul ei au învăţat să exploateze calităţile îmbunătăţite ale nanovirusului, după cum şi virusul, la rândul lui, îi exploatează pe ei.

El deţine cunoştinţele, răspunde Portia, făcând un semn cu un pedipalp spre însoţitorul ei mascul. *Dar vom negocia una pentru alta. Aveţi cunoştinţe despre cum se trăieşte aici şi despre măsurile de precauţie pe care trebuie să le luaţi. Asta dorim să aflăm.*

Imediat apoi, îşi dă seama că şi-a forţat norocul, pentru că femela masivă rămâne nemişcată pe pânză – o neclintire specifică vânătorii, un semn de agresivitate pură.

Aşadar, marele vostru Cuib va veni până la urmă pe teritoriile noastre. Nu ai venit aici ca să vânezi, şi totuşi mâine neamul tău intenţionează să vâneze aici. Dar o

asemenea Cunoştinţă negociată nu îi aducea beneficii Portiei, ci doar generaţiilor următoare, cele ale căror genomi nici măcar nu sunt încă formaţi.

Noi căutăm Cunoştinţe din toate locurile, protestează Portia, însă îi este greu să separe limbajul mişcărilor de cel al vibraţiilor. O mare parte din limbajul pe care nu ar fi vrut să-l transmită se strecoară în conversaţia lor, confirmând astfel suspiciunile femelei masive.

Brusc, femela lider se cabrează, ridicând două perechi de picioare şi arătându-şi totodată chelicerele. Este un limbaj primitiv, acelaşi de milioane de ani. *Uite cât de puternică sunt.* Îşi încordează picioarele din spate, pregătindu-se de salt.

Mai gândeşte-te! Retrage-te! o avertizează Portia. Şi ea este încordată, dar nu îi dă de înţeles că s-ar supune sau că s-ar retrage, după cum nici nu îşi compară picioarele cu ale oponentei.

Ori pleci, ori lupţi! îi cere femela furioasă. Portia îşi dă seama că nu se poate baza cu totul pe sprijinul tovarăşilor săi, care se agită neliniştiţi şi care îi transmit îngrijoraţi avertismente prin intermediul firelor de pânză.

Portia se dă într-o parte, simţind un fel de dans nou în spatele ei: un salt înainte al Biancăi, o mişcare ce slujeşte drept imn de luptă. Femela lider este uimită că purtătoarea de cuvânt a adversarilor ei nu este şi luptătoarea lor, de aceea, precaută, se retrage puţin. Pe de altă parte, Bianca are armură.

Există o limită funcţională în ceea ce priveşte cantitatea de Cunoştinţe pe care un individ o poate moşteni de la virus. Noile informaţii le rescriu pe cele vechi, deşi capacitatea fiecărei generaţii de a stoca asemenea cunoştinţe înnăscute este mai mare decât a celei precedente. Cu siguranţă, chiar şi în această pustietate, localnicii cunosc o mulţime de trucuri pe care le-au păstrat cu grijă de-a lungul timpului. Indivizii grupului pot învăţa – şi transmite mai departe –, însă baza de cunoştinţe înnăscute este limitată.

O comunitate mai extinsă, precum Marele Cuib, are

numeroase Cunoştinţe la care poate oricând recurge. Astfel, mai multe generaţii îşi transmit misterele şi le negociază cu altele. De asemenea, pot experimenta şi combinaţii cu diferite descoperiri, trucuri şi fel de fel de găselniţe. Marele Cuib e mai mult decât suma părţilor lui. Bianca nu este artizan – nici prin educaţie, nici prin Cunoştinţele ei inerente – dar poartă roadele muncii altora, adică nişte scuturi din lemn curbate, prinse de pedipalpi şi vopsite în culori stridente şi agresive. Se ridică foarte sus, măsurându-şi picioarele cu cele ale femelei masive, dar apoi se lasă în jos, menţinând, totuşi, scuturile ridicate.

Luptă asemenea celor din specia ei: se ridică, ameninţă, îşi arată chelicerele. Dansează pe pânză, fiecare pas sunând ca un îndemn. Femela lider este mai mare şi ea ştie ce înseamnă asta. Mărimea ei o va convinge pe intrusa mai mică să se retragă, pentru că, altfel, nou-venita va muri.

Cei din neamului Portiei au ceva în comun cu omul care foloseşte uneltele: sunt în stare să-şi facă rău unul altuia. Dintotdeauna au existat ucigaşi de păianjeni, dar şi veninul lor poate imobiliza un duşman din aceeaşi specie, la fel cum ar imobiliza şi un Scuipător. Dacă se va ajunge la asta, de obicei învingătorul va ceda instinctului şi se va hrăni. Din acest motiv, ele sunt învăţate să stea departe de o înfruntare deschisă, tocmai din cauza riscurilor inerente pe care le implică orice conflict. Pericolul la care se expun şi unii, şi alţii a avut o influenţă importantă asupra civilizaţiilor, la fel de mult cum a avut şi acel sentiment de rudenie, dobândit în urma moştenirii virale comune.

Însă Bianca nu se retrage, chiar dacă adversara ei este mai mare. Ameninţările devin tot mai agresive; femela masivă sare şi se repede haotic pe pânză, în timp ce Bianca se dă într-o parte şi îşi ţine scuturile ridicate, ca pentru un atac iminent.

În ceea ce o priveşte, Portia îşi ţese o pânză şi se pregăteşte să folosească un alt truc al Marelui Cuib – unul destul de nou, pe care a trebuit să-l înveţe din mers şi pe

care, poate, va reuşi să-l transmită viral şi urmaşilor ei.

Femela masivă sare exact după ce Portia şi-a luat toate măsurile de apărare. Bianca contracarează atacul chelicerelor cu scuturile, dar izbitura o trânteşte pe spate. Înfuriată, femela se ridică pentru o nouă lovitură.

Piatra care o loveşte o dărâmă de pe pânză. Aceasta se rostogoleşte şi rămâne atârnată de firul de siguranţă, zvârcolindu-se în convulsii. Abdomenul îi este crăpat într-o parte, în locul în care a lovit-o proiectilul, iar pierderea de fluid din corp îi face picioarele să i se îndoaie involuntar spre rană. Portia a reîncărcat praştia din mătase, întinsă într-un „V”, de la picioarele din faţă, desfăcute, până la picioarele din spate, mai puternice.

Localnicii se uită stupefiaţi la ea. Doi dintre ei s-au târât uşor spre conducătoarea rănită, dar Bianca le-a luat-o înainte, coborând fulgerător şi înfigându-şi chelicerele în carapacea crăpată a victimei.

Portia îi măsoară din priviri pe localnici. Complet intimidaţi, aceştia au adoptat o atitudine docilă. Una dintre celelalte femele – nu cea mai mare, dar probabil cea mai îndrăzneaţă – păşeşte respectuoasă pe pânză. *Ce vreţi?* întreabă ea printr-un dans.

Bine! Să negociem, spune Portia, iar Bianca i se alătură. *Povesteşte-ne despre vecinii voştri.*

După aceea, în timp ce fiecare tabără cântăreşte ceea ce vrea să împartă în funcţie de puterea de negociere a celeilalte, masculul Portiei ajunge pe pânză şi îşi prezintă Cunoştinţele legate de îngrijirea afidelor într-un pachet de spermă învelit în mătase. Unul dintre masculii locului face acelaşi lucru, prezentând o radiografie de zi cu zi a teritoriului propriei familii şi a vecinilor lor agresivi. Folosirea din plin a transcrierii virale nu este determinată de virus în sine, ci rămâne o tradiţie culturală a poporului Portiei: informaţia ca monedă, cu ajutorul unui transfer care ajută virusul să îşi propage codul său genetic. Totodată, următoarea generaţie de pui le va semăna, va fi un fel de punte între Marele Cuib al Portiei şi această familie restrânsă, o mică parte dintr-o reţea extinsă de

interrelaţii, ale căror conexiuni pot fi recunoscute de la o comunitate la alta aproape în orice loc al planetei.

Ceea ce află de la localnici despre cei din nord este alarmant, căci ei reprezintă un potenţial pericol pentru Marele Cuib al Portiei, pericol pe care îl vor înfrunta, probabil, foarte curând. În acelaşi timp, este şi intrigant, iar Portia este de părere că planul necesită o atenţie deosebită şi de aceea se ocupă personal de asta.

2.5 Toate aceste lumi sunt ale voastre[3]

Răspunsul primit de la satelit nu a fost codificat intenţionat, dar Holsten s-a chinuit, cum ar spune el, cam un secol, străduindu-se să transforme semnalul radio în ceva inteligibil. În cele din urmă, el i-a descoperit secretele cu ajutorul lui Lain şi al lui *Gilgamesh,* oferindu-i în schimb un mesaj scurt şi concis în limbajul Imperial clasic, pe care a reuşit să îl traducă destul de aproximativ.

Într-un sfârşit, conştient de toate privirile aţintite spre el, s-a rezemat de spătar.

— E un avertisment, le-a spus el. Susţine că transmitem de pe nişte coordonate incorecte sau ceva de genul ăsta. Spune că ni se interzice accesul aici.

— Se pare că se încălzeşte, a remarcat cineva din echipa de ştiinţă, după ce a examinat datele afişate despre obiectul îndepărtat. Constat o creştere rapidă a energiei folosite. Reactorul obiectului şi-a crescut capacitatea.

— Înseamnă că e treaz, a afirmat şi Guyen, oarecum fără rost, după părerea lui Holsten.

— Cred că e totuşi vorba de nişte semnale automate, a bănuit Lain.

— Comunică-i că am răspuns la semnalul lor de alarmă.

Holsten formulase deja un răspuns într-un limbaj savant, care suna la fel de oficial ca un exerciţiu academic, apoi i-a pus pe Lain şi *Gilgamesh* să transcrie mesajul în acelaşi format electronic pe care îl folosea satelitul.

---

[3] Citat din romanul 2010. A doua odisee de Arthur C. Clarke, publicat de Editura Nemira în 2013.

În vreme ce semnalele au trecut prin milioane de kilometri în spaţiu, aşteptarea a făcut ca toţi să devină extrem de încordaţi.

— Se numeşte Habitatul-Santinelă de pe al Doilea Brin, a tradus în cele din urmă Holsten. Practic, ne cere să ne modificăm traiectoria pentru a evita planeta. Înainte ca Guyen să pună vreo întrebare, Holsten a adăugat: Şi acum nu se referă la semnalul de alarmă. Întrucât am răspuns semnalului, sau ce-o fi el, îndreptat spre planetă, cred că, de fapt, interacţionăm cu sistemul.

— Ei bine, spune-i cine suntem şi că-i venim în ajutor! i-a ordonat Guyen.

— Serios vorbind, nu sunt sigur că…

— Fă cum îţi spun, Mason!

— Dar de ce ar trimite semnale încriptate într-o matematică elementară spre planetă? s-a plâns Vitas, fără a se adresa cuiva anume.

— Constat că apar tot felul de sisteme online, a adăugat subalternul ei, aflat la consolă. Incredibil! N-am mai văzut aşa ceva!

— Lansez nişte drone, atât spre satelit, cât şi spre planetă, a anunţat Karst.

— Se aprobă, l-a încurajat Guyen.

— Nu ne *recunoaşte,* a intervenit Holsten, traducând precipitat ultimul mesaj transmis de satelit şi căznindu-se cu gramatica lui. Spune că ne este interzis să fim aici. Şi ceva despre un… hazard biologic. Însă, văzând groaza care i-a cuprins pe membrii echipajului, a continuat: Nu, staţi puţin, pe noi *ne* consideră un biohazard neautorizat. E… Cred că ne ameninţă.

— Cât de mare e obiectul? a întrebat Karst.

— Puţin sub douăzeci de metri pe cea mai lungă axă, a fost răspunsul celor din echipa de ştiinţă.

— Atunci, să îl aducem aici.

— Karst, e vorba de o tehnologie a Vechiului Imperiu, a protestat Holsten.

— Vom vedea de ce e în stare când vor ajunge dronele la el.

În timp ce nava făcea eforturi să încetinească, dronele au depăşit-o cu rapiditate, iar propulsiile le-au făcut să gonească spre planetă şi spre santinela solitară cu o viteză atât de mare încât, dacă ar fi întâlnit un vehicul cu oameni la bord, i-ar fi strivit.

— Mai e un avertisment, a anunţat Holsten. Ascultaţi, cred că suntem în aceeaşi situaţie ca în cazul semnalului de alarmă. Nimic din ce transmitem noi nu este recunoscut de sistem. Probabil, dacă ar fi trebuit într-adevăr să ajungem aici, am fi avut codurile corecte sau ceva de genul ăsta.

— Tu eşti clasicistul, aşa că descoperă-le! s-a răstit Guyen la el.

— Lucrurile nu stau chiar aşa. Nu e ca şi cum Vechiul Imperiu ar fi avut o singură... *parolă* sau mai ştiu eu ce.

— Dar avem arhivele cu transmisiunile Imperiului, nu? Extrage câteva protocoale din ele.

Holsten a aruncat o privire complice spre Lain, dar ea l-a evitat. Fără mari speranţe, s-a apucat să adune coduri referitoare la saluturi şi la ID-uri din fragmentele de mesaje pe care a reuşit să le salveze, pe care apoi le-a lansat la întâmplare spre satelit.

— Am primit semnale de la drone, a anunţat Karst, şi imediat apoi cei prezenţi au putut vedea planeta.

Deocamdată, chiar şi mărită la maximum de ochii electronici ai dronelor, era doar o sclipire, dar au văzut cum ea creştea. După un minut, Vitas a arătat spre umbra minusculă a lunii ei, care trecea peste suprafaţa planetei.

— Unde e satelitul? a întrebat Guyen.

— Nu se poate vedea de la distanţa asta, dar se apropie din depărtare, folosind atmosfera planetei şi luna pentru a-şi transmite semnalele spre noi.

— Grupurile de drone se despart, a raportat Karst. Să aruncăm o privire la acel Brin.

— Şi mai multe avertismente! Niciun mesaj de-ale mele nu ajunge la el, a intervenit Holsten, conştient că în acele momente nu îl asculta nimeni.

— Karst, nu uita, satelitul nu trebuie avariat în

momentul contactului, tocmai spunea Guyen. Indiferent ce tehnologie se află acolo, o vrem intactă.

— Nicio problemă. Uite-o! Începem să rulăm.

— Karst...

— Calmează-te, domnule comandant! Ştiu ele ce fac.

Holsten a ridicat privirea şi a văzut dronele ţintind într-un punct de pe circumferinţa globului verde în creştere.

— Priviţi, ce culoare... a exclamat Vitas.

— Nesănătoasă, a completat-o Lain.

— Nu, asta e... e culoarea vechiului Pământ. Verde.

— Asta e, a şoptit unul dintre ingineri. Am ajuns aici. Am reuşit!

— Vizualizare satelit! a anunţat Karst, arătând o sclipire minusculă pe ecran.

— „Acesta este Habitatul-Santinelă Brin Doi”, a citit Holsten cu voce tare şi insistentă. „Această planetă este deţinută de...” Poftim? Ceva... „Programul de Venerare. Şi orice amestec este interzis.”

— Ce program? a întrebat brusc Lain.

— Nu ştiu. Eu...

Scotocind prin arhivele navei, Holsten s-a concentrat să găsească câteva referinţe.

— Era ceva despre... Vechiul Imperiu s-a prăbuşit pentru că a ales nişte căi nu tocmai corecte. Aţi auzit despre ciclul miturilor?

Au urmat câteva bombăneli în semn de aprobare.

— Venerarea animalelor – acesta a fost unul dintre păcatele anticilor.

Karst a exclamat surprins şi, după câteva momente, transmisiile dronelor care se îndreptau spre satelit au fost întrerupte de interferenţe.

— Ei, drace! Tot ce se îndrepta spre satelit a dispărut! a răcnit el.

— Lain... a început Guyen.

— Sunt deja pe fază. Ultimele momente ale...

S-a lăsat o tăcere preocupată cât ea a lucrat. Iată, asta e ultima care a murit, cu aproape o secundă în urmă! Iar acolo – scurte pierderi de tensiune – şi celelalte drone au

dispărut. Apoi s-a mai stins una. Karst, ţi-a distrus dronele!

— Cu ce? De ce ar avea nevoie de o…?

— Ascultă, din câte ştim acum, acel lucru ar putea fi un echipament militar serios, s-a răstit Lain.

— Sau poate trebuie să fie antrenat să depisteze şi să reziste impactului cu un obiect venit din spaţiu, a sugerat Vitas. Să fie vorba oare de lasere antiasteroizi?

— Eu… a făcut Lain, încruntându-se la toate acele date. Nu sunt convinsă că a tras… Karst, cât de deschise sunt sistemele dronelor?

Şeful securităţii a scăpat o înjurătură.

— Continuăm să ne îndreptăm spre el, a spus Holsten.

În momentul în care a rostit aceste cuvinte, câteva dintre ecranele altor drone s-au stins – acele maşinării pe care Karst le trimisese spre planetă. Satelitul le-a văzut în momentul în care a ocolit lumea, suficient cât să obţină un unghi favorabil.

— Ce mama dracului se întâmplă? a întrebat Karst, încercând să redobândească controlul şi să trimită în zigzag ultima pereche de drone spre planetă.

Imediat apoi, a apărut un fulger, un consum colosal de energie pentru satelit, iar una dintre maşinile care supravieţuiseră a dispărut.

— Asta a fost o lovitură *grozavă,* a confirmat Lain pe un ton sumbru. A transformat drona în atomi.

Karst a mai scăpat o înjurătură, după care a codificat instrucţiunile pentru ultima dronă, dirijând-o să coboare în spirală spre planetă, încercând totodată să menţină curbura orizontului între maşină şi satelit.

— Armele acelea reprezintă un pericol şi pentru *Gilgamesh?* a întrebat Guyen, iar în sală s-a lăsat tăcerea.

— Probabil că da, a spus Vitas nefiresc de calmă. Cu toate acestea, având în vedere câtă energie a fost consumată, capacitatea obiectului de a le folosi ar putea fi limitată.

— Nu va avea nevoie să tragă a doua oară în noi, a intervenit Lain, la fel de serioasă. Nu vom reuşi să deviem de pe cursul actual – adică, nu considerabil. Deja încetinim

cât putem – inerţia este prea mare. Am programat nava să intre pe orbită.

— Ne cere să plecăm, altfel ne va distruge, a spus Holsten fără nicio inflexiune în glas.

Pe măsură ce s-au adaptat, computerele navei s-au pus în mişcare, oferind o versiune inteligibilă a mesajului, şi a constatat că acum citea aproape cursiv o reproducere a unui script antic, înainte de a primi vreun ordin de la Guyen, el deja avea răspunsul formulat: *Călători în pericol. Fără acţiuni ostile. Nava civilă are nevoie de ajutor.* Când a transmis mesajul, Lain i-a aruncat o privire sceptică peste umăr.

— *Îşi* reglează poziţia, a spus cineva din echipa de ştiinţă.

— Îşi îndreaptă armele spre noi, a concluzionat Guyen.

— E o comparaţie inexactă, dar…

Dar da, a răsunat acelaşi gând în minţile tuturor.

Holsten a simţit cum inima îi bătea nebuneşte în piept. *Călători în pericol. Fără acţiuni ostile. Nava civilă are nevoie de ajutor.* Însă mesajul nu ajungea la destinaţie.

Guyen a deschis gura, gata să dea un ordin disperat, dar Lain a izbucnit:

— Trimite-i acelaşi mesaj prin care cerea el ajutor, ce dracu’!

Holsten s-a holbat o clipă la ea, apoi a ţipat, cuprins de emoţie necunoscută – triumf, inexplicabil amestecat cu un soi de iritare, din cauză că nu se gândise chiar el la asta. După câteva momente, a trimis mesajul.

Au urmat câteva minute apăsătoare, timp în care au aşteptat să vadă cum va reacţiona satelitul şi să afle dacă nu cumva mesajul fusese lansat prea târziu. Era posibil ca, atunci când Holsten trimisese înapoi satelitului acelaşi semnal de alarmă, atacul să fi fost deja declanşat prin spaţiu spre ei, suficient de rapid încât să nu-şi dea seama când vor fi loviţi.

În cele din urmă, uşurat, Holsten s-a aşezat pe scaun. Ceilalţi s-au îngrămădit în jurul lui, dar niciunul nu avea o pregătire în studiul limbilor clasice încât să poată traduce

mesajul, aşa că a pus capăt suspansului.

— Vă rog să rămâneţi pentru alte transmisii, le-a spus el, sau ceva de genul ăsta. Cred – *sper* – că va transmite şi ceva mai elaborat.

Cu murmur agitat în spatele lui, număra secundele până la sosirea următoarei transmisii. În clipa în care ecranul s-a umplut instantaneu de coduri, s-a entuziasmat preţ de o fracţiune de secundă, după care a scos un şuierat de disperare.

— E neinteligibil. Un zid de absurdităţi. De ce…?

— Stai, stai puţin! l-a întrerupt Lain. E alt gen de semnal, atâta tot. *Gilgamesh* a comparat codificarea cu unele documente din arhiva ta, bătrâne. E… ha-ha, e audio. E vorbire.

Încă o dată, cei prezenţi au amuţit. Holsten a privit în jur şi a văzut sala plină de oameni chei, de parcă toţi erau bolnavi, încă tremurând după efectele stării de hibernoterapie incredibil de lungi şi, mai ales, încă incapabili să facă faţă revelaţiilor şi traumei emoţionale provocate de situaţia în care se aflau. *Sincer, nu sunt sigur dacă cineva mai este atent la ce se petrece.*

— Probabil că e un fel de mesaj automat… a început el, dar s-a oprit, nefiind convins că avea măcar energia necesară pentru a se contrazice cu cineva.

— Exact! În baza fragmentelor din arhivă, *Gilgamesh* şi-a dat toată silinţa să-l decodifice, l-a informat Lain. Vreţi să auziţi ce spune?

— Da, a hotărât Guyen.

Ceea ce s-a auzit din difuzoarele navei era îngrozitor: un amestec ciudat, sacadat şi plin de interferenţe, în care abia se putea discerne o voce de femeie, şi nimic altceva decât nişte cuvinte izolate, care abia se puteau auzi – cuvinte într-o limbă pe care, în afară de Holsten, nimeni nu o putea înţelege. Holsten urmărise faţa comandantului, pentru că era clar ce mesaj vor primi, şi a văzut un scurt spasm de furie, care a fost curând reprimat. *Vai, nu e de bine!*

— Mason, tradu-ne!

— Lăsaţi-mi puţin timp. Şi, Lain, dacă ai putea să cureţi

puţin mesajul…

— Deja mă ocup de asta, a murmurat ea.

În spatele lor, ceilalţi au început să facă fel de fel de speculaţii. Despre ce anume vorbise? Era doar un mesaj automat sau…? Vitas vorbea despre aşa-zisele maşini inteligente ale Vechiului Imperiu – nu doar un motor autonom şi sofisticat precum *Gilgamesh,* ci dispozitive care puteau gândi şi interacţiona ca şi cum ar fi fost oameni. Sau ceva mai mult de atât.

Cu căştile în urechi, ascultând versiunea oarecum mai clară pe care Lain o obţinuse, Holsten s-a aplecat deasupra consolei. La început nu a înţeles decât câteva cuvinte, fiind nevoie să încetinească transmisia şi să se concentreze asupra unor porţiuni mai mici, încercând să descifreze o intonaţie cu totul neaşteptată, dar şi un tipar necunoscut de vorbire. Existau şi multe interferenţe: o creştere şi o descreştere bizară, neregulată a zgomotelor de fond, care interferau permanent cu mesajul.

— Am reuşit să introduc drona în atmosferă, a anunţat Karst pe neaşteptate.

În timp ce el a trimis instrucţiuni către singura dronă supravieţuitoare, fără să aibă idee dacă fiecare modificare a cursului ei va ajunge la timp pentru a împiedica distrugerea ei, ceilalţi aproape că uitaseră de el. Când toţi şi-au îndreptat atenţia spre el, a adăugat:

— Cine vrea să vadă noua noastră casă?

Imaginile transmise de dronă erau neclare şi distorsionate, reprezentând o scanare de la mare altitudine a unei lumi atât de verzi, încât unul dintre oamenii de ştiinţă a întrebat dacă imaginea fusese cumva recolorată.

— Vedeţi exact ceea ce înregistrează drona, i-a asigurat Karst.

— E frumoasă! a intervenit cineva.

Majoritatea oamenilor s-au mulţumit să privească. Era ceva dincolo de experienţa şi imaginaţia oricăruia dintre ei. Pământul pe care şi-l aminteau nu arătase astfel. O asemenea explozie de verde fusese cunoscută doar în anii de dinaintea îngheţului, însă după topire, care fusese

toxică, ea nu mai revenise. Veneau de pe o planetă invariabil mai săracă decât aceasta.

— În regulă.

Discuţiile din spatele lui Holsten se transformaseră într-un vacarm de speculaţii, după care s-au stins în plictis în intervalul în care el a readaptat noua transmisie.

— Iată şi traducerea!

A afişat-o pe ecrane: *Habitatul-Santinelă Brin 2 recunoaşte cererea voastră de ajutor. În prezent, vă aflaţi pe un curs care vă va aduce pe o planetă izolată, dar cu care nu vă este permis să interferaţi. Vă rugăm să prezentaţi detaliile complete privind situaţia de urgenţă, astfel ca sistemele habitatului să poată analiza şi face recomandări. Orice amestec în Lumea lui Kern va fi întâmpinată de măsuri imediate de ripostă. Nu aveţi voie să luaţi niciun fel de contact cu această planetă!*

— Mai vedem noi, a afirmat Karst, înseamnă că nu a aflat nimic de ultima dronă. Am programat-o în aşa fel încât să încerce să rămână de partea cea mai îndepărtată a planetei, pentru a nu fi depistată de acel lucru.

Mason a continuat să ruleze mesajul, străduindu-se să descopere ce însemna acea interferenţă continuă. La fel ca semnalul de ajutor, se auzea ca şi cum mai exista un semnal pe lângă cel al satelitului.

— Mai transmite spre planetă? a întrebat Lain.

— Da, şi îţi sunt foarte recunoscător. Nu ar trebui să devii…

— Lumea lui Kern? a remarcat Vitas. Acela e un nume?

— Kern şi Brin sunt fonetice, a explicat Holsten. Dacă sunt cuvinte, ele nu se află în fişierele mele de vocabular. Ce să-i răspund?

— Va înţelege dacă îi vorbim direct? a insistat Guyen.

— O să trimit un mesaj codificat, ca mai devreme, i-a spus Holsten. Eu, unul… indiferent ce este acel lucru, nu vorbeşte Imperiala C aşa cum socotesc manualele că s-ar cuveni. Un alt fel de accent, probabil o altă cultură. Nu cred că aş putea vorbi suficient de bine acea limbă încât să mă fac înţeles.

— Transmite asta! a spus Guyen şi a împins în faţă un text pe care Holsten trebuia să îl traducă şi să îl codifice: *Suntem nava-arcă* Gilgamesh, *care transportă cinci sute de oameni în hibernoterapie. Este imperios necesar să ni se permită prezenţa pe planeta voastră. Este o chestiune de supravieţuire a speciei umane. Vă solicităm sprijinul pentru conservarea încărcăturii noastre.*

— Nu va da roade.

Holsten s-a întrebat dacă Guyen ascultase alt mesaj venit de la satelit, pentru că, după părerea lui, acela nu era un răspuns potrivit. Cu toate acestea, l-a trimis şi a reluat ascultarea transmisiei anterioare, sugerându-i lui Lain să încerce să separe semnalul dominant, pentru a obţine ceva inteligibil. Apoi, brusc, a început să îl audă, ascultând printre cuvinte, şi a rămas neclintit, strângând consola în mâini pe măsură ce descifra mesajul.

Habitatul-Santinelă Brin 2 recunoaşte cererea voastră de ajutor. În prezent, vă aflaţi pe un curs care vă va aduce pe o planetă izolată, dar cu care nu vă este permis să interferaţi. Vă rugăm să prezentaţi detaliile complete privind situaţia de urgenţă, astfel ca sistemele habitatului să poată analiza şi face recomandări. Orice amestec în lumea lui Kern va fi întâmpinată de măsuri imediate de ripostă. Nu aveţi voie să luaţi niciun fel de contact cu această planetă!

Frig atât de frig atât de frig şi aştept de mult de ce nu vin ce s-a întâmplat chiar au dispărut toţi nu a mai rămas nimeni acasă atât de frig e în sicriu sicriu rece nimic nu funcţionează nimic nu funcţionează nu a mai rămas nimic Eliza Eliza Eliza de ce nu îmi răspunzi vorbeşte cu mine scoate-mă din rahatul ăsta spune-mi că vor veni spune-mi că vor veni şi mă vor lua mă vor trezi mă vor încălzi din acest frig frig frig frig frig frig

— Hm…

Mason şi-a împins scaunul mai în spate, dar vocea a continuat să îi răsune supărător în căşti – exact aceeaşi voce ca în mesajul oficial, dar chinuită de o disperare îngrozitoare.

— S-ar putea să avem o problemă cu…

— Soseşte o nouă transmisiune, a spus Lain chiar în momentul în care ceilalţi voiau să ştie la ce se referea Holsten.

— Ce să fac cu drona? a intervenit şi Karst.

— Opreşte-o deocamdată. Spune-i să nu mai comunice cu habitatul! i-a ordonat Guyen. Mason…

Însă Holsten încerca deja să descifreze noua transmisiune. Era un mesaj mult mai scurt, mai direct decât primul, dar un cuvânt i-a rămas în minte. *„Habitat”: asta e traducerea mea. La asta se refereau şi Anticii? Cu siguranţă că nu se gândiseră la ceva în care putea trăi cineva. Ceva de douăzeci de metri, pentru câte milenii? Nu, nu era posibil.*

— Ne întreabă dacă vrem să vorbim cu Eliza, a spus el cu vocea sugrumată.

Inevitabil, cineva a trebuit să întrebe: „Cine este Eliza?”, de parcă vreunul din sală ar fi putut să răspundă.

— Vrem, a hotărât Guyen, ceea ce era de bine, întrucât Holsten trimisese deja răspunsul.

După câteva minute – întârzierea fiind de fiecare dată mai scurtă, pe măsură ce se apropiau de planetă – ceva nou li s-a adresat.

Holsten a recunoscut vocea de mai devreme, acum mult mai clară, chiar dacă tot mai încerca să iasă la suprafaţă acel flux al conştiinţei oribil. Traducerea lui pentru ceilalţi a venit imediat. Deja era conştient de faptul că vorbea Imperiala C la fel de cursiv ca oricine din era post-glaciară.

A făcut transferul pe ecranele celorlalţi: *Bună seara, călătorilor! Sunt Eliza Kerns, din sistemul compozit expert al Habitatului-Santinelă Brin 2. Îmi pare rău, dar probabil că mi-au scăpat elemente importante din comunicaţiile pe care mi le-aţi transmis deja. Vreţi să rezumaţi ceea ce s-a spus până acum?*

În acel moment, a apărut o divizare interesantă în rândul ascultătorilor. Cei de la Comandă şi de la Securitate au rămas mai toţi neclintiţi, în vreme ce membrii departamentelor de ştiinţă şi inginerie au început imediat să dezbată situaţia: ce voia să spună acea voce prin expresia „sistem expert”? Era oare Holsten sigur că asta era traducerea corectă? Era vorba de o maşină inteligentă sau de una care doar pretindea ca e?

Holsten se chinuia să pună cap la cap mesajul de fundal, deşi, în ceea ce-l priveşte, nu se mai simţea la fel de fericit. Cuvintele, ba chiar şi tonul de oroare şi de disperare care-i răsunau în urechi îl făceau să se simtă rău.

Bună seara, călătorilor! Sunt Eliza Kerns, din sistemul compozit expert al Habitatului-Santinelă Brin 2. Îmi pare rău, dar probabil că mi-au scăpat elemente importante din comunicaţiile pe care mi le-aţi transmis deja. Vreţi să rezumaţi ceea ce s-a spus până acum?

Ce faceţi ce faceţi cu mintea mea luaţi luaţi de ce nu mă pot trezi de ce văd doar vidul singură şi nimeni nimic nu există nicio navă de ce nu există nicio navă unde sunt nu există nicio Eliza Kern mi-a furat mintea mi-a furat mintea

Holsten a retransmis ultimul mesaj substanţial al lui *Gilgamesh. Suntem nava-arcă* Gilgamesh, *care transportă cinci sute de oameni în hibernoterapie. Este imperios necesar să ni se permită prezenţa pe planeta voastră. Este o chestiune de supravieţuire a speciei umane. Vă solicităm sprijinul pentru conservarea încărcăturii noastre.*

Şi a primit răspuns:

Regret, nu este posibil să vă apropiaţi sau să luaţi vreun contact cu lumea lui Kern. În conformitate cu

directivele Programului de Venerare, vă este absolut interzis. Vă rog să mă informaţi dacă vi se poate acorda ajutor în alt fel.

Avrana sunt Avrana maimuţele sunt tot ce contează dacă toţi au dispărut ce să mai venerăm în afară de venerare nu se poate lua legătura contaminare Sering nu va învinge le vom venera dar trebuie să fie atât de frig greu de gândit

— Aceleaşi cuvinte, dar de pe un alt computer, a spus furios Guyen.

Lain s-a uitat peste umărul lui Holsten, urmărind traducerea celei de-a doua voci ascunse. El i-a citit pe buze: *Ce dracu'...?*

— Mason, nu-mi pasă cum te exprimi – îmbracă totul cât de frumos vrei. Trebuie să înţeleagă că suntem fiinţe umane şi că avem nevoie de ajutor, a spus Guyen. Trebuie să descoperi dacă există vreo cale de a-i rescrie codul, de a sparge programul.

Atunci, fără să exercit presiuni; dar Holsten deja îşi plănuia răspunsul. Indiferent ce gândea Guyen, nu era o chestiune lingvistică. Era o problemă tehnologică, una pentru rezolvarea căreia nici măcar Lain nu era pregătită. Se adresau unui sistem Imperial funcţional şi autonom. Epavele distruse de EMP[4] şi aflate pe orbită în jurul Pământului nu conţinuseră aşa ceva.

Eliza, a transmis el, *avem nevoie disperată de ajutor. Am călătorit departe de Pământ pentru a găsi un nou cămin pentru acea parte a rasei umane de care răspundem. Dacă*

[4] Puls electromagnetic.

nu putem descoperi o astfel de lume, sute de mii de fiinţe umane vor muri. Sistemul tău de prioritate îţi permite să îţi asumi răspunderea pentru asemenea consecinţe? Arhivele de pe *Gilgamesh* nu conţineau asta, dar Holsten şi-a amintit că citise undeva despre unele reguli filantropice impuse faimoaselor inteligenţe artificiale.

Îmi pare rău, dar în acest moment nu vă pot permite să compromiteţi experimentul de venerare. Înţeleg că aveţi alte preocupări, dar mi se permite să acord ajutor în funcţie de priorităţile pe care şi eu trebuie să le respect. Dacă veţi încerca să compromiteţi planeta, nu voi avea de ales şi va trebui să pornesc un atac împotriva navei voastre.

Ce navă vreau să văd nava vine de pe Pământ dar este Pământul lui Sering ori Pământul meu ori Pământul nu mai există pentru ca vreo navă să sosească tăcută au încetat să transmită de mult de aceea lasă-mă să ies târfă tu vrăjitoareo Eliza mi-ai luat minţile numele nu mă poţi ţine aici trezeşte-mă lasă-mă să vorbesc lasă-mă să mor fă ceva.

Asta este.

— Este exact aceeaşi replică de mai devreme. Nu ajungem nicăieri, decât că…

— Ce e? a întrebat Guyen.

— Vreau să încerc ceva mai pe ocolite, a explicat Holsten.

— Este posibil să fim atacaţi înainte de termenul programat?

— Nu cred.

— Atunci încearcă ce ţi-ai propus, Mason.

Holsten şi-a făcut curaj şi a transmis un mesaj simplu, o întrebare suprarealistă: *Mai este cineva cu care am putea discuta?*

— Te osteneşti degeaba, i-a şoptit Lain la ureche.

— Ai vreo idee mai bună?

— Eu sunt inginer. Nu am treabă cu ideile.

Auzind asta, a schiţat un zâmbet slab. În aşteptarea răspunsului, toţi ceilalţi erau încordaţi la maximum, mai puţin Guyen, care s-a uitat urât la Holsten, ca şi cum privirea lui încruntată ar fi putut să îl facă pe clasicist să depună şi mai mult efort.

Vrei să vorbeşti cu sora mea?

Te rog te rog te rog te rog te rog te rog

Lain a înjurat din nou, iar Guyen a coborât privirea spre ecranul lui. În jurul lor creşteau şuşotelile celor care, nedumeriţi, făceau tot felul de speculaţii.

— Ascultaţi, am o teorie, a spus Holsten. Încă discutăm cu un fel de sistem automat, asta este evident, chiar dacă e programat să răspundă ca o fiinţă umană. Dar mai e ceva acolo. E… diferit. Pare mai puţin raţional. Să vedem dacă ne permite să facem ceva ce principalul sistem expert nu ne permite. În cazul cel mai rău, într-un fel sau altul, putem să îl întoarcem împotriva principalului sistem, nu ştiu.

— Dar ce este „sistemul” ăsta? l-a întrebat Vitas. De ce au două sisteme?

— Ca o măsură de siguranţă? a sugerat Holsten, întrucât păstra pentru el cele mai sumbre suspiciuni.

— Încearcă, a spus Guyen. Karst, vreau să-mi propui câteva soluţii în cazul în care situaţia se agravează. Cursul ne va aduce în câmpul gravitaţional al planetei la viteza corectă pentru a ne plasa pe orbită. Alternativa este să nu mai încetinim şi să zburăm mai departe, iar apoi… şi apoi, ce? Era o întrebarea retorică, un mod prin care, supus presiunii, comandantul arăta că se concentrează. Apoi stabilim un curs spre următorul punct de pe hărţile stelare, sperând că acolo vom găsi ceva diferit? Am văzut planeta asta. Ea va fi noul nostru cămin. Mason, spune-i asta!

Da, de ce nu, Eliza, te rog să ne laşi să discutăm cu sora ta. Holsten a încercat să se exprime la fel de politicos şi de

oficial ca sistemul expert.

Nu ştia ce răspuns va primi şi era pregătit să întrerupă transmisia dacă va da iar peste aceeaşi bolboroseală dementă şi îndurerată, deoarece astfel nu va putea comunica. Nu exista posibilitatea de a negocia cu acea furtună internă de nebunie.

— Ni se cere să aşteptăm, a anunţat el după ce a primit instrucţiunea.

După aceea, a urmat un moment lung de linişte. Fără a mai putea fi oprit, *Gilgamesh* a continuat să coboare spre zona de atracţie a planetei verzi. Satelitul era încă mut când Lain şi echipa ei, cuprinşi de nelinişte, au început să verifice sistemele navei, care scârţâiau şi se încordau sub povara nefirească a atracţiei gravitaţionale, îndeajuns de mare şi de aproape cât să influenţeze structura ei. Toţi au simţit o uşoară schimbare: în perioada de trezire din călătorie, percepţia gravitaţiei fusese produsă de încetinirea treptată a navei. Acum, o forţă străină îi atingea, trăgându-i uşor cu nişte degete fantomatice, imateriale, un prim contact cu lumea de jos.

— Toate semnele sugerează că încă ne aflăm pe o orbită stabilă, a raportat Lain încordată.

A urmat o mişcare lentă, la încetarea decelerării, după care a început să se rotească, iar forţa gravitaţională a ridicat obiectele de la nivelul podelei pentru a le găsi un nou cămin în tavan, iar consolele şi echipamentele navei s-au reordonat uşor. O vreme nu a existat niciun punct de referinţă; o sală plină de oameni în stare de imponderabilitate, care încercau să îşi amintească instruirea făcută demult, trăgându-se unul pe altul spre suprafaţa corectă înainte de a se izbi de ea. În toată acea agitaţie ciudată, printre accidentări uşoare, gândul la posibilitatea de a fi distruşi în mod iminent a fost aproape uitat.

— O nouă transmisie, i-a alertat Holsten când a primit semnalul.

În urechile lui suna aceeaşi voce de femeie, dar intonaţia şi ritmul vorbirii erau foarte diferite şi totul era desprins

de acel fundal chinuit.

Sunt doctorul Avrana Kern, om de ştiinţă şi administrator al Proiectului de Venerare Brin 2, a sunat traducerea. Chiar şi prin filtrul vechii Imperiale C, glasul trăda fermitate şi mândrie. *Ce sunteţi? De unde veniţi?*

— Ăsta nu mai pare a fi un computer, a murmurat Lain.

— Ba sigur e computer, s-a răstit Vitas. E doar o aproximare mai sofisticată a…

— De ajuns! a intervenit Guyen pentru a pune capăt disputei. Mason?

Suntem o navă-arcă de pe Pământ, a transmis Holsten, *şi dorim să înfiinţăm o colonie pe Lumea lui Kern.* Dacă obiectul căruia i se adresa era într-o oarecare măsură uman, s-a gândit că puţină linguşire nu strică.

Al cui Pământ? Pământul lui Sering sau al meu? a venit imediat răspunsul. Acum, după ce se aflau pe orbită, nu mai exista decât o defazare minoră: era aproape ca o conversaţie reală.

Conversaţie reală cu o minte-maşină fără chip, a ţinut să-şi amintească Holsten. A transmis traducerea către cei din încăpere, aşteptând ajutor, dar nimeni nu avea vreo sugestie legată de ceea ce voia să spună satelitul. Înainte de a putea răspunde într-un fel sau altul a sosit o nouă transmisiune.

Nu vă recunosc. Nu sunteţi fiinţe umane. Nu sunteţi de pe Pământ. Nu aveţi ce căuta aici. Eliza îmi arată ceea ce vede şi nu aveţi nimic pământean în voi dar de ce nu vă pot vedea cu ochii mei de ce nu pot deschide ochii unde îmi sunt ochii unde îmi sunt ochii unde îmi sunt ochii. Şi apoi, o întrerupere bruscă a mesajului, ceea ce l-a făcut pe Holsten să se cutremure, pentru că asta era: o tranziţie bruscă în vocea nebuniei, fără niciun avertisment.

— Nu cred că e computer, a spus el, dar într-atât de încet încât doar Lain l-a auzit.

Ea continua să citească peste umărul lui, încuviinţând din cap cu un aer sobru.

Nava noastră este arca Gilgamesh *de pe Pământ. Această navă a fost construită după epoca ta,* a pregătit el

mesajul şi l-a trimis având sentimentul amar că era o afirmaţie incompletă. Era îngrozit de răspunsul pe care l-ar putea primi.

Bună seara, sunt Eliza Kern, sistem expert compozit al al al am primit instrucţiuni să vă cer să vă întoarceţi la punctul vostru de origine.

Goneşte-i, nu-i vreau dacă spun că vin de pe Pământ se pot întoarce nu nu vreau nu pot nu nu nu nu nu

— E complet dementă, a afirmat Karst sec, ţinând seama doar de jumătate din ceea ce s-a spus. Ne putem menţine pe poziţie astfel încât să avem planeta între noi sau ceva de genul ăsta?

— Nu, dacă menţinem pe o orbită stabilă, a spus unul din echipa lui Guyen. Serios, nu uitaţi cât de mare este *Gil.* Nu putem manevra nava de colo până colo ca pe o dronă.

Holsten transmitea deja, deoarece Guyen terminase de dictat, iar acum părea că hotărârea îi aparţine. *Întoarcerea pe Pământ este imposibilă. Te rog, pot vorbi din nou cu sora ta, Eliza?* pledând pentru viaţa umanităţii într-o limbă moartă – nevoit să aleagă între intransigenţa unei inteligenţe artificiale şi o minte umană atinsă în mod sigur de demenţă.

Cealaltă voce din nou, rostind cuvintele cu o înverşunare pe care a descifrat-o drept: *De ce nu vă puteţi întoarce de unde aţi venit? Sunteţi oamenii lui Sering? Am învins noi? V-am alungat? Aţi venit aici ca să încheiaţi ceea ce a început el?*

— *Ce s-a întâmplat* aici? a întrebat Vitas nedumerită. Ce este Sering? O navă de război?

Pământul nu mai poate fi locuit, a transmis Holsten, în timp ce Lain l-a avertizat:

— Asta o va face să înnebunească şi mai rău!

Expediase mesajul chiar în timp ce ea i se adresase, iar senzaţia de gol în stomac a apărut un moment mai târziu. *Are dreptate.*

Dar a constatat totuşi o doză de sănătate mintală în vocea doctorului Avrana când aceasta i-a răspuns. *Absurd! Explică!*

Arhivele navei *Gilgamesh* deţineau istorii, dar cine s-ar fi gândit că ele ar trebui traduse într-o limbă care acum nu prezenta interes decât pentru istorici? Holsten a făcut tot ce a putut: Istoria 101 pentru călătorul care s-a pierdut în timp, având la bază cele mai plauzibile presupuneri privind ceea ce se întâmplase de fapt dincolo de zorii timpului său consemnat, pe vremea când Vechiul Imperiu era la conducere. Practic erau puţine lucruri pe care le putea spune. Golul dintre ultimele evenimente trăite de Kern trebuie să îl ştie şi realitatea certă consemnată istoric pe care se putea baza Holsten era de netrecut.

A avut loc un război civil între facţiunile imperiului, a explicat el. *Ambele tabere au folosit arme de o natură pe care tu nu o poţi înţelege, dar care au fost eficiente pentru devastarea civilizaţiei superioare de pe Pământ şi distrugerea completă a coloniilor.* Şi-a amintit că văzuse ruinele pustiite din Europa. Toate coloniile din interiorul sistemului avuseseră dinaintea Imperiului puterea de a terraforma. Existaseră flori de seră pe planete şi luni modificate la întâmplare pentru a susţine mai bine viaţa, bazându-se pe biosfere care cu siguranţă necesitaseră ajustări permanente. Pe Pământ, oamenii s-au întors la barbarie. În alte locuri, când această putere dispăruse, când armele electromagnetice distruseseră motoare vitale sau când viruşii electronici uciseseră minţile artificiale, oamenii muriseră. Muriseră într-un ger de neînchipuit, după care venise dezgheţul, sub ceruri cu efect corosiv. Deseori, muriseră luptând unii cu alţii. Prea puţine lucruri rămăseseră intacte.

A tastat totul. Ca şi cum ar fi scris un rezumat al unui text istoric, a consemnat cu o precizie seacă faptul că o societate post-industrială ar fi putut rezista aproape un secol şi poate că ar fi reuşit să atingă un grad de dezvoltare similar cu cel al predecesorilor, dar după aceea a venit îngheţul. Atmosfera care sufocase planeta în

semiîntuneric ascunsese soarele, fapt ce a dus la apariţia unui frig glacial care oferise prea puţine şanse acelei renaşteri chinuite. Privind înapoi în timp, Holsten nu a putut oferi informaţii precise despre oamenii care rămăseseră acolo şi nici despre era glaciară care urmase. Unii oameni de ştiinţă speculaseră că, în momentul în care gheaţa ajunsese la apogeu, întreaga populaţie a Pământului nu mai număra decât cel mult zece mii de oameni, îngrămădiţi în peşteri de jur împrejurul Ecuatorului, cu privirile îndreptate spre un orizont îngheţat.

A continuat, descriind lucruri ceva mai clare, adică evenimentele cele mai recente din istoria poporului său. Gheţurile se retrăseseră. Umanitatea se dezvoltase cu repeziciune, se extinsese, luptase în războaie minore, se reindustrializase, împiedicându-se mereu de amintirea a ceea ce specia lor realizase înainte. Ochii fiinţelor umane priviseră din nou spre cerurile traversate de numeroase puncte luminoase.

Apoi i-a spus lui Kern de ce nu se puteau întoarce acolo: din cauza războiului, războiul Imperiului care se desfăşurase cu o mie de ani în urmă. Având în vedere o perioadă atât de lungă, savanţii afirmaseră că, cu cât gheaţa se retrăgea mai mult, cu atât era mai bine, şi totuşi nimeni nu bănuise ce otrăvuri şi boli se ascunseseră în acea gheaţă, asemenea insectelor captive în ambră, gerul ameninţător protejând biosfera fragilă de ultimele excese ale Imperiului.

Nu există posibilitatea de a ne întoarce pe Pământ, a transmis el spre satelitul tăcut şi gânditor. *În cele din urmă, nu vom putea contrabalansa toxicitatea mediului. De aceea, am construit nava-arcă. Şi nu am avut decât o veche hartă stelară care să ne îndrume. Şi nu am primit mesaje de la niciuna dintre celelalte arce pentru a afla dacă au găsit vreun loc în care să se stabilească. Doctore Avrana Kern, asta este tot ce avem. Te rugăm, ne putem stabili pe planeta ta?*

Întrucât gândea în termeni umani, s-a aşteptat la o

pauză considerabilă, astfel ca interlocutorul să poată înţelege toată acea istorie amestecată. Cu toate acestea, un membru al echipei de ştiinţă a exclamat:

— Noi semnale energetice! Cred că activează ceva!

— O armă? a întrebat Guyen, şi toate ecranele s-au stins, după care s-au reaprins, însă afişând nişte lucruri absurde: fragmente de coduri, texte şi zgomote de fond.

— A pătruns în sistemul de control al lui *Gilgamesh!* a spus brusc Lain. Atacă sistemele de securitate – ba nu, a pătruns în ele. La dracu', suntem descoperiţi cu totul! A preluat total controlul. Karst, asta a făcut şi cu dronele tale, cele pe care nu le-a vaporizat. Suntem terminaţi!

— Fă tot ce se poate! a îndemnat-o Guyen.

— Ce dracu' îţi închipui că aş putea face? Sunt blocată! Fac ceva pe „specificitatea ta culturală" Mason. S-a răspândit în sistemele noastre ca o ciumă.

— Cum stăm pe orbită? a întrebat cineva.

— Nu am informaţii şi nici instrumente, a spus Vitas, destul de încordată. Cu toate astea, nu am simţit nicio schimbare a propulsiei şi simpla pierdere a controlului nu ar trebui să afecteze poziţia noastră faţă de planetă.

La fel ca acele epave care se roteau în jurul Pământului, a gândit Holsten, simţindu-se neajutorat. *Nave moarte, arse, având la bord cadavre uscate, toate rămase în posturile lor după mii de ani.*

Brusc, luminile au pâlpâit, după care, pe fiecare ecran a apărut o faţă.

Era o faţă osoasă, cu maxilarul lung; faptul că era a unei femei nu a fost evident din prima clipă. Amănuntele au devenit clare curând: părul negru, pieptănat peste cap, pielea umbrită şi texturată, linii aspre în jurul gurii şi al ochilor, deloc frumoase potrivit criteriilor moderne, dar cine îşi putea da seama de estetica antică pe care o reprezenta acel chip? Aparţinea unei ere, unei societăţi şi unei etnicităţi pe care timpul le ştersese. Asemănarea dintre ea şi membrii echipajului navei *Gilgamesh* era slabă, mai mult accidentală.

Vocea care a răsunat din difuzoare era însă sigur

aceeaşi, dar de această dată folosea limba comună a echipajului, chiar dacă mişcarea buzelor nu se sincroniza cu vorbele rostite.

— Sunt doctorul Avrana Kern. Aceasta este lumea mea. Nu tolerez niciun amestec în experimentul meu. Am văzut ce sunteţi. Nu sunteţi de pe Pământul *meu.* Nu sunteţi umanitatea *mea.* Sunteţi maimuţe, nimic altceva. Nici măcar nu sunteţi maimuţele *mele.* Maimuţele mele parcurg un proces de evoluţie, marele experiment. Ele sunt pure. Nu vor fi corupte de voi, nişte simpli oameni. Nu sunteţi decât nişte maimuţe inferioare. Nu reprezentaţi nimic pentru mine.

— Ne poate auzi? a întrebat Guyen în şoaptă.

— Dacă propriile sisteme vă aud, atunci vă aud şi eu, a răspuns Kern tăioasă.

— Să înţelegem că vei condamna la moarte ultimii supravieţuitori ai speciei tale?

Intervenţia lui Guyen s-a dovedit a fi extrem de manierată şi de răbdătoare.

— Pentru că se pare că asta ne spui.

— Nu sunteţi în răspunderea mea, a continuat Kern cu fermitate. Planeta este singura mea răspundere.

— Te rugăm, a intervenit Lain, ignorându-l pe Guyen, chiar dacă acesta îi făcuse semn să tacă. Nu ştiu ce eşti, dacă eşti fiinţă umană sau maşină sau altceva, dar avem nevoie de ajutorul tău.

Faţa i-a încremenit, rămânând pentru câteva secunde doar o imagine imobilă.

— Lain, dacă ai… a început Guyen, dar a amuţit pentru că, brusc, imaginea lui Kern a început să se destrame, distorsionându-se şi modificându-se pe ecran, iar trăsăturile ei s-au umflat şi atrofiat, după care au dispărut.

Vocea s-a auzit din nou, o şoaptă amară în limba ei maternă, şi doar Holsten a putut înţelege ce spunea. *Sunt fiinţă umană. Trebuie să fiu fiinţă umană. Sunt sistemul? Sunt uploadată? A mai rămas ceva din mine? De ce nu-mi pot simţi corpul? De ce nu pot deschide ochii?*

— Celălalt lucru, acea Eliza, a vorbit despre un alt

ajutor, a murmurat Lain, deşi era evident că până şi o şoaptă ar fi fost auzită. O putem întreba?

— Vă voi ajuta, a spus Kern, vorbind din nou în limba ei şi părând ceva mai calmă. Vă voi ajuta să plecaţi. Aveţi la dispoziţie tot universul, dar nu şi lumea mea. Puteţi merge oriunde.

— Dar nu putem... a început Guyen, care a fost întrerupt de Lain.

— Am revenit. Verific toate sistemele.

A urmat un minut de încordare, în care computerul navei a anunţat-o că totul funcţiona cum trebuie.

— Am primit date noi. Obiectul acela ne-a încărcat o sumedenie de informaţii. E... *Gilgamesh* recunoaşte hărţile stelare. Mason, am primit nişte materiale în limba aia păsărească a ta.

Holsten a scanat multitudinea de date.

— Eu... nu sunt sigur, dar e legat de hărţile stelare. E... cred că e...

Şi-a simţit gura uscată.

— Alte proiecte de terraformare? Cred că... ni s-au dat cheile pentru următorul sistem. Ne oferă destinaţii. Ţinând seama că erau ascultaţi, nu a spus: *Îşi vinde vecinii, ne mituieşte să plecăm de aici.* Cred că... ceva de aici ar putea fi chiar codurile de acces.

— Cât de departe? a întrebat Guyen.

— Mai puţin de doi ani-lumină, a răspuns imediat Vitas. De fapt, doar un pas.

În tăcerea lungă şi încordată, au aşteptat hotărârea lui Guyen. Faţa Avranei Kern a revenit pe câteva ecrane, fulgerându-i cu privirea, tresărind, deformându-se şi refăcând-se.

2.6 Metropolis

Negocierile cu localnicii decurseseră destul de bine, mai ales după ce Portia şi grupul ei îşi impuseseră superioritatea, iar aceştia le-au împrumutat un mascul care să le servească drept ghid în tărâmurile de la nord.

Creatura este mai mică decât masculul Portiei, dar cu un caracter diferit, îndrăzneţ până la indolenţă, după standardele Portiei. Are şi nume: Fabian. Deşi ştie că masculii îşi dau nume de obicei, Portia rareori a simţit nevoia să ştie vreunul, indiferent cât de mulţi se găseau şi la Marele Cuib. Bănuieşte că în familiile mici, aşa cum sunt ele la aceşti localnici, e posibil ca masculii să fie mai siguri pe ei, aşadar, mai capabili şi cu o gândire mai independentă. Cu toate acestea, consideră că obrăznicia lui este deranjantă. Bianca pare să îl socotească mai puţin respingător şi, în cursul călătoriei spre nord, Portia îl surprinde pe Fabian etalându-se în faţa ei, o încercare de a-i oferi în dar sperma. Bianca nu a părut prea interesată, dar Portia observă că, totuşi, nici nu l-a gonit.

Portia a lăsat în urma ei câteva ouă – femelele rareori pleacă de la Marele Cuib fără să lase câţiva urmaşi în alte locuri –, dar simte că acest comportament îi distrage de la misiunea pe care o au. Pe de altă parte, Bianca a luptat pentru ea şi consideră probabil că jocul cu acest nou mascul reprezintă recompensa ei. Portia speră, totuşi, ca Bianca să îşi poată stăpâni dorinţele. Ar fi mai avantajos din punct de vedere diplomatic dacă Fabian nu ar fi ucis sau mâncat în chinurile pasiunii.

Nu este nevoie să călătorească prea departe spre nord ca să vadă ce se află la marginea reţelei de conştiinţă a Marelui Cuib. Curând găsesc copaci doborâţi – pe trunchiurile lor se observă o combinaţie de înnegrire şi eroziune, cu tăieturi surprinzător de curate, majoritatea făcute cu migală, pe secţiuni. În mai multe cazuri rădăcinile au fost scoase cu totul, asigurându-se astfel că acolo nu va mai creşte nimic. Pădurea este ţinta unui atac la scară largă, liziera ei fiind tocată mărunt. Fabian îşi aminteşte de locurile în care altădată erau mai mulţi copaci, le mărturiseşte el. Defrişarea pădurii continuă an de an, iar Cunoştinţele moştenite de el sugerează că acum procesul se desfăşoară mai repede decât pe vremea mamei lui.

Dincolo de liziera ciopârţită, ceilalţi copaci – cei străini –

sunt dispuşi în rânduri clare. Sunt mici, scunzi şi bulboşi, cu frunze cărnoase şi au trunchiurile adânc crestate. Spaţiul exagerat de mare dintre crânguri are rolul de a împiedica extinderea incendiilor – lucru care le este bine cunoscut păianjenilor. Nivelul de oxigen din atmosfera planetei este mai mare decât pe Pământ, iar incendiile provocate de fulgere reprezintă o ameninţare constantă.

Ceea ce au în faţa ochilor nu este mâna naturii. Aceasta este o plantaţie la scară largă, iar cei care trudesc pe ea se văd limpede. Oriunde şi-ar întoarce ochii, Portia vede şi mai mulţi şi, dacă se uită dincolo de rândurile care par să alcătuiască o tablă de şah, poate distinge o movilă înaltă şi abruptă care sigur reprezintă marginea superioară a coloniei celor care deţin plantaţia, majoritatea fiind ascunşi sub pământ. O dâră de fum se ridica deasupra ei, semn că vremea se va înrăutăţi.

Cei din neamul Portiei îşi dau seama că nu sunt singurii moştenitori ai acelei lumi. Cu toate că nu au de unde să ştie felul în care nanovirusul le-a reorganizat viaţa pe parcursul mai multor milenii, există anumite specii cu care Portia împarte planeta şi pe care le recunoaşte ca fiind ceva mai mult decât simple animale. Scuipătorii sunt o specie inferioară, pentru că ei abia dacă au depăşit nivelul de brută, însă, privind în ochii lor mici şi nedezvoltaţi, ea poate recunoaşte o sclipire de inteligenţă – aşadar prezintă un pericol.

Oceanele din vest spre care dă tărâmul populat de Marele Cuib al Portiei sunt populate de un fel de crevete-călugăriţă cu care poporul ei se află în relaţii precaute şi oarecum ritualice. Strămoşii lor erau vânători inventivi şi feroce, înzestraţi cu o vedere nemaiîntâlnită şi cu arme naturale fatale şi obişnuiţi să trăiască în colonii în care negocierile asupra spaţiului de locuit erau frecvente. Şi ei s-au dovedit a fi un teren fertil pentru virus, evoluând în paralel cu neamul Portiei. Probabil din cauza mediului lor acvatic sau pentru că e în natura lor să-şi aştepte prada, potrivit standardelor Portiei, societatea lor este simplă şi primitivă, dar cele două specii nu au motive de dispută.

Mai mult, în zona litoralului cele două specii se întâlnesc şi fac uneori schimb de daruri, fructe de pământ pentru fructe de mare.

O îngrijorare în plus o reprezintă însă furnicile.

Portia înţelege felul de a fi al furnicilor. În apropiere de Marele Cuib există colonii, iar ea are de-a face cu ele atât din motive personale, cât şi din unele care se află în codul ei genetic. Din experienţa comună a membrilor Marelui Cuib se ştie că furnicile sunt nişte vecine complicate. Cu ele trebuie tratat totul cu hotărâre – dacă sunt lăsate în pace, furnicile îşi extind teritoriul în defavoare oricărei specii de care ele nu au nevoie, iar printre acele specii se numără şi cea a Portiei. Furnicile pot fi distruse – Cunoştinţele moştenite cuprind cronici referitoare la astfel de conflicte – însă chiar şi un război cu o colonie mică este costisitoare şi inutilă. Ca alternativă, ar fi preferabil ca ele să poată fi tolerate şi limitate teritorial prin manipularea atentă a hotărârilor luate de ele.

Portia ştie că furnicile nu seamănă cu cei din neamul ei sau cu Scuipătorii ori crevetele-călugăriţă din apele puţin adânci dinspre vest. Ea ştie că, privite individual, nu se poate stabili o înţelegere sau un dialog cu ele. Nici măcar ameninţate nu pot fi. Felul în care Portia înţelege acest lucru este destul de dur, forţată de împrejurări, dar se apropie cumva de adevăr. Nicio furnică nu gândeşte. Ele dispun de un set complex de reacţii bazate pe mai mulţi stimuli, dintre care majoritatea sunt doar nişte mesaje chimice ale altor furnici, care vin ca răspuns pentru numeroase situaţii. În colonia lor nu se poate vorbi de inteligenţă, însă există acolo o asemenea ierarhie în ceea ce priveşte interacţiunea şi instinctul de codependenţă, încât Portia pare să creadă că o *anumită* entitate se ascunde în spatele tuturor acţiunilor şi reacţiilor lor.

În cazul furnicilor, nanovirusul a dat greş, dar a avut şi succes. În reţeaua de hotărâri reactive, virusul a introdus o strategie experimentală şi investigatoare care capătă cumva caracterul unei metode ştiinţifice riguroase, dar care nu le-a oferit o inteligenţă pe care orice fiinţă umană

sau păianjen ar putea-o recunoaşte. Coloniile de furnici evoluează şi se adaptează, întemeiază caste noi, investighează şi se folosesc de resurse, inventează noi tehnici, le perfecţionează şi le pun în legătură una cu ala, făcând toate acestea fără a fi ghidate de vreun fel de conştiinţă. Nu este vorba neapărat de o minte-stup, ci există un motor biologic diferenţial foarte flexibil, o maşină care se autoperfecţionează, în scopul perpetuării. Ea nu înţelege modul în care funcţionează, însă îşi îmbogăţeşte permanent repertoriul comportamental, continuând să urmeze acele căi de încercare şi eroare care, într-un final, se dovedesc a fi fructuoase.

Modul în care Portia înţelege toate acestea este foarte limitat, însă pricepe cum acţionează furnicile şi cum nu. Ştie că, pe cont propriu, membrii acestei specii nu pot aduce inovaţii, însă colonia poate – într-un mod ciudat – lua decizii corecte, în cunoştinţă de cauză. Folosirea forţei şi a recompensei, dar şi o restrângere considerabilă a opţiunilor viabile ale coloniei, astfel încât cea mai avantajoasă să rămână cea pe care şi-o doresc păianjenii, pot impune unei colonii să accepte anumite limite teritoriale, dar şi locul ei în lume, devenind astfel un partener chiar productiv. Coloniile sunt exponentul perfect al teoriei jocului; cooperează doar atunci când cursul este mai puţin costisitor şi mai benefic decât alte strategii, cum ar fi un război fatal, un genocid.

Coloniile din apropierea Marelui Cuib, pe care deja le cunoaşte, sunt cu siguranţă de zece ori mai mici decât cele pe care le are acum în faţa ochilor. Fabian îi spune că, demult, acolo erau câteva colonii aflate în război, însă una dintre ele a devenit dominantă. În loc să îi distrugă definitiv pe vecinii săi, colonia dominatoare i-a integrat pe membrii acesteia în propria strategie de supravieţuire, îngăduind existenţa lor, dar transformându-i totodată într-o extensie a ei şi folosindu-se astfel de hrana pe care ei o strâng şi de tehnologiile pe care le-au elaborat. Aşa s-a înfăptuit primul super-stat din lume.

Portia poartă o discuţie scurtă şi agitată cu ceilalţi.

Această supercolonie este suficient de departe de Marele Cuib încât să nu reprezinte o ameninţare, dar aşa cum poate anticipa, este conştientă că prezenţa ei aici pune în pericol viitorul poporului ei. Trebuie găsită o soluţie dar, pentru a concepe un *asemenea* plan, cei de acasă vor avea nevoie de toate informaţiile pe care ea le poate culege.

Va fi nevoie să îşi continue călătoria pe tărâmul furnicilor.

Fabian se dovedeşte a fi surprinzător de util. El a călătorit mai departe; de fapt, familia lui a făcut din asta un adevărat obicei. Este primejdios, dar ei au descoperit un mod prin care să reducă riscul de a trezi suspiciuni. Când roadele vânătorii sunt sărăcăcioase, cămările furnicilor reprezintă ultima lor şansă de a găsi hrană.

A sosit o nouă coloană de furnici, venite după material lemnos. Păianjenii se retrag mai adânc în pădure şi urmăresc cum insectele se pun pe treabă şi, folosindu-se de acidul pe care îl elimină şi de fălcile puternice, sfărâmă trunchiurile deja prăbuşite în secţiuni pe care să le poată căra. Portiei nu îi trebuie mult timp ca să descopere ceva nou: o castă pe care nu a mai văzut-o până acum. Dacă ramurile mai subţiri sunt retezate şi cărate de nişte lucrătoare nu foarte mari, de trunchiurile mai groase se ocupă furnici cu mandibule lungi şi curbate, prevăzute cu margini interioare zimţate. Ele îşi fixează aceste mandibule pe circumferinţa unui trunchi şi îşi mişcă treptat, în opoziţie, părţile mobile ale gurii, scrijelind de jur împrejur, astfel încât să reteze o secţiune circulară. Însă acele mandibule nu au apărut încă din cocon, odată cu restul furnicii. Acestea sclipesc în soare într-un mod nemaivăzut: un fel de manşete rigide şi zimţate, care acţionează remarcabil de bine când vine vorba de a muşca şi de a tăia lemnul în bucăţi.

Cu Fabian în frunte, organizează o ambuscadă împotriva unei echipe de furnici-lemnare, prinzându-le şi ucigându-le rapid şi eficient, apoi decapitându-le şi disecându-le pentru a le găsi glandele de miros. Furnicile sunt mai mici decât Portia – între cincisprezece şi treizeci de centimetri

lungime –, iar păianjenii sunt nişte luptători mult mai eficienţi, mai puternici şi mai iuţi, mai ales când vorbim de o luptă corp la corp. Ceea ce trebuie să evite este declanşarea unei alarme generale, pentru că, în acest caz, mai multe părţi ale coloniei s-ar mobiliza împotriva lor.

Furnicile comunică între ele mai ales prin feromoni – pentru simţurile chimice foarte dezvoltate ale Portiei, aerul chiar este foarte încărcat în acest sens. Folosesc mirosul furnicilor pentru a-l ascunde pe al lor şi iau capetele retezate cu ei, prinzându-şi-le de abdomene. Într-o situaţie extremă, pot distrage atenţia printr-un spectacol morbid de marionete, mişcând antenele inerte ale victimelor sub pretextul unei comunicări.

Se deplasează cu viteză. Victimelor li se va simţi lipsa, dar ele vor fi căutate în locul în care se aflaseră iniţial, nu în cel în care sunt acum. Aleg drumul principal. Se deplasează prin cele mai înalte zone ale plantaţiilor, iar de fiecare dată când ajung într-un loc în care incendiile s-ar putea extinde, unul dintre membrii grupului se furişează de-a lungul terenului cu un fir care apoi formează baza unei punţi temporare. Ascunzându-şi propriul miros, păianjenii călătoresc pe deasupra furnicilor, fără a fi simţiţi.

Fabian le arată că umflăturile de pe trunchiurile copacilor îngrijiţi de furnici pot fi înţepate cu colţii, acestea eliberând un lichid dulce şi hrănitor, care nu se deosebeşte cu mult de mierea secretată de afide, un gust care le place mult furnicilor. Această plantaţie agricolă reprezintă cu siguranţă un secret folositor, iar Portia îl adaugă listei de observaţii pentru a-l include în raportul pe care îl va prezenta când va ajunge acasă.

Pentru început, se îndreaptă spre muşuroiul principal al coloniei, evitând furnicile sau ucigându-le imediat, în cazul în care nu reuşesc să le ocolească. Fiecare mic semnal de alarmă va contribui la o atenţie sporită faţă de cuib, asta până când vor avea resursele necesare ca să-i localizeze pe intruşii a căror prezenţă a fost percepută prin simţul intern, ineluctabil al coloniei.

Portia şi-a propus să cerceteze muşuroiul din centrul coloniei, care pare că are de oferit multe secrete. În timpul zilei, suflă o adiere prin anumite zone şi astfel apar norişori de fum care urcă prin hornuri scunde. Noaptea, din unele intrări în muşuroi se zăreşte o lumină slabă.

În bezna căminului lor, în atmosfera bogată în oxigen, furnicile întreţin focuri, pe care le aprind prin reacţii exotermice, folosindu-se de substanţele chimice pe care o anumită castă a lor le poate produce. Dispunerea complicată a pasajelor interne face ca diferenţele de temperatură să stimuleze circulaţia aerului: adică să încălzească, să răcească şi să oxigeneze cuibul. Furnicile folosesc focul ca să defrişeze pădurile, dar pentru ele reprezintă totodată şi o armă de apărare.

Lumea Portiei – ne referim aici la geologia fundamentală care a existat înainte de terraformare – este bogată în zăcăminte metalice, aflate la mică adâncime, iar furnicile trebuie să sape mult pentru a-şi construi muşuroaiele. În această colonie, după secole de incendii, s-a ajuns la producţia de cărbune, iar topirea întâmplătoare a metalelor a dus la confecţionarea uneltelor. Supraveghetorul orb a fost foarte ocupat.

Portia nu îndrăzneşte să pătrundă în muşuroi şi de aceea este tentată să plece doar cu informaţiile deja culese. Însă curiozitatea o îndeamnă să continue. Ajunsă în vârful muşuroiului, vede sub vălul de fum o turlă ascuţită care luceşte în razele soarelui suficient cât să-i atragă privirea. La fel ca oricare membru al neamului ei, este tentată să investigheze orice lucru nou. Acest far care reflectă lumina reprezintă punctul cel mai înalt al muşuroiului, iar Portia vrea să descopere ce este el de fapt.

Portia le găseşte spionilor ei un loc de pândă în plantaţia aflată cel mai aproape de muşuroi şi analizează drumurile pe care le urmează lanţurile de furnici lucrătoare. În creierul ei, care se află în partea anterioară a corpului, se adună tot felul de gânduri, după cum se întâmpla şi în cazul străbunei sale minuscule: să alcătuiască o hartă mentală a lumii, pe care apoi să o dezmembreze pentru a

descoperi cea mai bună cale de a ajunge în locul în care doreşte.

Merg singură acolo, îi comunică Biancăi. *Dacă nu mă întorc, plecaţi spre casă şi spuneţi ce am aflat.*

Bianca înţelege.

Portia coboară pe un fir din copacul care i-a servit drept turn de veghe şi îşi începe călătoria, urmând drumul pe care l-a plănuit cu greu. Furnicile urmează aceleaşi căi pe care merg în mod constant, încât ele devin netede şi uniforme, reprezentând totodată şi cele mai eficiente rute. Portia o ia pe un drum mai ferit, mai delicat, situat între cele două drumuri principale. Se mişcă cu şovăială, oprindu-se şi tremurând, după care îşi continuă drumul, testând adierea uşoară a vântului şi mergând în direcţia aceea, ca şi cum ea nu ar fi decât o bucată ceva mai mare din resturile pe care le poartă pe sus curenţii de aer. Vibraţiile provocate de mişcarea ei sunt absorbite de entropia lumii. Cum mirosul ei specific este ascuns, poate trece pe lângă furnicile aproape oarbe ca şi cum ar fi invizibilă.

Pe măsură ce se apropie de muşuroi, înaintarea devine din ce în ce mai complicată şi mai periculoasă. Planul ei atent alcătuit suferă constant modificări şi, de câteva ori, aproape că e descoperită. La un moment dat, foloseşte capul detaşat al unei victime pentru un scurt contact mimat, încercând să îndepărteze o furnică-menajeră, care îi acordă prea multă atenţie.

Înaintarea chinuitoare i-a luat câteva ore, până ce soarele a apus. Asta face ca activitatea la suprafaţă a furnicilor să înceteze şi astfel să poată circula mai uşor; doar aşa poate ajunge în vârful muşuroiului.

Furnicile au construit acolo o turlă diformă, pe care deja o observase, dar nu şi ce era deasupra ei: un cristal palid care strălucea translucid în lumina lunii. Nu avea idee la ce folosea, astfel că a aşteptat ca furnicile să o lămurească.

După ce luna începe să coboare spre orizontul îndepărtat, se întâmplă ceva. Brusc, din gaura din vârful muşuroiului ies mai multe furnici, astfel că Portia trebuie

să se retragă rapid şi să se deplaseze până ce găseşte un loc pe care furnicile nu intenţionează să îl ocupe, ceea ce înseamnă că trebuie să coboare panta lină. Insectele alcătuiesc un covor, un fel de reţea din corpurile lor, atingându-şi una alteia antenele şi picioarele. Portia este nedumerită.

Furnicile par să aştepte ceva – cel puţin aşa interpretează ea comportamentul lor. Nu este ceva obişnuit pentru furnici. Iar asta o îngrijorează.

Apoi, dintr-o gaură mică de la baza turlei iese o altă insectă şi urcă pe ea. Îşi lipeşte o antenă de cristal, îndreptând-o pe cealaltă în jos, pentru a atinge mulţimea de furnici de dedesubt. Portia deschide larg ochii ca să poată cuprinde cât mai mult din lumina lunii şi se concentrează asupra nou-venitei: o furnică măruntă, care nu atrage atenţia în niciun fel. Ea are o prelungire pe antenă, la fel ca furnicile-tăietoare de copaci, dar aceasta este fină, din acelaşi material – metal, dar Portia nu ştie asta – fiind atât de ascuţită spre vârf că aproape devine invizibilă. Iar furnica atinge cristalul cu un fir minuscul şi fragil, cam de grosimea unui fir de păr.

Şi, în timp ce Portia urmăreşte scena, furnicile încep să danseze.

Nu a mai văzut niciodată aşa ceva. Prin întregul covor de furnici trece o vibraţie, care pare să fie produsă de contactul dintre antena de metal şi cristal şi care se răspândeşte în mulţimea strânsă acolo. Furnicile se unduiesc în valuri constante, fiecare dintre ele transmiţând vecinelor un fel de mesaj ritmic care face ca întreaga adunare să intre în transă.

În tăcere, Portia priveşte cu uimire.

Nu este matematician. Nu înţelege pe deplin seria de mişcări aritmetice, de transformări care sunt cuprinse în unduirea furnicilor – după cum nici ele nu înţeleg –, dar depistează un anumit tipar, o semnificaţie a ceea ce a observat.

Face toate eforturile să interpreteze ce vede prin prisma experienţelor ei, dar şi a celor moştenite, însă nu există

nimic comparabil în întreaga istorie a lumii ei. Furnicile trăiesc aceeaşi senzaţie. Explorarea constantă a posibilităţilor a dat naştere acelui contact solitar cu ceva vast şi intangibil, iar colonia prelucrează informaţiile pe care le primeşte şi încearcă să le găsească un scop. În acest sens, ele folosesc din ce în ce mai multă putere biologică de procesare şi astfel din ce în ce mai multe furnici tremură în ritmurile transmise de un semnal radio îndepărtat.

Concentrându-se să descopere un tipar şi planul din scena ce se desfăşoară în faţa ei, ochii flămânzi ai Portiei surprind încă un element, şi de aceea se întreabă: *E important?*

La fel ca fiinţele umane, cei din neamul Portiei identifică imediat tiparele, uneori chiar şi atunci când nu există. De aceea, ea face rapid o analogie, dându-şi seama că sincronizarea este prea strictă ca să fie vorba doar de o coincidenţă.

Adunarea se încheie fără niciun semn prevestitor şi dintr-odată furnicile se grăbesc să intre în muşuroi, exact în momentul în care călătoarea, acea stea rapidă pe care a urmărit-o deseori deplasându-se pe cer, ajunge sub linia orizontului.

Îşi face imediat un plan, repede şi fără să se gândească prea mult. Este intrigată, iar specia ei este gata să investigheze orice este nou, la fel ca furnicile, deşi în moduri diferite.

După ce mai toate furnicile pleacă, se apropie cu atenţie de turlă, având grijă să nu declanşeze vreo alarmă. Ridicându-şi pedipalpii şi lăsând vântul să îi fluture, îi simte astfel puterea şi direcţia în care bate şi îşi îndreptă mişcările în direcţia lui.

Urcă precaută, picior peste picior, până când cristalul se află în faţa ei. Pentru ea nu este mare.

Se apucă să ţeasă o plasă deasă din mătase, pe care o ţine cu picioarele din spate. Este perfect conştientă că se află exact în mijlocul marii colonii. Orice greşeală ar face ca lucrurile să se termine foarte prost.

Însă prea târziu. Prezenţa ei – din cauza vibraţiilor pe care le produce – a fost detectată. Furnica măruntă care a condus congregaţia iese brusc din gaura de la baza turlei şi-i atinge Portiei un picior cu antena descoperită.

Furnica trage imediat un semnal de alarmă printr-o substanţă chimică acidă, căci, plină de revoltă şi furie, a descoperit un străin, un intrus în acel loc. Pe măsură ce mirosul este emanat, el ajunge la gărzile tunelurilor şi de alte caste care au rămas aproape de suprafaţa muşuroiului. Mesajul este transmis şi multiplicat.

Portia îşi dă drumul peste o furnică de sub ea şi o ucide dintr-o muşcătură, tăindu-i capul, aşa cum a procedat şi cu celelalte, deşi ştie că nu poate păcăli pe nimeni cu asta. De aceea, urcă din nou pe turlă, pentru a fi cât mai sus, şi smulge cristalul din vârf.

Cu ajutorul unui fir de mătase îşi prinde cele două trofee de abdomen, pe când furnicile încep să iasă valuri-valuri în afara coloniei. Portia vede că multe dintre ele au unelte şi tot felul de modificări pe care, brusc, nu mai este suficient de curioasă să le investigheze.

Sare. Un salt de pe turlă, fără niciun sprijin, ar face-o să ajungă exact în mijlocul mulţimii, unde ar fi prinsă cu sălbăticie, apoi înţepată şi dezmembrată de vie. În punctul cel mai înalt a saltului ei, picioarele din spate aruncă povara de mătase atent împachetată, alcătuind astfel o plasă fin ţesută, care i se desface între picioare şi care prinde vântul pe care Portia l-a analizat atât de atent ceva mai devreme.

Nu o ia chiar în direcţia Biancăi şi a celorlalţi, fiindcă nu are cum să-şi controleze zborul. În aceste momente, prioritatea ei principală este să plece *de acolo*, plutind peste capetele insectelor înfuriate, care îşi ridică mandibulele acoperite de metal în încercarea de a descoperi unde a dispărut Portia.

Urmaşii ei vor povesti cum Portia a pătruns în templul furnicilor şi a furat ochiul zeului lor.

2.7 Exodul

Guyen nu s-a grăbit să ia o hotărâre, timp în care *Gilgamesh* şi-a urmat drumul lung şi întortocheat în jurul insulei lipsite de viaţă din vastul deşert al spaţiului, traiectoria navei fiind echilibrată constant între inerţia care ar fi aruncat-o în spaţiu şi forţa gravitaţională care o atrăgea spre planetă.

Faţa doctorului Avrana Kern – indiferent cine sau ce ar fi fost ea cu adevărat – licărea şi apărea fantomatic pe ecranele lor, câteodată inumană în răbdarea ei stoică, alteori distorsionată de valurile de emoţii involuntare, necunoscute, un fel de zeiţă dementă a planetei verzi.

Ştiind că sunt ascultaţi de Kern, care nu putea fi nicicum îndepărtată, Guyen nu avea cum să primească vreun sfat din partea echipajului, dar Holsten a simţit că el oricum nu l-ar fi ascultat pe niciunul dintre ei: el era comandantul şi purta singur răspunderea pentru hotărârile luate.

Şi, desigur, indiferent cât de mult s-ar fi străduit Guyen să analizeze întrebarea, răspunsul era unul singur. Chiar dacă Habitatul-Santinelă nu ar fi deţinut arme capabile să distrugă nava *Gilgamesh,* sistemele arcei erau la mila lui Kern. Ecluzele, reactorul, toate echipamentele pe care se bazau pentru a scăpa acele vieţi de ghearele neantului; Kern putea opri totul.

— Vom pleca, a hotărât Guyen în cele din urmă, iar Holsten a bănuit că nu era singurul care s-a simţit uşurat auzind asta. Îţi mulţumesc pentru ajutor, doctore Avrana Kern. Vom căuta acele sisteme şi vom încerca să ne stabilim acolo. Lăsăm în grija ta această planetă.

Faţa lui Kern s-a animat imediat, însă în continuare se mişca aproape aleatoriu, expresia ei contrazicând cuvintele ulterioare.

— Sigur că aşa vei face. Du-ţi butoiul cu maimuţe în altă parte!

— Care-i treaba cu *maimuţele* astea? i-a şoptit Lain lui Holsten, care se gândea la aceeaşi întrebare.

— Maimuţele sunt o specie de animale. Avem documente doveditoare – Imperiul le folosea pentru experimente ştiinţifice. Semănau oarecum cu oamenii. Uite, am câteva

imagini…

— *Gilgamesh* şi-a reconfigurat cursul, a anunţat Vitas.

Guyen l-a examinat atent.

— Refaceţi-l! Vreau să trecem pe lângă planeta asta de aici, giganta gazoasă.

— Nu câştigăm nimic dacă ne propulsăm…

— Fă cum îţi cer! a mârâit comandantul. Uite… Afişează-mi o orbită!

Vitas a strâns din buze, enervată.

— Nu văd la ce ar servi o orbită…

— Fă cum îţi spun! a insistat Guyen, încruntându-se spre una dintre imaginile lui Kern ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să îl provoace.

S-a simţit o schimbare de forţe când reactorul de fuziune al lui *Gilgamesh* a reactivat motoarele, pregătite să scoată masa uriaşă a navei-arcă de pe orbita comodă şi să o arunce din nou în spaţiu.

Fără niciun semn prevestitor, faţa lui Kern a dispărut de pe ecrane, iar Lain a făcut o verificare rapidă a tuturor sistemelor, fără să descopere însă vreo urmă lăsată de intrusă.

— Ceea ce nu reprezintă neapărat o garanţie, a spus ea cu convingere. Sistemul nostru de securitate ar putea fi afectat de coduri-spion sau cine mai ştie ce.

Nu a adăugat: „Kern ar fi putut programa nava să explodeze undeva în spaţiu”, lucru pe care Holsten l-ar fi considerat un act de generozitate. A descoperit acelaşi gând pe feţele tuturor, dar nimeni nu avea vreo putere sau opţiune. Doar speranţe.

Viitorul întregii rase umane depinde de o rază de speranţă, a gândit el. Bine, dar, întregul proiect al navei-arcă nu fusese acelaşi lucru?

— Mason, povesteşte-ne despre maimuţe, i-a sugerat Lain.

El a ridicat din umeri.

— E doar o speculaţie, dar acel lucru a vorbit despre un „program de venerare”. Slăvirea animalelor, aşa spun poveştile vechi.

— Cum faci asta cu o maimuţă?

Lain studia imaginile de arhivă.

— Ce animale mici şi caraghioase, nu ţi se pare?

— Semnalul către planetă şi matematica, a gândit Vitas cu voce tare. Se aşteaptă ca maimuţele să răspundă?

Nimeni nu ştia ce să spună.

— Ai stabilit cursul? a întrebat Guyen.

— Fireşte, a venit imediat răspunsul lui Vitas.

— Bine. Aşadar, avem la dispoziţie tot universul, mai puţin singura planetă pe care se putea trăi, a afirmat comandantul. De aceea, să nu ne punem toate speranţele în acest proiect spre care suntem trimişi. Am fi proşti să facem asta – am putea da peste aceeaşi ostilitate ca aici. Sau ar putea fi chiar şi mai rău. Este posibil ca acolo să nu găsim nimic. Vreau ca noi – vreau ca *umanitatea* să găsească un punct de sprijin aici, pentru orice eventualitate.

— Un punct de sprijin, *unde*? a întrebat Holsten. Doar ai spus că singura planetă…

— Aici.

Guyen a afişat imaginea uneia dintre celelalte planete ale sistemului: o gigantă gazoasă, umflată şi cu dungi, care semăna cu planetele de la periferia sistemului Solar, apoi s-a concentrat asupra unei luni albăstrui şi palide.

— Imperiul a colonizat câteva luni din sistemul Pământului. Avem unităţi automate de bază care ne pot construi un cămin acolo: energie, căldură, hidroponice, suficiente pentru a supravieţui.

— Propui ca ăsta să fie viitorul rasei umane? l-a întrebat Vitas direct.

— *Viitorul,* nu. Dar *un anume* viitor, da, s-a adresat Guyen tuturor. Întâi ne vom îndrepta spre acel loc pentru a afla dacă această Kern ne-a oferit ceva care chiar să merite – în definitiv ceea ce se află acolo nu are cum să dispară. Dar nu vreau să mizăm totul pe asta. Pentru orice eventualitate, vom lăsa în urma noastră o colonie funcţională. Cei de la Inginerie, vreau ca la întoarcere să găsim o unitate de bază bună de implementat!

— Hm, am înţeles.

Lain făcea calcule şi evalua datele pe care senzorii navei le comunicau despre acea lună.

— Văd oxigen îngheţat, apă îngheţată, chiar şi o încălzire mareică datorată atracţiei exercitate de giganta gazoasă, dar… e cale lungă până va deveni bună de locuit. Va fi nevoie ca sistemele automatizate să muncească, mda, multă vreme – decenii – ca să pregătească totul pentru ca cineva să poată fi *lăsat* aici.

— Ştiu. Să numeşti un număr de oameni de la Ştiinţă şi Inginerie care să fie treziţi cu regularitate pentru a verifica cum evoluează lucrurile. Pe *mine* mă treziţi când totul este aproape gata. Auzind gemetele tuturor, Guyen s-a uitat cu asprime la oameni: Poftim? Da, înapoi la camerele criogenice. Sigur că aşa vom face. Dar ce vă închipuiaţi? Singura chestie e că mai avem o trezire înainte de a ieşi din sistem. Ne creştem şansele ca specie. Ne stabilim aici.

A privit ecranele, pe care încă se vedea Lumea lui Kern ca un disc verde, tot mai mic. Intenţia nerostită de a se întoarce se putea citi atât pe faţa, cât şi în tonul vocii lui.

Între timp, Vitas făcuse câteva simulări.

— Domnule comandant, apreciez intenţiile, însă sistemele automate de bază au fost testate prea puţin, iar mediul în care vor lucra pare extrem de…

— Vechiul Imperiu a avut destule colonii, i-a tăiat-o scurt Guyen.

Care au murit, s-a gândit Holsten. *Toate.* E adevărat, muriseră în timpul războiului, dar asta se întâmplase în primul rând pentru că nu fuseseră stabile sau autonome, iar când cursul normal al civilizaţiei s-a întrerupt, ele nu au mai reuşit să supravieţuiască. *Dacă aş avea de ales, nimeni nu ar putea să mă convingă să trăiesc acolo.*

— Floare la ureche, a intervenit şi Lain. Am un modul de bază pregătit pentru lansare. Îl lăsăm acolo suficient timp şi cine ştie? Poate ridicăm un adevărat palat acolo jos. Cu metan fierbinte şi rece în fiecare cameră.

— Ţine-ţi gura şi treci la treabă! a ordonat Guyen. Voi, ceilalţi, pregătiţi-vă să intraţi în hibernoterapie.

— Dar mai întâi, i-a întrerupt Karst, cine vrea să vadă o maimuţă? Toţi s-au uitat nedumeriţi la el şi au râs.

— Încă primesc semnale de la ultima dronă, mai ţineţi minte? Aşa că, să aruncăm o privire în jur!

— Suntem în siguranţă dacă faci asta? a adăugat Holsten, dar Karst deja le trimitea imaginile pe ecrane.

Drona se deplasa deasupra unui coronament neîntrerupt, acea bogăţie incredibilă de frunziş care li se refuzase.

Apoi imaginea a coborât, iar Karst a trimis drona în jos, făcând-o să treacă prin spaţiul dintre nişte copaci, plutind într-un zigzag delicat în jurul unei aglomerări de crengi. Lumea care li se arăta le impunea un respect amestecat cu teamă, un fel de catedrală ridicată dintr-o pădure umbrită de crengile încâlcite de deasupra, ca un cer verde susţinut de pilonii trunchiurilor de copaci. Drona a plutit prin spaţiul întins şi cavernos, păstrând aceeaşi distanţă faţă de sol şi de coronament.

Expresiile de pe feţele oamenilor din echipaj erau avide şi pline de amărăciune, căci priveau spre acel drept din naştere interzis, un Rai care nu era creat pentru fiinţele umane.

— Ce e chestia aia din faţă? a întrebat Lain.

— Nu detectez nimic. Doar o iluzie optică, i-a răspuns Karst, şi apoi imaginea s-a învârtit brusc, nebuneşte, rotindu-se în aer în virtutea inerţiei frustrante.

Karst a înjurat, iar degetele i-au zburat de pe tastatură când a încercat să transmită noi instrucţiuni. Drona părea să se fi prins în ceva invizibil – sau aproape invizibil. Holsten a văzut doar nişte mici sclipiri în aer când imaginea transmisă de dronă se rotea şi dansa.

Totul s-a petrecut foarte repede. Acum aveau în faţă spaţiul liber de dinaintea dronei, care, fără vreo explicaţie, nu avea cum să înainteze, apoi, brusc, o umbră le-a eclipsat vederea. Pentru o secundă au zărit mai multe picioare lungi care veneau tropăind cu paşi mari, când, deodată, două gheare ca nişte cârlige curbate au lovit camera cu o sălbăticie şi cu o rapiditate feroce. La

următorul impact, imaginea a dispărut cu totul.

O vreme nimeni nu a spus nimic. Unii, ca Holsten, au rămas cu privirile aţintite la ecranele moarte. Vitas încremenise, şi un muşchi i se zbătea frenetic în colţul gurii. Lain rula ultimele fragmente ale imaginii, analizându-le.

— Ţinând cont de dronă şi de poziţia camerei, acel lucru avea mai bine de un metru lungime, a remarcat ea în cele din urmă, tremurându-i vocea.

— Aia nu a fost nicidecum o maimuţă! a exclamat Karst.

În urma navei *Gilgamesh,* lumea verde şi santinela ei de pe orbită au dispărut în întuneric, lăsându-i pe membrii echipajului de pe arcă cu un gust amar în ceea ce o priveşte.

3

RĂZBOI

3.1 O deşteptare brutală

A fost trezit la realitate fără voia lui, în spaţiul îngust al camerei de hibernoterapie, iar primul gând care i-a venit în minte a fost: *N-am mai făcut asta?* S-a întrebat asta cu mult înainte de a-şi aminti propriul nume.

Holsten Mason. Îmi sună cunoscut.

Uşor-uşor, şi-a recăpătat o parte din capacitatea sa de înţelegere, ca şi cum creierul lui ar fi bifat nişte puncte pe o listă.

…cu Lain…

…planeta verde…

…Imperiala C…

…Aş dori să vorbesc cu Eliza…

…doctor Avrana Kern…

…Colonia lunară…

Colonia lunară!

A tresărit şi a înţeles pe deplin, având certitudinea absolută că voiau să îl trimită în colonie, în acel pustiu îngheţat, cu o atmosferă solidă, despre care Vrie Guyen hotărâse că trebuia să fie prima încercare a umanităţii de a avea un nou cămin. Guyen nu îl plăcuse niciodată, drept care nu mai avea nevoie de el. Îl trezeau ca să îl trimită în colonie.

Nu…

De ce îl trezesc înainte de termen? Cu ce putea contribui el la întemeierea unei colonii lunare? Îl duseseră *deja* acolo, cât încă era inconştient, în camera de hibernoterapie. Avea să se trezească în sicriele sigure ale structurii de bază, pentru a se ocupa de bazinele cu mioculturi pe veci, pe veci.

Nu îşi putea ţine în frâu convingerea că îi făcuseră deja asta şi de aceea a încercat să se zbată şi să lovească cu

picioarele în pereţii strâmţi ai camerei de hibernoterapie, strigând din toţi rărunchii şi auzindu-şi ecoul, izbind plasticul rece cu umerii şi genunchii, pentru că nu îşi putea ridica mâinile.

— Nu vreau să merg! striga el, cu toate că ştia că era deja plecat. Nu mă puteţi obliga!

Deşi ei puteau face asta.

Capacul s-a deschis brusc – a fost ridicat imediat ce s-a rupt sigiliul – şi el aproape că a sărit cu totul, cât pe ce să cadă cu faţa de podea. A fost prins în braţe şi, pentru o clipă, a privit în jur, incapabil să îşi dea seama unde se află.

Nu, nu, nu, e bine. E sala Echipajului Principal. Încă sunt pe Gilgamesh. *Nu sunt pe lună. Nu m-au dus acolo.*

Braţele care îl prinseseră nu au fost chiar atât de blânde când l-au pus pe picioare, iar când genunchii i s-au înmuiat, cineva l-a sprijinit şi l-a scuturat, împingându-l şi lipindu-l cu spatele de camera de hibernoterapie, astfel încât capacul s-a închis, prinzându-i o cută a costumului de dormit.

Cineva striga la el. Strigau la el ca să tacă. Abia atunci şi-a dat seama că răcnea la ei – repetând aceleaşi cuvinte la nesfârşit, că nu voia să plece şi că nu-l puteau obliga.

Ca şi cum ar fi vrut să dezmintă toate acestea, cel care îl ţinea l-a plesnit peste faţă şi el şi-a auzit glasul scăzând până la un scâncet mirat, după care a reuşit să şi-l stăpânească.

Cam în acelaşi timp, Holsten şi-a dat seama că în cameră erau patru oameni pe care nu îi cunoştea. Trei bărbaţi şi o femeie: străini, complet străini. Purtau costume spaţiale, dar nu făceau parte din Echipajul Principal. Ori, dacă erau din acea echipă, însemna că Guyen nu îi trezise decât după ce trecuseră de planeta verde.

Ca prostit, Holsten a clipit de mai multe ori la ei. Bărbatul care îl ţinea era înalt, zvelt şi cu oase lungi, apropiat de vârsta lui Holsten şi cu mici cicatrici în jurul ochilor. Ceea ce însemna că suferise o intervenţie

chirurgicală recentă – de fapt, în urmă cu câteva mii de ani, înainte de a fi adormit.

Clasicistul i-a măsurat şi pe ceilalţi: o femeie care părea tânără, dar destul de masivă; un bărbat scund şi slab, cu o faţă îngustă, zbârcită pe o parte, probabil un fel de efect secundar al şederii în camera de hibernoterapie; şi un bărbat cocârjat, fălcos, care stătea lângă bocaport şi care privea încontinuu afară. Acesta avea o armă în mână.

O *armă!*

Holsten a privit insistent arma, un fel de pistol. Încă nu ştia cum să interpreteze ceea ce vedea. Nu găsea niciun motiv pentru care pistolul se afla în acel scenariu. Cu siguranţă erau şi pistoale pe *Gilgamesh.* Era conştient că, din toate obiectele de pe vechiul Pământ aduse pe nava-arcă, pistoalele, desigur, nu fuseseră lăsate în urmă. Dar, pe de altă parte, ele nu trebuiau aduse la bordul navei, care era plină de sisteme sensibile şi cu un spaţiu gol, ucigător care aştepta afară.

Sau poate arma era acolo pentru a-l obliga să coboare în colonia lunară – dar nu ar fi fost nevoie de aşa ceva. Karst sau doi oameni din departamentul de securitate ar fi fost suficienţi şi ar fi redus şi riscul de a defecta ceva important de la bordul lui *Gilgamesh.* Ceva mai important decât Holsten Mason.

A încercat să articuleze o întrebare inteligentă, dar nu a reuşit să scoată decât o bolboroseală confuză.

— L-aţi auzit? s-a adresat bărbatul înalt şi slab celorlalţi. Nu vrea să meargă. Ce părere aveţi de asta?

— Scoles, să ne *mişcăm*! a şuierat bărbatul de la uşă, cel cu pistolul.

Holsten nu-şi mai lua privirea de la pistol.

Imediat apoi, s-a trezit prins între Scoles şi femeie, tras şi împins cu brutalitate prin bocaport, apoi pe coridor, cu pistolarul în frunte, care mergea cu arma îndreptată înainte.

Aruncând o ultimă privire prin bocaport, înainte ca bărbatul cu faţa zbârcită să-l închidă, Holsten a văzut panourile de observaţie ale cuvelor care aparţineau

membrilor Echipajului Principal şi a constatat că ele erau goale. El fusese singurul lăsat să doarmă mai mult.

— Să-mi spună careva ce se petrece! a insistat el, deşi vorbele au sunat ca o bâlbâială.

— Avem nevoie de tine… a început femeia.

— Taci! s-a răstit Scoles la ea, făcând-o să-şi ţină gura.

Până în acel moment, Holsten a crezut că ar fi putut să meargă şi singur, dar ei îl duceau mai repede decât l-ar fi ţinut picioarele. După aceea s-au auzit nişte zgomote puternice dinspre locul de unde tocmai plecaseră, ca şi cum cineva ar fi scăpat ceva greu pe podea. Şi-a dat seama că sunetul pe care îl auzise era, de fapt, o împuşcătură doar după ce pistolarul s-a întors şi a răspuns la fel. Pistolul scotea nişte sunete slabe, metalice, care, în mod ciudat, nu l-au impresionat, amintindu-i doar de lătratul slab al unui câine mare. Zgomotele de răspuns au venit ca nişte bubuituri de tunet, zguduind aerul şi zdruncinându-i timpanele lui Holsten, ca şi cum în camera alăturată s-ar fi dezlănţuit mânia lui Dumnezeu. Disruptoare, a recunoscut el sunetul: arme pentru controlul mulţimii, care detonează doar pachete de aer. Teoretic, nu erau letale şi sigur nu prezentau un pericol prea mare pentru siguranţa navei.

— Cine trage în noi? a întrebat el şi, de data aceasta, cuvintele s-au auzit suficient de clar.

— Prietenii tăi, i-a răspuns scurt Scoles, iar într-o asemenea situaţie, acel răspuns era cel mai puţin liniştitor din lume, asigurându-l pe Holsten că însoţitorii lui de acum nu îl socoteau prieten şi că adevăraţilor lui prieteni – indiferent cine ar fi fost ei – nu le prea păsa cine putea să îi facă vreun rău.

— Nava… s-a întâmplat ceva grav cu nava? a întrebat el, iar din tonul vocii şi-a dat seama cât de înspăimântat era.

Emoţiile păreau să fie provocate de altceva din mintea lui, ţinute cumva departe de funcţiile superioare ale creierului de către peretele cuvei care se dezgheţa încet.

— Ţine-ţi gura, altfel te lovesc! l-a repezit Scoles pe un ton care i-a dat de înţeles că într-adevăr i-ar fi plăcut să facă asta.

Holsten a tăcut.

Cel cu faţa zbârcită rămăsese mult în urma lor şi, dintr-odată, a căzut la podea. Holsten a crezut că omul se împiedicase – a făcut chiar o mişcare instinctivă, însă nereuşită, de a încerca să-l ajute pe cel căzut, dar a fost târât mai departe. Cel cu faţa uscăţivă nu s-a ridicat, iar pistolarul a îngenuncheat alături de cadavru, a scos un al doilea pistol din partea din spate a centurii mortului şi apoi a îndreptat ambele arme spre atacatorii pe care Holsten nici măcar nu îi văzuse.

Împuşcătură. Nu se folosise un disruptor împotriva celui cu faţa zbârcită. Cineva din cealaltă tabără – se presupune că *prietenii* lui Holsten – îşi pierduse răbdarea, prudenţa sau mila.

Apoi au apărut alţi doi oameni – un bărbat şi o femeie – care i-au sărit în ajutor pistolarului şi focurile de armă din spate s-au înteţit în mod spectaculos, iar faptul că Scoles rărea pasul l-a făcut pe Holsten să priceapă că acum era în siguranţă. Dar rămânea în picioare întrebarea dacă Holsten era şi el în siguranţă. Instinctiv, pe buze i-au venit tot felul de cuvinte de protest, întrebări, rugăminţi şi chiar ameninţări, dar şi le-a reţinut pe toate.

A fost purtat prin dreptul altor şase oameni înarmaţi – toţi în costume spaţiale, dar necunoscuţi lui Holsten – după care a fost împins printr-un bocaport şi azvârlit fără menajamente pe podea, într-o cameră de monitorizare a sistemelor, care nu era mai mult decât un spaţiu îngust între două console, cu un singur ecran care ocupa o mare parte din peretele din spate.

Acolo se afla un alt pistolar, care, surprins de apariţia lui Holsten, a fost cât pe ce să-l împuşte. În încăpere mai era un prizonier, cu mâinile legate la spate, aşezat în faţa unei console. Prizonierul era Isa Lain, inginerul-şef.

După ce i-au legat mâinile la fel, l-au aruncat lângă ea. Apoi Scoles nu a mai părut interesat de el, căci, ieşind din încăpere, s-a alăturat unei discuţii aprinse, dar în şoaptă, din care Holsten nu a reuşit să desprindă decât cuvinte izolate. Nu a mai auzit focuri de armă.

Femeia şi pistolarul care îl aduseseră acolo încă se aflau în cameră, ceea ce însemna că nu mai era loc pentru altcineva. Aerul era închis şi îmbâcsit, iar în încăpere se simţea un miros puternic de transpiraţie şi, vag, de urină.

O clipă, Holsten s-a surprins întrebându-se dacă nu cumva fusese doar un vis tot ceea ce îşi amintea de când părăsise Pământul, dacă nu cumva vreo defecţiune a cuvei îl făcuse să aibă halucinaţii atât de grave încât să creadă că el, clasicistul, era dintr-odată socotit o persoană utilă şi necesară în rândurile echipajului.

S-a uitat la Lain. Ea l-a privit cu un aer nenorocit. I s-a părut că avea pe faţă nişte riduri pe care nu le mai văzuse până acum, iar părul ei ajunsese doar o coamă neîngrijită. *Mă... mă ajunge din urmă. Mai sunt cel mai bătrân om din univers? Poate.*

Holsten i-a măsurat din priviri pe paznici, care păreau să acorde mult mai multă atenţie spuselor lui Scoles, aflat în afara camerei, decât celor doi oameni pe care trebuiau să îi supravegheze. A încercat să i se adreseze în şoaptă:

— Ce se întâmplă? Cine sunt demenţii ăştia?

Lain s-a uitat la el cu amărăciune.

— Colonişti.

A analizat acel singur cuvânt care a deschis o uşă spre un trecut ascuns în care cineva – probabil Guyen – făcuse o greşeală capitală.

— Şi ce vor?

— Să nu fie colonişti.

— Ei bine, aş fi bănuit şi eu asta, dar... au arme.

Expresia de pe faţa ei ar fi trebuit să fie de un dispreţ suveran – ca şi cum era evident că fiecare cuvânt ar fi contat –, însă ea s-a mulţumit să ridice din umeri.

— Au pătruns în depozitul de arme înainte de plecare. Asta spune totul despre *măsurile de securitate* luate de Karst.

— Vor să preia controlul asupra navei?

— Dacă va fi nevoie.

Şi-a imaginat că în acele momente Karst şi echipa lui de securitate se străduiau să repare greşeala, făcând tot

posibilul să oprească ce se întâmpla, dar situaţia se înrăutăţise şi astfel se ajunsese la un schimb de focuri pe coridoarele fragile ale navei. Nu avea idee câţi erau implicaţi în asta. Colonia lunară putea găzdui cel puţin câteva sute de colonişti şi probabil mai mulţi ar fi rămas în hibernoterapie acolo. Sigur nu erau mai mult de cinci sute de răzvrătiţi care goneau liberi pe *Gilgamesh?* Şi câţi avea Karst? Oare el îi trezise pe membrii echipei secundare ca să îi folosească drept soldaţi, punându-le arme în mâinile reci?

— Ce s-a întâmplat? s-a interesat el, întrebarea fiind adresată mai degrabă la modul general decât cuiva anume.

— Mă bucur că ai întrebat, iar Scoles a intrat în cameră, aproape împingându-l cu cotul pe puşcaş afară ca să-şi facă loc. Ce spuneai când te-am luat din pat? „Nu vreau să merg”, aşa-i? Atunci, bine ai venit printre noi! Nimeni nu a acceptat să plece în călătoria asta de bunăvoie, ca să ajungă apoi îngheţat într-o capcană mortală pe o planetă fără atmosferă.

Pentru o clipă, Holsten s-a uitat fix la el, observând cum mâinile lungi şi subţiri i se strâng într-un pumn, iar pielea din jurul ochilor şi al gurii îi tresare involuntar – s-a gândit că acestea erau urmările unui drog care îl ţinuse treaz cine ştie câtă vreme. Scoles nu avea armă, dar era un om periculos şi imprevizibil, care ajunsese la limita răbdării.

— A, domnule… a început Holsten, cât de calm a putut. Probabil ştii că sunt Holsten Mason, clasicistul. Nu sunt convins că aveaţi într-adevăr nevoie de mine ori dacă doar doreaţi pe cineva care să slujească drept… ostatic sau… nu ştiu clar ce se întâmplă aici. Sau dacă există ceva… orice aş putea face eu ca să…

— Să-ţi salvezi pielea? l-a întrerupt Scoles.

— Păi, da…

— Nu depinde de mine, a răspuns acesta dispreţuitor şi parcă ar fi vrut să le întoarcă spatele, dar s-a răzgândit şi s-a uitat cu alţi ochi la Holsten.

— Bine, ultima oară când ai fost treaz, lucrurile stăteau altfel. Dar, crede-mă, tu ştii lucruri – lucruri foarte

valoroase. Şi apreciez că tu nu ai nicio vină, bătrâne, dar sunt vieţi în joc, sute de vieţi. Fie că-ţi place, fie că nu, eşti implicat în treaba asta.

Nu îmi place, a hotărât Holsten serios, dar ce pot spune?

— Transmite un semnal către camera de comunicaţii! a ordonat Scoles, iar femeia s-a răsucit şi s-a aplecat deasupra uneia dintre console, trimiţând comenzile aproape de peste umărul lui Holsten.

După o clipă, faţa întunecată a lui Guyen a apărut pe ecranul din perete, fulgerându-i cu privirea pe toţi cei din încăpere. După părerea lui Holsten, şi el părea mai bătrân, ba chiar lipsit de omenie.

— Înţeleg că nu vreţi să depuneţi armele, s-a răstit comandantul navei *Gilgamesh.*

— Ai înţeles corect, i-a răspuns calm Scoles. În schimb, îl avem aici pe unul dintre prietenii tăi. Poate doreşti să-l revezi.

L-a împuns pe Holsten în cap ca să îşi întărească spusele.

Privind printre sprâncene, Guyen a rămas impasibil.

— Şi ce e cu asta? a făcut el, fără să lase impresia că îl recunoscuse pe Holsten.

— Ştiu că aveţi nevoie de el. Ştiu unde intenţionaţi să ajungeţi după ce ne expediaţi pe noi pe acea planetă pustie, i-a spus Scoles. Şi mai ştiu că o să ai nevoie de preţiosul tău clasicist când vei descoperi toată acea tehnologie veche de care eşti atât de sigur. Şi să nu te deranjezi să cauţi lista pasagerilor, a adăugat asta cu o emfază plină de amărăciune, ca un om care fusese şi el până recent doar o parte din acei pasageri. Pentru că Nessel, aici de faţă, este foarte bună – nu expertă ca bătrânul vostru, dar cunoaşte mai multe decât oricare altul, a continuat el, bătând-o pe umăr pe femeia de lângă el. Aşa că, să stăm de vorbă, Guyen. Altfel nu le ofer prea mari şanse clasicistului tău şi inginerului-şef.

Guyen s-a uitat la el – apoi la ceilalţi – fără să trădeze vreo emoţie.

— Echipa inginerului Lain este destul de pregătită să o

înlocuiască, dacă ea va lipsi, a spus el, ca şi cum Lain doar ar fi contractat vreo infecţie trecătoare. În ceea ce priveşte celălalt membru al echipajului, noi deja deţinem codurile necesare pentru a activa mecanismele Imperiului. Membrii echipei de ştiinţă pot rezolva această problemă. Nu voi negocia cu cei care îmi sfidează autoritatea.

Faţa lui a dispărut, dar Scoles, strângându-şi mâinile în pumn, a rămas îndelung cu privirea aţintită asupra ecranului gol.

3.2 Prin foc şi sabie

Generaţiile au trecut prin acea lume verde cu speranţă, cu dorinţă de cunoaştere, cu spaimă şi cu eşecuri. Un viitor de mult preconizat urmează să se instaleze.

O altă Portia de la Marele Cuib de lângă Oceanul de Vest, dar de data asta una războinică, asemenea celor din neamul ei.

În jurul ei se află acum nu Marele Cuib, ci o altă metropolă a păianjenilor: una pe care ea o numeşte Şapte Copaci. Portia se află acolo în calitate de observator, pentru a ajuta, atât cât se poate. În jurul ei, întreaga comunitate stă sub semnul unui amalgam de activităţi grăbite, întrucât locuitorii aleargă, sar sau coboară pe fire cu tot felul de treburi, iar ea îi urmăreşte şi ochii ei observă din toate direcţiile haosul de pretutindeni, comparând totodată imaginea cu cea a unui muşuroi de furnici distrus. Ea îşi dă seama cu amărăciune că anumite circumstanţe i-au coborât poporul la nivelul duşmanilor săi.

Simte spaimă, un fel de anxietate care creşte, care o face să bată din picioare şi să îşi agite pedipalpii. Poporul ei se pricepe mai bine să atace decât să se apere, însă în cazul acestui conflict nu a avut de ales. Va trebui să improvizeze. Nu aveau niciun plan pentru ceea ce avea să urmeze.

S-ar putea să moară, iar ochii ei privesc în acel abis, hrănind-o cu groaza dispariţiei, a nefiinţei, care este

probabil moştenirea tuturor celor care trăiesc.

Există semnale transmise de mesageri şi observatori urcaţi în copacii înalţi, până acolo unde se întinde eşafodajul de mătase al celor Şapte Copaci. Aceştia trimit semnale cu regularitate. Semnalul este un fel de numărătoare inversă, anunţând cât timp mai e până la sosirea duşmanilor. Firele pentru mesaje, care sunt întinse între trunchiuri şi nenumăratele locuinţe ţesute, vibrează în conversaţii, ca şi cum comunitatea ar protesta la adresa distrugerii sale inevitabile.

Nici moartea Portiei, nici distrugerea celor Şapte Copaci nu este inevitabilă. Comunitatea are apărătorii săi – pentru că în acea epocă fiecare comunitate de păianjeni avea luptători specializaţi care îşi petreceau timpul pregătindu-se doar pentru luptă – iar Portia se află acolo, împreună cu vreo doisprezece luptători de la Marele Cuib, pentru a-şi ajuta neamul. Aceştia poartă armuri din lemn şi mătase şi sunt dotaţi cu praştii. Sunt cavaleri minusculi ai lumii lor, dar care trebuie să se confrunte cu un duşman care îi depăşeşte numeric cu câteva sute la unul.

Portia ştie că trebuie să se calmeze, dar neliniştea lăuntrică este prea mare pentru a putea fi înlăturată cu totul. Are nevoie de ceva din exterior care să o liniştească.

Şi îl găseşte în vârful copacului din centrul cuibului. Acolo se află un cort mare din mătase, ai cărui pereţi sunt ţesuţi în forme geometrice complexe, cu fire care se încrucişează scoase în afară, conform unui plan foarte riguros. Câţiva din neamul ei sunt deja acolo, căutând o linişte spirituală, certitudinea că în lumea lor există ceva mai mult decât pot surprinde cu uşurinţă simţurile lor; că există o înţelegere mai cuprinzătoare. Aceea potrivit căreia, chiar dacă totul este pierdut, nu trebuie să se piardă chiar totul.

Portia se ghemuieşte alături de suratele ei şi începe să ţească, formând noduri din fire care alcătuiesc un limbaj compus din numere, un text sfânt care se scrie din nou de fiecare dată când cineva din poporul ei îngenunchează în contemplare şi care este apoi consumat când acel cineva

se ridică. Ea s-a născut cu această înţelegere, dar a învăţat-o din nou când a venit la Templu, la o vârstă fragedă, aşa cum a venit şi acum. Înţelegerea înnăscută, asigurată de virus, a acestor transformări matematice pe care le-a moştenit nu a inspirat-o în acelaşi fel cum ar fi îndrumat-o pas cu pas nişte profesori, pentru a descoperi treptat că aceste şiruri de cifre, aparent arbitrare, descriu ceva mai mult decât o simplă invenţie – un adevăr univers lăuntric, de la sine înţeles.

Sigur că la Marele Cuib, căminul ei, se află un cristal care rosteşte aceste adevăruri cumva inefabil – aşa cum au în prezent mai toate cuiburile mari, iar pelerinii din comunităţile mai mici fac deseori călătorii lungi ca să le vadă. A urmărit cum preoteasa atinge cristalul cu antena ei de metal, simţind astfel pulsul mesajului care vine din cer şi dansând în acea aritmetică celestă pentru binele congregaţiei. În asemenea momente, Portia ştie că Mesagera însăşi va ajunge în cer, continuându-şi călătoria – fie noaptea, când poate fi văzută, fie ascunsă de strălucirea soarelui din timpul zilei.

Aici, în Şapte Copaci nu există cristal, dar simpla repetare a mesajului, în complexitatea sa uimitoare, atât de internalizată, de a ţese, de a consuma şi de a ţese din nou, devine un ritual care o calmează, care îi linişteşte gândurile şi care îi îngăduie Portiei să înfrunte cu seninătate tot ceea ce urmează să se întâmple.

Poporul ei a găsit răspunsuri la ghicitorile matematice pe care le ridica satelitul aflat pe orbită – Mesagera, cum o numesc ai ei –, reţinând indiciile mai întâi pe de rost, iar apoi printr-o înţelegere reală, ca pe o îndatorire religioasă şi civică. Curioşi din fire, intruziunea acestui semnal a atras atenţia multor indivizi din specia ei într-o perioadă relativ scurtă de timp. E ceva care îi fascinează, şi asta o demonstrează ce e dincolo; ceva care le spune că lumea reprezintă mai mult decât pot înţelege păianjenii; îi face să gândească altfel. Frumuseţea matematicii le promite un univers miraculos, asta dacă şi ei îşi pot dezvolta mintea în continuare: un salt pe care îl pot face, dar nu chiar acum.

Portia ţese, destramă şi ţese iar, stăpânindu-şi astfel neliniştea care nu-i dă pace, înlocuind-o cu certitudinea indiscutabilă că există ceva *mai mult.* Indiferent ce s-ar întâmpla în această zi, chiar dacă ar cădea răpusă sub mandibulele învelite în fier ale duşmanilor ei, există o profunzime a vieţii dincolo de dimensiunile simple pe care le poate percepe şi calcula şi astfel… cine ştie?

Apoi soseşte momentul, de aceea se retrage cu spatele din templu şi pleacă să se înarmeze.

Există o deosebire considerabilă în ceea ce priveşte aşezările poporului Portiei, dar pentru oameni ele arată mizere şi probabil de coşmar. Acum, Şapte Copaci cuprinde mai mult decât cei şapte copaci iniţiali, desişul de trunchiuri fiind legat strâns cu sute de fire, fiecare reprezentând o parte din plan, fiecare având un scop precis, fie structural, precum o arteră principală, fie pentru comunicare. Pe anumite distanţe, limbajul vibratil al păianjenilor se transmite bine prin firele de mătase, iar ei au elaborat nişte noduri de tensiune care să amplifice semnalul, astfel ca, pe o vreme liniştită, vorbirea să poată circula pe mai mulţi kilometri, între oraşe. Locuinţele celor din neamul ei sunt corturi din mătase ţinute strâns de fire de sprijin, luând astfel mai multe forme, potrivite unei specii care îşi trăieşte viaţa în trei dimensiuni şi poate atârna de o suprafaţă verticală la fel de uşor ca şi cum ar sta pe una orizontală. Locurile de întâlnire se stabilesc pe nişte pânze întinse, astfel încât cuvintele unui vorbitor să poată ajunge la mai mulţi ascultători aflaţi de-a lungul dansului de fire. În vârful observatorului, care umbreşte o mare parte a oraşului, se află rezervorul: o plasă impermeabilă, întinsă bine, care reţine apa de ploaie şi scurgerile de pe o mare suprafaţă din jurul celor Şapte Copaci, apa fiind astfel dirijată spre ea prin canale şi conducte special amenajate pentru reţinerea apei.

În jurul celor Şapte Copaci, pădurea a fost defrişată de furnicile pe jumătate domesticite din acele locuri. Înainte, acea zonă funcţiona ca un fel de barieră împotriva extinderii incendiilor. Curând va deveni un teren de luptă.

Portia se caţără şi sare ca să îşi croiască drum prin Şapte Copaci şi observă că santinelele semnalizează primul contact cu duşmanul; sistemele automate de apărare ale aşezării s-au activat. În jurul ei se desfăşoară evacuarea; cei care nu sunt luptători specializaţi adună ce pot – provizii şi acele câteva bunuri care nu se pot recrea – după care părăsesc Şapte Copaci. Unii cară câteva ouă lipite de abdomene. Mulţi au pui prinşi de corp. Cei care nu sunt îndeajuns de pregătiţi să reziste vor muri probabil.

Portia se ridică uşor către unul dintre turnurile superioare de veghe şi priveşte spre liziera pădurii. Acolo se află o armată de sute de mii de luptători care avansează spre Şapte Copaci. Este o ramură independentă a acelei mari colonii pe care strămoaşa ei a tot urmărit-o; o formă compozită de viaţă, veche de secole, care cucereşte zi de zi acel colţ de lume.

Pădurea din apropiere este înţesată de capcane. Există plase în care se pot prinde furnicile mai neglijente. Există fire-arc, întinse bine între sol şi coronament, care se lipesc de insectele aflate în trecere, apoi se desprind de sol şi aruncă biata creatură în aer, care va rămâne prinsă în crengile de sus. Există gropi-capcană şi puţuri, dar toate acestea nu vor fi de ajuns. Colonia care înaintează va înfrunta şi aceste primejdii ca pe oricare altele, sacrificându-se suficient cât să treacă peste, în timp ce lovitura de bază a atacului său abia dacă va încetini puţin. Există o castă aparte de cercetaşi de care colonia se lipseşte, care se află acum în faţa coloanei principale a furnicilor, având rolul sinucigaş de a distruge acele măsuri defensive.

Acum începe mişcarea prin copaci. Portia se concentrează asupra agitaţiei şi îi vede pe cercetaşii care supravieţuiesc cum înaintează dezorganizat, dar respectându-şi planul. Pe porţiunea dintre ei şi Şapte Copaci sunt puţine capcane, dar ei au alte dificultăţi de înfruntat. Furnicile din acele locuri pornesc atacul imediat şi luptă vitejeşte, muşcând şi înţepând, astfel că pe o distanţă de câţiva metri faţă de lizieră terenul este plin de

insecte care luptă între ele, dezmembrându-se nebuneşte una pe alta şi fiind la rândul lor dezmembrate. Din punctul de vedere al oamenilor, furnicile din cele două colonii nu se deosebesc una de alta, dar Portia poate distinge câteva diferenţe de tipar şi de culoare, care tinde spre ultraviolet. Este pe poziţii, cu praştia pregătită.

Arahnidele din apărare încep bombardamentul de baraj cu muniţie solidă, pietre simple, adunate de pe sol, alese în funcţie de mărimea şi greutatea lor. Au drept ţintă cercetaşii care au scăpat din încăierarea cu furnicile din acele locuri, nimerindu-i cu o precizie ucigătoare, fiecare lovitură fiind calculată şi gândită cu exactitate. Furnicile nu sunt capabile să se ferească şi nici să reacţioneze, ba, mai mult, nici să-i sesizeze pe apărătorii aflaţi sus, în punctele de observaţie. Numărul pierderilor din rândul insectelor invadatoare este copleşitor, sau ar putea fi dacă acea armată nu ar reprezenta nimic altceva decât avangarda la care o forţă mult mai mare poate renunţa fără regrete.

În ciuda bombardamentului, unii cercetaşi ajung la poalele celor Şapte Copaci, dar, după ce urcă un metru sau doi pe trunchiul dezgolit înaintarea le este îngreunată. Pe fiecare copac se află nişte pliuri din pânză, înclinate în sus şi spre exterior, o suprafaţă pe care furnicile nu pot avea aderenţă. Ele urcă şi cad, urcă şi cad, la început cu o perseverenţă dementă. Apoi, printr-o concentrare suficientă de mesaje, transmise prin mirosuri, furnicile îşi schimbă tactica, urcându-se una peste alta şi formând astfel o structură vie, care se extinde orbeşte în susul copacului.

Portia bate din picioare, o chemare la luptă, iar surorile ei din Marele Cuib se strâng în jurul ei. Apărătorii locului sunt mai puţin pregătiţi, lipsindu-le deopotrivă experienţa şi înţelegerea înnăscută a războiului împotriva furnicilor. Ea şi camaradele ei vor conduce atacul.

Coboară cu rapiditate din înălţimi peste furnicile-cercetaşi şi se apucă de treabă. Sunt mult mai mari decât atacatorii, dar şi mai iuţi şi mai puternice. Muşcătura lor e

veninoasă, dar au un venin care este eficient mai mult în cazul păianjenilor şi, de aceea, ele se concentrează pentru a-şi folosi chelicerele, cu care secţionează furnicile acolo unde capul se intersectează cu toracele şi toracele cu abdomenul. În primul rând, ele sunt mult mai inteligente decât duşmanii lor, capabile să reacţioneze, să manevreze şi să se ferească. Cu o grabă nebunească, îi sfârtecă pe cercetaşi şi distrug puntea pe care ei încearcă să o construiască, mişcându-se în permanenţă astfel încât furnicile să nu se poată agăţa de ele.

Portia sare înapoi pe trunchi, după care se grăbeşte şi se agaţă, fără niciun efort, de pervazul din mătase pe care furnicile nu pot urca. Stând cu capul în jos, ea observă o nouă mişcare la liziera pădurii. A sosit coloana principală.

Aceste noi furnici sunt mai mari – dar tot mici în comparaţie cu Portia. Fac parte din mai multe caste, fiecare fiind specializată pe ceva anume. În fruntea coloanei, şi deja grăbindu-se pe urma mirosurilor lăsate de cercetaşi în drumul lor spre Şapte Copaci, se află trupele de şoc. Mandibulele lor înfiorătoare au lame metalice, ascuţite ca fierăstraiele, şi pe cap au apărătoare, care coboară pe spate ca să le protejeze toracele. Scopul lor este să monopolizeze atenţia apărătorilor şi să-şi vândă vieţile cât mai scump posibil, astfel încât să le permită castelor mai periculoase să se apropie.

Alţi duşmani pătrund acum chiar şi în tunelurile din muşuroiul furnicilor din zonă, eliminând substanţe chimice care le ameţesc şi care le trec de partea invadatorilor. Aceasta este o modalitate prin care se extinde megacolonia, mai curând prin cooptarea decât prin distrugerea altor muşuroaie. Însă pentru o specie străină ca a Portiei nu au milă, fiindcă nu prezintă vreun interes.

În Şapte Copaci, masculii rămaşi lucrează din greu. Unii au fugit, dar majoritatea celor evacuaţi sunt femelele. Masculii pot fi înlocuiţi, întotdeauna încurcă-lume, întotdeauna prea mulţi. Majoritatea au primit ordin să rămână în oraş până la final, altfel vor fi ucişi. Deşi unii au riscat şi au fugit, au rămas încă mulţi care să distrugă

liniile dintre colonie şi sol, pentru a bloca accesul furnicilor. Alţii se grăbesc să aducă pachete din mătase, pline cu apă, de la rezervor. Portia priveşte toată această activitate cu un aer aprobator.

Primele rânduri ale coloanei se apropie. Furnicile cu armură suferă mai puţin din cauza loviturilor cu pietre, azvârlite din praştii, însă acum, în joc, este adus alt gen de muniţie. Şi poporul Portiei are chimiştii săi. Nevoit să trăiască într-o lume în care mirosul este vital – o mică parte a limbajului lor, dar şi o parte foarte mare a modului în care percep tot ceea ce-i înconjoară – poporul Portiei a reinterpretat numeroase moşteniri, acele înţelegeri, cu privire la amestecarea şi producerea substanţelor chimice, îndeosebi a feromonilor. Acum, prăştierii trimit globule de lichid înfăşurate în fire de mătase, care se împrăştie printre furnicile care înaintează. Mirosurile eliberate astfel acoperă limbajul mirosului folosit de atacatori – blocându-le nu doar comunicarea, ci şi gândirea şi identitatea. Până la evaporarea substanţelor chimice, formaţiunile afectate ale armatei sunt dezarmate, lăsându-se astfel conduse doar de instinctele primare, incapabile să reacţioneze corespunzător la situaţia din jur. Şovăie şi rup rândurile, unele dintre ele atacându-şi chiar suratele, pe care nu mai sunt în stare să le recunoască. Portia şi ceilalţi apărători atacă imediat şi ucid cât de mulţi invadatori pot de-a lungul acelei stări de derută.

Acum, apărătorii încep să se împuţineze. Fălcile din metal pot tăia picioare sau spinteca trupuri. Războinicii Portiei sunt îmbrăcaţi în fire de mătase şi armuri din lemn moale, pentru a se încâlci în dinţii acelor fierăstraie, armuri la care renunţă când este nevoie şi pe care le repară când au prilejul. În ciuda eforturilor făcute de apărători, coloana continuă să avanseze.

Masculii aruncă apă la baza celor Şapte Copaci, ca măsură preventivă împotriva unui eventual incendiu, deoarece colonia de furnici abia acum îşi foloseşte adevăratele arme.

În apropierea Portiei are loc o explozie luminoasă,

roşiatică, iar două dintre camaradele ei iau foc instantaneu, devenind nişte torţe care se clatină pe picioare, se lovesc unele de altele, se chircesc şi apoi mor. La fel ca la anumite specii de gândaci, în abdomenul acestor noi furnici se produc nişte substanţe chimice. Când îşi împing în faţă colţii şi amestecă aceste substanţe, are loc o puternică reacţie exotermă, adică un jet de lichid fierbinte. Atmosfera din lumea Portiei conţine un procent de oxigen mai mare decât cel de pe Pământului, suficient ca acel amestec încins să se aprindă instantaneu.

Tehnologia de care dispune neamul Portiei are la bază mătase şi lemn, un fel de energie potenţială înmagazinată în fire de tensiune şi arcuri primitive. Puţinul metal pe care îl au îl fură de la furnici. Păianjenii nu folosesc focul.

Portia ajunge mai sus şi revine la praştia ei. Furnicile care aruncă flăcări reuşesc să ucidă pe distanţe scurte, dar sunt vulnerabile în faţa proiectilelor. Cu toate acestea, furnicile controlează acum tot terenul din jurul celor Şapte Copaci, înaintând cu nişte arme de o altă amploare.

Vede cum primul proiectil este lansat, iar ochii ei îi urmăresc în mod automat traiectoria: o sferă lucioasă, dintr-un material dur, transparent, dar fragil – pentru că, de-a lungul mai multor generaţii, furnicile au descoperit întâmplător sticla – care acum descrie un arc deasupra capului ei, după care se sparge în bucăţi, undeva în spate. Ochii ei laterali surprind flacăra orbitoare, produsă de substanţele chimice din sferă, care se amestecă şi explodează.

Dedesubt, în urma trupelor de şoc armate, artileria este pusă în mişcare: furnici care au capetele protejate de o mască metalică, prevăzută cu o bucată de metal elastic pe care, cu ajutorul mandibulelor, furnica o poate împinge sau arunca înafară, lansând astfel grenade incendiare la o distanţă considerabilă. Şi chiar dacă furnicile nu ţintesc foarte bine, din cauză că se iau orbeşte după mirosul camaradelor, numărul lor, însă, contează. În ciuda faptului că masculii de la Şapte Copaci se grăbesc să aducă apă pentru a stinge flăcările, incendiile se extind cu

repeziciune, făcând ca firele de mătase şi lemnul să se carbonizeze.

Şapte Copaci începe să ardă.

Acesta este sfârşitul. Apărătorii, cei care pot, trebuie să plece, altfel se prăjesc. Pentru cei care sar în neştire există, în aşteptare, fălcile de metal ale furnicilor.

Portia urcă tot mai sus, gonind ca să nu fie prinsă din urmă de flăcări. Pe deasupra coloniei sunt o mulţime de păianjeni disperaţi: războinici, civili, femele, masculi. Unii sunt cuprinşi de spasme şi cad din cauza fumului. Alţii nu pot scăpa din flăcările flămânde.

Portia se zbate să ajungă până în vârf, îşi aruncă plăcile din lemn ale armurii şi ţese frenetic. Întotdeauna a fost aşa, în speranţa că se poate folosi cumva de infernul care se cască sub ea: curenţii ascendenţi de aer o vor ridica şi astfel îşi va folosi paraşuta făcută chiar de ea, care o va duce dincolo de teritoriul coloniei de furnici atât de lacome.

Deocamdată. Doar deocamdată. Această armată se apropie vertiginos de Marele Cuib, iar după aceea nu va rămâne decât oceanul. Dacă neamul Portiei nu poate învinge marşul furnicilor fără minte, înseamnă că nu va mai exista nimeni care să scrie istoriile generaţiilor viitoare.

3.3 Între ciocan şi nicovală

După plecarea lui Scoles a urmat o tăcere stânjenitoare. Pistolarul fără nume şi femeia, Nessel, şi-au văzut de treburile lor fără să-şi vorbească; ea, aplecată asupra ecranului computerului, el, privindu-i încruntat pe prizonieri. După ce şi-a dat seama că oricât s-ar zbate pe furiş nu făcea decât ca legăturile să îi taie tot mai adânc încheieturile mâinilor, Holsten s-a lăsat copleşit de acea tăcere apăsătoare. Da, exista un pistol îndreptat spre el. Da, *Gilgamesh* era gazda unui conflict care putea face ca el să fie ucis în orice moment, dar era *plictisit.* Abia ieşit din starea de hibernoterapie, trezit după decenii de hibernare

împotriva voinţei lui, corpul lui voia *să facă* ceva. A trebuit să-şi muşte limba ca să nu gândească cu voce tare, şi asta doar aşa, ca să mai aducă o schimbare în toată plictiseala aia.

Iar schimbarea a venit, însă nu din partea lui. S-au auzit câteva bubuituri în depărtare, pe care le-a identificat ca fiind împuşcături, iar cineva a trecut prin dreptul bocaportului, dând în şoaptă câteva instrucţiuni pe care el nu a reuşit să le audă. Însă pistolarul a înţeles şi a ieşit imediat cu arma în mână, luând-o la fugă pe coridor. Încăperea mică a părut considerabil mai spaţioasă fără prezenţa armei.

S-a uitat spre Lain, dar ea i-a evitat privirea, rămânând în continuare cu ochii la propriile picioare. Singura persoană rămasă acolo era Nessel.

— Hei! a încercat el.

— Ţine-ţi gura! a şuierat Lain, încă privind în gol.

— Hei! a repetat Holsten. Nessel, parcă aşa te cheamă, nu? Ascultă…

A crezut că va fi ignorat, însă ea l-a fixat imediat cu privirea.

— Brenjit Nessel, l-a informat femeia. Iar tu eşti doctorul Holsten Mason. Ţin minte că ţi-am citit lucrările când… Demult.

— Da, pe vremea… a aprobat-o Holsten cu glasul scăzut. Da… asta e măgulitor, desigur. Înseamnă că Scoles a avut dreptate. Şi tu eşti clasicistă.

— Studentă, l-a corectat ea. Nu mi-am continuat studiile. Cine ştie, dacă aş fi făcut-o, probabil că acum am fi fost unul în locul celuilalt, a continuat ea pe un ton aspru, din cauza emoţiei şi a oboselii.

— Doar o studentă.

Holsten şi-a adus aminte de ultimele cursuri ţinute – chiar până la sfârşit. Studierea Vechiului Imperiu fusese cândva sângele viu al lumii. Toată lumea dorea să descopere câte un secret al anticilor. Pe vremea lui Holsten, acest lucru căzuse în dizgraţie. Deja se întrevedea sfârşitul şi se ştiuse încă de pe atunci că nu vor avea

suficiente informaţii din acea epocă apusă pentru a pune capăt procesului; se ştiuse că aceiaşi antici, cu armele şi excesele lor, erau cei care aduseseră asupra lor acel sfârşit mult întârziat. Studierea şi lăudarea acelor demenţi antici în timpul ultimelor zile toxice pe Pământ păruseră a fi de prost-gust. Nimănui nu îi plăceau clasiciştii.

Nessel îşi întorsese capul în altă parte, de aceea Holsten a strigat-o din nou, impacientat:

— Ascultă, ce ni se va întâmpla? Ne poţi spune măcar atâta lucru?

Femeia s-a uitat spre Lain cu un dispreţ vădit, apoi a părut ceva mai amabilă când a întors privirea spre Holsten.

— E aşa cum spune Scoles, nu depinde de noi. S-ar putea ca Guyen să ia cu asalt acest loc şi veţi fi împuşcaţi. Sau ar putea să ne spargă sistemele de protecţie şi să ne oprească alimentarea cu oxigen sau căldura sau cine ştie ce. Ori poate învingem noi. Dacă se întâmplă asta, o să fii eliberat. Adică *tu,* mai precis.

A aruncat încă o privire piezişă spre Lain, care acum stătea cu ochii închişi, fie resemnată cu situaţia ei, fie încercând să uite de toate, să nu se mai gândească la ce se petrecea în jurul ei.

— Ascultă, a încercat Holsten să reia discuţia. Înţeleg că luptaţi împotriva lui Guyen. S-ar putea să fiu chiar de acord cu asta. Dar nici eu, nici ea nu suntem responsabili pentru asta. Nu am participat la luarea hotărârii. Cum să spun, pe mine nu mă consultă în legătură cu asemenea chestiuni. Nici măcar n-am ştiut că lucrul ăsta… că se petrecea aşa ceva, decât când m-aţi trezit cu forţa.

— Tu? Poate, a spus Nessel, înfuriindu-se brusc. Dar ea? Ea a ştiut. Pe cine a pus comandantul să supravegheze datele tehnice? Cine a pregătit nava să ne ducă *acolo?* Cine şi-a vârât nasul în fiecare detaliu? Doar inginerul-şef. Dacă am împuşca-o acum, s-ar face dreptate.

Holsten a înghiţit în sec. Lain nu voia deloc să-şi ia apărarea, dar acum probabil înţelegea şi el de ce.

— Ascultă, a reluat el, ceva mai blând, sunt convins că îţi

dai seama de nebunia situaţiei, nu?

— Ştii ce cred eu că este o nebunie? i-a replicat Nessel înfierbântată. Să înfiinţezi un congelator pentru o bază de pe un satelit care nu ne foloseşte la nimic, doar pentru ca Guyen să ridice un steag acolo şi să spună că a reclamat acest sistem în numele Pământului. Eu cred că nebunie este să te aştepţi ca noi să mergem acolo liniştiţi, de bunăvoie şi să trăim în acel iad artificial, în vreme ce voi plecaţi într-o călătorie minunată care vă va duce departe şi vă va răpi cam câte vieţi umane, doar ca să ajungeţi acolo şi să vă întoarceţi? Asta dacă vă veţi *întoarce.*

— Toţi suntem la câteva vieţi umane departe de casă, i-a reamintit Holsten.

— Dar *am dormit!* a strigat Nessel la el. Şi am fost toţi laolaltă, toată rasa umană, aşa că anii aceştia nu se pun la *socoteală,* deci *nu* a avut vreo importanţă. Am luat cu noi timpul, am oprit ceasul cât am dormit şi l-am pornit când ne-am trezit. De ce ar trebui să ne pese câte mii de ani au trecut pe vechiul Pământ care a murit? Dar când *Gilgamesh* se îndreaptă spre nu ştiu unde, noi, sărmanii bastarzi, nu trebuie să mai dormim. Noi ar trebui să trăim acolo, îngheţaţi, înăuntrul acelor cutii ridicole făcute de automatişti. *O viaţă,* doctore Mason! O viaţă întreagă în lăzile acelea. Şi, ce? Şi *copiii?* Îţi poţi închipui? Generaţii după generaţii de locuitori ai gheţii, uitând ce am fost, pierzându-ne fără să nu ne putem uita la soare decât ca la o altă stea. Noi să supraveghem cuvele şi să mâncăm terci şi să dăm naştere altor generaţii condamnate, care nu vor putea vreodată să se emancipeze, în vreme ce *voi* – voi, glorioşi călători printre stele – să adormiţi înfăşuraţi în non-timpul vostru şi să vă treziţi peste două sute de ani ca şi cum ar fi a doua zi?

Ajunsese să strige, aproape isteric, iar Holsten şi-a dat seama că ea era trează de prea mult timp; că el nu făcuse decât să creeze o fisură în acel baraj şi astfel, prin cuvintele lui necugetate, pornise un potop

— Iar când vă treziţi *voi,* cei *aleşi,* care nu aţi fost condamnaţi să trăiţi între gheţuri, noi vom fi morţi. Vom fi

morţi de generaţii întregi. Cu toţii. Şi de ce? Pentru că Guyen doreşte să aducă oameni pe o lună moartă.

— Guyen vrea să conserve rasa umană, a intervenit Lain, tăios. Şi, din câte ştim, ceea ce vom întâlni la următorul proiect de terraformare ar putea distruge nava. Guyen pur şi simplu vrea să întărească şansele noastre ca specie. Doar ştii asta.

— Atunci să rămână *el* aici. Şi *tu* la fel. Ce zici de asta? După ce vom prelua controlul şi vom pune stăpânire şi pe navă, voi doi puteţi continua să conservaţi specia în acea ladă, de capul vostru. Aşa vom face, credeţi-mă! Dacă trăiţi atâta, asta vom face cu voi.

Lain s-a străduit să o ignore, dar Holsten a surprins-o strângând din dinţi, încercând să alunge acel gând.

Apoi a apărut din nou Scoles, a prins-o pe Nessel de un braţ şi a tras-o în pragul uşii ca să discute.

— Lain… a început Holsten.

— Îmi pare rău, a spus ea fără nicio inflexiune în glas, luându-l pe nepregătite.

Holsten nu înţelegea de ce ea îşi cerea scuze.

— Cât de departe va merge totul? a murmurat Holsten. Câţi sunt?

— Cel puţin douăzeci şi patru, a spus ea încet, încât el abia a putut să distingă cuvintele. Aceştia trebuiau să fie pionierii – aşa avea Guyen în plan. Trebuiau să coboare treji, pentru a demara proiectul. Restul ajungeau acolo adormiţi, pentru a fi treziţi mai târziu.

— Văd că totul a mers minunat, a remarcat Holsten.

Nici de data aceasta ea nu i-a răspuns ironic. O parte din rigiditatea şi ironia lui Lain dispăruse din atitudinea ei de când o văzuse ultima oară, în urmă cu câteva decenii.

— Câţi oameni are Karst? a insistat el.

Ea a ridicat din umeri.

— Echipa de securitate are doisprezece oameni, dar el i-ar putea trezi pe militari. Şi o va face. Şi atunci va avea o armată.

— Nu, dacă îl duce puţin capul.

Holsten analizase o asemenea situaţie.

— În primul rând, de ce ar primi ei ordine de la el?

— Păi, de la cine altul?

— Nu e bine deloc. Lain, te-ai gândit *cu adevărat* la ce facem? Nici măcar nu mă refer la treaba asta de acum, a spus el, făcându-i un semn din cap spre Scoles, ci la tot circul ăsta. Nu avem o cultură. Nu avem o ierarhie. Avem pur şi simplu un *echipaj,* pentru numele lui Dumnezeu! Guyen, pe care cineva l-a considerat cândva potrivit să comande o navă spaţială mare, este acum conducătorul categoric al rasei umane.

— Aşa trebuie să stea lucrurile, i-a răspuns Lain cu încăpăţânare.

— Scoles nu este de acord cu asta. Şi cred că nici armata nu va fi de acord cu ideea asta, în cazul în care Karst va fi atât de neinspirat încât să trezească oamenii şi să le pună arme în mână. Ştii ce ne învaţă istoria, nu? Eşti la pământ dacă nu îţi poţi plăti armata. Iar noi nu avem deloc economii. Şi când îşi vor da seama ce se petrece, ce le putem noi oferi militarilor? Unde este superiorul nostru? Ce autoritate are fiecare? Şi, imediat ce au arme şi un indiciu despre locul în care s-ar putea trezi data viitoare, de ce ne-am mai aştepta să se întoarcă în cuve ca să doarmă? Singura monedă de schimb este libertatea şi este destul de limpede că Guyen nu este dispus să o ofere.

— Ah, ia mai taci, istoricule!

Până la urmă, reuşise să o enerveze, deşi nu asta intenţionase până acum.

— Şi, deşi nu vreau să mă gândesc la ce se va întâmpla dacă va învinge Scoles, ce se va întâmpla dacă el va pierde?

Dacă va pierde.

— În fine… Dar ce se va întâmpla atunci? a insistat Holsten. Vom ajunge să îi trimitem pe toţi aceşti oameni într-o – cum se cheamă? – ocnă pe viaţă? Şi ce se va întâmpla când ne vom întoarce? Ce sperăm să descoperim acolo jos, dacă lucrurile iau întorsătura asta?

— Nu va exista nimic *acolo jos,* cel puţin nu pentru noi.

Era Scoles, care apelase din nou la trucul lui, ca să

ajungă brusc în faţa lor, de data asta lăsându-se pe vine şi cu mâinile pe genunchi.

— Dacă se întâmplă ce-i mai rău, noi încă avem un plan de rezervă. Pentru asta îţi mulţumim, doctore Mason.

— Bine, a făcut Holsten, privindu-l pe Scoles în ochi, însă neştiind cum să interpreteze acele vorbe. N-ai vrea să-mi explici?

— Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, a surâs Scoles. Deţinem controlul unei ecluze a navei. Dacă ceva merge prost, o să plecăm de pe *Gilgamesh,* doctore Mason, iar tu vei merge cu noi.

Cu mintea încă înceată după hibernoterapie, Holsten doar a căscat ochii mari la el.

— Credeam că ideea era să *nu* plecaţi nicăieri.

— Nu plecăm spre gheaţă, a adăugat Nessel, aflată în spatele lui Scoles. Dar ştim că există un loc chiar în acest sistem, ceva special pentru *noi.*

— Ah! a făcut Holsten, holbându-se la el. Sunteţi nebuni de legat! E o… acolo sunt monştri.

— Putem lupta împotriva lor, a spus Scoles fără nicio ezitare.

— Dar lucrurile nu stau chiar aşa – există un satelit. A fost cât pe ce să distrugă nava *Gilgamesh.* Ne-a gonit de acolo. Nu există nicio şansă ca nava să poată ajunge acolo…

S-a bâlbâit, apoi a tăcut din cauza zâmbetului lui Scoles.

— Ştim toate astea. *Ea* ne-a povestit, a zis el şi a făcut prieteneşte un semn din cap spre Lain. Ne-a spus că nu vom ajunge niciodată pe planeta verde. Că tehnologia antică ne va distruge. Dar tocmai de aceea te avem pe tine, doctore Mason. Poate că ar fi de ajuns şi cunoştinţele de limbă antică pe care le are Nessel, dar nu vreau să risc. De ce să risc, dacă tu eşti aici şi doreşti cu disperare să ne ajuţi?

Având pe faţă acelaşi zâmbet subţire, cât o lamă de brici, şeful răzvrătiţilor s-a ridicat cu uşurinţă în picioare.

Holsten a privit-o pe Lain şi de data asta ea s-a uitat în ochii lui. În cele din urmă, Holsten a văzut o emoţie în ei:

vinovăţie. Nu era de mirare că îl menajase. Ştiind că ea îl adusese în acea situaţie, Lain suferea în sinea ei.

— Le-ai spus că eu i-aş putea ajuta să treacă de Kern? a întrebat el.

— Nu! a negat ea revoltată. Le-am spus că nu se poate face asta. Am spus că, până şi cu *tine,* abia am reuşit. Dar eu...

— Dar tu ai reuşit să îi faci să se gândească la mine, a încheiat Holsten.

— De unde să ştiu că aceşti cretini vor...? a început Lain, dar Scoles a călcat-o pe încheietura mâini.

— Nu uita cine eşti şi de ce îţi meriţi soarta, a mârâit el. Şi nu-ţi face griji: dacă luăm nava, vei merge cu noi, inginer-şef Lain. Măcar de data asta să-ţi foloseşti priceperea ca să-ţi prelungeşti ţie viaţa, în loc să o distrugi pe a altora.

3.4 Lângă oceanul de vest

Marele Cuib. Cea mai mare metropolă a neamului Portiei. Căminul.

Revenind astfel, în fruntea unei trupe de rătăcite învinse – suratele îndeajuns de norocoase care au scăpat din flăcările ce au cuprins Şapte Copaci – Portia se simte cumva ruşinată. Nu a reuşit să oprească duşmanii şi nici măcar nu le-a încetinit înaintarea. În fiecare zi, colonia de furnici se va apropia tot mai mult de Marele Cuib. Privind de-a lungul atât de dragului său loc de naştere, se trezeşte imaginându-şi-l în chinurile evacuării. Cu ochiul minţii – o calitate pe care, într-o oarecare măsură, o regăseşte chiar şi la strămoaşa ei cea mai îndepărtată – îşi vede căminul arzând. Desigur, furnicile nu ştiu unde este Marele Cuib – răspândirea lor în întreaga lume este metodică, dar lipsită de logică –, dar ele vor ajunge în curând pe coastă. Pot fi numărate zilele până când ele vor ajunge la porţile tărâmului.

Marele Cuib este uriaş, un cămin care găzduieşte câteva mii de păianjeni. Pădurea naturală este încă deasă, dar s-

au făcut mari eforturi şi sacrificii pentru a înălţa copaci artificiali astfel încât să se asigure mai mult spaţiu pentru locuit. Piloni mari făcuţi din trunchiuri doborâte, înfăşurate şi întărite cu fire de mătase, s-au întins din crângul care forfotea de viaţă până în centrul oraşului – şi chiar şi spre mare, permiţând reţelei oraşului să se întindă peste ape. Spaţiul este foarte preţios şi, în ultimul secol, Marele Cuib s-a dezvoltat exponenţial în toate direcţiile, inclusiv pe verticală.

Dincolo de oraşul în sine se află o porţiune bună de exploatat: afide pentru miere, şoareci pentru carne şi pâlcuri de copaci cu trunchiurile băşicate, cultivate de furnici, un alt secret furat de la duşmani. Apele mării gem de peşti gata să fie luaţi cu năvoadele, iar în larg, pe fundul mării, se află o colonie-soră; relaţiile cu tot ceea ce presupune cultura creveţilor-călugăriţă sunt cordiale şi profitabile pentru ambele părţi, însă la un nivel minimal. Cu o generaţie în urmă, s-au iscat conflicte când păianjenii au început să îşi extindă oraşul spre mare. Bazele scufundate ale pilonilor au îmbogăţit însă mediul marin, creând astfel un recif artificial de care viaţa marină a profitat imediat. Privind în retrospectivă, locuitorii maritimi recunosc că au avut de câştigat din acea situaţie, chiar dacă asta s-a întâmplat fără vreo intenţie anume.

Portia şi trupa ei ajung repede sus, urcând spre oraş pe firele întinse deasupra fermei de la periferie. S-a întors cu câteva surate războinice şi cu un număr rezonabil de masculi, deşi puţini îi vor mulţumi pentru prezenţa acestora din urmă. Mai mici, masculii au mai multe şanse să paraşuteze în siguranţă: ei au supravieţuit, în vreme ce multe dintre surorile lor au murit. Şi ei au luptat, recunoaşte Portia. Ideea unor războinici masculi este absurdă, dar ei tot sunt mai puternici, mai iuţi şi mai inteligenţi decât furnicile. Deodată, îi trece o idee nebunească prin minte: să înarmeze şi să instruiască masculi, crescând astfel numărul de luptători ai Marelui Cuib. Dar respinge imediat gândul – asta ar deschide calea spre anarhie, spre răsturnarea ordinii fireşti a lucrurilor.

Pe de altă parte, chiar şi aşa, numărul luptătorilor ei tot nu ar fi suficient. Şi chiar dacă ar înarma fiecare mascul din oraş, asta n-ar fi decât o picătură în oceanul pe care îl reprezintă colonia de furnici.

Ajunge într-un punct de observaţie înalt şi priveşte în jos, spre întinderea elegantă a căminului ei drag, la miliardele de fire care îl ţine laolaltă. Jos, în golf, vede un balon mare din mătase, pe jumătate scufundat în apă, umflându-se şi dezumflându-se odată cu adierea vântului. Ştie, e o ambasadă a creveţilor-călugăriţă: un clopot scufundat care permite celor curioşi din neamul ei să îşi viziteze omologii lor subacvatici. Nu se poate face schimb de înţelegere cu locuitorii maritimi, desigur, dar ambele părţi pot învăţa şi transmite cunoştinţe prin limbajul simplu al gesturilor pe care cele două culturi l-au stabilit între ele.

Căutaţi-vă semenii! le sfătuieşte ea pe suratele ei, războinicele care s-au întors. *Aşteptaţi chemarea!* Pe masculi îi lasă să se descurce singuri. Dacă au voinţă, îşi vor găsi de lucru şi se vor hrăni. Un oraş uriaş ca Marele Cuib necesită o întreţinere constantă – fire şi plase din mătase care trebuie reparate. Un mascul harnic se poate face destul de util pentru a fi recompensat. Pentru el, alternativa ar fi să îşi câştige traiul făcând curte şi măgulind pe cineva, ceea ce presupune mai puţine eforturi, dar mult mai multe pericole.

Portia porneşte prin oraş, furişându-se şi sărind de pe un fir pe altul, căutând să ajungă la căminul suratelor ei.

Folosind creşe comune, fără să aibă vreun instinct matern, neamul ei nu are unităţi familiale stricte. Puii de păianjen încă aflaţi în creşă sunt hrăniţi de oraş, dar acest trai comod nu durează mult. Tineretul trebuie să se maturizeze rapid şi să devină independent încă din primul an de viaţă. Ca şi masculii, tineretul trebuie să se facă util.

Întrucât un păianjen singur este vulnerabil, întotdeauna la cheremul altor păianjeni mai mari, aceşti tineri care se maturizează tind să formeze grupuri cu cei care au ieşit din ouă în aceeaşi creşă, în jurul aceleiaşi ore. Legăturile

stabilite între micuţii care se ajută şi se bazează unul pe altul rezistă până ce devin adulţi. Relaţiile strânse dintre aceştia alcătuiesc baza unităţii sociale în cele mai multe dintre aşezările păianjenilor şi astfel perechile au tendinţa de a înfiinţa împreună o creşă, supraveghind cu rândul ouăle şi perpetuând totodată, fără să vrea, ereditatea pe linie feminină. Legăturile sociale din astfel de grupuri sunt puternice, chiar şi după ce membrii lor se despart şi îşi vede fiecare de menirea şi specialitatea sa. Toate grupurile mai mari îşi construiesc case în mijlocul oraşului – în acest caz „casă" însemnând un complex de încăperi cu pereţi din fir de mătase.

Masculii nu formează astfel de grupuri – cine ar avea nevoie de un grup mare de masculi? Masculii tineri încearcă din răsputeri să se ataşeze de un grup de femele de aceeaşi vârstă, jucându-se şi flirtând, ajutându-le la diverse treburi, plătind prin ajutor şi amuzament resturile de mâncare care le pot fi aruncate. Portia abia dacă ştie că masculii luptă unii cu alţii şi că zonele mai sărace – mai puţin apreciate – ale oraşului ascund nenumărate mici drame între masculii care luptă pentru un statut social sau pentru hrană. Nu o interesează prea mult acest subiect.

Este epuizată când pătrunde târâş în casa semenelor ei, aşezându-se în locul cel mai de jos al camerelor-balon în care locuiesc şi se întâlnesc camaradele ei. De când a fost ea ultima oară acolo, s-au mai construit încă două încăperi – restructurarea nu prezenta niciun efort pentru cele din neamul ei – şi, pentru o clipă, se simte mândră şi fericită că tovarăşele ei se descurcă bine, după care memoria o trădează şi îi aduce aminte de marşul de neînduplecat al furnicilor. Să construiască mai mult nu însemna mai mult decât să piardă mai mult.

Suratele ei, care în prezent locuiesc acolo, o salută călduros. Câteva dintre prietenele cele mai apropiate conduc adunarea, fiind înconjurate şi venerate de un roi de femele mai tinere şi masculi care dansează şi se agită. Dansurile lor reprezintă nişte ritualuri de împerechere pe care ei le duc la îndeplinire constant, dar nu întotdeauna.

În afară de muncile înjositoare, acesta este rolul masculilor în societatea Portiei: o podoabă, un articol decorativ sau ceva care adaugă valoare vieţii femelelor. Cu cât este mai mare, mai demnă de luat în seamă sau mai importantă o femelă, cu atât va fi mai curtată de masculii care vor dansa constant în jurul ei. De aceea, a avea în jur o sumedenie de masculi eleganţi şi inutili reprezintă un simbol al statutului social. Dacă Portia – mare războinică – ar rămâne acolo îndeajuns de mult timp, atunci şi-ar atrage şi ea propriul anturaj de paraziţi plini de speranţe; iar dacă i-ar alunga şi ar refuza atenţiile lor, i-ar scădea prestigiul în ochii semenelor ei şi, mai ales, în faţa culturii ei.

Şi câteodată flirtul duce până la împerechere, asta dacă femela se simte suficient de sigură şi de prosperă pentru a începe să se ocupe de o mână de ouă. Flirtul se consumă ca ritual public, în cadrul căruia masculii încrezători – în clipa lor de măreţie – îşi joacă rolul în faţa unui grup de semeni sau chiar a întregului oraş, până când femela îşi alege partenerul şi îi acceptă sperma. Apoi, ea îl poate ucide şi mânca, lucru socotit drept o mare onoare pentru victimă, deşi Portia bănuieşte că masculii nu gândesc chiar la fel.

Este un semn care arată cât de departe a ajuns specia ei, că acesta este singurul moment în care uciderea unui mascul este considerată indicată. Cu toate acestea, este adevărat şi că trupele de femele – îndeosebi dintre cele mai tinere, probabil grupuri nou alcătuite, care doresc să întărească legăturile dintre membre – se duc în părţile mai de jos ale oraşului şi se apucă să vâneze masculi. În secret, această practică este ignorată – la urma urmei, fetele tot fete rămân –, însă în public ea este privită cu ochi răi. Sancţionată sau nu, uciderea unui mascul nu este nici pe departe acelaşi lucru cu uciderea unei fiare. Încă de când îşi scot colţii, ucigaşul şi ucisul ştiu că fac parte dintr-un întreg mai mare. Nanovirusul le vorbeşte şi unuia, şi altuia. Cultura Portiei este circumscrisă naturii josnice a păianjenilor şi a noii empatii care le este impusă de nanovirus.

Acolo se află mai multe surate decât se aşteptase ea să vadă. Una dintre senioarele ei intră în faza de năpârlire şi, drept urmare, trebuie să se retragă din societate aproape o lună, iar surorile ei se strâng în jurul ei, astfel încât calvarul să fie cât mai puţin dureros. Portia urcă într-una dintre încăperile interioare pentru a asista la rit, deoarece asta va crea măcar iluzia că aici viaţa decurge potrivit tiparelor străvechi şi că ar putea continua la şi fel şi pentru generaţiile viitoare. Soseşte la timp ca să-şi vadă sora îndurerată înainte de a se retrage în coconul ei. În timpurile străvechi, primitive ea ar fi fost lăsată singură într-un loc înalt şi sigur, ca să îşi ţeasă propriul refugiu pentru cât va rămâne în pustietate. Acum, ea le are alături pe suratele sale, care-i creează tot confortul şi care îi ţin de urât cât năpârleşte.

Cei din neamul Portiei îşi leapădă pielea ca să poată creşte. Când soseşte momentul ca o femelă mare să îşi piardă pielea – când o simte prea strâmtă la articulaţii sau de fiecare dată când respiră – ea se retrage în casa suratelor, alături de cele în care are încredere, iar ele îi ţes un cocon care îi va susţine corpul mărit până când pielea întinsă se va întări din nou.

În timp ce Portia urmăreşte scena, femela începe procesul dureros şi dificil de a scăpa de pielea veche, întâi mişcându-şi abdomenul până când carapacea crapă, iar apoi scoţându-şi pielea din spate spre faţă. Procesul durează ore în şir, timp în care surorile îi mângâie coconul, asigurând-o astfel de solidaritatea şi sprijinul lor. Toate au trecut prin asta.

La masculi trebuie să fie mai greu, deoarece, probabil, ei îndură singuri acele chinuri, dar sunt mai mici şi mai puţin sensibili, iar Portia, cu toată sinceritatea, nu este sigură dacă sunt capabili să atingă un nivel mai ridicat de raţiune şi simţ.

Câteva dintre surate o observă pe Portia şi să grăbesc să vină să discute cu ea. Ascultă agitate ştirile despre Şapte Copaci – ştiri care circulă deja peste tot în Marele Cuib, deoarece masculii nu-şi pot ţine picioarele nemişcate când

au ceva de povestit. Camaradele ei îşi ating pedipalpii şi încearcă să îi spună că acolo nu se poate întâmpla acelaşi lucru ca la Şapte Copaci, dar nimic din ce spun ele nu-i poate şterge din memorie imaginile văzute – flăcările, întreaga structură a unei aşezări prăbuşindu-se în foc; rezervorul pârâind şi apoi despicându-se şi apa curgând ca o cascadă într-o perdea de aburi; păianjenii care nu au putut sări sau fugi îndeajuns de departe fiind copleşiţi numeric de curentul mistuitor de furnici, sfârşind astfel dezmembraţi de vii.

Face un calcul atent bazat pe numărul zilelor şi momentul elevaţiei Soarelui, după care le spune că se va duce la templu. Simte nevoia să se liniştească, iar în curând Mesagera va trece prin dreptul lor.

Du-te imediat. Vei da acolo peste mulţi care caută acelaşi lucru, o sfătuieşte una dintre surori. Chiar şi fără experienţa personală a Portiei, populaţia Marelui Cuib este conştientă că se confruntă cu un pericol aparent fără margini. Toate secolele de cultură şi dezvoltare ar putea rămâne doar o amintire slabă în minţile creveţilor-călugăriţă care trăiesc în mare.

Templul Marelui Cuib este punctul cel mai înalt al oraşului, un spaţiu fără pereţi, întins dintr-un capăt într-altul al coronamentului de deasupra şi cu o podea în pantă dedesubt. În centrul său, în vârful unuia dintre primii copaci ai oraşului, se află cristalul pe care strămoaşa Portiei l-a furat de la furnici, o ispravă care de atunci a devenit legendă. Cu o privire mai atentă în sufletul ei, Portia poate ajunge la înţelegerea celeilalte Portia, dând astfel, prin lentila unei experienţe nemijlocite, o variantă personală binecunoscutei poveşti.

Soseşte înainte de apariţia Mesagerei, dar abia dacă îşi croieşte drum printre cei strânşi acolo, pe trunchiul copacului. Mulţi par a fi nişte refugiaţi – sunt cei care au scăpat cu viaţă de la Şapte Copaci şi de prin alte locuri. Au venit acolo pentru a-şi recăpăta speranţa, căci lumea materială de afară pare să le ofere prea puţină.

Este greu de spus care este părerea celor din neamul

Portiei despre Mesageră şi despre mesajul său: mentalitatea lor este depăşită şi, astfel, se chinuie să descâlcească iţele unui fenomen pe care, deşi îl pot analiza, nu îl înţeleg. Ridică privirile spre Mesageră şi, în trecerea sa rapidă pe cer, ei văd o entitate care le vorbeşte în ghicitori matematice, care sunt atrăgătoare din punct de vedere estetic pentru o specie care a moştenit geometria drept element fundamental al civilizaţiei sale. Ea nu o consideră o zeiţă-păianjen celestă, care va coborî într-un final în lumea lor verde ca să îi salveze de valul de furnici. Însă mesajul *există.* Şi Mesagera *există.* Acestea sunt faptele, iar ele reprezintă o poartă spre lumea intangibilă şi invizibilă a necunoscutului. Adevăratul înţeles al mesajului este că există *mai mult* decât ceea ce pot vedea ochii unui păianjen sau decât ceea ce pot simţi picioarele lor. Acolo se află speranţa, în spatele căreia s-ar putea ascunde acel *mai mult.* Ea îi face să continue căutarea.

Preoteasa a ieşit să danseze, braţul său căutând un punct de legătură cu cristalul, în timp ce, aproape nevăzută, Mesagera traversează bolta albastră a cerului, transmiţându-şi constant mesajul. Portia ţese şi înnoadă, recitând în sinea ei mantra numerelor, urmărind călugăriţa care începe să-şi prezinte dovezile ei evidente, elegante, fiecare pas şi fiecare mişcare a pedipalpilor ei vorbind despre frumuseţea ordinii universale, despre certitudinea că în lume există o logică anume, care se extinde dincolo de haosul celei fizice.

Însă, chiar şi aici, simte ceva schimbat, simte o ameninţare. În timp ce urmăreşte dansul, Portiei i se pare că preoteasa se opreşte din când în când, câteva clipe, sau că se împleticeşte de-a binelea. Valuri de nelinişte agită mulţimea strânsă acolo, care ţese din ce în ce mai intens, ca şi cum ar vrea să acopere acele greşeli. *O preoteasă lipsită de experienţă,* se linişteşte Portia, dar, în sinea ei, este îngrozitor de speriată. Tragica soartă care-i ameninţă poporul în lumea materială este reflectată şi în ceruri? Există mai multe variante ale mesajului etern?

După încheierea slujbei, simţindu-se mai curând

îngrozită decât liniştită, întâlneşte pe drum un mascul care îşi semnalizează cu entuziasm bunele intenţii şi faptul că are un mesaj pentru ea.

E nevoie de tine, spune creatura mică şi, prin insistenţa lui, se apropie îndeajuns de mult încât să pară curajos în faţa chelicelelor ei. *Te cheamă Bianca.*

Bianca – această anume Bianca – este una din grupul de surate al Portiei, dar nu una cu care să fi vorbit în ultima vreme. Nu e războinică, ci una dintre savantele de frunte ale poporului Portiei.

Du-mă la ea, îi porunceşte Portia.

3.5 Purtând o sabie de foc

Holsten şi Lain au fost lăsaţi singuri o vreme, însă sub supravegherea unuia sau altuia dintre oamenii lui Scoles. Holsten sperase să mai discute cu Nessel, crezând că ar putea cumva să se folosească de titlul lui de doctor pentru a obţine un fel de cooperare din partea ei, însă ea a fost retrasă de şeful ei, probabil din acelaşi motiv. Făcând cu rândul, au fost supravegheaţi de mai mulţi bărbaţi şi femei, toţi taciturni, înarmaţi cu pistoale, dintre care unul i-a spart buza doar pentru că a îndrăznit să deschidă gura.

Din când în când se auzeau împuşcături în depărtare şi, chiar dacă acel crescendo anticipat nu s-a produs, nici zgomotul luptelor nu s-a stins cu totul. Părea că nici Scoles, nici Karst nu doreau să forţeze nota până la un punct decisiv.

— În vremuri ca acestea... a început Holsten, vorbind încet, pentru a fi auzit doar de Lain.

Ea a ridicat din sprânceană.

— Vremuri ca acestea, Mason? Când suntem ţinuţi ostatici de nişte răzvrătiţi demenţi, care ne-ar putea ucide dintr-o clipă în alta? De câte ori ai trăit asemenea vremuri? Câte astfel de momente ai trăit, ia spune? Ori lumea academică e mai interesantă decât mi-am închipuit?

El a ridicat din umeri.

— Ei bine, având în vedere că am fost toţi condamnaţi la

moarte pe Pământ, iar apoi, ultima oară când am colaborat, un hibrid furios, o persoană-computer a vrut să ne ucidă ca să nu îi deranjăm maimuţele, deci, ca să fiu sincer, cred că au fost astfel de timpuri.

Ea a zâmbit vag, dar asta spunea totul.

— Îmi pare rău că te-am băgat în chestia asta.

— N-ai idee cât de rău îmi pare mie…

În acel moment, Scoles a dat buzna în încăpere însoţit de încă şase tovarăşi, care s-au îngrămădit în spatele lui, în dreptul bocaportului. I-a înmânat ceva paznicului, cu care omul şi-a acoperit faţa.

O mască: toţi îşi puneau măşti de oxigen.

— Ptiu, drace! a exclamat Lain. Karst a preluat controlul asupra alimentării cu oxigen.

Judecând după tonul ei, era ceva la care se gândise de ceva timp.

— Dezlegaţi-l!

Din cauza măştii, vocea lui Scoles a sunat ca un emiţător radio. Imediat după aceea, cineva s-a aplecat lângă Holsten, i-a tăiat legăturile de la mâini şi l-a ridicat în picioare.

— El vine cu noi, a spus răstit Scoles şi Holsten a auzit câteva focuri de armă, mult mai multe decât până atunci.

— Şi ea?

Paznicul a făcut semn din cap spre Lain.

— Împuşc-o pe ticăloasa asta!

— Staţi! Opriţi-vă! a strigat Holsten, tresărind când pistolul a fost îndreptat spre el. Aveţi nevoie de mine? Atunci aveţi nevoie şi de ea. Este inginerul-şef, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă vreţi să ajungeţi undeva cu nava aceea… dacă vorbiţi serios când spuneţi că vreţi să o atacaţi pe Kern – sau satelitul acela ucigaş –, atunci aveţi nevoie şi de ea. Veniţi-vă în fire, ea face parte din Echipajul Principal! Asta înseamnă că e cel mai bun inginer de pe navă. Şi, în ciuda vorbelor lui, când arma a fost îndreptată spre Lain, a continuat: Nu, serios, aşteptaţi! Ştiu că mă puteţi obliga să fac ce vreţi, dar dacă o ucideţi, o să lupt cu voi până la ultima suflare. O să

sabotez nava. O să… nu ştiu ce o să fac, dar găsesc eu o soluţie. Lăsaţi-o în viaţă şi o să fac tot ce trebuie şi tot ce pot gândi, ca să rămâneţi în viaţă. Ca să rămânem *cu toţii* în viaţă. Haideţi, e limpede! Sunt convins că vă daţi seama că am dreptate!

Nu a reuşit să-i vadă expresia lui Scoles, dar, o clipă doar, şeful răzvrătiţilor a rămas nemişcat ca o statuie, după care a dat aprobator din cap, părând foarte nervos.

— Daţi-le şi lor măşti! s-a răstit el. Ridicaţi-i! Legaţi-le mâinile şi luaţi-i cu voi! Părăsim nava imediat.

Pe coridor aşteptau vreo doisprezece oameni de-ai lui Scoles, majoritatea purtând măşti. Holsten s-a uitat la feţele lor acoperite de viziere, până ce a surprins ochii lui Nessel – un chip nu tocmai familiar, dar tot era mai bine decât nimic. Restul, bărbaţi, femei, îi erau necunoscuţi.

— La ecluza navei, *acum!* a ordonat Scoles, după care au pornit toţi, împingându-i în faţă pe Lain şi Holsten.

Holsten nu cunoştea foarte bine structura navei *Gilgamesh,* dar Scoles şi grupul lui au lăsat impresia că ocolesc, indiferent de locul spre care se tot grăbeau. Şeful lor a bolborosit tot timpul, ceea ce demonstra că ţinea legătura radio cu subordonaţii lui. Probabil că în acele momente era în plină desfăşurare o ofensivă serioasă a celor de la Securitate, ritmul deplasării a crescut şi a tot crescut – *cei care ajung primii la ecluza navei înving?*

Apoi, unul dintre răzvrătiţi s-a împleticit şi a căzut, ceea ce l-a făcut pe Holsten să se întrebe dacă îi scăpase cumva zgomotul împuşcăturii. Aflată alături de el, Nessel a căzut într-un genunchi şi a început să tragă de mască, după care omul s-a cutremurat ca beat, clătinându-se pe picioare, în timp ce Scoles îl înjura de zor.

— De când avem noi gaze toxice pe navă? a întrebat clasicistul înnebunit.

Întregul episod părea din nou un vis.

Vocea lui Lain s-a auzit clar în urechile sale:

— Dobitocule, modificarea calităţii amestecului din aer e de ajuns! Cred că maimuţele astea au luptat ca să preia controlul climatizării încă de când au pornit toată porcăria

asta, iar acum au pierdut. Nu uita, ne aflăm pe o navă spaţială. Atmosfera este aşa cum o stabilesc maşinile.

— În regulă, am înţeles, a reuşit Holsten să articuleze, după care cineva l-a împins tare din spate ca să îl facă să grăbească pasul.

— Poftim? a întrebat bărbatul de lângă el, aruncându-i o privire bănuitoare.

Holsten şi-a dat seama că vorbele lui Lain nu fuseseră auzite de ceilalţi, ci doar de el.

— Îmi pare rău de tine, bătrâne, a murmurat ea. În măştile astea poţi să efectuezi anumite comenzi cu limba, înţelegi? Sigur că nu ştiai, şi nici clovnii ăştia. Ai patru butoane lângă limbă. Cel de-al doilea selectează meniul de comunicaţii. Al treilea, pentru canal privat. Alege 9. O să-ţi apară pe ecran.

A avut nevoie de aproape zece minute ca să reuşească, salivând peste comenzi, îngrozit că o atingere greşită îi va opri alimentarea cu oxigen. În cele din urmă, a reuşit să dea comanda corectă, abia când escortele lor s-au oprit brusc şi au început o discuţie aprinsă, din ce îşi putea da el seama.

— Cum e?

— Destul de limpede, a venit răspunsul sec al lui Lain. Cât de praf suntem, nu?

— Chiar asta ai vrut să spui?

— Ascultă, Mason, ăştia mă urăsc de moarte. Ceea ce vreau să spun este că ar trebui să-i convingi să te lase liber. Spune-le că eşti un ostatic amărât sau că nu au nevoie de tine, ceva de genul ăsta.

El a clipit, căutându-i privirea, dar nu a descoperit decât reflectarea luminilor în plasticul vizierei ei.

— Şi tu?

— Eu sunt într-un rahat mai mare decât tine, moşule.

— Toţi suntem în rah… suntem în pericol, a răspuns el. Nimeni nu va ajunge pe planeta aia.

— Cine ştie? Nu plănuiam ceva de genul ăsta, dar am tot analizat problema.

— Mişcaţi-vă! s-a răstit deodată Scoles, apoi în faţa lor a

început să se tragă.

Holsten a zărit două siluete care purtau un fel de costume blindate, cu nişte plăci din plastic negru peste materialul cenuşiu şi strălucitor, aceasta fiind probabil uniforma completă a echipei de securitate. Înaintau greoi, ţinându-şi puştile cu stângăcie. Scoles a tras-o pe Lain în faţa lui.

— Înapoi, altfel ea va muri prima! a răcnit el.

— Asta e singura voastră şansă de a vă preda! s-a auzit o voce, care părea să fie a lui Karst. Jos armele, căcăcioşilor!

Unul dintre proscrişi a tras în el, după care împuşcăturile s-au înteţit. Holsten a văzut ambele siluete clătinându-se pe picioare; una dintre ele a căzut lată pe spate. Însă era vorba doar de impulsul dat de gloanţe. Nu s-a văzut niciun semn cum că glonţul ar fi pătruns, pentru că bărbatul care căzuse se ridica deja şi îndrepta arma spre grupul de proscrişi.

— Vizierele! Ţintiţi spre feţele lor! a strigat Scoles.

— Sunt impenetrabile, dobitocule! i-a spus Lain încordată lui Holsten la ureche.

— Staţi! a răcnit clasicistul. Opriţi-vă, opriţi-vă! iar Lain s-a zbătut în strânsoarea lui Scoles, scoţând un urlet care a răsunat înfiorător de puternic în urechile lui Holsten.

— Pămpălăule! M-ai asurzit! s-a răstit ea la Holsten.

Bărbatul de lângă Holsten l-a prins de braţ, încercând să îl tragă în faţă pentru a-l folosi şi pe el pe post de scut uman, dar clasicistul s-a smuls instinctiv. Imediat apoi, răzvrătitul a căzut la podea, cu trei petice închise la culoare întinzându-se pe materialul costumului. Totul se petrecuse prea rapid pentru ca Holsten să simtă ceva.

Un alt răzvrătit, o femeie de data aceasta, reuşise să se apropie de membrii echipei de securitate şi Holsten a văzut cum sclipeşte lama unui pumnal. Tocmai se gândea că acea armă reprezenta o ameninţare minoră, însă ea a pătruns prin materialul costumului şi i-a lăsat o tăietură lungă într-un braţ; materialul cenuşiu s-a desfăcut imediat, iar vesta antiglonţ a căzut. Omul rănit a cedat, iar camaradul lui – Karst? – s-a întors şi a tras în femeie, iar

gloanţele s-au dispersat şi au ricoşat din armura lui.

— Mergeţi!

Scoles pornise deja, trăgând-o şi pe Lain după el.

— Să găsim o uşă între noi şi ei. Să câştigăm timp. Încălziţi motoarele navei şi pregătiţi-o de zbor!

Ultimele cuvinte îi erau adresate probabil unui alt camarad care se afla deja în ecluză.

Din urma lor au răsunat focuri de armă şi cel puţin un om din grup a căzut în timp ce fugeau. Apoi Nessel a trebuit să închidă uşa grea din urma lor şi astfel s-a aplecat deasupra panoului de comenzi, încercând să le blocheze într-un fel sau altul pentru a întârzia acţiunile celor din echipa de securitate. Scoles a lăsat-o să se ocupe de blocarea uşii, dar ea, cu o rapiditate surprinzătoare, a ajuns imediat grupul din urmă.

Aşadar, întârziaţii nu vor fi aşteptaţi odată ce ajungem la navă. Holsten şi-a dat seama că nu prea mai avea şanse să se opună. A acţionat comenzile măştii cu ajutorul limbii până când a reuşit să se facă auzit de toţi membrii grupului.

— Ascultaţi-mă, Scoles, şi voi, ceilalţi! a început el.

Unul dintre răzvrătiţi i-a tras una în cap, dar el a rezistat.

— Ştiu că vă închipuiţi că aveţi şanse de supravieţuire dacă plecaţi de pe navă şi vă îndreptaţi spre proiectul de terraformare. Probabil aţi văzut imaginile cu unul dintre păianjenii care trăiesc acolo şi, da, aveţi arme. Veţi dispune de toată tehnologia de la bordul navei. Să spunem că păianjenii nu vor fi o problemă. Însă vorbesc serios, satelitul *nu* va asculta ce aveţi voi de spus. Credeţi că până acum nu ne-am fi aflat pe planeta aceea blestemată dacă nu exista satelitul? A fost cât pe ce să facă bucăţi nava *Gilgamesh* şi a distrus toate dronele-spion care au încercat să se apropie de planetă. Naveta asta a voastră e mult mai mică decât *Gil* şi mult mai nepregătită decât dronele. Şi, vă jur, nu există nicio soluţie prin care să-i facem faţă acelui lucru dement care se găseşte în satelit.

— Atunci găseşte ceva! i-a răspuns Scoles cu răceală.

— *Vă spun* sincer… a început Holsten, dar deja ajunseseră în ecluza navetei.

Ecluza era mai mică decât îşi închipuise, iar în ea se afla un singur vehicul, şi astfel şi-a dat seama că nu ştia nimic despre acea latură privitoare la operaţiunile navei. Ceea ce avea în faţa ochilor era un iaht special pentru plimbările comandantului ori navetele se găseau în ecluze separate? Era un mister absolut pentru el – nu era domeniul lui şi nici ceva ce ar fi trebuit să ştie.

— Vă rog să mă ascultaţi, a încercat el din nou.

— Au făcut greşeala de a ne arăta cum va fi noul nostru cămin, a auzit el glasul lui Nessel. Comandantul nu şi-a închipuit vreodată că se va găsi cineva care să se îndoiască de înţelepciunea lui nemărginită. Doctore Mason, poţi spune ce doreşti, dar n-ai văzut cum arătau lucrurile. Nu ai văzut cum erau.

— O să riscăm, în ciuda păianjenilor şi a IA-ului, a spus Scoles.

— Dar nu e un IA…

Însă era deja împins în navetă, alături de Lain. A auzit alte împuşcături, dar nu îndeajuns de aproape ca ele să poată schimba situaţia.

— Deschideţi uşile ecluzei! Ignoraţi măsurile de siguranţă! a ordonat Scoles. Dacă vin după noi, vom vedea dacă acele costume ale lor rezistă în spaţiu.

În timp ce Lain îi şoptea lui Holsten să reziste, acesta a simţit cum reactorul începe să mişte naveta înainte. După două mii de ani, avea să părăsească nava *Gilgamesh* pentru prima oară.

Cabina navetei nu era foarte încăpătoare. Jumătate din proscrişi se duseseră în cambuză, unde Holsten spera că existau centuri şi curele care să-l ţină în siguranţă. Totul se schimba atunci când accelerau. Astfel, în ceea ce privea fiecare obiect liber – sau persoană –, trebuia ştiut că *jos* era partea din spate a navetei, iar când se va atinge viteza pe care sistemele de economisire a carburantului o recomandau ca fiind cea mai sigură, nu va mai exista „jos”.

Holsten şi Lain s-au aşezat pe două scaune aflate în spatele cabinei, ca oamenii lui Scoles să îi poată supraveghea în continuare. Scoles se aşezase lângă pilot, iar Nessel şi alţi doi oameni erau în spatele lui, la console.

Holsten a simţit un gol în stomac când au accelerat pentru decolare. O clipă, s-a gândit că avea să vomite prin bocaportul care dădea spre cambuza din spatele lui, dar senzaţia a trecut imediat. Fluxul sanguin era încă nesigur din cauza drogurilor folosite în perioada de hibernoterapie, care luptau din greu pentru a stabiliza senzaţiile de instabilitate atât de bruşte.

— Păstrează masca pe faţă! Avem nevoie de un canal sigur de comunicare, a început Lain, primul lucru pe care i l-a spus Lain imediat ce naveta s-a desprins de navă.

Vocea ei controlată a răsunat în receptorul aflat în apropierea urechii lui. Desigur, ajunşi într-un mediu în care aveau controlul deplin, proscrişii îşi scoteau măştile de respirat. Unul dintre ei a întins o mână ca să-i scoată şi lui Lain masca, dar ea şi-a ridicat capul brusc în momentul în care omul a atins-o, astfel că a sfârşit prin a purta masca de respirat ca pe un fel de basma tehnologizată care îi acoperea gura. Holsten a încercat acelaşi truc, dar a ajuns să se hârjonească cu omul care îi trăgea masca, fără niciun rezultat.

— Duceţi-vă naibii! i-a spus omul. Sufocaţi-vă, dacă asta vreţi!

Lain s-a aplecat brusc şi şi-a înfipt dinţii în garnitura din cauciuc pentru a-i trage masca înapoi pe cap. Pentru o secundă, cei doi au fost obraz în obraz, iar Holsten a avut un sentiment ciudat, cum că între ei se crease o intimitate îngrozitor de nepotrivită, ca şi cum ea ar fi vrut să îl sărute.

Apoi Lain şi-a recăpătat echilibrul şi au rămas amândoi cu măştile acelea ciudate pe faţă, iar Holsten s-a gândit: *Cât de mult semănăm cu nişte conspiratori?*

Răzvrătiţii aveau însă alte priorităţi. Aflat la o consolă, unul dintre bărbaţi se străduia să anuleze încercările navei *Gilgamesh* de a prelua controlul asupra navetei, în timp ce

Nessel şi o femeie prezentau rapoarte care vizau modul de lucru al sistemelor. După ce a ascultat o vreme, Holsten şi-a dat seama că ei aşteptau să vadă dacă nava-arcă avea arme pe care să le folosească împotriva navetei. *Nici măcar nu ştiu.*

Se întreabă dacă eu şi Lain îi vom salva prin simplul fapt că suntem aici? Pentru că dacă e aşa, înseamnă că nu l-au ascultat cu atenţie pe Guyen.

În cele din urmă, Lain s-a adresat tuturor, deşi vocea ei a avut un ecou înfundat în difuzorul măştii:

— *Gilgamesh* are doar arme împotriva asteroizilor, iar ele sunt îndreptate înainte. Dacă nu hotărâţi să obliteraţi camerele din faţă, nimic nu se va putea îndrepta spre noi. Au privit-o cu neîncredere, dar rapoartele lui Nessel au părut să-i confirme spusele.

— Şi ce se întâmplă dacă vreun asteroid ne loveşte din lateral? a întrebat-o Holsten.

Lain i-a aruncat o privire, care spunea limpede: *Asta este cel mai important lucru acum?*

— Riscurile sunt foarte slabe, aproape nule. Nu a fost eficient din punct de vedere al resurselor.

— Nici pentru a proteja întreaga rasă umană? a întrebat Nessel, mai mult ca să o enerveze pe Lain.

— *Gil* a fost proiectat de ingineri, nu de filosofi, a răspuns Isa Lain, ridicând din umeri – adică atât cât a putut s-o facă, din cauză că avea mâinile legate la spate. Eliberaţi-mă, trebuie să mă ocup de ceva!

— Rămâi acolo! a oprit-o Scoles. Am scăpat. Nu au cum să întoarcă nava ca să ne urmărească. Până să poată prinde viteza necesară, noi am traversa deja jumătate din sistem.

— Şi cât de departe vă va duce cutia asta de tablă? l-a provocat Lain. Ce provizii aveţi? Şi cât combustibil?

— Suficient. Şi am ştiut de la început că asta va fi o călătorie fără de întoarcere, a spus sumbru conducătorul proscrişilor.

— Nici măcar nu veţi *ajunge* undeva.

Imediat după aceea, Scoles şi-a desfăcut centura de

scaun şi s-a dus spre ea, prinzându-se cu mâinile de spătarele scaunelor. Semăna cu un peşte care înoată, fără niciun efort, semn evident că omul făcuse astfel de antrenamente încă de când era pe Pământ.

— Dacă *Gil* nu trage în noi, mă simt din ce în ce mai convins că nu avem nevoie de tine, şi-a dat el seama.

— Nu nava trebuie să vă îngrijoreze. Satelitul acela este un ucigaş. *Are* un laser de apărare care va face naveta bucăţele. Armele de pe *Gilgamesh* nici nu se compară cu ale lui.

— Tocmai de aceea îl avem cu noi pe distinsul doctor Mason, i-a spus Scoles, plutind deasupra ei ca un nor.

— Trebuie să mă lăsaţi să mă ocup de sistemele voastre. Să-mi acordaţi acces complet ca să rezolv problema din panoul de comunicaţii, a surâs Lain vag. Altfel vom muri cu toţii, chiar dacă nava nu va trage în noi. Mason, vorbeşte-le tu. Povesteşte-le despre cum şi-a luat doctorul Avrana Kern rămas-bun de la noi.

Acceleraţia se stabilizase, iar starea de imponderabilitate înlocuise mâna grea care îl apăsa pe Holsten înapoi pe scaun. După un moment de linişte, surprinzând privirea lui Lain, clasicistul a dat vioi din cap.

— Satelitul a preluat complet controlul asupra sistemelor noastre. A pătruns în computerele lui *Gilgamesh* în câteva secunde şi ne-a blocat. Ar fi putut deschide ecluzele, otrăvi aerul, distruge toate cuvele de hibernoterapie…

Glasul i s-a stins. În acele momente nu apreciase întrutotul ce s-ar fi putut întâmpla.

— Cine este această „doctor Avrana Kern”? a întrebat unul dintre proscrişi.

Holsten a schimbat priviri cu Lain.

— E… e vorba despre ce se află în satelit. Este, mai degrabă, unul dintre lucrurile din satelit. Există computerele de bază, iar apoi, ceva care îşi spune Eliza, pe care eu… probabil că e un IA, unul adevărat, ori poate e doar un computer bine construit. Dar mai este doctorul Avrana Kern, care ar putea fi şi ea IA.

— Şi ce altceva ar mai putea fi? l-a îmboldit Nessel.

— Ori o fiinţă umană dementă, care a rămas din Vechiul Imperiu şi care şi-a băgat în cap că îndepărtarea noastră de planetă este singurul obiectiv important din univers, a reuşit el să spună, uitându-se când la unul, când la altul.

— La dracu'! a spus cineva, aproape respectuos.

Era limpede că spusele lui Holsten păruseră convingătoare.

— Ori poate că va fi binedispusă şi doar va prelua sistemele navetei, făcând-o să se întoarcă la *Gilgamesh,* a sugerat Lain mieros.

— Ah, în ceea ce priveşte subiectul ăsta, a intervenit pilotul, se pare că daunele pe care le-am provocat ecluzelor din drone sunt foarte mari, dar… staţi puţin, *Gil* a lansat o navetă care se îndreaptă spre noi!

Scoles s-a răsucit şi s-a apropiat ca să vadă el însuşi.

— Guyen e iritat la culme, a sunat glasul lui Lain, *sotto voce,* în urechea lui Holsten.

— A înnebunit! s-a mirat clasicistul.

Lain l-a privit impasibilă şi, pentru o clipă, el a crezut că vrea să îl apere pe Guyen, dar ea l-a aprobat.

— Mda… cu siguranţă nebun. Probabil că e genul de nebunie de care este nevoie ca să ne aducă până aici, dar începe să o ia razna exact când nu trebuie.

— Ne cer să oprim motoarele, să predăm armele şi prizonierii, a transmis pilotul.

— Cum să creadă că aş face asta, mai ales că noi suntem învingătorii? a întrebat Scoles.

Prin privirile pe care le-au schimbat, Lain şi Holsten s-au pus de acord că acolo, cu ei, aveau dublura spirituală a lui Vrie Guyen.

Apoi Scoles a plutit din nou deasupra lor şi i-a privit de sus.

— Ştiţi că vă vom ucide dacă încercaţi să faceţi ceva, nu? i-a spus el lui Lain.

— Încerc să nu pierd din vedere niciun fel în care aventura asta m-ar putea ucide şi acesta este unul dintre ele, a spus ea, uitându-se spre el fără să tresară. Serios

vorbesc, mă frământă mai mult satelitul. Trebuie să ne eliberaţi imediat! Trebuie să securizez sistemele navetei, astfel încât acel lucru să nu poată pătrunde ca să preia comenzile.

— N-ar fi mai bine să întrerupem cu totul sistemele de comunicaţie? a întrebat unul dintre proscrişi.

— Dacă nu putem transmite sau recepţiona, atunci spuneţi adio încercării lui Mason de a îmbuna satelitul, a zis ea sarcastică. Puteţi să puneţi pe cineva să privească peste umărul meu tot timpul. Dacă e nevoie, povestesc tot ce fac.

— Dacă pierdem energie sau control chiar şi pentru o clipă, dacă voi avea impresia că încerci să încetineşti naveta pentru ca nava lor să ne ajungă din urmă... a făcut Scoles.

— Ştiu, ştiu...

Strâmbându-se, şeful proscrişilor a scos un cuţit şi a eliberat-o pe Lain – şi, după ce a stat puţin pe gânduri, şi pe Holsten.

— Tu rămâi aici! i-a spus el clasicistului. Deocamdată nu ai ce face. După ce ea îşi va termina treaba, vei avea şi tu o şansă să discuţi cu satelitul.

Era evident că Scoles nu trebuia să-l ameninţe cu moartea pe Holsten pentru a reuşi să-l ţină în frâu.

Făcând mişcări stângace din cauza stării de imponderabilitate, Lain a dat din mâini şi a plutit spre consola de comunicaţii, legându-şi centura de scaunul de lângă cel al lui Nessel.

— Bun, să vedem ce căutăm... a început ea, după care limbajul dintre ele a devenit destul de tehnic, astfel că Holsten nu a mai reuşit să ţină pasul.

Era evident că toată această activitate îi va lua ceva timp, pentru că era vorba de reprogramarea şi întreruperea fizică a conexiunilor dintre sistemul de comunicaţii şi celelalte sisteme ale navetei.

Treptat, lui Holsten a început să i se facă somn. În starea aceea de reverie, a simţit că era ridicol să ţină cont de ameninţarea continuă la adresa vieţii şi a integrităţii lui,

combinată cu faptul că până nu demult lipsise din lume vreme de un secol. Starea de hibernoterapie şi somnul nu erau însă unul şi acelaşi lucru, iar pe măsură ce nivelul de adrenalină scădea în corpul lui, asta l-a făcut să se simtă golit cu totul şi obosit de moarte.

Punându-i o mână grea pe umăr, cineva l-a trezit. Tulburat de visele pe care abia dacă şi le putea aminti, a rostit un nume din lumea antică, numele cuiva care murise cu doar un deceniu înainte ca el să se îmbarce pe *Gilgamesh,* dar, oricum, mort de milenii.

— Lain? a strigat-o el, fiindcă auzise vocea unei femei, însă în realitate era Nessel, răzvrătita.

— Doctore Mason, a spus ea cu acel respect pe care părea să îl aibă faţă de el, vă aşteaptă.

Şi-a desfăcut centura de la scaun şi le-a dat voie să îl treacă din mână în mână, lipsiţi de orice delicateţe, de-a curmezişul plafonului, până când Lain a putut să-l prindă de mână şi să-l tragă în jos, aşezându-l pe scaunul de la consola de comunicaţii.

— Cât de departe am ajuns? a întrebat-o el.

— Mi-a luat mai mult decât crezusem ca să mă asigur că am întrerupt toate legăturile de comunicaţie. Asta şi pentru că amicii noştri nu au încredere în mine, drept care m-au oprit mereu de teamă ca nu cumva să fac ceva rău. Am ecranat toate sistemele navetei faţă de orice transmisiune din exterior. Nu mai acceptă nicio conexiune exterioară, cu excepţia comunicaţiilor informale – iar ele nu interacţionează cu ce avem noi la bord. Acum doctorul Avrana Kern nu poate decât să preia panoul de comunicaţii şi să strige la noi.

— Şi să ne distrugă cu laserele ei, a ţinut să puncteze Holsten.

— Da, în fine, şi asta. Dar, te rog, spune-i să nu facă asta imediat, pentru că satelitul a început să semnalizeze.

Holsten a simţit un fior rece în tot corpul.

— Arată-mi!

Era un mesaj familiar, în care se prezenta ca fiind

Habitatul-Santinelă Brin 2 şi care le transmitea instrucţiuni să evite planeta – exact acelaşi mesaj pe care îl primiseră atunci când întrerupseseră semnalul de alarmă prima oară. *Însă atunci noi i-am transmis primii un semnal şi nu ne observase când ne-am îndreptat spre planetă. De data asta ne aflăm într-o navă mult mai mică, iar satelitul preia iniţiativa. Înseamnă că acolo cineva încă este pe poziţii.*

Şi-a amintit spectrul electronic al doctorului Avrana Kern care apărea pe ecranele din sala de comunicaţii de pe *Gilgamesh,* cu vocea tradusă în limba lor maternă – o limbă uşoară, simplă, despre care nici el, nici Lain nu simţiseră nevoia să discute în faţa răzvrătiţilor. În schimb, acum a hotărât să păstreze lucrurile la nivel oficial. A pregătit un mesaj, *Pot vorbi cu Eliza?,* după care l-a tradus în Imperiala C şi l-a transmis, numărând minutele tot mai scurte până când aveau de primit un răspuns.

— Să vedem cine este acasă, i-a şoptit Lain lui Holsten, privind peste umărul lui.

Răspunsul a venit, la fel de tulburător şi, în aceeaşi măsură, liniştitor – asta pentru că situaţia de pe satelit rămăsese aşa cum şi-o amintea.

În prezent, vă aflaţi pe un curs care vă va aduce pe o planetă izolată, dar cu care nu vă este permis să interferaţi. Orice amestec în Lumea lui Kern va fi întâmpinat de măsuri imediate de ripostă. Nu aveţi voie să luaţi niciun fel de contact cu această planetă.

Maimuţele maimuţele au revenit vor să pună stăpânire pe lumea mea e doar pentru mine şi maimuţele mele nu sunt aşa cum se spune că par aşa cum susţin că sunt de pe Pământ eu ştiu mai bine viermii sunt viermi care părăsesc nava Pământului care se scufundă s-a scufundat şi niciun cuvânt nici măcar un cuvânt

Traducerea a apărut cu uşurinţă. Aşezată lângă celălalt umăr al lui Holsten, Nessel a scos un sunet care i-a trădat nedumerirea.

Eliza, nu vom influenţa în niciun fel Lumea lui Kern. Suntem într-o misiune ştiinţifică, am venit să constatăm progresele înregistrate de experimentul vostru. Vă rugăm să confirmaţi permisiunea de aterizare. Holsten s-a gândit că merita să facă o încercare.

Aşteptarea răspunsului s-a dovedit a fi la fel de chinuitoare precum şi-o amintea.

— Ai idee când vom ajunge în raza de acţiune a laserelor? a întrebat-o el pe Lain.

— Ţinând seama de ceea ce li s-a întâmplat dronelor lui Karst, cred că mai avem patru ore şi nouăsprezece minute. Fă-le să conteze!

Permisiunea de a vă apropia de planetă se respinge. Orice încercare va fi întâmpinată cu o forţă ucigătoare conform competenţelor ştiinţifice. Izolarea habitatului experimental este primordială. Sunteţi rugaţi respectuos să vă schimbaţi imediat cursul.

Viermii mizeri şi târâtori care au venit să îmi infecteze maimuţele nu vor să îmi vorbească a trecut atâta vreme atât de multă vreme Eliza de ce nu vorbesc nu vor să îmi vorbească maimuţele mele sunt mute atât de mute şi nu pot vorbi decât cu tine iar tu eşti reflectarea mea spartă

Eliza, aş dori să stau de vorbă cu sora ta, Avrana, a transmis Holsten imediat, conştient de timpul care trecea, de rezerva lor de secunde care se scurgea ca printr-o clepsidră.

— Ţine-te bine! l-a prevenit Lain. Dacă nu rezolvăm problema, am putea pierde aproape totul, posibil chiar şi aparatele care ne ţin în viaţă.

Vocea care s-a auzit prin panoul de comunicaţii – fără ca vreunul dintre cei de acolo să îi fi permis – li s-a adresat tot

în Imperiala C, iar pentru Holsten tonul dominator a fost inconfundabil. Mesajul era ceva mai mult decât o cerere mai agresivă ca ei să îşi modifice cursul.

Doctore Kern, a transmis Holsten, *am sosit aici pentru a studia măreţul tău experiment. Nu vom modifica nimic de pe planetă, dar sunt convins că ne este permisă, cel puţin, observarea rezultatelor. Experimentul tău se desfăşoară de foarte multă vreme. Sunt sigur că ar fi trebuit să obţină deja nişte rezultate concrete, nu? Te putem ajuta? Probabil că dacă vom strânge date, vei putea să le foloseşti.* Adevărul era că Holsten nu avea nicio idee clară despre scopul experimentului iniţiat de Kern – deşi îşi formase deja o părere – aşa că răspundea în funcţie de ceea ce fluxul conştiinţei lui Kern transmisese împreună cu vorbele sobre ale Elizei.

Minţi, a venit răspunsul, iar inima i-a tresărit. *Crezi că nu aud traficul din acest sistem? Sunteţi fugari, criminali, nişte viermi printre alţi viermi. Nava care vă urmăreşte mi-a cerut deja să vă opresc, ca să vă aducă în faţa justiţiei.*

În timp ce gândurile îi goneau furioase prin minte, Holsten a rămas cu privirea aţintită asupra acelor cuvinte. Pentru o clipă, negociase cu Kern cu bună-credinţă, ca şi cum ar fi fost şi el un răzvrătit. Aproape că uitase de condiţia lui de ostatic.

Mâinile lui au plutit pe deasupra tastaturii, pregătite să transmită următorul mesaj: *Şi de ce nu faci asta?*

Ceva rece i-a apăsat urechea. Şi-a aruncat ochii într-o parte şi a surprins expresia hotărâtă a lui Nessel.

— Nici să nu te gândeşti la asta, i-a spus ea. Dacă naveta este oprită, tu şi inginera nu veţi apuca să fiţi salvaţi.

— Încearcă să tragi cu pistolul aici şi sigur vei face o gaură în carcasa navetei, a intervenit Lain încordată.

— Atunci, nu ne oferiţi prilejul să o facem, i-a tăiat-o Nessel, făcând un semn către consolă. Doctore Mason, chiar dacă tu eşti expertul aici, să nu te gândeşti că nu înţeleg o iotă din ce spui.

Culmea, acum *dau peste un student pregătit,* s-a gândit Holsten în toată disperarea sa.

— Prin urmare, ce ai vrea să îi spun? a întrebat el. Ai auzit aceleaşi lucruri ca şi mine – concluzia este că ştie cine suntem. Ea recepţionează toate transmisiunile de pe *Gilgamesh* şi de pe cealaltă navetă.

— Spune-i despre colonia de pe lună, s-a răstit Scoles. Spune-i ce voiau să ne facă!

— Indiferent cu cine vorbim, se află într-un satelit mai mic decât naveta asta încă de dinainte de sfârşitul Vechiului Imperiu. Te aştepţi cumva la *compasiune* din partea ei? a întrebat Lain.

Doctore Kern, suntem fiinţe umane ca şi tine, a transmis Holsten, întrebându-se cât de adevărată ar putea fi ultima parte a transmisiei. *Ai fi putut distruge nava* Gilgamesh *şi nu ai făcut-o. Înţeleg cât de important este acest experiment pentru tine* – altă minciună –, *dar, te rog, suntem fiinţe umane. Eu sunt ostatic pe nava asta. Sunt savant, ca şi tine. Dacă vei proceda aşa cum ai spus, ei mă vor ucide.* În Imperiala C, cuvintele sunau impersonal, ca într-un tratat, ca şi cum Holsten Mason ar fi fost o deja figură de mult consemnată de istorie, pentru a fi apoi dezbătută de oamenii de ştiinţă ai altei epoci.

Intervalele dintre mesaj şi răspuns au devenit tot mai scurte pe măsură ce se apropiau de planetă.

În prezent, vă aflaţi pe un curs care vă va aduce pe o planetă izolată, dar cu care nu vă este permis să interferaţi. Orice amestec în Lumea lui Kern va fi întâmpinat de măsuri imediate de ripostă. Nu aveţi voie să luaţi niciun fel de contact cu această planetă.

Ei nu sunt răspunderea mea atât de grea o întreagă planetă îmi aparţine nu trebuie să se amestece în experiment trebuie să continue altfel totul a fost în zadar dacă maimuţele nu îmi vorbesc şi maimuţele mele sunt tot ce a mai rămas din fiinţele umane aceşti viermi vin, viermii vin

— Ba nu, n-o vreau iar pe Eliza! a strigat Holsten,

speriindu-i pe răzvrătiţi.

— Ce se întâmplă? a întrebat Scoles autoritar. Nessel…

— Ne-am… dat înapoi un pas sau ce?

Holsten s-a aşezat umil înapoi, dar fără să aibă vreo idee.

Brusc, Scoles i-a spus la ureche:

— Deci asta e? Nu mai ai idei? l-a întrebat el pe un ton care îi sugera clasicistului că pericolul era aproape.

— Stai puţin! a făcut Holsten, dar, pentru o clipă, periculoasă s-ar zice, mintea lui s-a blocat. Nu avea nicio idee.

Apoi a apărut ceva.

— Lain, mai avem filmul realizat de drona aceea?

— Oo… a făcut Lain şi a început să caute, deplasându-se spre o altă consolă, făcându-şi loc cu coatele şi împingându-l pe răzvrătitul care se instalase deja acolo. Înregistrarea făcută de Karst? O… Da, o am.

— Trimite-o pe panoul de comunicaţii.

— Eşti sigur? Doar că…

— Te rog, Lain!

Neutralizarea izolării comunicaţiilor, fără a expune nava unei contaminări exterioare, s-a dovedit a fi un proces uimitor de complex, dar Lain şi unul dintre răzvrătiţi au creat o a doua căsuţă izolată de date, pe care au alipit-o apoi de sistemul de comunicaţii. Holsten şi-a imaginat cum influenţa invizibilă a doctorului Kern se revarsă în conexiunea nouă doar ca să o distrugă.

Doctore Avrana Kern, şi-a pregătit el următorul mesaj. *Cred că ar trebui să reanalizezi necesitatea lumii tale experimentale, de data asta de pe poziţia unui observator din afară. Ultima oară când nava noastră a trecut prin dreptul lumii tale, o cameră îndepărtată a surprins câteva imagini de acolo. Cred că ar trebui să le vezi.*

Era un joc riscant, teribil de jucat cu momentele de nebunie ale lui Kern, care încă era în satelit, însă el avea un pistol lipit de cap. Pe de altă parte, nu-şi putea refuza măcar o doză de curiozitate academică. *Cum vei reacţiona*?

A transmis mesajul împreună cu fişierul, bănuind că recenta expunere a lui Kern la sistemele navei *Gilgamesh* îi vor permite să decodifice datele.

După câteva minute a interceptat o transmisie neinteligibilă din partea satelitului, care semăna mai curând cu un zgomot de fond, iar apoi:

Sunteţi rugaţi să rămâneţi în legătură pentru alte instrucţiuni. Sunteţi rugaţi să rămâneţi în legătură pentru alte instrucţiuni.

Ce aţi făcut cu maimuţele mele? Ce aţi făcut cu maimuţele mele?

Iar apoi, nimic, o întrerupere completă a transmisiei dinspre satelit, ceea ce i-a făcut pe cei din navetă să dezbată cu înverşunare ceea ce făcuse Holsten şi ceea ce reuşise să obţină.

3.6 DULCE ET DECORUM EST[5]

În Marele Cuib nu există o ierarhie strictă. De fapt, potrivit standardelor umane, societatea păianjenilor ar părea chiar o anarhie funcţională. Poziţia socială reprezintă totul, iar ea este câştigată prin implicare. Grupurile sociale, ale căror războinice câştigă bătălii, ale căror savante fac descoperiri, care au cele mai elegante dansatoare, cele mai convingătoare povestitoare sau cele mai pricepute artizane, acelea capătă un statut care le aduce admiratori, daruri, favoruri, roiuri de masculi linguşitori pe care să-i folosească pentru forţa lor de muncă, solicitanţi care doresc să îşi adauge talentele la arsenalul deja existent al grupului. Societatea lor este una

[5] Maxima completă este Dulce et decorum est pro patria mori – „Este dulce şi frumos să mori pentru patrie”, Horaţiu, poet roman.

fluidă, astfel că o femelă pricepută reuşeşte să obţină o remarcabilă mobilitate socială. Or, în mintea lor, cultura este o reţea complexă de conexiuni, pe care le ţes din nou în fiecare dimineaţă.

Un motiv-cheie pentru care totul funcţionează bine este că munca neplăcută şi mediocră le revine masculilor – care de altfel nu au niciun drept să stea în Cuib dacă nu au o protectoare sau vreun rost anume. Munca grea – silvicultură, agricultură şi altele asemenea – este depusă de coloniile domesticite de furnici, pe care păianjenii din Marele Cuib le-au manipulat, convingându-le să lucreze pentru ei. La urma urmei, furnicile sunt harnice din fire. Nu au înclinaţii şi nici capacitatea de a se gândi la filosofia mai profundă a vieţii, iar o asemenea oportunitate ar fi irosită în cazul lor. Din punctul de vedere al coloniilor de furnici şi al mediului artificial de care sunt strâns legate, ele se descurcă cât de bine pot. Coloniile lor nu au o idee clară despre cine le manevrează sau despre cum hărnicia lor a fost răpită în folosul Marelui Cuib. Totul merge perfect.

Societatea Portiei este acum încordată până la limită. Existenţa coloanei de furnici invadatoare impune sacrificii, însă nu există un conducător care să stabilească cine trebuie să le facă şi în beneficiul cui. Dacă situaţia se va înrăutăţi, Marele Cuib va începe să se destrame, împărţindu-se în grupuri mai mici de fugari şi lăsând în urmă doar o amintire a nivelului la care a ajuns cultura păianjenilor. Ca alternativă, s-ar putea ridica un comandant măreţ, care să preia controlul absolut, pentru binele comun – iar mai târziu, dacă exemplele din lumea umană pot servi drept linii directoare valabile, spre binele personal. Însă, oricum ar fi, Marele Cuib pe care îl cunoaşte Portia va înceta să mai existe.

Nu ar fi prima metropolă pierdută. În marşul său neîncetat de-a lungul continentului, colonia de furnici a ras din temelii o sută de culturi unice, distincte şi speciale pe care lumea nu le va mai cunoaşte, exterminând indivizi şi dând o altă formă oricărui mod de viaţă. Aşa a procedat

orice hoardă cuceritoare în urmărirea destinului său vădit.

Isprăvile din timpul luptei i-au adus Portiei o oarecare stimă din partea suratelor, însă, în prezent, Bianca este cea mai valoroasă: una dintre savantele cele mai nonconformiste şi mai apreciate de Cuib. Ea a îmbunătăţit viaţa speciei sale în foarte multe feluri, fiindcă mintea ei găseşte răspunsuri la probleme de care alţii nici măcar nu îşi dau seama că îi ţin pe loc. Pe de altă parte, ea este o solitară, care nu-şi doreşte decât să-şi continue experimentele – o trăsătură obişnuită pentru cei hotărâţi să dezvolte înţelegerile moştenite – ceea ce le convine suratelor Portiei, căci, în caz contrar, Bianca ar putea spune că ei i se datorează o mare parte din bunăstarea grupului.

Cu toate acestea, când ea trimite un mesager, suratele ei se adună imediat. Dacă ar simţi că nu este apreciată, Bianca ar putea alege oricând să se alăture altui grup din Marele Cuib.

Dar ea nu se află chiar în interiorul Cuibului. Adevărata ştiinţă impune un anumit grad de izolare, pentru ca rezultatele mai puţin aşteptate ale experimentelor să fie păstrate în siguranţă. Prin moştenire, poporul Portiei este format din indivizi cu o capacitate înnăscută de a rezolva problemele şi de a găsi noi moduri de reuşită. Când se ocupă de substanţe chimice volatile, ştiu că acest lucru poate crea şi dezavantaje.

Portia descoperă că laboratorul actual al Biancăi se află pe teritoriul unui cuib de furnici din acea zonă. Apropiindu-se de muşuroi pe un drum marcat, pe care furnicile să îl evite, ea este puţin reticentă, oprindu-se des, câteodată înălţându-şi picioarele din faţă şi arătându-şi chelicerele fără să vrea. Vechea asociere între furnici şi conflict este greu de alungat.

Încăperea în care o găseşte pe Bianca sigur a fost săpată de furnici înainte ca ea să fie izolată prin mirosurile specifice coloniei de restul cuibului. În trecut s-a mai încercat aplicarea unor asemenea măsuri pentru a proteja o aşezare de atacul supercoloniei invadatoare, dar nu au

avut niciun succes. Furnicile găsesc întotdeauna o modalitate, iar focul se aprinde chiar şi în ciuda feromonilor.

Pereţii încăperii sunt acoperiţi cu fire de mătase, iar din tavan atârnă o distilerie complexă de ţesături, care reprezintă vasele în care Bianca face experimente alchimice. Într-o cameră laterală se află un ţarc care găzduieşte un soi de animale, probabil o parte a experimentului sau doar o hrană aflată la îndemână. Bianca conduce întreaga activitate de pe tavan, iar numeroşii ei ochi urmăresc totul. Când supuşii ei au nevoie de îndrumare, ea le face semne cu pedipalpii sau bate brusc din picioare. Prin intrarea de deasupra pătrunde ceva lumină, dar Bianca nu ţine seama că e noapte sau zi, fiindcă a aprins glandele luminescente ale larvelor de gândaci, care sclipesc în ţesătura pereţilor ca nişte false constelaţii.

Conştientă că o parte din podea este deschisă, dând spre colonia de dedesubt, Portia coboară în cameră pe un fir. Prin ţesătura de mătase cea mai subţire poate vedea agitaţia permanentă şi haotică a insectelor care îşi fac treaba. Da, chiar dacă nu ştiu asta, ele muncesc neîncetat pentru prosperitatea constantă a Marelui Cuib, iar dacă Portia ar străpunge acea membrană şi ar pătrunde în domeniul lor fără nişte contramăsuri chimice care să o salveze, ar avea aceeaşi soartă pe care furnicile le-o rezervă tuturor intruşilor.

O salută pe Bianca printr-o fluturare a pedipalpilor, pentru a reînnoi legătura dintre ele; schimbul cuprinde un rezumat precis calculat al poziţiilor lor sociale relative, adică făcând referire la recunoaşterea reciprocă, la experienţele lor diferite şi la stima de care se bucură Bianca.

Răspunsul alchimistei este superficial, dar politicos. Rugând-o pe Portia să aştepte, îşi întoarce ochii principali spre laboratorul atât de ocupat, verificând dacă activităţile curente se pot desfăşura câteva minute şi fără îndrumarea ei atentă.

Portia aruncă din nou o privire spre forfota de sub ea şi rămâne şocată. *Asistenţii tăi sunt masculi!*

Exact, recunoaşte Bianca, ca şi cum asta nu ar fi ceva nou.

Îmi închipuisem că ei nu ar fi capabili de o muncă atât de complexă, o testează Portia.

O confuzie obişnuită. Dacă sunt bine instruiţi şi născuţi cu înţelegeri pertinente, ei sunt capabili să execute cu atât mai multe sarcini de rutină. Cândva, am folosit femele, dar prea s-au înghesuit pentru câştigarea unui statut superior şi de aceea a trebuit să-mi protejez poziţia de lider; prea se măsurau în picioare între ele – şi cu mine – ca să ducă la bun sfârşit o treabă. De aceea am ales soluţia asta.

Dar cu siguranţă ei încearcă să te curteze întruna, îi răspunde Portia perplexă. La urma urmei, ce altceva vor masculii de la viaţă?

Ţi-ai petrecut prea mult timp în casele suratelor ălora leneşe, îi reproşează Bianca. *În ceea ce priveşte munca, îmi aleg ajutoarele în funcţie de gradul lor de implicare. Iar dacă accept din când în când materialul lor de reproducere, o fac doar pentru a conserva noile înţelegeri care ne ies în cale. La o adică, ei ştiu, cum şi eu ştiu, că există mari şanse ca progeniturile să moştenească acea înţelegere.*

Atitudinea nesigură şi mişcarea rapidă a pedipalpilor o fac pe Portia să devină stânjenită în faţa unui astfel de raţionament. *Dar masculii nu…*

După părerea mea, este cert că masculii le pot transmite odraslelor lor cunoştinţe pe care le acumulează în timpul vieţii. Bianca a bătut mai tare din picioare pentru a-şi impune punctul de vedere. *Nu este adevărat că ei pot transmite doar înţelegerile mamei lor. Bucură-te pentru grupul nostru de surate că cel puţin eu înţeleg asta – încerc să aleg parteneri care s-au născut în creşa noastră, astfel probabilitatea ca ei să posede deja înţelegeri folositoare ce pot fi transmise este mai mare, iar efectul cumulativ este de combinare şi de îmbogăţire a speciei noastre. Cred că asta va deveni o practică obişnuită chiar*

înainte de moartea vreuneia dintre noi. Când voi avea timp, voi începe să transmit înţelegerea aceasta către câteva grupuri de surate care îmi vor aprecia probabil modul de gândire.

Presupunând că ni se va acorda atât de mult timp, îi spune Portia cu tărie. *Soră, nu voi rămâne multă vreme în Marele Cuib. Cu ce îţi pot fi de folos?*

Da, ai fost la Şapte Copaci. Povesteşte-mi cum a fost.

Portia este surprinsă că Bianca ştie chiar atât de multe despre venirile şi plecările ei. Îi prezintă un raport demn de laudă, concentrându-se în primul rând asupra aspectelor militare: tactica folosită de apărători, armele duşmanilor. Bianca ascultă cu atenţie, reţinând în special amănuntele frapante.

Există mulţi păianjeni la Marele Cuiburi care cred că nu vom supravieţui, spune Bianca după ce Portia termină de vorbit. *Niciun grup de surate nu doreşte să-şi atragă dispreţul general din cauză că abandonează primele, dar asta se va întâmpla. După dispariţia unui grup, după ce golul nu va mai putea fi umplut, se va declanşa o grabă generală de a pleca. Ne vom distruge singure şi vom pierde tot ce am construit.*

Aşa se pare, o aprobă Portia. *Ceva mai devreme am fost la templu. Până şi preoteasa mi s-a părut abătută.*

Bianca se ghemuieşte, lipindu-se de tavan o clipă, într-o postură care îi trădează neliniştea. *Se spune că mesajul este contaminat, că există alţi Mesageri. Am vorbit cu o preoteasă care a spus că a simţit un nou mesaj în cristal, într-un moment nefast şi fără vreo noimă – doar un amestec de vibraţii întâmplătoare. Nu găsesc nicio explicaţie, dar e îngrijorător.*

Probabil că mesajul este adresat furnicilor. Portia priveşte forfota insectelor de jos. Imaginea-senzaţie a „amestecului de vibraţii întâmplătoare” pare potrivită.

Nu eşti prima care crede asta, îi spune Bianca. *Din fericire, şi eu sunt de aceeaşi părere în ceea ce priveşte mesajul şi Mesagera, iar asta nu mă împiedică să mă străduiesc să salvez cuibul nostru. Vino cu mine! Am*

descoperit o armă nouă şi am nevoie de sprijinul tău ca să o folosim.

Pentru prima oară în ultimele zile, Portia îşi recapătă puţin speranţa. Dacă există vreo minte care să poată găsi o soluţie, aceea este a Biancăi.

O urmează pe alchimistă în ţarcul animalelor şi lângă ele vede o mulţime de gândaci de mărimea furnicilor – de cel mult douăzeci de centimetri lungime. Au culoarea roșu-închis şi nişte antene remarcabile, care se desfac într-un disc de frunze subţiri, ca un evantai circular.

Am mai văzut aşa ceva? întreabă Portia nesigură, prin mişcări ezitante.

După cum şi tu eşti o luptătoare grozavă împotriva duşmanilor noştri, da, aşa se pare, confirmă Bianca. *Sunt o specie cu obiceiuri neobişnuite. Ca să-i găsească, asistenţii mei şi-au riscat viaţa şi au coborât în colonia de dedesubt. Trăiesc printre furnici şi totuşi nu sunt atacaţi. Uneori consumă larvele furnicilor. Din relatările asistenţilor mei, se pare că furnicile sunt convinse să hrănească aceste creaturi.*

Portia aşteaptă. Orice comentariu ar fi inutil în aceste momente. Bianca a plănuit această întâlnire punct cu punct, până la o încheiere reuşită.

Am nevoie să aduni războinice pregătite şi de încredere, probabil cam vreo douăzeci şi patru, a sfătuit-o Bianca. *Veţi fi curajoase. Veţi testa noua mea armă şi, dacă va da greş, probabil veţi muri. Trebuie să înfruntaţi colonia care mărşăluieşte împotriva noastră. Va trebui să intraţi până în miezul ei.*

Infiltrarea într-o colonie de furnici nu mai înseamnă doar luarea câtorva capete şi a glandelor de miros. Supercolonia şi-a dezvoltat mijloacele de apărare: o cursă oarbă cu arme chimice purtată împotriva ingeniozităţii păianjenilor. Acum furnicile folosesc echivalentul chimic al modificării codurilor la anumite intervale de timp şi în diferite detaşamente ale coloniei în expansiune, schimbări cu care neamul Portiei nu a reuşit să ţină pasul.

Armele chimice folosite de păianjeni pentru a-şi distrage şi deruta duşmanii nu rezistă prea mult timp, ele nefiind decât o măsură supărătoare în faţa numărului mare de duşmani.

Măsurile ridicate de securitate ale coloniei au avut un efect catastrofal asupra unui număr de alte specii. Cuiburile de furnici sunt ecosisteme în adevăratul sens al cuvântului, iar multe specii nu duc un trai prea uşor în comunitatea lor. Unele, precum aridele, pe care furnicile le cresc în mod constant, prestează diverse servicii. Altele sunt parazite: acarieni, gândaci, cărăbuşi, chiar şi păianjenii mai mici, toate adaptându-se pentru a fura de la masa furnicilor sau pentru a le consuma gazdele.

În prezent, majoritatea acestor specii a dispărut din supercolonie. În ceea ce priveşte adaptarea lor pentru a se apăra de duşmanii din exterior, criptarea chimică ridicată a furnicilor a demascat şi eliminat zeci de oaspeţi nedoriţi de pe teritoriul lor. Cu toate acestea, foarte puţine au reuşit să supravieţuiască prin ingeniozitate sau prin vreo capacitate superioară de adaptare. Dintre toate aceste specii, gândacii Paussidae – actualul obiect de studiu al Biancăi – au reuşit cel mai bine.

Gândacii Paussidae au trăit milioane de ani în cuiburile de furnici, folosindu-se de diverse mijloace pentru a-şi păcăli gazdele să-i accepte. Acum, nanovirusul a funcţionat în favoarea lor şi, deşi nu sunt la fel de inteligenţi ca Portia, ei posedă o anumită şiretenie şi o disponibilitate de a conlucra, folosindu-şi cu mare pricepere întregul arsenal versatil de feromoni.

Fiecare gândac prezintă un set de substanţe chimice cu care manipulează furnicile. La nivel individual – oarbe şi trăind într-o lume care se bazează în întregime pe miros şi atingere – furnicile pot fi păcălite. Substanţele chimice produse de Paussidae creează cu măiestrie o lume iluzorie pentru ele, manevrând halucinaţiile pentru a provoca unităţile mituite de furnici să facă ce vor ei. Din fericire pentru Portia şi poporul ei, gândacii Paussidae încă nu au atins un nivel de inteligenţă care să le permită depăşirea

condiţiei, ca şi cum ar fi Coloana a cincea[6] infiltrată între furnici. Este uşor de imaginat o istorie alternativă, în care colonia de furnici în plin marş ar deveni doar o marionetă, cu miliarde de membri, a stăpânilor-gândaci, care stau ascunşi.

Schimbarea codurilor chimice ale coloniei reprezintă o provocare permanentă pentru Paussidae, fiecare gândac schimbând mereu substanţe chimice cu ceilalţi pentru a se informa unul pe altul în privinţa soluţiilor cele mai eficiente pentru deblocarea şi rescrierea planului pe care furnicile şi l-au făcut. Cu toate acestea, simpla reuşită de a trăi nedepistaţi în mijlocul furnicilor rămâne arma secretă a gândacilor Paussidae: rafinarea mirosului lor străvechi, pe care Bianca l-a depistat şi care a fascinat-o.

Portia a ascultat cu atenţie planul Biancăi. Stratagema pare a se situa undeva între pericol şi sinucidere. Trebuie ca Portia şi semenele ei să caute coloana de furnici şi să organizeze o ambuscadă, să pătrundă drept în mijlocul ei, trecând de nenumărate santinele ca şi cum acestea nu s-ar afla la post. Portia analizează deja posibilităţile: un atac din aer, coborând de pe crengi sau din straturile de plase, plonjând deasupra valului de insecte care avansează. Desigur, Bianca s-a gândit deja şi la asta. Vor surprinde coloana când se va opri peste noapte într-o fortăreaţă imensă, formată de trupurile soldaţilor ei.

Am creat ceva nou, explică Bianca. O *armură pentru voi. Dar o veţi putea folosi doar când sunteţi pe punctul de a porni atacul.*

O armură suficient de rezistentă pentru a ţine la distanţă furnicile? Pe bună dreptate, Portia este rezervată. Există prea multe puncte vulnerabile în corpul unui păianjen; există prea multe încheieturi de care furnicile pot profita.

Nimic mai simplu. Biancăi i-a plăcut întotdeauna să păstreze secrete. *Aceşti Paussidae, gândacii, pot trece ca vântul prin coloniile de furnici. Aşa veţi face şi voi.*

Nesiguranţa Portiei este dată de gol prin tresărirea

[6] Facţiune de agenţi subversivi care încearcă să submineze solidaritatea unei naţiuni (n.red.).

îngrijorată a pedipalpilor. *Şi atunci le voi ucide? Cât de multe pot? Asta va fi de ajuns?*

Postura Biancăi spune altceva. *Am analizat problema, soră dragă, dar mă tem că nici tu nu le poţi opri în acest fel. Sunt prea multe. Chiar dacă sistemul creat de mine te-ar proteja atât de mult, ai putea ucide furnici toată ziua şi toată noaptea, şi tot ar rămâne destule. Nu ai putea ţine armata departe de Marele Cuib.*

Şi atunci? întreabă Portia.

E o armă nouă. Dacă funcţionează... Bianca a bătut din picioare, enervată. *Nu avem cum să o testăm, ci doar să o folosim. Dă rezultate în cazul coloniilor de aici, dar invadatorii sunt altfel, mai complecşi şi mai puţin vulnerabili. Va trebui pur şi simplu să speri că am dreptate. Înţelegi ce îţi cer – pentru comunitatea noastră, pentru căminul nostru?*

Portia se gândeşte la prăbuşirea celor Şapte Copaci: flăcările, hoarda de insecte flămânde, cadavrele zbârcite ale celor prea lenţi sau ale celor prea conştiincioşi ca să lupte, în loc să se salveze fugind. Teama este o emoţie universală, iar ea o resimte profund, dorind cu disperare să îndepărteze acea imagine şi să nu se vadă silită să înfrunte din nou furnicile. Mai puternice decât spaima sunt legăturile de comunitate, neam şi loialitate faţă de grupul de semene şi de poporul ei. Acum ies la iveală toate generaţiile de sprijin, prin reuşita strămoşilor celor mai inspiraţi de virus de a coopera cu cei de acelaşi neam. Vine o vreme când trebuie să faci ceea ce se cuvine. Portia este o războinică instruită şi îndoctrinată încă de la o vârstă fragedă, astfel că acum, în vremuri de restrişte, este dispusă să îşi dea viaţa pentru supravieţuirea întregii societăţi.

Când? o întreabă ea pe Bianca.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Adună-ţi alesele; fii pregătită să părăseşti Marele Cuib mâine-dimineaţă! În noaptea asta, oraşul este doar al tău. Ai depus ouă?

Portia răspunde afirmativ. Nu are niciun ghem în ea care să merite atenţia unui mascul, dar a depus câteva în

trecut. Moştenirea ei, genetică şi deprinsă, va fi protejată dacă acelaşi lucru se va întâmpla şi cu Marele Cuib. Privind lucrurile în ansamblu, asta înseamnă că ea va fi învinsă.

În acea noapte, Portia caută alte războinice, femele veterane pe care, din câte ştie ea, se poate bizui. Multe sunt din grupul ei de surate, dar nu toate. Mai sunt şi altele, împotriva cărora a luptat, ca să îşi demonstreze puterea de dominaţie – pe care le respectă şi care o respectă pe ea. Se apropie precaută de fiecare, pipăindu-şi calea, telegrafiindu-şi intenţiile, dezvăluind planul Biancăi fir cu fir, până când simte că se poate baza pe ele. Unele refuză – fie nu sunt convinse de plan, fie nu au îndeajuns de mult curaj, care, la urma urmei, nu este decât o lipsă aproape totală de îndrăzneală; o dăruire faţă de îndatoriri aproape la fel de oarbă ca furnicile însele.

Cât de curând, Portia îşi găseşte aliatele, după care fiecare dintre ele urmează drumurile înalte ale Marelui Cuib pentru a se sluji cât mai mult de noapte, înainte ca orele dimineţii să le cheme pentru adunare. Unele vor apela la compania suratelor lor, altele vor dori să se distreze – dansurile masculilor sau strălucita artă a ţesătoarelor. Cele care sunt pregătite se vor lăsa curtate, apoi vor depune un mănunchi de ouă în casa suratelor, astfel încât să păstreze cât mai multe cu putinţă. După ce a depus ouă ultima oară, Portia a învăţat multe lucruri şi are ceva remuşcări pentru că acele înţelegeri, acele pachete distincte de cunoaştere se vor pierde când ea va dispărea.

Merge din nou la Templu, căutând acel calm de moment pe care i-l aduce credinţa, dar îşi aduce imediat aminte ce i-a spus Bianca: anume că vocea Mesagerei nu este singura, că în cristal există şoapte discrete care o îngrijorează pe preoteasă. Aşa cum a crezut mereu, dincolo de numerele simple care îl alcătuiesc, perfecţiunea matematică a mesajului trebuie să aibă o semnificaţie mai importantă, transcendentă, astfel că această nouă evoluţie are cu siguranţă un înţeles mai larg, prea vast pentru a fi înţeles de un biet păianjen care înnoadă şi ţese acel număr

familiar de ecuaţii şi soluţii. Şi atunci, ce înseamnă el? Nimic bun, simte ea. Nimic bun.

Târziu în acea noapte, ea stă în punctul cel mai înalt al Marelui Cuib, contemplând stelele şi întrebându-se care punct de lumină de pe cer îi şopteşte în acele momente secrete de neînţeles cristalului.

3.7 Război în cer

Kern a întrerupt orice contact, lăsând naveta răzvrătiţilor să alunece în continuare spre planeta verde, măcinând secundă după secundă distanţa uriaşă care o desparte de ea. Ghemuit incomod pe un scaun care a fost proiectat în special pentru a amortiza cu brio stresul provocat de decelerare şi cam atât, Holsten a făcut toate eforturile ca să doarmă.

A dormit cu întreruperi, pentru că absenţa lui Kern nu oprise şi comunicaţiile radio. Nu avea idee cine dăduse prima lovitură lingvistică, dar a fost trezit mereu de o discuţie în contradictoriu între Karst – aflat în naveta urmăritoare – şi cel care se ocupa de comunicaţii atunci.

Ca de obicei, Karst era dogmatic, vocea navei *Gilgamesh,* având autoritatea întregii rase umane în spate (prin medierea reprezentantului ei neales, Vrie Guyen). Le-a cerut predarea necondiţionată, i-a ameninţat cu distrugerea spaţială, deşi Holsten ştia că navele nu erau capabile de aşa ceva, a invocat indirect furia latentă a satelitului şi, când nimic nu a dat roade, a recurs la jigniri personale. Holsten a înţeles cumva că Guyen îl făcea răspunzător pe Karst pentru evadarea răzvrătiţilor.

S-a făcut însă şi o referire la el şi Lain – aceea fost singura rostită pe un ton pozitiv. Era evident că ordinele lui Karst aveau în vedere recuperarea ostaticilor la un moment dat, deşi probabil că nu asta era prioritatea cea mai arzătoare. A cerut să discute cu ei, pentru a se convinge că încă trăiau. Lain a schimbat câteva replici acide cu el, ceea ce i-a mulţumit pe amândoi, şi a descurajat încercările lui de a mai pune alte întrebări. A

continuat să includă revenirea lor pe lista de cereri obsesive, lucru care era aproape mişcător.

În ceea ce îi privea, răzvrătiţii l-au bombardat pe Karst cu propriile cereri şi opinii, intrând în amănunte legate de dificultăţile cu care s-ar confrunta colonia pe lună şi susţinând că nu era nevoie să se ajungă la asta. Karst i-a contrazis cu aceleaşi argumente prezentate deja de Lain, doar că mai puţin coerent, semănând cu cineva care repetă papagaliceşte cuvintele altuia.

— De ce au pornit în urmărire? a întrebat-o Holsten pe Lain obosit, după ce acea dispută în limbaj convenţional alungase definitiv orice şansă de a mai putea dormi. De ce nu ne lasă în pace, dacă ştie că aventura asta este sortită eşecului? Nu o face doar pentru noi doi, nu-i aşa?

— Nu pentru *tine* o face, fii sigur, a ripostat ea, după care s-a mai calmat. Eu… Guyen a luat lucrurile personal, a continuat Lain pe un ton ciudat, ceea ce l-a făcut să se întrebe oare cum vedea ea experienţa asta. Dar e vorba de mai mult de atât. Cândva, am accesat Aptitudinile Echipajului Principal din evidenţa lui *Gilgamesh.*

— Accesul este permis doar celor din echipa de Comandă, a subliniat Holsten.

— Aş fi un inginer-şef de două parale dacă asta m-ar fi împiedicat s-o fac. Eu am scris mai toată schema de acces. Te-ai întrebat vreodată cum de a reuşit stăpânul şi domnul nostru să obţină un punctaj atât de mare ca să primească slujba asta?

— Ei bine, *acum* încep să-mi pun întrebări.

— Este vorba de o planificare pe termen lung, dacă-ţi vine să crezi. Capacitatea de a stabili un scop şi de a-l realiza, indiferent cât de multe etape intermediare ar exista. Este unul dintre oamenii care se află întotdeauna cu patru paşi înainte. Aşadar, dacă face asta acum, s-ar putea să sune a ranchiună, dar el are un motiv.

Holsten s-a gândit la asta o vreme, în timp ce răzvrătiţii continuau să îl acuze pe Karst.

— Concurenţa, a spus el. Dacă, din întâmplare, trecem de satelit şi ajungem pe planetă…

— Da, probabil, l-a aprobat Lain. Mergem spre Terraformare B, sau ce este acel loc, apoi, peste câteva secole, ne întoarcem şi descoperim că Scoles s-a stabilit bine mersi pe planetă şi poate a ajuns chiar şi la o înţelegere cu Kern. Guyen…

— Guyen vrea planeta, a încheiat Holsten. Vrea să distrugă satelitul şi să preia controlul asupra planetei. Dar nu vrea să lupte şi cu altcineva pentru ea.

— Pe de altă parte, dacă Scoles se stabileşte pe planetă şi transmite un mesaj de genul: *Coborâţi, păianjenii sunt încântători,* ce se întâmplă dacă mulţi vor dori să i se alăture?

— Prin urmare, Guyen nu ne poate ignora, a spus Holsten, şi în afară de capitulare, cea mai bună soluţie pentru el ar fi ca noi să fim făcuţi bucăţele de Kern.

Lain a ridicat din sprâncene surprinsă, apoi şi-a mutat privirea spre consola de comunicaţii, unde disputa continua.

— Îl putem auzi pe Karst dacă transmite ceva satelitului? a întrebat-o Holsten.

— Nu ştiu. Pot încerca ca să aflu, numai să mă lase măscăricii ăştia.

— Eu cred că ar trebui.

— Da, ai dreptate, iar Lain şi-a desfăcut centura şi s-a împins cu grijă de pe scaun, atrăgând imediat atenţia mai multor răzvrătiţi. Ascultaţi, mă lăsaţi o clipă la pupitru? Doar…

— A lansat o dronă! a exclamat pilotul.

— Să văd! a cerut Scoles, după care s-a repezit înainte şi, prinzând-o de umăr, a împins-o pe Lain pur şi simplu, care, dând drumul scaunului în care stătea Holsten, s-a rostogolit până în spatele cabinei. Şi ea *nu* se apropie de nimic până nu aflăm ce se întâmplă!

S-au auzit un bufnet şi o înjurătură când Lain s-a lovit de ceva, după care s-a chinuit să se prindă de un obiect pentru a evita să cadă din nou.

— De când au navele drone la bord? a întrebat Nessel.

— Unele dintre ele sunt echipate să transporte

proiectile, nu pasageri, i-a răspuns Lain, aflată în spatele lor.

— Şi ce pot face dronele? a întrebat cineva.

— Ar putea fi înarmate, a explicat pilotul încordat. Ori ne-ar putea lovi cu ea. O dronă poate accelera mai mult decât noi, iar noi oricum suntem în deceleraţie. Cred că au lansat-o acum pentru că au ajuns destul de aproape de noi.

— De ce-i lăsăm să ne prindă din urmă? a răcnit un alt răzvrătit.

— Pentru că trebuie să încetinim dacă nu vrem să facem ditamai gaura când vom încerca să aterizăm, dobitocule! a strigat pilotul. Puneţi-vă centurile!

Amatori! a gândit Holsten îngrozit. *Sunt pe o navă care încearcă să coboare pe o planetă necunoscută şi nimeni nu ştie ce face.*

Când pilotul a redus viteza, *josul* s-a mutat brusc spre partea din faţă a navetei. Holsten s-a prins de scaun, alunecând în faţă până a reuşit să se prindă de ceva.

— Drona se apropie rapid, a anunţat Nessel.

Holsten şi-a amintit cât de repede a parcurs data trecută drona fără oameni la bord distanţa dintre *Gilgamesh* şi planetă.

— Ascultaţi, s-a auzit vocea amărâtă a lui Lain, în timp ce se chinuia să ajungă în partea din faţă a navetei trecând din mână în mână, au existat comunicaţii între Karst şi satelit?

— Poftim? a întrebat Scoles, iar apoi din difuzoare a explodat un ţiuit asurzitor, care i-a făcut pe toţi să îşi acopere urechile, şi Nessel a apăsat câteva butoane de pe consolă.

Holsten i-a citit pe buze lui Scoles *Opreşte sunetul ăsta!,* însă, judecând după expresia neputincioasă de pe faţa lui Nessel, era limpede că nu putea face nimic.

Apoi sunetul a încetat, dar doar ca să deschidă calea unei voci cunoscute.

A răsunat din difuzoare cu forţa explozivă a unui zeu mânios, pronunţând silabele elegante ale anticei Imperiale C ca şi cum ar fi anunţat sfârşitul celor care o ascultau.

Ceea ce era probabil adevărat.

Holsten a tradus cuvintele: *Sunt doctorul Avrana Kern. Aţi fost avertizaţi să nu reveniţi pe planeta mea. Nu-mi pasă de păianjenii voştri. Nu mă interesează imaginile voastre. Această planetă este experimentul meu şi nu vreau să fie afectat cumva. Dacă poporul meu şi civilizaţia lor dispar, Lumea lui Kern este moştenirea mea, nu a voastră, care doar maimuţăriţi gloria noastră. Mergeţi în altă parte pentru a fi fiinţe umane.*

— Ne va distruge! a strigat el.

O vreme, răzvrătiţii s-au privit unii pe alţii.

Palidă şi trasă la faţă, aşteptând să vadă ce se întâmplă, Lain a rămas agăţată de spătarele a două scaune.

— Deci, asta e, nu? a gemut ea.

— Nu a spus asta! a obiectat Nessel, deşi prea puţini o mai ascultau.

Bun venit în tagma clasiciştilor! a gândit sec Holsten. A închis ochii.

— Nava şi-a schimbat cursul, a anunţat pilotul.

— Adu-o înapoi pe curs! Du-ne pe planeta aia, indiferent ce… a început Scoles.

— Cealaltă nava, l-a întrerupt pilotul. Cea a Securităţii. Noi suntem pe un curs normal, dar ei… ei plutesc în derivă, a încercat el să explice, trăgând cu ochiul spre instrumente. Iar drona a schimbat cursul… nu urmează modificarea cursului nostru. Ne va depăşi.

— Dacă într-adevăr vor asta. Poate o fi o bombă, a sugerat Scoles.

— Ar trebui să fie o bombă a naibii de mare ca să ne afecteze de la distanţa asta, a spus pilotul.

— E Kern, a afirmat Lain şi, văzându-i nedumeriţi, a continuat să le explice. Ameninţarea aceea nu a fost doar pentru noi; ci pentru toţi. Kern le-a făcut-o – a pus stăpânire pe sistemele lor. Dar cu ale noastre nu poate face nimic.

— Ai făcut o treabă bună, a murmurat Holsten în staţia din mască, de la gâtul lui.

— Taci! i-a răspuns ea pe acelaşi canal.

Apoi s-a auzit din nou vocea lui Kern: după câteva starturi false şi bolborosite, cuvintele au răsunat într-un limbaj pe care îl înţelegea toată lumea.

— Credeţi că aţi scăpat de mine doar pentru că mi-aţi blocat accesul la computerele voastre? M-aţi împiedicat să vă întorc naveta şi să o trimit spre nava voastră. M-aţi împiedicat să vă tratez într-un mod controlat şi îndurător. Vă acord o singură şansă de a-mi permite accesul la sistemele voastre; în caz contrar nu am altă soluţie decât să vă distrug.

— Dacă avea de gând să ne distrugă, ar fi făcut-o deja, a sugerat unul dintre răzvrătiţi, dar Holsten nu a reuşit să înţeleagă în baza căror dovezi a ajuns el la concluzia asta.

— Daţi-mi voie să ajung la consola de comunicaţii, a spus Lain. Mi-a venit o idee.

S-a împins cu picioarele spre consolă, iar de data aceasta Scoles a tras-o spre el, ţinând însă pistolul aproape de nasul ei. Prin greutatea ei, ca efect al deceleraţiei, l-a tras odată cu ea, iar amândoi au fost cât pe ce să se prăbuşească peste pilot.

— Doctore Mason, ce părere ai despre Kern? a întrebat autoritar Scoles, uitându-se urât la Lain.

— E o fiinţă umană, au fost primele cuvinte care i-au venit în minte lui Holsten.

Văzându-l pe Scoles că se încruntă exasperat, i-a explicat ce credea.

— Cred că e o fiinţă umană. Ori *a fost,* cândva. Probabil e o combinaţie între om şi maşină. A verificat baza de date de pe *Gilgamesh,* deci ştie cine suntem, că suntem ultimii oameni de pe Pământ, şi cred că asta înseamnă *ceva* pentru ea. Pe de altă parte, un laser asemenea celui pe care îl are este cu siguranţă un enorm consumator de energie în comparaţie cu blocarea noastră sau cu faptul că poate face ca reactorul să explodeze. Nu-şi va folosi armele decât dacă va fi silită. În ceea ce priveşte consumul de energie, până şi Vechiul Imperiu are limite. De aceea va trage în navă doar în ultimă instanţă, dar e posibil să încerce să scape de noi fără să ne ucidă, asta dacă va

putea. Lucru pe care nu-l poate face acum, pentru că i-am blocat accesul, lăsându-i doar posibilitatea de a lua legătura cu noi.

Scoles a eliberat-o pe Lain, care a scos un şuierat furios, după care a început imediat să le explice ceva lui Nessel şi unuia dintre răzvrătiţi, ceva despre refacerea unor legături cu computerul navei. Holsten a sperat că ea ştia ce face.

— Va încerca să ne ucidă? l-a întrebat Scoles direct.

Ce să spun? Că depinde de dispoziţia în care se află? Că depinde cu care Kern vorbim într-un moment anume? Holsten şi-a desfăcut centura de scaun şi s-a tras încet spre ei, în ideea că poate Kern li se va adresa din nou.

— Cred că vine dintr-o cultură care s-a autodistrus şi care a otrăvit Pământul. Nu ştiu de ce este în stare. Cred că şi acum se luptă cu ea însăşi.

— Acesta este ultimul avertisment, s-a auzit din nou vocea lui Kern.

— Am observat că sistemele satelitului se încălzesc, i-a prevenit pilotul. Cred că este îndreptat spre noi.

— Nu avem nicio posibilitate să ocolim planeta şi să o lăsăm pe cealaltă navetă în calea ei? s-a interesat Scoles.

— Nicio şansă. Ne situăm pe linia ei de tragere, cu toate că acum ne pregătim de aterizare. Există o fereastră de aproximativ douăzeci de minute până ajungem în atmosferă, lucru care ar reduce puterea laserelor.

— Gata! a exclamat Lain.

— Ce anume-i gata? a întrebat-o Scoles.

— Am izolat baza de date a navei şi am conectat-o la sistemul de comunicaţie, a explicat Nessel.

— I-ai acordat acestei Kern accesul la baza noastră de date? a încercat să înţeleagă Scoles. Crezi că asta o va convinge?

— Nu, l-a lămurit Lain. Însă am nevoie de acces ca să fac o transmisie. Holsten, vino aici!

A urmat o scenă oribilă de balet, lipsită cu totul de demnitate, în care Holsten a fost trecut din mână în mână, apoi legat de un scaun de lângă consola de comunicaţii, înclinându-se într-o parte, către botul navetei, pentru că

forţa deceleraţiei îl trăgea înapoi.

— Are de gând să ne ardă rău, le spunea Lain în timp ce îl ajuta pe Holsten să se aşeze.

Acea perspectivă aproape că o înviora.

— Holsten, poţi să o duci puţin cu zăhărelul? Sau ceva de genul ăsta?

— Păi… mi-a venit o idee.

— Aplic-o pe a ta, iar eu o s-o aplic pe a mea, i-a spus Lain. Dar fă-o *acum!*

Holsten a verificat panoul, a deschis un canal către satelit – *să presupunem că ea aude oricum totul,* şi a început:

— Doctore Kern, doctore Avrana Kern!

— Nu sunt dispusă să negociez, a răsunat vocea ei dură.

— Doresc să discut cu Eliza.

A urmat un moment scurt, dar încheiat, cât a vorbit Kern, iar apoi inima lui Holsten a tresărit, deoarece mesajul era dublat de o transmisiune în Imperiala C. Eliza revenise la cârmă.

În aceste momente vă aflaţi în zona interzisă de pe o planetă izolată. Orice amestec în Lumea lui Kern va fi întâmpinat de măsuri imediate de ripostă
Nu Eliza dă-mi înapoi vocea este vocea mea dă-mi înapoi mintea e a mea e a mea destule avertismente distruge-i lasă-mă pe mine să îi distrug

Holsten şi-a pregătit răspunsul cât de repede a putut şi l-a tradus. *Eliza, confirmăm că nu avem nicidecum intenţia de a schimba Lumea lui Kern,* fiind aproape sigur că Eliza era un computer şi cine ar fi putut să ştie care erau limitele cunoaşterii şi ale capacităţii sale de programare?

Acest lucru nu este conform cu viteza şi cursul vostru actual. Acesta este ultimul avertisment.
Mă mint ca să vă mint lăsaţi-mă să vorbesc lăsaţi-mă să ies ajutaţi-mă

careva să mă ajute vă rog

Eliza, te rog, pot vorbi cu doctorul Avrana Kern? a transmis Holsten.

Vocea aşteptată a tunat prin cabina mică.

— Cum de îndrăzniţi să...?

— Şi iar a dispărut... a spus Lain, iar vocea lui Kern a fost întreruptă.

— Ce a însemnat asta? a întrebat Scoles autoritar.

— Un semnal de alarmă, a explicat Lain. O transmisiune repetată a semnalului ei de alarmă, a spus ea, în timp ce Holsten transmitea: *Doctore Kern, pot vorbi cu Eliza?*

Răspunsul pe care l-au primit a fost deformat, devenind aproape un zgomot de fond. Holsten a auzit vreo zece fragmente de propoziţii de la Kern şi de la sistemul Elizei, care se întrerupeau mereu, în timp ce sistemele satelitului încercau să prelucreze apelul de ajutor, desigur, prioritar.

— Am ajuns aproape de atmosferă, a anunţat pilotul.

— Am reuşit, s-a auzit cineva.

— Să nu spui niciodată că... a zis Lain, după care unitatea de comunicaţii a devenit atât de tăcută, încât Holsten s-a uitat la ecrane ca să se convingă dacă ele mai funcţionau.

Satelitul încetase să mai transmită.

— Noi l-am blocat? a întrebat Nessel.

— Defineşte „noi”, s-a răstit Lain.

— Bine, dar fiţi atenţi, asta înseamnă că oricine poate coborî pe planetă, toţi cei de pe *Gil,* a spus Nessel, după care din sistemul de comunicaţii a izbucnit un nou semnal, iar vocea furioasă a lui Kern i-a biciuit pe toţi.

— Nu, nu *m-aţi* blocat!

Lain şi-a coborât imediat mâinile spre talie, netezindu-şi pliurile hainei, după care le-a întins spre Holsten.

— Curaj! a strigat cineva în mod ridicol.

Holsten s-a uitat în urmă, spre scaunul lui din fundul navetei. De fapt, a aruncat o privire spre zona rezervată mărfurilor şi a văzut agitaţia răzvrătiţilor de acolo, care

încercau să îşi caute locuri cât mai sigure. A urmat o explozie de lumină care i-a rămas întipărită pe retină, iar înaintarea lină a navetei a devenit brusc o rostogolire... şi de afară s-a auzit un vuiet cutremurător, care i-a dat de înţeles: *Atmosferă. Am pătruns în atmosferă.* Străduindu-se să recapete controlul asupra navetei, pilotul a scăpat câteva înjurături. Lain îşi ţinea braţele strâns în jurul lui Holsten, pentru că nu reuşise să-i prindă centura. Cât despre el, Holsten s-a prins de scaun cât a putut de bine, chiar dacă lumea încerca să se desprindă de el.

Uşile magaziei s-au închis în mod automat. În acel moment, Holsten nu şi-a dat seama că acest lucru era din cauză că jumătatea posterioară a navetei fusese retezată.

Partea din faţă – cabina – s-a prăbuşit spre uriaşa suprafaţă verde a planetei.

3.8 Război asimetric

Semenii Portiei nu au degete, dar strămoşii lor ridicau clădiri şi foloseau unelte cu milioane de ani înainte de a ajunge la un oarecare nivel de inteligenţă. Păianjenii au doi pedipalpi şi opt picioare, fiecare dintre ele putând prinde şi manevra în funcţie de nevoie. Corpul lor este ca o mână cu zece degete mari, dintre care două produc firele şi le oferă aderenţă. Singura restricţie este că trebuie să construiască şi să lucreze în principal cu ajutorul pipăitului şi al mirosului, după care, periodic, munca lor trebuie înaintată pentru evaluare. Lucrează suspendaţi în spaţiu, gândind şi creând în trei dimensiuni.

Două direcţii ale creaţiei au dat naştere actualei misiuni a Portiei. Una este făurirea unei armuri din fier sau echivalentul său pentru o specie care nu are acces nici la foc, nici la metal.

Coloana furnicilor s-a oprit undeva în faţă pentru a-şi petrece noaptea, alcătuind o fortăreaţă de nepătruns. Agitate, Portia şi războinicele ei tresar şi bat din picioare, conştiente de existenţa nenumăraţilor cercetaşi duşmani, care caută orbeşte prin pădure, atacând orice le iese în

cale şi eliberând, în acelaşi timp, mirosul urgent de alarmă. O întâlnire întâmplătoare acum ar putea stârni întreaga colonie împotriva lor.

Bianca acordă o atenţie exagerată masculilor ei în timp ce măcelarii se apucă să ucidă şi să dezmembreze creaturile ei de companie. Aparent, masculii îşi vor îndeplini partea lor de plan, însă le lipseşte curajul de a forma avangarda. Folosind arma secretă, Portia şi suratele ei au misiunea imposibilă de a se infiltra în colonie în timp ce furnicile dorm.

Gândacii Paussidae pe care i-a strâns Bianca au fost aduşi până aici de la Marele Cuib. Prin natura lor, ei nu sunt creaturi gregare, iar marşul a fost exasperant, adică au sosit noaptea, alarmant de târziu, aproape de zori, când duşmanii se vor pune din nou în mişcare.

Câţiva gândaci mai inventivi au evadat, iar cei rămaşi par să comunice prin mirosuri şi atingeri de antene, ceea ce o face pe Portia să se întrebe dacă nu cumva ei plănuiesc o acţiune în masă. Nu ştie dacă Paussidae gândesc, dar bănuieşte că acţiunile lor sunt mai complexe decât acelea ale unor animale simple. În lumea ei nu cască o prăpastie mare între gânditori şi negânditori, ci este vorba doar de o îndelungată continuitate.

Spre final, gândacii au renunţat la orice încercare de evadare. Acum sunt ţinuţi într-un ţarc, iar suratele Biancăi îi vor ucide repede şi eficient şi le vor coji carapacele. Artizanii Marelui Cuib încep imediat să confecţioneze armuri din bucăţi, învelindu-le pe Portia şi pe surorile ei cât mai mult posibil cu costume din chitină grele şi dificil de manevrat. Îşi folosesc chelicerele şi forţa picioarelor ca să răsucească şi să secţioneze carapacele pentru a şi le potrivi mai bine, fixând fiecare placă de purtătoarea în cauză cu ajutorul firelor de mătase.

În timp ce artizanii lucrează, Bianca explică teoria. Gândacii Paussidae par să se folosească de multe mirosuri complexe pentru a convinge furnicile să îi hrănească şi să le facă diverse favoruri. Aceste mirosuri se schimbă constant când sistemele lor de apărare chimică se

modifică. Limbajul chimic al gândacilor s-a dovedit prea complicat pentru ca Bianca să îl poată decodifica.

Cu toate acestea, există un miros principal pe care îl emană şi care nu se schimbă. Nu este un atac direct împotriva furnicilor, dar el funcţionează pentru a informa colonia că *Aici nu e nimic.* Gândacul e observat de furnici doar atunci când el încearcă să interacţioneze cu ele. Nu e un duşman, nu e nici furnică, nu e nici măcar o bucată de pământ fără viaţă, ci e *nimic.* Pentru furnicile oarbe, care se bazează exclusiv pe mirosuri, gândacii folosesc un fel de invizibilitate activă, astfel încât chiar şi când sunt atinşi, când antenele furnicii pipăie carapacea lor, colonia percepe doar o pată oarbă, un gol care trebuie ocolit.

Mirosul-zero persistă chiar şi după moartea gândacilor, dar nu foarte mult timp, prin urmare aşa se explică acest masacru din ceasul al 11-lea. Bianca le previne pe Portia şi pe suratele ei că trebuie să acţioneze rapid. Nu ştie cât timp vor fi sub protecţie.

Aşadar, le putem ucide, iar ele nu-şi vor da seama, concluzionează Portia.

Nicidecum. Nu asta este misiunea voastră, îi răspunde Bianca furioasă. *Câte furnici crezi că puteţi ucide? Iar dacă le atacaţi, s-ar putea ca într-un final sistemul lor de alarmă să treacă cu vederea mirosul armurii voastre.*

Atunci vom ucide casta care depune ouă, spune Portia. Colonia de furnici în marş rămâne totuşi un organism care se dezvoltă, depunând permanent ouă pentru înlocuirea pierderilor.

Nu veţi face asta. Vă veţi răspândi în interiorul coloniei, aşa cum este planul, şi aşteptaţi până când se degradează pachetele.

Pachetele reprezintă cealaltă parte a planului, un alt aspect al măiestriei păianjenilor. Bianca le face ea însăşi, pregătind o substanţă chimică din compuşi şi rămăşiţe de Paussidae, pe care apoi le închide în globule de pânză. Din nou, nici acestea nu rezistă multă vreme.

Alchimia stăpânită de suratele Portiei are o istorie îndelungată, evoluând la început din marcatorii de miros

pe care îi foloseau strămoşii lor îndepărtaţi şi devenind apoi mai elaboraţi şi mai complecşi după contactul cu specii precum furnicile, care pot fi manipulate şi ademenite prin mirosuri artificiale. Pentru un păianjen precum Bianca, experimentată şi binecuvântată de înţelegerea acumulată de generaţiile trecute, amestecarea substanţelor chimice este o experienţă vizuală, când simţurile se combină, permiţându-i să folosească formidabilele părţi ale creierului ei care analizează semnalele vizuale pentru a percepe diferitele substanţe cu care lucrează şi compuşii acestora într-un limbaj mintal figurativ de chimie moleculară. Ea realizează reacţiile alchimice prin folosirea unor catalizatori exotermici care generează căldură, fără a da naştere însă unui foc deschis şi periculos.

Aşa cum substanţele chimice au o durată limitată, la fel sunt şi recipientele lor din pânză. Lucrate cu precizie, ele vor elibera încărcătura unul după altul, la un interval de câteva secunde, ceea ce impune o sincronizare, pentru că altfel Portia şi camaradele ei nu se vor putea coordona.

Bianca le dă armele, iar ele ştiu ce trebuie să facă. Fortăreaţa mobilă a duşmanilor se află în faţă, în pădurea întunecată. Trebuie să îşi îndeplinească misiunea în scurtul răstimp ce le este acordat, altfel vor muri, iar apoi civilizaţia lor se va duce de râpă odată cu ele. Cu toate acestea, fiecare părticică din ele care ţine la autoconservare se revoltă. Nimeni nu supravieţuieşte dacă pătrunde în fortăreaţa unei colonii de furnici în marş. În ciuda cicălelilor din partea Biancăi, Portia şi suratele ei înaintează încet şi şovăielnic. Teama de moarte s-a dezvoltat, încă de la naştere, cu mult înainte de dezvoltarea inteligenţei şi cu mult înainte de apariţia oricărui gen de altruism social. În ciuda mizei, există o teamă greu de ignorat.

Apoi noaptea se face zi, iar păianjenii ridică privirea spre cerul de pe care stelele au fost alungate scurtă vreme.

Se apropie ceva.

Surorile simt aerul vibrând de furie şi pământul cutremurându-se în semn de compasiune, iar ele, îngrozite şi uimite, se strâng pe sub armurile grele. O minge de foc traversează cerul, lăsând o dâră în urma ei, dar şi un tunet prelung. Niciuna dintre ele nu ştie ce ar putea fi.

În clipa impactului cu solul, pe teritoriul furnicilor-cercetaşi, obiectul pierduse mult din viteză, dar lovitura încă răsună sub picioarele lor sensibile, ca şi cum întreaga lume strigase un cuvânt uriaş şi secret.

Pentru o clipă rămân nemişcate, împietrite de o groază animalică. Apoi una dintre ele întreabă ce a fost, iar Portia caută un răspuns în sine şi descoperă acea parte din ea care a fost întotdeauna receptivă în ceea ce priveşte incomprehensibilul: înţelegerea temătoare şi minunată că în lume există mai mult decât pot să vadă ochii ei, dar şi mai mult decât pot să perceapă picioarele ei.

Mesagera a coborât la noi, le spune ea. În acel moment – fără teamă, dar şi fără speranţă –, aproape că era convinsă, pentru că ceea ce tocmai se întâmplase depăşea cu mult experienţa ei, pe care doar acel mister esenţial o poate justifica.

Unele sunt impresionate, altele, sceptice. *Ce înseamnă asta?* întreabă una dintre ele.

Înseamnă că trebuie să treceţi la treabă! Le spune Bianca, bătând din picioare în spatele lor. *Aveţi puţin timp! Mergeţi, mergeţi! Iar dacă Mesagera este aici, cu voi, înseamnă că vă protejează, dar numai dacă veţi reuşi! Dacă este Mesagera, arătaţi-i cât de puternic şi de ingenios este Marele Cuib!*

Aprobând-o cu îndârjire, Portia îşi flutură pedipalpii, după care şi celelalte surate procedează la fel. Privind spre dâra de fum care încă ascunde stelele nopţii, Portia ştie că acesta este un semn din cer, cerul Mesagerei. Toate orele pe care le-a petrecut contemplând respectuos misterele matematice ale Templului, în pragul revelaţiei, par să fi dus la asta.

Înainte! semnalizează Portia, apoi ea şi cohorta ei pornesc spre duşmani, ştiind că Bianca şi echipa ei le vor

urma. Armurile din carapace de gândaci sunt grele, le împiedică vederea, le îngreunează alergatul şi fac săriturile aproape imposibile. Ca nişte scufundători-pionieri, sunt pregătite să coboare într-un mediu ostil, în care doar armurile le pot proteja.

Se grăbesc pe solul pădurii atât cât pot, iar armurile li se prind de încheieturile picioarelor, rănindu-le şi făcându-le să şchiopăteze. Însă sunt hotărâte, iar când ajung aproape de furnicile care cercetează zona, cu armurile lor negre, trec pe lângă ele ca şi cum ar fi doar o adiere de vânt.

Cercetaşele sunt agitate, deja în mişcare, îndreptându-se către fumul şi flăcările care creşteau în locul în care Mesagera a ajuns şi fiind, fără îndoială destul de pregătite, în modul lor orbesc şi ateist, gata să creeze o zonă de protecţie contra incendiilor, pentru apăra colonia – şi, fără să vrea, să apere şi duşmanii coloniei.

Acum fortăreaţa coloniei se află exact în faţa Portiei şi a suratelor ei. Fortăreaţa este colonia. Furnicile au ridicat o construcţie uriaşă în jurul trunchiului unui copac, acoperind zeci de metri pătraţi pe orizontală şi pe verticală, alcătuită doar din furnici. Adânc în inima acestei structuri se află incubatoarele şi creşele, depozitele de hrană şi şirurile de pupe, unde se pregăteşte următoarea generaţie de soldaţi. Toate încăperile, tunelurile şi căile de acces sunt construite din furnici, legate una de alta de picioare şi de diferite părţi ale gurii, întregul edificiu arătând ca un monstru vorace gata să devoreze orice intrus care îndrăzneşte să pătrundă acolo. Pe de altă parte, furnicile nu sunt întru totul adormite. Există un val permanent de lucrătoare care circulă prin tuneluri, care curăţă gunoaiele şi corpurile furnicilor moarte, iar coridoarele în sine se mişcă şi se realiniază pentru a regla temperatura din interior şi circulaţia aerului. Este un castel cu ziduri mişcătoare şi temniţe care apar brusc.

Portia şi camaradele ei nu au de ales. Ele sunt războinicele alese ale Marelui Cuib, femele veterane şi neîmblânzite, care s-au luptat cu furnicile pe zeci de

câmpuri de bătălie. Cu toate acestea, au avut parte de câteva victorii, dar şi acelea minore. Mult prea des, tot ce au reuşit a fost să piardă cât mai puţin şi mai încet. Acum ştiu că priceperea în mânuirea armelor, viteza şi tăria nu sunt suficiente pentru a înfrânge efectivul şi cutezanţa unică a supercoloniei din care această fortăreaţă reprezintă ea însăşi un singur membru. Şi, deşi nu îl înţeleg, planul Biancăi este singurul pe care îl au.

Pe măsură ce se apropie de fortăreaţă, ele se împrăştie, fiecare căutând o intrare în acea construcţie. Portia preferă să urce, trăgându-şi cea de-a doua piele, greoaie, pe deasupra corpurilor vii de furnici, simţindu-le membrele şi antenele cum tresar când traversează acel câmp şi cum îi cercetează burta împlătoşată. Până aici a fost bine: nu este imediat descoperită ca intrus. Îşi dă prea bine seama ce s-ar întâmpla dacă membrii coloniei ar afla ce este ea de fapt. Zidul în sine ar deveni o gură nesăţioasă şi tăioasă care ar diseca-o şi consuma-o imediat. Nu ar avea absolut nicio şansă.

La o oarecare distanţă, una dintre suratele ei are exact această soartă. O spărtură din armura ei a degajat un miros de păianjen şi, imediat, o pereche de mandibule îi apucă una dintre încheieturile unui picior, retezându-l. Mica izbucnire de lichid incită furnicile aflate în apropiere şi, în câteva momente, se produce o dezlănţuire la scară largă a insectelor agile şi furioase. În vreme ce părţile acoperite de armură ale păianjenului sunt ignorate, furnicile urmează dâra de sânge, pătrunzând prin tunelurile făcute în rană şi ajungând în măruntaiele intrusei care se zbate, făcând-o bucăţi, fără să atingă însă armura care se destramă, rămasă nevăzută şi de nevăzut.

Portia înaintează ferm, descoperind una dintre deschiderile prin care respiră fortăreaţa, şi îşi trece cu greu corpul masiv prin ea, prinzându-se de un covor de corpuri adormite pentru a avea aderenţă. Cu pedipalpii ţine aproape de ea pachetul care se dezintegrează, evitând astfel ca el să se agaţe de formele unghiulare care alcătuiesc orice suprafaţă solidă din jurul ei. Se afundă în

masa coloniei, urmând căile de ieşire şi pasarelele şi împingând deoparte lucrătoarele care trec prin dreptul ei, dar fără să atragă atenţia. Armura îşi slujeşte scopul.

Cu toate acestea, îşi dă seama că nu totul este perfect; rămâne invizibilă, însă face valuri. Când blochează o cale de ieşire, colonia bagă de seamă. Când trebuie să dea deoparte corpurile unor furnici pentru a înainta, îşi dă seama că, raportându-se la percepţia colectivă a furnicilor, ceva nu este chiar aşa cum ar trebui să fie. În timp ce intră cu forţa în părţile mai întunecate ale fortăreţei vii, sesizează agitaţia şi mobilitatea crescute treptat în jurul ei, o tulburare care nu poate fi decât un simptom al infiltrării ei. Tunelurile se închid în urma ei; colonia investighează ajutându-se de simţul tactil, dacă prin miros nu reuşeşte.

Simte în faţa ei o mişcare care nu vine din partea unei furnici, într-o clipă, ajunge pe întuneric faţă în faţă cu un gândac Paussidae, care îi investighează carapacea furată, iar apoi, înspăimântat, se retrage precipitat. Străduindu-se din răsputeri, ea îl urmează instinctiv, permiţându-i gândacului să îi arate drumurile din interiorul cuibului. Este deja supraîncălzită, nu mai are forţă în muşchi, iar inima ei abia dacă mai este capabilă să menţină fluidele oxigenate în mişcare prin interiorul gol al corpului. A constatat că nu se mai poate concentra clipă de clipă şi că ceea ce o face să se mişte ţine doar de instinctul antic.

Simte întreaga colonia desfăcându-se în jurul ei, trezindu-se.

Apoi totul se întâmplă. O antenă cercetătoare descoperă un spaţiu gol în care îi este expusă pieliţa şi, imediat, simte o apăsare grea la capătul unuia dintre picioare, iar furnica se agaţă ca o dementă, transmiţând alarma care face ca tunelul din jurul ei să se desfacă în furnici individuale, fiecare dintre ele căutând intrusul despre care ştiu că este acolo.

Portia se întreabă dacă a înaintat suficient de mult. La urma urmei, pentru ca planul Biancăi să dea roade, supravieţuirea ei nu este necesară, chiar dacă ea ar prefera să rămână în viaţă.

Încearcă să se ghemuiască, strângându-şi picioarele sub carapace, dar furnicile sunt călare pe ea, astfel că imediat îi vine greu să respire şi este prea înfierbântată ca să poată gândi. Furnicile o copleşesc cu căutările lor neobosite.

Pachetul pe care l-a păzit cu sfinţenie exact atunci se găseşte să se desfacă, ţesătura i se destramă prin măsuri atent coordonate, iar încărcătura lui chimică, presurizată, se dezlănţuie printr-o explozie de gaz înţepător şi urât mirositor.

Aproape sufocată de acea detonare, Portia îşi pierde cunoştinţa. Revenindu-şi treptat după o perioadă de timp incertă, se trezeşte pe spate, cu picioarele strânse sub carapace, rămase nemişcate pe sub mare parte din armură şi înconjurată de furnici, întreaga fortăreaţă s-a prăbuşit şi dizolvat într-o forfotă de insecte, dintre care o mână de păianjeni se dezgroapă chiar acum. Furnicile nu li se opun. Nu sunt moarte: îşi vântură antenele pline de speranţă, iar ici şi colo unele dintre ele fac mişcări nesigure, dar ceva a lovit în plin colonia: scopul său.

Portia încearcă să se retragă din marea de furnici acum liniştită, dar ele o înghesuie din toate părţile, alcătuind astfel un câmp uriaş arhitectural, plin de insecte ameţite. I se pare că, din clipă în clipă, ele ar putea să-şi aducă aminte care le este locul în lume.

Nu-i mai rămăsese nici jumătate din armura care a ajutat-o să se infiltreze în grupul inamic. Suratele ei se împleticeau şi se târau spre ea, unele chiar rănite, dar toate epuizate din cauza armurii grele pe care au fost silite să o poarte. Niciuna nu mai era în stare să lupte.

Apoi una dintre surori o atinge pentru a-i atrage atenţia. Era prea periculos să bată din picioare acolo, peste furnicile ameţite, ca să îi comunice ceva, de aceea semnalizează lung, folosindu-se de pedipalpi: *Vine Bianca. Vin şi ceilalţi.*

Este adevărat: Bianca şi asistenţii ei masculi au sosit, dar nu sunt singuri. Alături de ei, într-un marş liniştit, apar şi multe furnici, mai mici decât majoritatea castelor

invadatoare şi probabil crescute în coloniile domesticite cu care Marele Cuib păstrează legătura.

Împleticindu-se şi târându-se departe de marginea fortăreţei prăbuşite, Portia se îndepărtează de trupurile moi, care abia se mai mişcă, şi se prăbuşeşte în faţa Biancăi.

Ce se întâmplă? întreabă ea. *Ce am făcut?*

Practic, am acoperit zona cu o formă modificată de substanţă chimică produsă de Paussidae, care v-a protejat până acum, explică Bianca prin mişcări precise de picioare, în vreme ce pedipalpii ei continuă să transmită instrucţiuni către personalul său. *Tu şi suratele tale v-aţi infiltrat destul de adânc în colonie, iar raza de acţiune a gazului a fost suficient de mare, încât am prins toată coloana – aşa cum sperasem. Le-am acoperit cu un miros neutru.*

Acum masculii pregătesc furnicile îmblânzite pentru o altfel de misiune, expunându-le la o serie de mirosuri calibrate cu grijă. Portia se întreabă dacă aceste mici lucrătoare urmează să fie călăii uriaşei frăţii ostile.

Eu tot nu înţeleg, îi mărturiseşte Portia.

Imaginează-ţi că mai toate modurile în care furnicile cunosc lumea, toate modurile în care acţionează şi reacţionează şi, cel mai important, modul prin care acţiunile lor le îndeamnă pe alte furnici să acţioneze reprezintă o reţea – o reţea foarte complexă, explică Bianca cu un aer indiferent. *Noi am destrămat şi am distrus cu totul acea reţea. Le-am lăsat fără structură şi fără instrucţiuni.*

Portia priveşte uriaşa hoardă de furnici debusolate din jurul ei. *Înseamnă că sunt înfrânte? Ori vor reface acea reţea?*

Aproape sigur, dar nu le voi oferi şansa asta.

Mulţimea de furnici îmblânzite se strecoară printre invadatoarele mai mari şi le ating antenele, comunicând în felul lor. La început, Portia le urmăreşte cu un aer perplex, apoi cu un soi de respect, după care aproape cu un sentiment de teamă faţă de ceea ce a dezlănţuit Bianca.

Fiecărei furnici cu care vorbesc îmblânzitoarele i se impune imediat un scop. După ceva timp, pare că o ia razna, la fel ca furnicile de pretutindeni, dar sarcina ei este simplă: să vorbească cu celelalte, să le vindece după şocul suferit şi să şi le alăture noii sale cauze. Mesajul Biancăi se răspândeşte considerabil, ca o boală contagioasă. În colonia decăzută apare un val de activităţi noi, iar în urma lui rămâne o armată îmblânzită.

Le ţes o nouă structură, explică Bianca. *Acum vor fi conduse de furnicile noastre. Le-am resetat mintea, iar de acum înainte ne vor fi aliaţi. Avem o armată de soldaţi. Am creat o armă cu care putem învinge furnicile, indiferent cât de multe ar fi, pentru că le transformăm în aliaţii noştri.*

Eşti cu adevărat cea mai măreaţă dintre noi, îi spune Portia. Bianca acceptă complimentul cu modestie, apoi o ascultă în continuare pe războinică: *Aşadar, tu ai făcut solul să se cutremure? Din cauza asta lumina şi fumul au distras atenţia cercetaţilor duşmani?*

Fapta asta nu îmi aparţine, recunoaşte Bianca nesigură. *Încă aştept ştiri despre asta, dar poate că tu, după ce lepezi pielea aceea inutilă şi respingătoare, vei investiga. Cred că a căzut ceva din cer.*

3.9 Primul contact

Erau jos.

Secţiunea navetei în care se afla cabina fusese încă destul de aerodinamică, iar pilotul frânase, folosise goluri de aer şi paraşute ca să încetinească şi, cu toate acestea, părea că prima urmă lăsată de fiinţele umane pe acea lume nouă şi verde avea să fie un crater. Însă, într-un fel sau altul, naveta sfărâmată aproape de tot se zbătuse prin aer, clătinându-se din cauza turbulenţelor, şi totuşi nu se răsucise incontrolabil. Mai târziu, Holsten a aflat că, de fapt, era *posibil* ca naveta să se desprindă de cală. Pilotul se debarasase de aceste rămăşiţe înainte să pătrundă în atmosferă, lăsând bucata diformă să traseze o dâră de foc pe cerul lumii noi ca şi cum ar fi voit să dea de ştire că a

venit un nou Mesia.

Nici nu se punea vorba de o aterizare lină. Se prăbuşiseră destul de dur şi într-o poziţie nu tocmai comodă, astfel că unul dintre răzvrătiţi fusese smuls din centurile scaunului şi propulsat – în mod fatal – în consola de comunicaţii, în vreme ce Holsten simţise că ceva cedase în pieptul lui când legile fizicii au încercat să îl elibereze din centurile pe care Lain reuşise să le închidă. În momentul impactului, el îşi pierduse cunoştinţa. Lucru valabil pentru toţi.

Când s-a trezit, şi-a dat seama că se aflau la sol, dar nu distingeau nimic, pentru că în cabină era întuneric, cu excepţia unei cascade de lumini de avertizare care îi anunţau cât de gravă era situaţia, pentru că ecranele erau moarte sau sparte. Cineva scâncea, iar Holsten l-a invidiat, pentru că el unul se chinuia din răsputeri să respire.

— Mason? a răsunat în urechea lui – Lain îi vorbea prin sistemul de comunicaţie al măştii şi, după cum se părea, nu i se adresa pentru prima oară.

— H… h… s-a chinuit el să-i răspundă.

— La dracu’! s-a auzit Lain cum se foia lângă el, după care a mormăit în continuare: Hai, hai, trebuie să avem un generator de urgenţă! Îţi văd luminile nenorocite, târfă! Doar nu licăreşti să-mi spui că nu avem nici…

Iar apoi o lumină slabă, de culoarea chihlimbarului, a apărut dintr-o fâşie care încercuia cabina, aproape de tavan, scoţând la iveală scena unui dezastru uimitor de ordonat. În afară de nefericitul care murise, ceilalţi erau încă legaţi de scaune: Scoles, Nessel, pilotul şi încă un bărbat şi o femeie, plus Lain şi Holsten. Faptul că în urma aterizării supravieţuiseră nişte fiinţe umane fragile însemna că mai tot interiorul cabinei era încă intact, deşi, la prima vedere, părea că aproape nimic nu mai funcţiona. Până şi panoul de comunicaţii părea să fi fost distrus de fantoma malefică a Avranei Kern.

— Mulţumesc, oricine ai fi! a început Scoles, apoi a văzut că era vorba de Lain şi s-a strâmbat. Hai, vorbiţi! Cine e rănit? Tevik?

Tevik s-a dovedit a fi pilotul, a descoperit Holsten într-un sfârşit. Păţise ceva la o mână, tocmai ce spunea; probabil că şi-o fracturase. Dintre ceilalţi, nimeni nu scăpase fără vânătăi şi vase de sânge sparte – toţi aveau ochii înroşiţi până aproape de irisuri – dar numai Holsten părea să fie rănit grav, o coastă fisurată, după cum bănuia Lain.

Scoles s-a ridicat şi, şchiopătând, a adus medicamente şi a împărţit calmante, dându-le doze duble lui Tevik şi Holsten.

— Astea sunt pentru urgenţe, i-a prevenit el. Înseamnă că nu veţi simţi deloc durerea – chiar şi atunci când ar trebui. Puteţi ajunge să vă smulgeţi şi muşchii cu uşurinţă dacă luaţi o doză dublă.

— Nu simt nevoia de o doză dublă, a spus Holsten slăbit.

Lain i-a dezbrăcat costumul până la brâu şi i-a legat strâns un bandaj în jurul pieptului. Tevik a folosit un gel cu întărire rapidă pentru a-şi proteja mâna.

— Care e planul? a întrebat Lain în timp ce îl bandaja pe Holsten. Şapte oameni care să populeze un nou Pământ?

Când a ridicat ochii, l-a văzut pe Scoles cu pistolul îndreptat spre ea. Holsten şi-a dat seama că ea a vrut să spună ceva sarcastic, dar, cu chibzuinţă, s-a stăpânit.

— O putem popula şi cu cinci, a spus şeful răzvrătiţilor, sub privirile nesigure ale camarazilor săi. Şi dacă nu mă pot bizui pe voi, aşa va fi. Ne va fi greu să supravieţuim aici. Va trebui să ne sprijinim unul pe altul. Ori intri în echipă, ori rămâi doar o risipă de resurse, care pot fi oricând distribuite cuiva care chiar le merită.

Lain se uita când la el, când la pistol.

— Văd că nu am de ales – şi nu spun asta pentru că vrei să mă împuşti. Am ajuns aici. Ce altceva ar mai fi?

— În regulă, a dat din cap Scoles, ranchiunos. Tu eşti inginerul. Ajută-ne să salvăm de pe navetă tot ce ne poate fi de folos. Ceva care să ne asigure căldură sau lumină. Orice mai poţi găsi aici, în cabină.

Asta demonstra că, deşi tacit, recunoştea că toate echipamentele pe care *plănuise* să le folosească pentru a-şi construi brava lume nouă îi fuseseră răpite împreună cu

majoritatea susţinătorilor lui când naveta pătrunsese în atmosferă.

— Am date despre ce se află în exterior, a anunţat Tevik, după ce, cu mâna teafără, făcuse repede ceva la consola lui. Temperatura e cu şase grade mai ridicată decât cea din navă, iar atmosfera conţine cu cinci la sută mai mult oxigen decât standardul navei. Nimic otrăvitor.

— Pericole biologice? l-a întrebat Nessel.

— Cine ştie? Pot spune totuşi că nu avem decât un costum izolator, pentru că restul erau în magazie când a explodat. Şi cum purificatoarele nu funcţionează, cadranul meu spune că mai avem aer respirabil doar maxim două ore.

După aceea, toţi au rămas tăcuţi, gândindu-se la viruşi ucigători, bacterii mâncătoare de carne sau spori de ciuperci.

— Ecluza funcţionează manual, a spus Lain într-un târziu şi, deşi toţi se gândeau la sfârşitul lor iminent, ea se *gândise cu adevărat.* Trusa medicală poate efectua o analiză a conţinutului microbian din aer. Dacă este vorba de ceva nenatural, suntem terminaţi, pentru că nu va şti cum să interpreteze, dar asta e o lume terraformată, aşa că toate lighioanele de afară ar trebui să semene cu cele de pe Pământ, aşa sper. Trebuie să iasă cineva din navetă ca să verifice.

— Te oferi? a întrebat Scoles înţepător.

— Sigur că da.

— Nu tu! Bales, ia costumul!

A tras-o de mână pe cealaltă femeie răzvrătită, care, dând din cap nervoasă, i-a aruncat o privire veninoasă lui Lain.

— Poţi s-o faci pe analistul medical? a întrebat-o ea.

— Am fost asistenta unui clinician, aşa că ştiu mai bine decât tine, i-a răspuns sec Bales, iar Holsten şi-a amintit că ea fusese cea care îi imobilizase mâna lui Tevik.

Cu greutate, au îmbrăcat-o în costum – nu era unul rigid, asemenea celor pe care le purtaseră cei din detaşamentul de securitate, ci doar ceva dintr-o bucată, cu striaţii, care

atârna moale având în vedere că nu era nevoie de presurizare. Casca avea o serie de viziere care să o apere de tot ceea ce ar fi putut ridica probleme, începând de la praful abraziv până la strălucirea orbitoare şi fierbinte a razelor de soare, şi era dotată cu suficiente camere de luat vederi şi afişaje vizuale, pentru a-i permite celui care îl purta să umble peste tot şi legat la ochi, dacă era nevoie. Cu răbdare, Nessel a conectat scanerul medical la sistemele costumului, iar Lain a reuşit să folosească generatorul de urgenţă pentru a readuce la viaţă unul dintre ecranele din cabină, ca să poată recepţiona ceea ce filma camera montată pe costumul lui Bales. Nimeni nu a scos vreo vorbă despre proporţiile uriaşe ale pericolelor necunoscute care o puteau pândi pe femeie, pericole pentru care probabil acel costum nu era pregătit.

Scoles a deschis ecluza şi, după ce Bales a ieşit, a închis-o la loc. Cum uşile nu puteau fi acţionate mecanic, de acolo înainte ea va trebui să se descurce singură.

Au urmărit prin lentilele ei cum a deschis uşa exterioară, după care întunericul din ecluză a fost înlocuit de o strălucire anostă, de culoarea chihlimbarului, iar imaginea transmisă de cameră a fugit nebuneşte când Bales a coborât din bocaport. După ce imaginea s-a stabilizat, scena dezvăluită părea ruptă din iad: o privelişte înnegrită, fumegândă, o parte încă incendiată, în care lămpile de urgenţă luminau aerul înecăcios dintr-o negură gălbuie şi bolnăvicioasă.

— E pustiu, a remarcat cineva, după care Bales nu a mai privit spre brazda carbonizată pe care o făcuse cabina când atinsese solul şi şi-a îndreptat privirea, şi lentilele, bineînţeles, spre pădure.

Verde, a fost primul gând deznădăjduit al lui Holsten. De fapt, în mare parte era un întuneric umbrit, dar şi-a adus aminte cum arăta planeta de pe orbită, şi aşa era: aceasta era imensa bucată verde care îmbrăca cea mai întinsă parte a regiunilor temperate şi tropicale. Şi-a verificat amintirile despre Pământ – îndepărtatul şi otrăvitul Pământ. Pe vremea lui, nu mai rămăsese nimic

asemănător, nici vorbă de aglomerarea de copaci, care se înălţau spre spaţiul boltit, cu mulţi piloni, şi acum vedea toate astea printr-o gaură în fuzelajul navei. Aceasta era *viaţa,* şi Holsten şi-a dat seama abia acum că nu văzuse niciodată viaţa de pe Pământ, aşa cum fusese ea concepută. Căminul pe care şi-l amintea era doar o frântură înnegrită, pe moarte, însă *asta…* Încet, aproape imperceptibil, Holsten a simţit cum ceva se frânge în el.

— Arată mai bine decât interiorul navei *Gil,* a sugerat Nessel într-o doară.

— Dar prezintă siguranţă? a insistat Lain.

— Mai multă siguranţă decât să ne sufocăm aici, vrei să spui? a intervenit Tevik ironic. În orice caz, scanerul medical funcţionează. Acum ia mostre, aşa îmi apare pe consolă.

— …mă auziţi…? a răzbit o voce slabă din consolă, iar el a tresărit.

— Consola de comunicaţii este dusă, a spus sec Lain. Însă există aici o mulţime de prostii care pot fi modificate în aparate de recepţie. Nu cred că îi putem răspunde. Deocamdată.

— …ştiu dacă recepţionaţi ce spun… iar vocea lui Bales se auzea cu întrerupere. Nu-mi vine să cred că suntem…

— Cât mai rezistă scanerul? a întrebat Scoles.

— Funcţionează, a răspuns Tevik sec. Deja a crescut nivelul microbian. Unii microbi au fost recunoscuţi, alţii, nu. În orice caz, nimic îngrijorător.

— Strânge-ţi aparatura şi pregăteşte-te să te întorci imediat ce noi punem totul în ordine.

— …nu văd nicio urmă de hazard biologic… a continuat Bales.

— Lasă *asta,* întoarce-te! tocmai îi răspundea Tevik, fără să-şi trădeze nemulţumirea. Acolo sunt o mulţime de porcării. Încă nu am văzut luminiţe galbene, dar…

Bales a scos un ţipăt.

L-au auzit toţi: metalic şi îndepărtat, ca şi cum ar fi fost o persoană minusculă blocată undeva în cabină. Imaginea captată de cameră s-a mişcat nebuneşte, după care Bales

părea că se luptă cu propriul costum.

— Să fiu a naibii, ia te uită! a ţipat Lain.

Holsten a apucat să vadă doar o imagine neclară a ceva plin de spini, cu multe picioare, prins de gheata lui Bales. Urletul a continuat, după care s-au auzit cuvinte clare:

— Daţi-mi voie să intru! Vă rog!

— Deschideţi ecluza! a strigat Scoles.

— Nu! Aşteaptă! a intervenit Tevik. Nu putem lăsa aerul să intre. Nimic nu mai funcţionează. Aerul de afară este al planetei. Dacă în el există rahat, îl primim şi noi în momentul în care deschidem uşa interioară!

— Deschide-o naibii odată!

Nessel a tras mânerul, după care a deschis uşa cu greu. Holsten a avut un scurt moment de nebunie, ţinându-şi respiraţia în faţa bolii pe care o anticipa, după care a recunoscut că asta era o prostie.

Ei bine, acum ne-am îmbolnăvit toţi.

— Luaţi-vă armele! Şi echipamentul! Acum că am ajuns aici, fie supravieţuim afară, fie murim înăuntru! a strigat Scoles. Toată lumea afară, repede!

Nessel trăgea deja uşa care dădea spre exterior, distrugând astfel mica lor iluzie de siguranţă. Dincolo de uşă se afla lumea adevărată.

Imediat ce au ieşit, au auzit urletele lui Bales. Femeia zăcea pe pământ, lovind cu ambele mâini în costum, dând din picioare şi zbătându-se ca şi cum ar fi fost asaltată de un atacator invizibil. În afară de Holsten şi Tevik, toţi ceilalţi s-au repezit să o ajute, încercând să o facă să-şi recapete stăpânirea de sine. Acum o strigau pe nume, dar ea ignora orice, lovindu-i, după care a încercat să îşi scoată casca, de parcă s-ar fi sufocat. Din laba unui picior nu mai rămăsese decât un ciot roşiatic – care părea pe jumătate retezat –, iar cracul pantalonului era tăiat cu o precizie bizară.

Nessel a desfăcut sistemul de prindere şi i-a scos casca lui Bales, însă urletul se transformase deja într-un sunet horcăit şi groaznic, iar sângele a început să curgă imediat ce supapa a fost desfăcută.

Capul lui Bales a rămas moale într-o parte: avea ochii dilataţi, gura deschisă larg, de unde sângele curgea şiroaie. La gâtul ei se mişca ceva. Holsten a zărit creatura în momentul în care toţi ceilalţi s-au retras îngroziţi: văzuseră un cap care se înălţa din gâtlejul distrus al femeii şi care flutura două lame pe sub o pereche de antene îndoite care, agitându-se şi dansând, aruncau picături din Bales în stânga şi în dreapta.

Apoi Scoles a scos un răcnet şi a început să dea din picioare nebuneşte, azvârlind ceva de pe el, iar Holsten a văzut că peste tot în jurul lor se târau furnici, zeci de furnici, fiecare de dimensiunea unei palme. Probabil că maimuţele erau doar o amintire a Vechiului Imperiu, dar păianjenii şi furnicile însoţiseră umanitatea până la capătul Pământului, iar acum asemenea insecte o aşteptau şi aici, pe această lume îndepărtată. Insectele dispăruseră în lumina slabă şi variabilă a incendiului, dar el încă le putea vedea peste tot. Mai multe au tăiat materialul ca iasă din costumul lui Bales, fiecare cap ieşit fiind însoţit de un firicel de sânge din rănile pe care i le făcuseră femeii.

Scoles a început să tragă cu pistolul.

Era calm, ridicol de calm, când îndrepta ţeava pistolului pentru a-şi alege cu grijă fiecare ţintă, însă nimerea doar una din două, pentru că nu reuşea să urmărească mişcările rapide şi haotice ale insectelor. Era o speranţă deşartă. Peste tot unde se uita Holsten erau furnici, nu neapărat un adevărat covor, dar cu zecile, şi toate se îndreptau spre musafirii nepoftiţi.

— Treceţi înăuntru! a strigat Tevik. Înăuntru, toţi!

Apoi a căzut strigând, rostogolindu-se şi trăgând de coapsa de care se agăţase o insectă care îşi înfipsese în el fălcile tăioase şi care rămăsese cu coada arcuită pentru a înţepa şi tot înţepa. Nessel şi Lain au trecut pe lângă Holsten, iar în graba lor de a intra în navetă au fost cât pe ce să îl dărâme afară din tambuchi. Scoles venea imediat în urma lor, împingându-l pe Tevik înainte şi chinuindu-se disperat să bage un încărcător plin în pistol. Ultimul răzvrătit se străduia să o târască pe Bales după ei.

— Las-o acolo! a strigat Scoles la el, dar bărbatul nu părea să-l fi auzit.

Furnicile mişunau deja pe el, şi totuşi, la fel de orbeşte şi îndărătnic precum insectele, omul a continuat să tragă după el greutatea zdrenţuită care devenise Bales.

Lain smulsese furnica de pe Tevik, însă capul insectei rămăsese înfipt în carne, menţinându-şi strânsoarea, iar piciorul omului se umfla vizibil în locul în care înţepătura trecuse prin costumul de bord. Răcnea, iar acum urla şi bărbatul rămas afară; Scoles încerca să închidă ecluza, dar furnicile pătrunseseră deja înăuntru, gonind prin spaţiul strâmt al cabinei şi căutând noi victime.

Holsten s-a aplecat lângă Tevik şi s-a străduit să-i scoată capul furnicii din picior, fiind totodată convins că în curând coastele lui se vor plânge zgomotos din cauză că stătea într-o poziţie incomodă. În cele din urmă, s-a văzut silit să extragă capul insectei cu un cleşte, în timp ce Tevik se ghemuia pe podea de durere, fiindcă analgezicele nu reuşeau să îşi facă efectul.

Ridicând capul furnicii, Holsten s-a uitat atent la el. Mandibulele însângerate păreau ciudat de grele, de parcă ar fi fost din metal.

Scoles închisese deja ecluza, iar el, Nessel şi Lain călcaseră în picioare orice insectă pe care au văzut-o, în timp ce cabina s-a umplut treptat de duhoarea înţepătoare a cadavrelor de furnici. Holsten a ridicat privirea în momentul în care ceilalţi au zărit altă furnică pe console.

— Nu distrugeţi componentele electronice! i-a avertizat Lain. S-ar putea să avem nevoie de… ce-a fost asta, o flacără?

S-a văzut o mică străfulgerare pornind din abdomenul furnicii, care era îndreptată în mod agresiv spre ei.

A ţintit, a fost gândul care i-a trecut prin minte lui Holsten.

Apoi acel capăt al cabinei a luat foc.

Membrii echipajului s-au retras din calea flăcărilor care răspândiseră substanţe chimice arzătoare în acel spaţiu închis. Nessel s-a dat un pas în spate şi, căzând peste

Holsten şi Tevik, s-a lovit la mână. Brusc, între ei şi ecluză a apărut o linie de foc, care se ridica absurd de sus şi care părea să ardă tot mai aprig şi mai rapid decât era cazul. Şi furnica încă scuipa foc, iar plasticul consolei se topea, umplând aerul cu un fum înecăcios.

Tuşind, Lain s-a repezit în spatele cabinei şi a lovit cu palma unul dintre panouri, căutând o ieşire de urgenţă. Holsten şi-a dat seama că ea încerca să deschidă storurile care dădeau spre magazie – ori, mai curând, locul în care se aflase. Un moment mai târziu, peretele din spatele cabinei s-a deschis spre spaţiul gol, iar Lain a fost cât pe ce să cadă pe acolo.

Scoles şi Nessel au ieşit ţinându-l între ei pe Tevik, iar Lain l-a luat de subsuoară pe Holsten şi l-a ajutat să îi urmeze pe ceilalţi.

— Furnicile… a reuşit el să articuleze.

Scoles privea deja în jur dar, într-un fel sau altul, grupul mare de insecte pe care îl văzuseră mai devreme părea să se fi dezintegrat în doar cele câteva secunde cât ele se aflaseră înăuntru. În loc să se adune laolaltă cu un scop, ca o hoardă, acum erau doar mici grupuri peste tot – atacându-se unele pe altele ori doar umblând orbeşte, fără rost. Păreau să-şi fi pierdut orice interes faţă de navetă. Multe se întorceau în pădure.

— Le-am otrăvit cumva? a întrebat Scoles, călcând pe o furnică din apropiere pentru a fi sigur că a murit.

— Habar n-am. Poate le-am ucis noi cu microbii noştri, şi-a dat Lain cu părerea, stând prăbuşită lângă Holsten. Şi acum ce facem, şefule? Mai tot ce aveam arde.

Scoles s-a uitat în jur mirat şi nervos, având privirea unui om care pierduse controlul asupra ultimelor fărâme ale propriului destin.

— Păi… a dat el să spună, însă fără ca acel cuvânt să fie urmat de vreun plan.

— Ascultaţi! a început Nessel, aproape şoptind.

Dinspre lizieră se apropia ceva, ceva care nu era o furnică: era mai mare şi cu mai multe picioare. Îi urmărea; nu aveau cum să-şi explice altfel. Avea orbite mari şi

întunecate, precum cele ale unui craniu. S-a apropiat cu mişcări bruşte, o deplasare rapidă, după care a rămas nemişcată şi i-a privit din nou.

Era un păianjen, unul monstruos, care arăta ca o mână strânsă, plină de ţepi. Holsten a rămas cu privirea aţintită la corpul lui păros şi diform, la picioarele răsfirate şi la chelicerele îndoite sub el. Când şi-a îndreptat privirea spre cei doi ochi imenşi, care-i acopereau o mare parte din faţă, a avut un şoc insuportabil, ca şi cum între ei ar fi fost o legătură, iar el ar fi călcat pe un teritoriu pe care îl împărţise dintotdeauna cu altă fiinţă umană.

Tremurându-i mâna, Scoles a îndreptat pistolul spre păianjen.

— Seamănă perfect cu cel înregistrat de dronă, a spus Lain încet. Să mă ia dracu', e lung cât *braţul* meu!

— De ce ne urmăreşte? a întrebat Nessel.

Scoles a înjurat, apoi arma a scos un bubuit. Holsten a văzut monstrul răsucindu-se brusc într-o fluturare, contorsionându-şi picioarele. Expresia de pe faţa şefului răzvrătiţilor s-a transformat treptat într-una de disperare – aceea a unui om care, din câte se părea, va întoarce arma împotriva lui însuşi.

— Ce se aude? a întrebat Nessel.

Holsten socotise că sunetul era doar ecoul împuşcăturii, dar în acel moment şi-a dat seama că era ceva mai mult, ca un fel de tunet. S-a uitat în sus.

Nu-i venea să creadă ce vedea. Era o formă pe cer. Pe măsură ce o urmărea, ea devenea din ce în ce mai mare, coborând încet spre ei. Imediat apoi, din ea a ţâşnit o rază orbitoare, scăldând locul în care s-au prăbuşit într-o strălucire palidă.

— Naveta lui Karst! a rostit Lain pe nerăsuflate. Nu credeam că mă voi bucura să îl revăd.

Holsten şi-a întors privirea spre Scoles. Acesta privea în sus, spre vehiculul care cobora, şi cine ar fi putut bănui ce gânduri amare şi disperate îi treceau prin minte?

Naveta care se apropia a ajuns la aproximativ trei metri deasupra solului, s-a legănat puţin, iar apoi a ales un loc

de aterizare ceva mai departe de cicatricea pe care o crease cabina prăbuşită. Pe măsură ce se apropia de sol, bocaportul din lateral se deschidea, iar Holsten a văzut trei siluete purtând costume de securitate, dintre care doi cu puştile deja îndreptate spre ei.

— Aruncă arma! a răsunat vocea lui Karst, amplificată de difuzoare. Predă-te şi aruncă arma! Pregătiţi-vă pentru evacuare!

Lui Scoles îi tremura mâna, iar în colţurile ochilor îi apăruseră lacrimi, dar Nessel a pus o mână peste braţul lui.

— S-a terminat, i-a spus ea. Nu mai avem ce căuta aici. Nu ne-a mai rămas nimic. Îmi pare rău, Scoles.

Şeful răzvrătiţilor a aruncat o ultimă privire spre pădurea cu copaci înalţi, care nu mai părea la fel de minunată şi verde şi nici nu mai semăna cu una de pe Pământ.

Dezgustat, a dat drumul pistolului, arătând ca un om ale cărui visuri tocmai fuseseră sfărâmate.

— În regulă, Lain şi Mason, voi veniţi primii. Vreau să verific dacă sunteţi înarmaţi.

Lain nu a şovăit, iar Holsten a urmat-o cu paşi târşâiţi, simţind doar o durere surdă, foarte slabă, care nu-l lăsa să respire şi să meargă normal, dar ciudat de deconectată de corpul lui.

— Urcaţi! le-a ordonat Karst.

Ajunsă în pragul bocaportului, Lain s-a oprit o clipă.

— Mulţumesc, a spus ea, fără nicio urmă de ironie.

— Credeai că te voi lăsa aici? a întrebat-o Karst, rămas cu viziera îndreptată spre ceilalţi.

— Credeam că Guyen asta voia.

— Asta a vrut el să creadă răzvrătiţii.

Lain nu a părut convinsă, dar l-a ajutat pe Holsten să urce după ea.

— Hai, ia-ţi prizonierii şi să plecăm de aici!

— Fără prizonieri, a declarat Karst hotărât.

— Poftim? a întrebat Holsten, dar deja oamenii lui Karst începuseră să tragă.

Amândoi îl luaseră pe Scoles drept ţintă principală, iar liderul răzvrătiţilor s-a prăbuşit instantaneu, fără să scoată niciun sunet. Apoi şi-au întors armele împotriva celorlalţi doi – iar Holsten, strigând, s-a repezit spre ei, cerându-le să se oprească.

— Ce faceţi?

— Aşa este ordinul, a spus Karst, după care l-a împins înapoi.

Holsten a văzut ca din zbor cum Tevik şi Nessel încercau să se retragă în spatele cabinei navetei, pentru a nu fi în bătaia puştilor. Pilotul a căzut, s-a chinuit să se ridice din nou în picioare, ţinându-se de genunchiul rănit, apoi a tresărit când unul dintre oamenii lui Karst l-a nimerit în plin.

Nessel a rupt-o la fugă spre lizieră şi a dispărut în întunericul mai dens de acolo. Holsten s-a uitat atent după ea, simţindu-se din ce în ce mai îngrozit.

Aş prefera să fiu împuşcat? Bineînţeles că da. Însă nimeni nu-i ceruse să aleagă.

— Trebuie să o recuperăm, în viaţă, a insistat el. E… e valoroasă. E savantă, are…

— Fără prizonieri! Nu avem nevoie de şefi pentru o nouă revoltă la bord, i-a spus Karst ridicând din umeri. Iar femeia aceea de sus nu se sinchiseşte atâta vreme cât nimeni nu se amestecă în treburile planetei ei.

Holsten a clipit.

— De Kern e vorba?

— Ne aflăm aici ca să facem curăţenie în numele ei, a confirmat Karst. Acum ne ascultă. Are degetul apăsat pe comutatorul sistemelor noastre. Aşa că ori scăpăm, ori pierim.

— Ai negociat cu Kern ca să vii aici şi să ne recuperezi? a întrebat şi Lain.

Karst a ridicat din nou din umeri.

— A vrut ca voi să nu rămâneţi aici. Iar noi aveam nevoie de voi. Am încheiat un târg. Dar acum trebuie să plecăm.

— Dar nu se poate…

Aflat în pragul bocaportului, Holsten a privit atent spre

pădurea adâncă. *Să o cheme pe Nessel înapoi doar pentru a fi executată?* S-a abţinut, dându-şi seama doar că, în adâncul sufletului, era fericit că scăpase cu viaţă.

— Aşa, Kern, a strigat Karst, acum ce fac? Nu prea am chef să mă duc *acolo* să o recuperez şi presupun că nu-ţi doreşti să ne amestecăm atât de mult în treburile tale.

Vocea ostilă şi sacadată a Avranei Kern a răsunat dinspre panoul de comunicaţii.

— Ineficienţa ta este remarcabilă.

— Cum zici tu, i-a strigat Karst răguşit. Revenim pe orbită, de acord? E bine aşa?

— În aceste momente mi se pare cea mai puţin nedorită opţiune, a spus Kern, încă dezgustată. Plecaţi imediat, iar eu voi distruge nava prăbuşită.

— Naveta? Poate *face* asta? a şuierat Lain. Vrei să spui că ar fi putut să…?

— Nu, cumva are o singură opţiune să tragă. Ţine drona noastră sub control, a explicat Karst. O va ţine în locul unde ne-am prăbuşit şi apoi va face un soi de detonare controlată a reactorului ei – va arde epava fără să afecteze întreaga zonă. Nu vrea ca preţioasele ei maimuţe să se joace cu jucării pentru adulţi.

— Mda, cum zici, dar nu am văzut nicio maimuţă, ce dracu'! a mormăit Lain. În fine, hai să plecăm de aici!

3.10 Giganţi în ţărână

Portia examinează creatura care doarme.

Nu a reuşit să vadă niciunul dintre evenimentele inexplicabile şi memorabile care au lăsat o cicatrice uriaşă, arzătoare pe faţa lumii ei – incendiile care încă persistă, în ciuda eforturilor eroice ale furnicilor de a le stinge. De la cei din neamul ei a auzit doar o versiune trunchiată a evenimentelor, ciuntită de incapacitatea povestitorilor de a înţelege prilejul la care au fost martori.

Însă totul va fi memorat şi repovestit de generaţiile ce vor urma. Această înţelegere, acest contact cu ceea ce nu poate fi cunoscut, va fi unul dintre cele mai analizate şi

reinterpretate evenimente ale poveştilor spuse de specia ei.

Din cer a căzut ceva. Nu a fost Mesagera, care continuă să se rotească pe acelaşi drum pe cer, dar în mintea Portiei şi a neamului ei ea pare legată de acel punct care orbitează lumea ei. Este o promisiune că cerul găzduieşte mai mult decât o stea mişcătoare şi că până şi stelele cad. Unele dintre suratele ei au emis ipoteza că a fost un vestitor sau un crainic, un mesaj din partea Mesagerei, şi că dacă înţelesul său poate fi interpretat, înseamnă că Mesagera le va da şi alte lecţii. De-a lungul generaţiilor, această părere – aceea că s-a făcut un test care merge mai departe decât simpla şi pura manipulare a numerelor – se va răspândi, în vreme ce, simultan, va fi considerată un fel de erezie.

Evenimentele în sine par totuşi de necontestat. A căzut ceva, iar acum se află acolo o cochilie înnegrită din metale şi materiale necunoscute, care sfidează orice încercare de a le analiza. Şi altceva a coborât pe sol, iar apoi a revenit în cer. Şi, lucru esenţial, erau fiinţe. Giganţi care au venit din cer.

Când i-au văzut semenele Portiei, aceştia luptau cu cercetaşii din colonia de furnici. Apoi, după uciderea sau alungarea cercetaşilor, giganţii au ucis-o pe una dintre suratele Portiei – o asistentă a Biancăi. La plecare, giganţii au lăsat în urmă cadavrele câtorva dintr-ai lor, unii ucişi de furnici, iar alţii morţi din cauza unor răni misterioase. Echipa Biancăi s-a grăbit să îndepărteze acele rămăşiţe de pe scena evenimentelor, încheind la vreme având în vedere explozia care s-a produs imediat apoi. Aceasta a pus capăt unor cercetări folositoare şi a ucis şi câţiva masculi de-ai Biancăi.

În acele momente, nimeni nu şi-a dat seama că una dintre creaturile stelare rămăsese în viaţă şi pătrunsese în pădure.

Acum, Portia examinează acea creatură care pare să doarmă. Silueta unei fiinţe umane nu stârneşte nicio amintire ancestrală în mintea Portiei. Chiar dacă

predecesoarele ei îndepărtate ar fi avut vreo amintire care să poată fi transmisă, vederea lor minusculă, cât o privire pe gaura cheii, nu ar fi fost capabilă să aprecieze dimensiunile unui lucru atât de mare. Şi Portia întâmpină dificultăţi: dimensiunea şi masivitatea acestui monstru necunoscut o face să rămână pe gânduri.

Când le-a întâlnit, creatura le-a ucis pe două dintre suratele ei. Acestea încercaseră să se apropie de ea, dar le atacase imediat. Muşcăturile au avut un efect minor sau chiar nul – fiind folosit împotriva păianjenilor, veninul Portiei are un efect limitat asupra vertebratelor.

Dacă ar fi o fiară supradimensionată şi monstruoasă, capturarea şi uciderea ei ar fi relativ simplă, se gândeşte Portia. În cel mai rău caz, ar putea asmuţi furnicile împotriva ei, întrucât ele pot face faţă acestei sarcini. Însă semnificaţia mistică a acestei creaturi vizează şi alt aspect. A venit din cer: prin urmare, din partea Mesagerei. Nu este o ameninţare care trebuie înfruntată, ci un mister care trebuie descifrat.

Portia simte vibraţia destinului sub picioare. Are sentimentul că în această clipă lucrurile care ţin de trecut şi cele care urmează să se întâmple sunt în echilibru, pârghia fiind chiar ea. Acest moment are o semnificaţie divină extrem de puternică. Aici, în forma sa monstruoasă şi vie, se găseşte o parte din mesajul Mesagerei.

Îi vor întinde o capcană. O vor captura şi, folosindu-se de toate şiretlicurile şi viclenia de care sunt capabile, o vor duce în Marele Cuib. Apoi vor găsi o modalitate de a-i descoperi secretul.

Portia aruncă o privire în sus – coronamentul pădurii ascunde stelele, dar ea este absolut conştientă de existenţa lor: atât de constelaţiile fixe care se rotesc încet pe arcul anului, cât şi de scânteia fugară a Mesagerei în întuneric. Crede că acestea sunt un dar din naştere al neamului ei, însă doar dacă membrii lui pot înţelege ce le este comunicat.

Neamul ei a câştigat o mare victorie împotriva furnicilor, transformând duşmanii în aliaţi, întorcând astfel mersul

războiului. De acum înainte, vor supune colonie după colonie. Cu siguranţă că, în semn de recunoaştere a acestei reuşite, drept recompensă pentru inteligenţă, rezistenţă şi succes, Mesagera le-a trimis acest dar.

Simţindu-şi corpul vibrând la gândul destinului ei evident, Portia plănuieşte acum capturarea colosalului său premiu.

3.11 Această insulă gulag

Din camera de comunicaţii, Holsten a urmărit ultima navetă plecând de pe baza lunară, transportând pasageri care nu ştiu nimic.

Planul lui Guyen a fost simplu. O echipă activă de cincizeci de oameni fusese trezită şi instruită privind ceea ce se aşteaptă – sau poate cere – de la ea. Baza era pregătită, totul fiind construit de maşini automate în timpul îndelungatului somn al navei *Gilgamesh,* iar apoi testată, pentru a nu prezenta niciun pericol pentru ocupanţi. Misiunea echipei va fi de a menţine totul funcţional şi operaţional, astfel încât baza să fie transformată într-un nou cămin pentru rasa umană.

Alţi două sute de oameni vor rămâne în hibernoterapie – pregătiţi pentru a fi treziţi când va fi nevoie de ei – pentru a înlocui pierderile sau pentru mărirea numărului de locuitori când baza va fi gata pentru ei. Vor avea copii. Aceştia vor moşteni ceea ce ei au construit.

La un moment dat, în viitor, după câteva generaţii, s-a anticipat că nava se va întoarce din lunga sa călătorie până la următorul proiect de terraformare şi, cu puţin noroc, va aduce o încărcătură de tehnologie furată de la Vechiul Imperiu care, aşa cum a afirmat Guyen, va face mult mai uşoară viaţa tuturor.

Ori îi va permite să declanşeze un atac asupra satelitului lui Kern şi va cuceri planeta ei, a continuat Holsten şi, cu toate că nimeni nu a dat glas acestei idei, cu siguranţă că nu a fost singurul care a gândit astfel.

În cazul în care *Gilgamesh* nu se va întoarce – dacă, să

spunem, următorul sistem ar avea un protector mai agresiv decât Kern sau nava-arcă ar avea păţi ceva – atunci colonia lunară va trebui să…

„Să se descurce” fuseseră cuvintele lui Guyen. Nimeni nu voia să îşi imagineze ce ar fi urmat. Nimeni nu voia să se gândească la numărul limitat de şanse posibile pentru un fir de praf uman în faţa vastităţii universului.

Desigur, noul conducător al coloniştilor nu a fost un alt Scoles. Femeia îndrăzneaţă a ascultat ordinele, acceptându-le îngrozită. Privindu-i chipul, Holsten şi-a dat seama ce disperare înspăimântătoare şi mohorâtă i se ascundea în ochi. La urma urmei, ce i se încredinţa? În cel mai rău caz, o condamnare la moarte, iar în cazul cel mai fericit, o condamnare la viaţă. O sentinţă penală nemeritată, pe care copiii ei o vor moşteni încă de când se vor afla în pântecele ei.

A tresărit când cineva l-a bătut pe umăr: Lain. Ei doi – alături de Karst şi echipa lui – ieşiseră recent din carantină. Singurul lucru bun care rezultase din excursia nefericită a lui Scoles pe planetă era că acolo nu păreau să existe bacterii sau viruşi care să reprezinte un pericol imediat pentru sănătatea oamenilor. La o adică, de ce să fi fost? Aşa cum a punctat Lain, acolo nu se afla nimic de natură umană care să incubeze aşa ceva.

— Ora de culcare, l-a anunţat inginera. S-a dus şi ultima navetă, aşa că suntem pregătiţi de plecare. Cred că vrei să intri în hibernoterapie înainte de a se opri rotaţia. Până când creşte acceleraţia, atracţia gravitaţională va fi peste tot.

— Dar tu?

— Eu sunt inginerul-şef. Va trebui să lucrez în timpul ăsta, moşule.

— O să mă ajungi din urmă.

— Taci!

În vreme ce ea l-a ajutat să se ridice de pe scaun, aproape că şi-a auzit coastele plângând de durere. I se spusese că, în timpul somnului, cuva de hibernoterapie va avea grijă să îl vindece. Spera din tot sufletul să fie

adevărat.

— Fruntea sus! l-a încurajat Lain. Când te vei trezi, vei descoperi o adevărată comoară de prostii antice. Te vei simţi ca un copilaş care a primit jucării noi.

— Nu şi dacă Guyen are ceva de obiectat în privinţa asta, a mormăit Holsten.

A aruncat o privire la ecranele pe care apărea sfera rece, deschisă la culoare a lunii-închisoare – *colonia* lunară, s-a corectat el. Gândul lui, destul de josnic, a fost: *Mai bine alţii decât eu.*

Sprijinindu-se puţin de Lain, a păşit cu grijă pe coridor, îndreptându-se spre camera de dormit a Echipajului Principal.

3.12 O voce în sălbăticie

Gigantul doborât murise, desigur, dar nu prea curând. Până să moară – Portiei şi suratelor ei le-a fost greu să conceapă o asemenea creatură drept altceva decât o femelă – a trăit în captivitate, mâncând doar o cantitate limitată de alimente pe care a fost dispusă să le consume, privind spre exterior prin pereţii de culoarea negurii care o ţineau prizonieră, uitându-se spre partea de sus a ţarcului ei, unde se strângeau savantele pentru a o studia.

Giganţii morţi au fost disecaţi şi s-a constatat că, în esenţă, erau identici cu şoarecii în privinţa aproape tuturor structurilor interne, cu excepţia proporţiei membrelor şi a anumitor organe. Studiul comparativ a confirmat ipotezele lor, cum că gigantul viu era probabil femelă, cel puţin în comparaţie cu verii ei mai mici cu exoschelet.

Dezbaterea privind scopul şi înţelesul său – privind lecţia pe care trebuia să le-o dea sosirea unei asemenea minuni – a durat generaţii, pe întreaga durată a îndelungii vieţi a creaturii, dar şi după aceea. Comportamentul ei era straniu şi complex, dar părea mută, pentru că nu producea nicio vibraţie care să poată fi considerată o încercare de a comunica. Unele surate au observat că atunci când deschidea şi închidea gura, o reţea inteligent concepută

putea surprinde un murmur curios, ca acela care era simţit când obiectele erau lovite unul de altul. Era o vibraţie care se transmitea prin aer, nu prin fire sau pământ. O vreme, acest lucru a fost considerat drept mijloc de comunicare, ceea ce a dus la nişte dezbateri inteligente, dar, în cele din urmă, absurditatea unei asemenea idei a avut câştig de cauză. La urma urmei, folosirea aceluiaşi orificiu pentru a mânca *şi* a comunica era clar prea ineficient. Păianjenii nu sunt întru totul surzi, dar auzul lor este profund implantat în simţul pipăitului şi al vibraţiilor. Cuvintele gigantului, toate frecvenţele vorbirii umane nu reprezintă nici măcar şoapte pentru ei.

În orice caz, vibraţiile s-au redus treptat în timpul captivităţii creaturii, iar în cele din urmă ea a încetat să le mai emită. Unele surate au sugerat că era mulţumită să trăiască în captivitate.

La două generaţii după ce fusese prinsă, când evenimentele legate de sosirea ei căpătaseră cumva un caracter religios, de venerare, o îngrijitoare a observat că giganta îşi mişca extremităţile, sub-picioarele agile pe care le folosea pentru a manipula obiecte, într-un mod care imita semnalizarea prin pedipalpi, ca şi cum ar fi încercat să reproducă vorbirea vizuală de bază a păianjenilor. Acest lucru a dus la reînnoirea interesului, la numeroase vizite ale unor surate din alte cuiburi şi la schimburi de înţelegeri pentru iluminarea generaţiilor viitoare. Numeroase experimente au sugerat că giganta nu copia pur şi simplu ceea ce vedea, ci putea asocia înţelesul cu anumite simboluri, permiţându-i să ceară hrană şi apă. Încercările de a comunica la un nivel mai complicat erau zădărnicite de incapacitatea ei de a aproxima sau înţelege mai mult de câteva simboluri simple.

Slujindu-se de cunoştinţele acumulate de specia lor în mulţi ani de studiu, savantele au tras concluzia că giganta era o creatură simplă, menită să efectueze munci potrivite pentru cineva atât de imens şi de puternic, dar nefiind cu mult mai inteligentă decât un gândac Paussidae sau un păianjen scuipător, ba poate chiar inferioară lor.

La scurt timp după aceea, giganta a murit, probabil din cauza unei boli. Cadavrul ei a fost disecat şi studiat, apoi comparat cu înţelegerile codificate genetic, obţinute în urma examinării giganţilor morţi cu generaţii în urmă.

Speculaţiile privind scopul ei originar şi legătura cu Mesagera au continuat, iar teoria susţinută aproape unanim a fost că Mesagera era slujită în cer de o specie de astfel de giganţi, care îndeplineau tot ce era necesar pentru ea. Prin urmare, trimiterea emisarilor lipsiţi de inteligenţă se făcuse cumva în semn de aprobare. Moştenirea Înţelegerilor a condus la realizarea unei curbe privind capacitatea păianjenilor de a-şi transforma istoria în mituri, dar deja corelaţia dintre victoria lor asupra furnicilor şi sosirea giganţilor devenise evidentă şi ferm acceptată.

Cu toate acestea, când a murit giganta, lumea teologică Portiei era deja zdruncinată de o altă revelaţie.

Exista o a doua Mesageră.

Dar vremea războiului cu furnicile trecuse de mult. Strategia cu gândacii Paussidae fusese aplicată cu succes împotriva tuturor coloniilor, până când păianjenii reduseseră influenţa insectelor în teritoriul lor originar, unde o Portia din vechime pătrunsese în templul lor, le furase idolul şi, fără să îşi dea seama, adusese lumea Mesagerei la poporul ei.

Savantele din neamul Portiei fuseseră înţelepte şi nu scăpaseră din vedere colonia de furnici, aşa cum procedaseră şi cu diferitele ei forţe expediţionare, deoarece, procedând astfel, abilităţile ei unice s-ar pierde, iar păianjenii nu erau atât de orbi încât să nu vadă progresele pe care le descătuşase dezvoltarea coloniei. Drept urmare, au existat ani de campanii complexe – cu pierderi considerabile de vieţi – până când colonia de furnici a fost manevrată, ajungându-se astfel în situaţia în care cooperarea cu păinjenii din vecinătate a devenit planul de acţiune cel mai benefic, după care, fără conflicte şi resentimente, colonia s-a transformat dintr-un duşman implacabil într-un aliat binevoitor.

În scurt timp, păianjenii au ajuns să experimenteze utilizarea metalului şi a sticlei. Creaturi cu o viziune pătrunzătoare, au început să facă cercetări în domeniul luminii, al refracţiei şi al opticii. Au învăţat să folosească sticlă atent produsă pentru a-şi extinde capacitatea de a vedea lucruri micro şi macroscopice. Generaţia mai vârstnică de savante a transmis torţa progresului către o nouă generaţie, care şi-a îndreptat ochii cu o vedere îmbunătăţită spre cerul nopţii şi a văzut Mesagera în detaliu, privind chiar şi dincolo de ea.

La început s-a crezut că noul mesaj a sosit chiar de la Mesageră, dar astronomii au risipit rapid acea idee. Lucrând cu preotesele templelor, au descoperit că acum, pe cer, mai exista un punct mobil care putea vorbi, iar mişcarea lui era mai lentă şi curios de neregulată.

Treptat, păianjenii au început să conceapă o imagine a sistemului lor solar prin comparaţie cu căminul lor, sistem care cuprindea luna, Mesagera, soarele, dar şi o planetă exterioară, care avea un corp care se rotea în jurul ei şi care transmitea un semnal propriu, separat.

Singura problemă prezentată de acest al doilea mesaj era că nu putea fi descifrat. Spre deosebire de secvenţele numerice şi regulate, frumoase prin abstractul lor, care deveniseră nucleul religiei lor, noua Mesageră nu transmitea decât haos: o bolboroseală fără noimă, schimbătoare. Preotesele şi savantele au ascultat tiparele, le-au înregistrat în notaţia complexă de noduri şi încrucişări, dar nu au reuşit să extragă vreun înţeles din ele. Anii de studii fără vreun rezultat concret le-au împins să creadă că această nouă sursă de semnal era o antiteză a Mesagerei, o sursă răuvoitoare de entropie, şi nu de ordine. În absenţa altor informaţii, această Mesageră le stârnea în continuare interesul.

Apoi, câţiva ani mai târziu, cel de-al doilea semnal a încetat să fie variabil şi a devenit o singură transmisie repetată la nesfârşit, iar acest lucru a dus la o sumedenie de speculaţii în rândul a ceea ce devenise o comunitate globală larg conectată de savante-preotese. În căutarea

unui înţeles, semnalul a fost analizat întruna, căci, repetat de atâtea ori, sigur trebuia să fie un mesaj important.

A existat un val curios de gândire, care a depistat un fel de avertisment în acel semnal şi s-a socotit în mod ciudat că acolo, în spaţiul de neconceput dintre lumea lor şi sursa celui de-al doilea mesaj, ceva pierdut şi disperat chema pe cineva în ajutor.

Apoi a sosit ziua în care semnalul a încetat, iar păianjenii miraţi au rămas cu privirea pierdută spre cerul sărăcit brusc, dar nu au reuşit să înţeleagă de ce.

4

ILUMINAREA

4.1 Peştera minunilor

În copilărie, Holsten Mason fusese înnebunit după spaţiu. Explorarea orbitei Pământului se desfăşura deja de un secol şi jumătate, iar o generaţie de astronauţi întreprinseseră raiduri spre coloniile decăzute, începând cu baza lunară şi terminând cu lunile gigantelor gazoase. Se cufundase în reconstituiri dramatice cu privire la exploratorii îndrăzneţi care pătrundeau în staţii spaţiale periculoase, căzute în paragină, evitând sistemele automatizate rămase pentru a fura tehnologie şi date din computerele vechi, care arseseră. Urmărise înregistrări făcute pe viu ale expediţiilor reale – deseori tulburătoare, deseori întrerupte brusc. Şi-a adus aminte că, la nici zece ani, a văzut lumina de pe o cască trecând peste cadavrul unui om al spaţiului, vechi de milenii şi putrezit de trecere timpului.

La maturitate, interesul lui migrase înapoi în timp, la acei pionieri îndrăzneţi care încercau să redescopere o civilizaţie pierdută. Acele zile de descoperiri! Fuseseră recuperate multe lucruri de pe orbită, dar prea puţine dintre ele erau înţelese. Vai, zilele de aur ale clasiciştilor erau deja pe ducă în momentul în care Holsten îşi începuse cariera. Ajunsese să vadă că disciplina lui era constant pătată de o dizgraţie substituită; existau tot mai puţine lucruri care puteau fi descoperite din resturile şi cioburile pe care Vechiul Imperiu le lăsase în urmă şi devenise evident că acei strămoşi de mult îngropaţi erau încă prezenţi, într-un mod intangibil şi răuvoitor. Vechiul Imperiu îşi întindea tentaculele din istoria adâncă pentru a-şi otrăvi necruţător copiii. Nici nu era de mirare că studierea acelui popor ucigaş şi complicat îşi pierduse treptat din farmec.

Acum, aflat la o depărtare de neconceput de căminul lui muribund, lui Holsten Mason îi fusese încredinţat adevăratul potir fermecat al clasicistului.

Stătea în camera de comunicaţii de pe *Gilgamesh,* înconjurat complet de trecut, în timp ce transmisii după transmisii copleşeau spaţiul virtual al navei-arcă cu înţelepciunea anticilor. În ceea ce îl privea, era ca şi cum ar fi descoperit o mină de aur.

Era unul dintre puţinii membri ai Echipajului Principal care se bucura de confortul navei. Karst şi Vitas plecaseră cu o navetă şi câteva drone pentru a examina planeta de sub ei, care părea pustiită. Lain şi inginerii ei coborâseră chiar pe staţia pe jumătate terminată, inspectând încet compartimentele aflate de-a lungul ei şi înregistrând tot ce găseau. Dacă descopereau mecanisme la care aveau acces, îi transmiteau rezultatele lui Holsten, iar el le descifra şi cataloga când putea ori, dacă nu putea, le lăsa deoparte pentru a le studia mai târziu.

Nimeni nu mai ajunsese vreodată pe o staţie de terraformare a Vechiului Imperiu, nici măcar pe una incomplet construită. Nimeni nu fusese convins că într-adevăr exista aşa ceva. Acum, la capătul nepotrivit al carierei şi la capătul nefericit al istoriei rasei umane, Holsten se găsea în sfârşit în situaţia imposibil de negat de a se considera cel mai mare expert în domeniul Vechiului Imperiu.

Gândul era îmbătător, dar urmarea era o deprimare sumbră.

Acum se afla în posesia unei comori mai mari de comunicaţii, invenţii, manuale tehnice, anunţuri şi lucruri mărunte în câteva dintre limbile folosite în Imperiu – dar majoritatea în Imperiala C a lui Kern – decât orice alt savant dinaintea lui, încă de la sfârşitul Imperiului în sine. Nu se putea gândi decât că poporul lui, o cultură emergentă care reuşise cu greu să se ridice din nou în picioare după epoca de gheaţă, nu era decât o umbră a acelei foste măreţii. Şi asta nu doar din simplul fapt că *Gilgamesh* şi întregul lor efort de acum era încropit din

bucăţile furate, pe jumătate înţelese ale tehnologiei mult superioare a lumii antice. Era *totul:* chiar de când poporul lui înţelesese că moştenise o lume uzată. Ruinele şi relicvele degradate ale fostului popor se aflaseră pretutindeni, sub tălpi, sub pământ, pe munţi, imortalizate în poveşti. Descoperirea unei asemenea bogăţii metalice pe orbită nu fusese aproape deloc o surpriză, căci întreaga istorie înregistrată nu reprezentase decât o înaintare într-un deşert presărat cu oase uscate. Nu existase nicio inovaţie pe care anticii să nu o fi realizat şi îmbunătăţit. Cât de mulţi inventatori ajunseseră să fie azvârliţi într-o obscuritate istorică pentru că un vânător de comori de după ei descoperise metoda mai veche, superioară de a obţine acelaşi lucru? Arme, motoare, sisteme politice, filosofii, surse de energie… poporul lui Holsten se socotea norocos că cineva construise un asemenea şir de trepte înapoi din beznă, spre lumina civilizaţiei. Oamenii nu ajunseseră să îşi dea seama că acele trepte duceau doar spre acel loc unic.

Cine ştie ce am fi putut realiza dacă nu am fi ţinut atât de mult să recreăm toate nebuniile lor, se gândea el acum. Am fi putut salva Pământul? Am trăi acum pe propria noastră planetă verde?

Cu toate cunoştinţele din univers la îndemână, şi tot nu putea să răspundă la această din urmă întrebare.

Acum *Gilgamesh* deţinea algoritmi de traducere, majoritatea concepuţi chiar de Holsten. Înainte, suma totală a cuvintelor antice scrise fusese atât de redusă, încât descifrarea automată ar fi fost făcută la nimereală – de exemplu, nu ar fi dorit să poarte o discuţie cu Avrana Kern prin intermediul unei traduceri efectuate de *Gilgamesh.* Acum, având la dispoziţie o bibliotecă plină de diverse texte, computerele lucrau alături de el pentru a realiza versiuni măcar pe jumătate inteligibile ale Imperialei C. Mai toată comoara de cunoştinţe rămânea însă îngropată în limbile antice. Chiar şi cu ajutor electronic, nu avea la dispoziţie timp suficient pentru a decodifica totul şi era foarte probabil ca masa de informaţii

să nu prezinte interes pentru nimeni altul decât el. Lucrul cel mai bun pe care îl putea face era să aibă idee măcar despre ceea ce reprezenta fiecare fişier, pentru a-l cataloga pentru un studiu ulterior, iar apoi să continue.

Câteodată, Lain şi oamenii ei îl contactau ca să-l întrebe diverse lucruri, majoritatea despre tehnologia pe care o găseau, dar căreia nu păreau să-i descopere un scop clar. Îi transmiteau termeni vagi de cercetare şi îl făceau să scotocească prin toate dosarele pentru a găsi ceva care să lămurească problema. De cele mai multe ori, spiritul lui organizatoric şi bogăţia de materiale ofereau în cele din urmă ceva folositor, şi atunci se apuca să realizeze o traducere inteligibilă. Faptul că ei ar fi putut căuta singuri era ceva care stârnea uneori fel de fel de comentarii, dar era limpede că inginerii simţeau că analizarea catalogului întocmit de Holsten era mult mai dificilă decât sâcâirea lui.

Ca să fie cinstit, sperase să poarte o discuţie mai naturală cu Lain dar, în cele patruzeci de zile de când fusese trezit, abia dacă o văzuse la faţă. Inginerii erau ocupaţi, petrecându-şi de fapt mai tot timpul în afara navei, pe marele cilindru gol al staţiei. Dintre pasageri, fuseseră dezgheţaţi şi treziţi alţi treizeci de oameni, instruiţi să-i ajute pe ingineri, dar chiar şi aşa volumul de muncă era prea mare.

Muriseră şase oameni: patru din cauza unui sistem de securitate activ sau a unui sistem de întreţinere defect, unul din cauza funcţionării defectuoase a costumului, iar unul din cauza propriei stângăcii, tăindu-şi accidental costumul în timp ce încerca să treacă un echipament printr-o deschizătură zimţată din infrastructura staţiei.

Era mult mai puţin decât se aşteptase, mai ales după ce văzuse înregistrările făcute în etapele timpurii de explorare, însă acum nu muriseră antici şi nu exista nicio sugestie că această reţea căzuse victimă luptelor interne care doborâseră Imperiul şi întregul său mod de viaţă. Inginerii de demult plecaseră pur şi simplu, probabil îndreptându-se spre Pământ când totul începuse să meargă anapoda. Acest proiect de terraformare pe care îl

începuseră fusese lăsat în voia nepăsătoare şi lentă a stelelor.

Putea fi şi mai rău. Lain spusese că acel loc fusese otrăvit, infectat cu un fel de boală electronică molipsitoare, care distrusese sistemul de susţinere a vieţii, dar şi o mare parte dintre sistemele centrale ale staţiei. *Gilgamesh* se dovedise a fi însă, într-o măsură prea mare, o imitaţie firavă a tehnologiei elegante pe care o deţinuse Vechiul Imperiu. Tehnologia lor a scos la iveală un teren pietros, iar atacul virtual a fost zădărnicit de sistemele lor primitive. În cazul în care Kern ştiuse asta şi îi îndreptase spre o capcană, acest lucru era un subiect care trebuia dezbătut de toată lumea, mai puţin de ingineri, cărora li se încredinţase sarcina să investigheze cât mai multe dintre sistemele staţiei pentru a le descoperi secretele.

Un sunet venit din spate l-a trezit brusc pe Holsten din reverie. Fusese un zgomot slab, furişat, iar pentru o clipă a avut o licărire de coşmar, legată de acea îndepărtată lume verde, cu artropodele ei gigantice. Însă nu era un monstru: în spatele lui se găsea doar Guyen.

— Sper că totul merge bine, da? s-a interesat comandantul navei-arcă, privindu-l pe Holsten ca şi cum l-ar fi bănuit de lipsă de loialitate.

Era mai slab şi mai încărunţit decât atunci când lăsaseră în urmă colonia lunară. În vreme ce Holsten dormise liniştit, comandantul fusese trezit din când în când pentru a supraveghea mersul lucrurilor pe nava lui. Acum se uita la clasicistul-şef, care în sfârşit avea vârsta atât de potrivită funcţiei sale.

— Desigur, a confirmat Holsten, întrebându-se ce scop avea acea vizită.

Guyen nu era omul dispus să facă glume.

— M-am uitat prin catalogul tău.

Holsten s-a străduit să nu-şi arate surpriza faţă de cineva care arăta un astfel de interes, fără a mai vorbi de Guyen.

— Am o listă de lucruri pe care vreau să le citesc, i-a spus comandantul. Când ai timp, desigur. Cerinţele

inginerilor sunt mai importante.

— Bineînţeles, i-a răspuns el, înclinându-şi capul spre ecran. Vrei să…?

Guyen i-a întins o tabletă pe care erau scrise ordonat vreo şase numere, în formatul sistemului de indexare elaborat acasă de Holsten.

— Mi le transmiţi direct, a insistat el.

Nu a spus: *Să nu vorbeşti cu nimeni despre asta,* dar comportamentul lui exact la asta făcea aluzie.

Fără să scoată vreo vorbă, Holsten a încuviinţat din cap. Nu avea idee care era treaba cu acele numere şi nici motivul pentru care acest lucru i se solicitase personal.

— A, şi poate vrei să vii să asculţi ceva. Vitas ne va comunica veşti despre planeta de aici şi cât de departe a ajuns terraformarea.

Era o *veste* bine-venită, ceva ce Holsten aşteptase cu nerăbdare. Entuziasmat, s-a ridicat şi l-a urmat pe Guyen. De ajuns cu secretele trecutului. Voia să afle ceva mai multe despre prezent şi viitor.

4.2 Moartea vine călare

Portia priveşte dincolo de complexitatea vastă şi interconectată a Marelui Cuib şi vede un oraş care tocmai se pregăteşte să moară.

De-a lungul ultimelor generaţii, populaţia Marelui Cuib a crescut, ajungând la aproximativ o sută de mii de păianjeni adulţi şi nenumăraţi – imposibil de numărat – pui. Pornind de la sol până la coronament, se întinde pe câţiva kilometri pătraţi de pădure, fiind o adevărată metropolă a epocii păianjenilor.

Oraşul pe care îl vede Portia acum nu mai este la fel de populat. Cu toate că decesele abia încep, sute de femele abandonează Marele Cuib, îndreptându-se spre alte oraşe. Altele pornesc pur şi simplu spre sălbăticia rămasă ca să îşi încerce şansele, bazându-se pe înţelegerile vechi de secole pentru a reface stilul de viaţă al străbunelor: vânătoarea. Au fugit şi mulţi masculi. Structurile delicate

ale oraşului dovedesc deja o oarecare degradare, şi până şi întreţinerea minimală este trecută cu vederea.

Vine molima.

În nord, câteva mari oraşe sunt deja în ruine. O epidemie globală se răspândeşte de la o comunitate la alta. Sute de mii de păianjeni au murit deja din cauza ei, iar acum Marele Cuib a înregistrat primele sale victime.

Ştie că acest lucru era inevitabil, pentru că actuala Portia este preoteasă şi savantă. A tot studiat pentru a încerca să înţeleagă boala asta virulentă şi pentru a-i găsi un leac.

Nu prea înţelege de ce molima a avut un asemenea efect. În afara faptului că este contagioasă şi se răspândeşte printr-un simplu contact – şi nu neapărat doar prin aer – concentrarea de cadavre din oraşele poporului ei a transformat o infecţie minoră şi controlabilă în ceva mai virulent decât Ciuma Neagră[7]. Asemenea concentraţii de cadavre au dus la o mizerie groaznică şi, implicit, la probleme de sănătate; poporul Portiei abia începuse să înţeleagă necesitatea răspunderii colective faţă de astfel de probleme, când răspândirea molimei i-a luat pe nepregătite. Forma nepăsătoare, aproape anarhică de guvernare nu este prea potrivită pentru a se aplica măsuri dure, dar, cu siguranţă, eficiente.

Un alt factor care contribuie la mortalitatea provocată de molimă este practica, din ce în ce mai frecventă în ultimul secol, folosită de femele, de a-şi alege ca parteneri masculi născuţi în sânul propriului grup de surate, în încercarea de a concentra şi controla răspândirea înţelegerilor lor. Acest obicei – bine intenţionat şi inspirat în felul său – a dus la consangvinizare, fapt care a slăbit sistemele imunitare ale multor case puternice de surori, astfel că cele care ar avea puterea să acţioneze sunt primele doborâte de molimă, atunci când ea izbucneşte. Portia îşi dă seama de acest tipar, deşi nu el este cauza, şi mai ştie că grupul ei de surate se potriveşte de minune

[7] Pandemie răspândită în Europa între 1346 şi 1353, despre care se estimează că a ucis 30-60% din populaţie.

acestui tipar.

În plus, este conştientă că există nişte creaturi minuscule asociate cu boala, însă lupele ei nu sunt suficient de puternice încât să depisteze vinovatul viral pentru molimă. A primit rezultatele experimentelor efectuate de savante de talia ei din alte oraşe, dar multe au murit deja din cauza bolii. Unele dintre ele au propus vaccinarea, dar sistemul imunitar al poporului Portiei nu este maşinăria adaptabilă şi eficientă cu care se pot lăuda fiinţele umane şi alte mamifere. Expunerea la o contaminare nu pregăteşte păianjenii în acelaşi fel pentru a rezista unor infecţii ulterioare, înrudite.

Lumea se destramă, iar Portia este şocată când îşi dă seama cât de puţin timp a trebuit pentru ca acest lucru să se întâmple. Nu se gândise niciodată că întreaga civilizaţie era atât de fragilă. Aude veşti din alte oraşe în care molima este deja în plină desfăşurare. Imediat ce populaţia începe să scadă – din cauza deceselor şi a dezertărilor – întreaga structură a societăţii se prăbuşeşte rapid. Modul elegant şi sofisticat de viaţă pe care păianjenii l-au construit pentru ei a fost mereu pândit de marele abis al barbariei, canibalismului şi revenirii la valorile primitive şi sălbatice. La urma urmelor, păianjenii sunt prădători pursânge.

Se retrage la Templu, croindu-şi drum prin mulţimea de cetăţeni care şi-au găsit refugiul acolo, în căutarea unei certitudini de dincolo. Astăzi nu sunt la fel de mulţi ca în ziua precedentă. Portia ştie că nu e doar din cauza faptului că în oraş au rămas mai puţini: totodată, este conştientă că, treptat, apare o deziluzie tot mai mare faţă de Mesageră şi de mesajul acesteia. *La ce ne foloseşte?* întreabă ele. *De ce nu trimite un foc din cer pentru a alunga molima?*

Atingând cristalul cu acul ei din metal, Portia dansează după muzica Mesagerei care trece pe deasupra lor, iar paşii ei complicaţi descriu perfect ecuaţiile şi soluţiile lor. Ca întotdeauna, este ferm convinsă că acolo se află ceva: doar pentru că nu poate înţelege acum nu înseamnă că

acel lucru nu poate fi înţeles deloc.

Într-o bună zi te voi înţelege, este gândul pe care i-l adresează Mesagerei, însă el pare lipsit de fond acum. Zilele ei sunt numărate. Zilele tuturor sunt numărate.

Se trezeşte că îi vine în minte un gând eretic: *Doar dacă ţi-am putea răspunde la mesaj.* Templul devine agresiv cu o astfel de gândire, dar nu este pentru prima oară când Portia a analizat această idee. Este conştientă că şi alţi cercetători – chiar preotesele-savante – au făcut experimente, reproducând vibraţiile invizibile prin care este răspândit mesajul. În realitate, Templul nu poate tolera un asemenea amestec, desigur, însă păianjenii sunt o specie curioasă, iar cei care sunt atraşi de Templu sunt cei mai curioşi dintre toţi. Era inevitabil ca floarea de seră a ereziei să sfârşească prin a fi îngrijită tocmai de păzitorii ortodoxiei.

În acea zi, Portia descoperă că dacă i-ar putea vorbi Mesagerei despre acest spaţiu pustiu şi vast, atunci Ea sigur va avea un răspuns pentru păianjeni, un leac împotriva molimei. Însă în aceeaşi măsură neiertătoare, Portia socoteşte că un asemenea dialog nu este posibil, că nu va primi niciun răspuns, de aceea va trebui să găsească singură remediul, înainte de a fi prea târziu.

După Templu, se întoarce la casa suratelor, o locuinţă mare, cu multe încăperi, întinsă între trei copaci, ca să se întâlnească cu unul dintre masculii ei.

Din cauza ravagiilor produse de molimă, rolul masculilor în societatea păianjenilor s-a schimbat subtil. În mod normal, cel mai bine pentru un mascul era să se asocieze cu o femelă puternică şi să spere că va fi îngrijit, sau – pentru cei născuţi cu Înţelegeri valoroase – să fie răsfăţaţi într-un serai, pregătit să fie dat la schimb sau împerecheat cu o altă femelă, ca urmare a permanentelor jocuri de putere din casele de surori. În afară de asta, un mascul ajungea să facă parte dintr-un fel de subclasă de gunoier urban, fiind nevoit să se lupte mereu cu alţi masculi pentru o fărâmă de mâncare şi riscându-şi permanent viaţa în lipsa patronajului unei femele. Cu toate acestea, după ce

au făcut parte din grupul celor inutili şi neesenţiali, fiinţe decorative şi potrivite cel mult pentru munci casnice, ajungând, în cel mai rău caz, o masă luată pe furiş, masculii au devenit o resursă esenţială în vremuri disperate. Masculii sunt independenţi, aproape incapabili să se descurce în sălbăticie, şi de aceea au tendinţa de a rămâne când femelele fug. Marele Cuib şi multe alte oraşe mari continuă să funcţioneze doar datorită numărului de masculi care au profitat de situaţie pentru a ocupa rolurile pe care, în mod normal, le aveau femelele. Există chiar şi masculi războinici, vânători sau gardieni, pentru că cineva trebuie să preia praştia, scutul şi grenada incendiară, iar de multe ori nu se găseşte mai nimeni care să facă asta.

Femelele din poziţia Portiei au avut de unde alege escorte masculine şi, deşi unele îi păstrează în preajmă doar ca parteneri de dans – literalmente –, cât şi pentru a adăuga ceva la importanţa socială a unei femei, altele i-au instruit pentru a deveni asistenţi pricepuţi. Bianca din vechime, cu asistenţii ei masculi de laborator, descoperise ceva real despre politica sexuală a păianjenilor, când se plânsese că munca alături de femele presupunea o competiţie mult prea mare pentru dominaţie, căci instinctele ancestrale se află cumva sub suprafaţa civilizaţiei. Chiar şi Portia de acum a ajuns, fără să vrea, să se încreadă în masculi.

Nu cu multă vreme în urmă, a trimis un grup de masculi, o bandă de aventurieri pe care îi folosise de multe ori înainte. Toţi erau capabili, obişnuiţi să lucreze împreună încă din primele zile ca pui abandonaţi pe drumurile din Marele Cuib. Misiunea lor era una despre care Portia considera că nu va fi acceptată de nicio femelă, recompensa fiind sprijinul continuu al grupului de surate al Portiei: hrană, protecţie, acces la educaţie, distracţii şi cultură.

Unul dintre ei s-a întors: doar unul. Să îl numim Fabian.

Tocmai vine la ea, la casa surorilor. Lui Fabian îi lipseşte un picior şi pare pe jumătate mort de foame, ajuns la capătul puterilor. Pedipalpii Portiei flutură, trimiţându-l pe

unul dintre masculii tineri de la creşă să aducă hrană pentru amândoi.

Ei bine? Urmează o vibraţie de nerăbdare în timp ce îl urmăreşte.

Situaţia este mai gravă decât ai crezut. Pe de altă parte, am întâmpinat dificultăţi când am revenit în Marele Cuib. Călătorii bănuiţi că vin dinspre nord sunt întorşi din drum dacă sunt femele şi ucişi imediat dacă sunt masculi. Exprimarea lui se face printr-o mişcare slabă din picioare, împleticită şi nesigură.

Asta s-a întâmplat cu camarazii tăi?

Nu. Sunt singurul care s-a întors. Ceilalţi au murit. Un elogiu prea scurt pentru cei alături de care şi-a petrecut mai toată viaţa. Însă în societatea Portiei este binecunoscut faptul că masculii nu au sentimente la fel de vii ca femelele şi este limpede că ei nu pot stabili aceleaşi relaţii de afecţiune şi respect ca ele.

Masculul tânăr revine cu hrană: greieri vii şi polipi vegetali culeşi de la fermă. Recunoscător, Fabian ridică una dintre insectele legate şi îşi înfige un chelicer în ea. Prea epuizat ca să-şi folosească veninul, suge din creatura uscată, care se zvârcoleşte.

Aşa cum ai bănuit, există supravieţuitori în oraşele lovite de molimă, continuă el în timp ce mănâncă. *Dar păianjenii de acolo nu mai păstrează nimic din obiceiurile noastre. Trăiesc precum fiarele, ţes plase şi vânează. Există doar femele şi masculi. Camarazii mei au fost luaţi şi devoraţi, unul după altul.*

Portia bate nerăbdătoare din picioare. *Dar tu ai avut succes?*

Calvarul l-a afectat îndeajuns de mult pe Fabian, încât nu îi răspunde imediat la întrebare, ci continuă: *Nu ţi-e teamă că aş fi putut aduce molima la Marele Cuib? S-ar părea că am contractat-o.*

Ea există deja aici.

Pedipalpii lui se mişcă încet, în semn de resemnare. *Am reuşit. Am adus trei pui de păianjen din zona în care s-a răspândit. Sunt sănătoşi. Sunt imuni, aşa cum sunt şi cei*

care trăiesc acolo. Ai avut dreptate, deşi nu ştiu la ce ne va folosi asta.

Du-i în laboratorul meu, îi porunceşte ea. Apoi, văzând că restul picioarelor îi tremură, continuă: *După aceea ai dreptul să umbli liber prin casa suratelor. Vei fi recompensat pentru acest serviciu deosebit. Nu e nevoie decât să ceri orice doreşti.*

El o priveşte direct, ochi în ochi, ceea ce reprezintă o mişcare îndrăzneaţă – însă el a fost mereu un mascul lipsit de frică, altfel cum ar fi devenit un pilon atât de important? *După ce mă voi odihni, te voi ajuta să lucrezi, asta dacă îmi vei da voie,* îi spune el. *Să ştii că am înţelegeri în ştiinţa biochimică, pe care am studiat-o şi singur.*

Oferta o surprinde pe Portia, ceea ce se observă în postura ei.

Marele Cuib este şi căminul meu, aminteşte Fabian. *Tot ce sunt ţine de acest loc. Chiar crezi că poţi înfrânge molima?*

Cred că trebuie să încerc, altfel oricum suntem cu toţii pierduţi. Un gând sumbru, însă afirmaţia ei este de necontestat.

4.3 Note de pe o planetă cenuşie

Holsten a rămas surprins de numărul mare de oameni care se adunaseră să audă ştirea. *Gilgamesh* ducea lipsă de săli de conferinţe, astfel că locul ales a fost o ecluză pustie şi cu ecou. S-a întrebat dacă navetele erau în acele momente prinse de staţia abandonată, ori dacă, după ce fuseseră răpiţi, răzvrătiţii îi aduseseră acolo pe el şi pe Lain. Toate ecluzele arătau la fel, iar daunele produse fuseseră probabil reparate.

În munca lui solitară pierduse socoteala numărului de oameni care fuseseră treziţi pentru a participa la efortul de recuperare a tehnologiei de pe staţie. În ecluză se aflau cel puţin o sută de oameni şi aproape a simţit că avea o fobie faţă de ei: prea mulţi, prea aproape într-un spaţiu închis. A sfârşit prin a se foi lângă uşă, dându-şi seama că o parte

din el se resemnase cu ideea unui viitor în care să aibă de-a face doar cu puţini oameni, şi probabil că aşa preferase.

Şi, până la urmă, de ce suntem aici? Practic, nu era nevoie de prezenţa lor fizică. Şi-ar fi putut continua activitatea, urmărind prezentarea lui Vitas pe un ecran, ori ar fi putut să o asculte bolborosindu-i la ureche. Nu era nevoie ca oamenii să meargă până acolo doar pentru a se convinge cu ochii şi urechile lor. Nu era nevoie ca Vitas să facă personal acea prezentare. Chiar şi acasă, de cele mai multe ori, acest gen de expunere a statutului academic se desfăşurase de la distanţă.

Şi atunci, de ce? De ce am venit? Plimbându-şi privirea peste mulţimea adunată acolo, ascultând murmurul discuţiilor înfierbântate, a putut specula că mulţi dintre ei veniseră doar pentru a socializa, pentru a fi alături de camarazii lor. *Dar nu e cazul meu, nu?*

Şi-a dat seama că aşa stăteau lucrurile, desigur. El era legat fără scăpare de o specie socială, indiferent cât de mult ar crede că era un singuratic. Exista, chiar în el, dorinţa de a interacţiona cu alte fiinţe umane, de a stabili o legătură între el şi toţi cei de acolo. Nici măcar Vitas nu era prezentă pentru a-şi afirma prestigiul ştiinţific sau statutul în faţa echipajului, ci pentru că simţea nevoia să se apropie de oameni şi să se convingă că exista ceva de care se putea apropia.

Privind în mulţime, Holsten a zărit puţine feţe familiare. În afara de echipa de ştiinţă a lui Vitas, mai toţi membrii Echipajului Principal erau ocupaţi pe staţie şi aproape toţi cei de acolo deschiseseră ochii ultima oară pe Pământ, aşa că nu ştiau despre Kern cu planeta ei verde sau despre îngrozitorii ei locuitori decât din cele auzite ori din materialele oficiale care erau disponibile în arhiva navei. Deşi era adevărat că mai toţi erau tineri, diferenţa uriaşă de cunoaştere îl făcea să se simtă bătrân, ca şi cum ar fi fost trezit cu secole înaintea lor, şi nu de numai câteva zile pe care le petrecuse în alt sistem solar.

Guyen îşi găsise un loc în spate, adoptând o postură la fel de distantă, iar acum Vitas a făcut un pas în faţă, cu

prestanţă, privind publicul ca şi cum nu ar fi fost sigură dacă nimerise în încăperea potrivită.

Ecranul instalat de echipa ei, care ocupa o mare parte a peretelui din spatele ei, şi-a schimbat culoarea într-un cenuşiu strălucitor.

— După cum ştiţi, am desfăşurat o analiză a planetei pe orbita căreia ne aflăm în prezent. Cu siguranţă, şi în acel moment a avut amabilitatea de a face un gest discret din cap către Holsten, am ajuns la doar unul dintr-un şir de proiecte de terraformare pe care Vechiul Imperiu le-a desfăşurat cu puţin timp înainte să dispară. Proiectul precedent pe care l-am văzut era încheiat şi izolat din motive necunoscute de un satelit avansat tehnologic. După cum am descoperit, lucrările la acest proiect par să se fi oprit în timpul procesului de terraformare, instalaţiile de control fiind abandonate. Îmi dau seama că echipa de ingineri a avut misiunea formidabilă de a investiga acea facilitate, în vreme ce eu am examinat planeta în sine pentru a vedea dacă ea ne-ar putea sluji drept cămin.

În acea prezentare seacă şi sacadată nu exista nimic care să ofere vreun indiciu în privinţa concluziilor ei, dacă era vorba de aşa ceva. Nu era cazul de vreo demonstraţie actoricească sau de dorinţa de a crea suspans, asta pur şi simplu pentru că Vitas se considera înainte de toate un om de ştiinţă, drept care avea de gând să prezinte rezultatele pozitive sau negative cu egală candoare, fără a aprecia valoarea sau preferinţele pentru anumite concluzii. Holsten era familiarizat cu acest curent academic de gândire, care devenise din ce în ce mai apreciat spre sfârşitul existenţei Pământului, deoarece rezultatele pozitive erau mai greu de găsit.

Vitas şi-a plimbat ochii prin mulţime, iar Holsten a încercat să interpreteze expresia de pe faţa ei, limbajul nonverbal, orice care să îi dea o idee încotro se îndreptau lucrurile. *Rămânem aici? Mergem mai departe? Ne întoarcem?* Ultima variantă îl îngrijora cel mai mult, pentru că el era unul dintre puţinii oameni care avuseseră o experienţă directă cu lumea verde a lui Kern. Ecranul s-a

luminat, făcându-se din ce în ce mai cenuşiu, apoi a apărut curba orizontului întunecat şi, astfel, acum priveau planeta cenuşie.

— După cum aţi observat cu toţii, suprafaţa acestei planete pare curios de uniformă. Analiza spectrografică, însă, a evidenţiat o chimie organică abundentă: toate elementele de care am avea nevoie pentru a supravieţui, a spus Vitas. Am lansat la sol două drone imediat ce ne-am stabilit pe orbită. Imaginile pe care le veţi vedea sunt realizate de camerele dronelor. Culorile sunt reale, fără îmbunătăţiri sau pretenţii artistice.

Holsten nu vedea nicio culoare, doar cenuşiu, dacă avea vreo relevanţă, dar pe măsură ce razele soarelui cădeau pe sfera prezentată în faţa lui, a văzut contururi şi umbre, care păreau a fi munţi, bazine sau canale.

— După cum vedeţi, planeta este activă din punct de vedere geologic, ceea ce a constituit o condiţie prealabilă pentru terraformarea ei de către Imperiu. Nu ştim dacă acest lucru este pur şi simplu pentru că, dintre toate calităţile asemănătoare Pământului, ei au vrut să descopere o lume nouă, ceea ce ar fi extrem de greu de realizat – probabil de-a dreptul imposibil – ori, ca alternativă, că ei au impus această calitate planetei într-o etapă timpurie. Din fericire, informaţiile recuperate de pe staţie ne vor oferi o idee despre modul în care au desfăşurat procesul. Există posibilitatea ca într-o bună zi să fim şi noi capabili să copiem această performanţă.

Erau mai multe semne care dădeau de înţeles că pe Vitas ar fi încântat-o acest lucru. Holsten a fost convins că vocea ei se subţiase cu un semiton şi că ridicase dintr-o sprânceană.

— Puteţi vedea aici datele culese de dronă, referitoare la condiţiile de bază de pe planetă, a continuat Vitas. Aşadar: atracţia gravitaţională, optzeci la sută faţă de a Pământului, o rotaţie lentă care creează un ciclu diurn de aproximativ patru sute de ore. Temperatura scoarţei este ridicată, suportabilă în jurul polilor, tolerabilă la latitudinile nordice, dar insuportabilă pentru fiinţe umane

spre Ecuator. Observaţi că nivelul de oxigen este în jur de cinci la sută, astfel că, regret să vă spun asta, dar nu va fi un cămin prea primitor. Însă reprezintă o lecţie folositoare, după cum veţi vedea.

Imaginea s-a mutat mult mai de aproape de suprafaţă, semn că dronele zburaseră mult mai jos, iar în rândul spectatorilor s-a produs un murmur de agitaţie; dezorientare şi nelinişte. Cenuşiul era viu.

Atât cât putea surprinde camera dronei, întreaga suprafaţă era acoperită de o vegetaţie deasă şi întrepătrunsă, de culoarea cenuşii. Existau frunze asemănătoare ferigilor, care se arcuiau unele peste altele, desfăcându-se ca degetele unei mâini pentru a capta razele soarelui. Ici şi colo, erupeau turnuri falice, presărate de muguri şi carpofori. Acoperea munţii până pe culmi. Alcătuia o adevărată blană groasă, cenuşie, pe orice suprafaţă vizibilă. Imaginea s-a schimbat, s-a mişcat, iar Vitas a evidenţiat diferite locuri cu o hartă globală, arătând de unde proveneau imaginile. Cu toate acestea, detaliile imaginii nu s-au schimbat aproape deloc.

— Ceea ce vedeţi este în cel mai bun caz o ciupercă, a explicat şefa echipei de ştiinţă. Această specie solitară a colonizat întreaga planetă, de la un pol la celălalt şi la orice altitudine. Scanările solului de sub ciupercă – aşa cum se vede aici – ne spun că topografia reală a planetei este la fel de variată după cum ar fi de aşteptat din partea unui substitut al Pământului – există bazine marine, dar nu şi mări, văi, dar nu şi fluvii. Investigaţiile sugerează că există apă reţinută de acel organism pe care îl aveţi în faţa ochilor. Şi acesta ar putea fi un *singur* organism. Nu există alte categorii evidente, perceptibile. În ciuda culorii, el pare capabil de un anumit gen de fotosinteză, dar nivelul scăzut de oxigen sugerează că acesta este mai deosebit din punct de vedere chimic decât ceea ce cunoaştem noi. Nu se ştie dacă această specie predominantă este cumva o parte intenţionată a procesului de terraformare sau dacă este urmarea unei erori. La fel, nu ştim dacă prezenţa ei de neînlăturat i-a făcut pe ingineri să îşi abandoneze

munca sau dacă a apărut după abandonarea proiectului – fiind un produs secundar al unei activităţi nefinalizate. Aşa arată acum această lume.

— Poate fi curăţată? a întrebat cineva. Putem arde vegetaţia asta?

Calmul făţiş al lui Vitas a fost în cele din urmă deranjat.

— În condiţiile în care există atât de puţin oxigen trebuie să avem noroc să putem arde ceva, a spus ea iritată. Pe de altă parte, nu recomand continuarea investigării acestei planete. În momentul în care am stabilit situaţia de la sol şi am efectuat unele cercetări, dronele au început să dea semne de funcţionalitate redusă. Le-am lăsat să-şi continue explorarea cât de mult s-a putut, dar ambele au încetat să mai funcţioneze. Aerul de acolo este practic un depozit de spori, iar noile colonii de ciuperci caută orice suprafaţă liberă pentru a încolţi. Ceea ce îmi aminteşte că, după toată agitaţia din sistemul acesta şi cel precedent, trebuie să mai construim drone în atelierele noastre, dar asta după ce vom avea resursele disponibile. Mai avem foarte puţine.

— De acord, a răspuns Guyen, aflat în spatele sălii. Apucaţi-vă de treabă! Cred că ne putem da seama că acest loc nu va deveni căminul nostru prea curând, a adăugat el. Dar asta nu va fi o problemă. Prioritatea noastră este să luăm tot ce se poate de pe staţie, să îndosariem, să traducem şi să vedem cum ar trebui să acţionăm. În acelaşi timp, efectuăm o revizuire majoră a sistemelor lui *Gilgamesh,* adică reparăm şi înlocuim tot ce se poate. Există multă tehnologie utilizabilă pe staţia aceasta, dar doar dacă descoperim o modalitate de a ne-o însuşi. Şi nu vă îngrijoraţi că nu vom putea trăi pe Lumea Ciupercilor. Am un plan. *Există* un plan. Cu ceea ce am descoperit aici, putem face în aşa fel încât să ne recâştigăm dreptul la viaţă.

Discursul a devenit brusc atât de mesianic, încât până şi Guyen a părut surprins un moment, însă după aceea s-a întors şi a plecat, iar în urma lui discuţiile curioase s-au precipitat.

4.4 Minţi curioase

La început, molima este insidioasă, apoi tiranică şi, în cele din urmă, îngrozitoare. Simptomele ei sunt deja bine cunoscute, previzibile în mod cert – totul, de fapt, doar că nu poate fi prevenită. Primele semne sigure sunt perceperea unei arsuri în încheieturi, iritarea ochilor, a unor părţi ale gurii, a filierei, a anusului şi a plămânilor. Urmează spasme musculare, îndeosebi la picioare, un dans agitat imposibil de justificat, apoi picioarele i-o iau razna, făcând-o să bolborosească, să se clatine nesigură şi să facă drumuri disperate fără niciun înţeles. În perioada asta, între zece şi patruzeci de zile de la prima tresărire necontrolată, virusul ajunge la creier. Atunci victima nu mai pricepe cine şi unde este. Îi percepe pe cei din jur într-un mod iraţional. Paranoia, agresiunea şi stările de amnezie completă sunt frecvente în această fază. Moartea survine între cinci şi cincisprezece zile, precedată de o dorinţă irezistibilă de a se căţăra cât mai sus posibil. Fabian a prezentat în amănunt oraşul pe care l-a vizitat din nou: vârfurile copacilor şi pânzele în descompunere erau pline de carapacele rigide ale morţilor cu ochii sticloşi îndreptaţi în sus, spre nimic.

Înainte de aceste prime simptome clare, virusul este prezent în organismul victimei o perioadă necunoscută de timp, deseori chiar şi două sute de zile, timp în care se infiltrează încet în sistemul pacientului, fără să îi provoace vreo vătămare evidentă. Victima are câteodată stări de ameţeală sau simte o fierbinţeală copleşitoare, însă există şi alte cauze potenţiale pentru acest lucru, iar episoadele trec de obicei nebăgate de seamă şi rămân neanunţate; cu atât mai mult pentru că, înainte ca molima să cuprindă Marele Cuib – aşa cum se întâmplă acum – orice păianjen suspectat de vreo boală a fost exilat, iar întoarcerea lui a fost pedepsită cu moartea. Cei care au incubat molima au făcut parte involuntar dintr-o conspiraţie care voia să ascundă semnele izbucnirii ei cât de mult posibil.

În faza incipientă, aparent nevinovată, boala este

contagioasă. Să stai în preajma unui păianjen bolnav o perioadă prelungită de timp duce probabil la contractarea bolii, deşi muşcăturile primite de la victimele tulburate, aflate în ultimele faze, reprezintă calea cea mai sigură de infectare.

În Marele Cuib s-au înregistrat circa şase victime în ultima fază. Ele sunt ucise imediat, de la distanţă. Există de trei ori mai multe victime ale bolii încă zăbovind în stadiul intermediar, dar deocamdată nu s-a hotărât prin consens ce se va întâmpla cu ele. Portia şi alte surori insistă că ar fi un leac. Există un acord tacit în rândul savantelor Templului de a ascunde orice idee pe care o au în privinţa modului de acţionare.

Portia se foloseşte din plin de premiile pe care le-a adus Fabian. Puii de păianjen sunt aduşi din oraşul doborât de molimă, dar ea nu poate decât să spere că sunt imuni la boală şi că această imunitate se va lăsa studiată.

I-a testat şi a luat mostre din hemolimfă – sângele lor de arahnidă – ca s-o examineze, dar, cu toate lentilele şi analizele ei, nu a reuşit să descopere nimic. A cerut ca fluidele provenite de la pui să fie administrate pe cale orală sau prin injectare victimelor aflate în etapa mijlocie, un gen de transfuzie care a fost experimentat cu doar câţiva ani în urmă. În ceea ce priveşte sistemul lor imunitar, cu puteri limitate, respingerea unui anumit tip de sânge reprezintă o problemă absolut minoră. În acest caz, încercarea nu a avut niciun efect.

Lucrând cu păianjenii bolnavi, pentru a se apăra cât mai mult posibil de inevitabilul moment în care va deveni propriul subiect de testare, s-a slujit de Fabian, iar el a luat legătura cu masculii din casele surorilor în care s-a instalat boala. Se ştie că masculii sunt ceva mai rezistenţi decât femelele în ceea ce priveşte boala. În mod ironic, genetica antică leagă eleganţa şi rezistenţa dansurilor lor de cucerire cu tăria sistemului lor imunitar, exercitând o presiune constantă asupra selecţiei naturale.

Tot ce a încercat Portia până acum a dat greş şi niciuna dintre susţinătoarele ei nu a obţinut rezultate mai bune.

Disperată să găsească o soluţie care să salveze civilizaţia ei de la o prăbuşire în barbarie, începe să se adreseze unor ştiinţe şi mai speculative.

Lucrează în laboratorul ei în cea mai mare parte din zi. Fabian a plecat cu o nouă serie de soluţii pe care să le distribuie omologilor lui în casele de leproşi, care au devenit locuinţele grupurilor-surori infectate. Nu prea crede că aceste soluţii vor da roade. Simte că a ajuns la capătul capacităţilor ei, este frustrată de marele hău de ignoranţă pe care l-a descoperit, stând aici, chiar la marginea înţelegerii poporului ei.

Acum are un vizitator. În alte condiţii, l-ar alunga, dar este obosită, foarte obosită, şi simte nevoia disperată de a i se oferi noi perspective. Şi noi – tulburător de noi – pe care i le va da această vizitatoare.

Numele ei este Bianca, iar ea a fost mai demult una dintre membrele grupului său de surate. Este un păianjen masiv, supra-alimentat, pătată pe tot corpul, care se deplasează cu o energie puternică şi neastâmpărată, astfel încât Portia se întreabă dacă, în cazul în care Bianca ar contracta boala, ar băga cineva de seamă.

Şi Bianca a fost una dintre preotesele Templului, însă nu şi-a îndeplinit obligaţiile cu respectul cuvenit. Curiozitatea ei de savantă a depăşit reverenţa ei ca preoteasă. Începuse experimente cu cristalul şi, când s-a descoperit acest lucru, a fost cât pe ce să fie exilată pentru lipsa ei de respect. Portia şi celelalte surate au intervenit în favoarea ei, însă ea a fost exclusă definitiv din nivelurile superioare ale societăţii, pierzându-şi deopotrivă statutul şi prietenele. S-a hotărât că fie va părăsi Marele Cuib, fie va muri.

Cu toate acestea, Bianca s-a agăţat de viaţă şi chiar a prosperat. A avut mereu o minte sclipitoare – probabil că acesta este un alt motiv pentru care Portia, la capătul resurselor ei mentale, o lasă să intre – şi şi-a negociat calităţile ca un mascul, slujind case inferioare de surate şi, în cele din urmă, a format un nou grup de surori, alcătuit din savante pensionate. În vremurile mai bune, casele

importante ale suratelor erau întotdeauna pe punctul de a cenzura sau exila tot grupul ei, însă acum nimeni nu se mai sinchiseşte. Poporul Portiei se confruntă cu alte probleme îngrijorătoare.

Se spune că aproape ai găsit un leac. Cu toate acestea, postura Biancăi şi uşoara întârziere a mişcărilor ei îi transmit scepticismul foarte clar.

Lucrez. Toate lucrăm. În mod normal, Portia ar exagera perspectivele, dar se simte prea obosită ca să facă asta. *De ce eşti aici?*

Privind-o pe Portia, Bianca se foieşte sfioasă. *De ce, surioară, de ce sunt undeva anume?*

Nu e momentul să fii aici. Aşadar, Bianca se comportă ca de obicei. Portia se ghemuieşte cu un aer întristat, iar celălalt păianjen se apropie pentru a-i auzi bolboroseala.

Din câte am auzit, s-ar putea să nu mai existe altă ocazie, spune Bianca, aproape îmboldind-o. *Ştiu ce mesaje coboară pe fire, din alte oraşe. Ştiu câte alte oraşe nu au mai lăsat mesaje. Şi tu şi eu ştim cu ce ne confruntăm.*

Dacă aş fi vrut să mă gândesc mai mult la asta acum, aş fi rămas în laboratorul meu, îi spune Portia, bătând furioasă din picioare. *Nu îţi voi permite accesul la cristalul Mesagerei.*

Pedipalpii Biancăi vibrează. *Am avut propriul meu cristal, ai ştiut asta? Şi Templul a aflat, de aceea mi l-au luat. Am fost cât pe ce să…*

Portia nu vrea să ştie cât de aproape a fost Bianca de cine ştie ce. Bianca are o obsesie, aceea de a se adresa Mesagerei, de a trimite un mesaj *înapoi* spre steaua care se mişcă rapid. Acesta este un subiect de dezbatere în Templu la fiecare generaţie – şi în fiecare generaţie există cineva ca Bianca, o preoteasă care nu acceptă refuzul ca răspuns. Acestea sunt întotdeauna supravegheate.

Portia se află într-o poziţie ingrată, pentru că, dacă ar fi lăsată de capul ei, probabil că ar sprijini-o pe Bianca. Însă ea este influenţată de majoritate, de felul în care se iau mai toate hotărârile importante când măreţia şi binele se află pe aceeaşi pânză şi se dezbat. Vechea gardă a

Templului, preotesele din generaţia precedentă, consideră că mesajul este sacrosanct şi perfect. Singura calea a poporului Portiei este de a aprecia mesajul, de a înţelege profunzimile lui, care urmează să fie descifrate. Rolul lor nu este să urle spre întuneric pentru a atrage atenţia Mesagerei. Trecând pe deasupra lor, Mesagera observă totul. În univers există o anumită ordine, iar Mesagera este dovada.

Cu fiecare generaţie, se mai afirmă câteva voci care contrazic asta, însă deocamdată acea idee durabilă a avut câştig de cauză. La urma urmei, Mesagera nu a intervenit în timpul marelui război împotriva furnicilor, fără să fie nevoie să *ceară* cineva ajutor? Dacă Mesagera vrea să-i ajute pe cei din neamul Portiei, atunci acest ajutor va veni fără a fi solicitat.

De ce ai venit la mine? Nu voi face nimic împotriva Templului, îi spune Portia cât de hotărâtă poate.

Pentru că te ţin minte de când încă eram cu adevărat surori. Vrei acelaşi lucru ca şi mine, doar că nu îndeajuns.

Nu te voi ajuta, spune apăsat Portia, iar starea ei de oboseală adaugă un caracter definitiv acelei propoziţii. *Oricum nu există posibilitatea de a-i răspunde Mesagerei. Poporul nostru are nevoie de Templu ca sursă de linişte. Experimentele tale ne vor răpi această linişte, şi pentru ce? Nu poţi realiza ceea ce doreşti, iar acesta nu este un lucru care să poată fi realizat.*

Vreau să îţi arăt ceva. Brusc, Bianca face un semn şi câţiva masculi aduc un dispozitiv greu, păşind în lateral pentru a-l coborî pe podeaua care se întindea şi mai mult pentru a suporta greutatea.

Se ştie de multă vreme că anumite substanţe chimice reacţionează ciudat cu metalele, a început Bianca. *Când sunt combinate, amestecate cum se cuvine, apare o forţă care trece prin metale şi lichide. Sigur îţi aduci aminte de astfel de experimente de pe vremea când învăţam împreună.*

O curiozitate, nimic altceva, şi-a reamintit Portia. *Se foloseşte pentru acoperirea metalelor cu alte metale. Ţin*

minte că a existat o colonie de furnici, căreia i s-a sugerat să facă acest lucru şi au obţinut rezultate remarcabile. Această amintire din tinereţea ei nevinovată îi dă o oarecare putere. *Însă apărea mult fum, un fum toxic. Era o muncă potrivită doar pentru furnici. Ce e cu asta?*

Bianca se ocupă de ceea ce au adus asistenţii ei, lucru care îi aminteşte Portiei de experimentele făcute cu substanţe chimice, în reacţie cu alte chimicale, legate prin bare de metal, dar acesta are şi alte părţi metalice; metal şlefuit cu migală, până când a devenit subţire ca mătasea, încolăcit bine într-o coloană. Ceva se schimbă în aer, iar Portia simte cum perişorii i se înfoaie, ca şi cum ar veni o furtună – un eveniment care întotdeauna induce o stare de teamă, din cauza daunelor pe care incendiile naturale le pot provoca unui oraş.

Această jucărie a mea se află în centrul unei reţele invizibile, îi spune Bianca. *Ajustând-o cu grijă, o pot folosi pentru a capta firele acelei reţele. Nu e ceva deosebit?*

Portia vrea să spună că totul este o absurditate, dar se simte intrigată, iar ideea unei reţele atotcuprinzătoare este atrăgătoare şi intuitivă. Cum altfel ar putea ele să fie conectate cu…?

Vrei să spui că Mesagera ni se adresează prin această reţea?

Bianca se foieşte în legătură cu noua ei descoperire. *Ei bine, trebuie să existe o legătură, altfel cum am putea primi mesajul? Şi totuşi, Templul nu face speculaţii. Mesajul este un simplu „da”. Da, am descoperit marea ţesătură a universului, reţeaua prin care îşi transmite mesajul. Da, îi pot trimite răspunsul nostru.*

Chiar şi pentru Bianca este un lucru măreţ, dar foarte periculos.

Nu te cred, spune Portia. *Dacă se putea, ai fi făcut-o deja.*

Bianca bate furioasă din picioare. *Ce rost avea să îi transmit un mesaj Mesagerei dacă nu îi pot auzi cuvintele? Am nevoie de acces la Templu.*

Speri ca Mesagera să te recunoască pentru a-ţi vorbi.

Aşadar, egoul Biancăi impune acest experiment. Mereu a fost aşa: întotdeauna pregătită să îşi măsoare picioarele cu toată creaţia. *Nu este momentul potrivit.* Portia se simte din nou la capătul puterilor.

Surioară, nu mai avem timp. Ştii bine asta, spune apăsat Bianca. *Lasă-mă să îmi duc planul până la capăt. Nu îl pot lăsa pentru generaţiile viitoare. Chiar dacă aş putea transmite înţelegerea, nu vor mai exista generaţii care să ne urmeze. Acum este momentul.*

Vor exista alte generaţii. Portia nu exprimă aceste cuvinte prin paşi, ci doar le gândeşte. *Fabian le-a văzut: trăind ca fiarele în ruinele oraşelor noastre, capete încoronate cu înţelegeri pe care nu le pot folosi, pentru că toată arhitectura lumii mamelor lor a dispărut. Şi atunci, la ce le foloseşte ştiinţa? Ce rost are Templul? De ce să folosim arta când am rămas atât de puţine, încât tot ce putem face este să ne hrănim şi să ne împerechem? Marile noastre înţelegeri vor muri, de la o generaţie la alta, până când niciuna dintre cele rămase în viaţă nu îşi va mai aminti cine am fost.* Însă gândul este incomplet, ceea ce o sâcâie. Se trezeşte gândindu-se la selecţia înţelegerilor – la acele supravieţuitoare pierdute, care probabil aveau o înţelegere de demult care să le ajute la vânătoare, şi la acele odrasle care moştenesc asemenea înţelegeri primare şi care vor deveni noii stăpâni ai lumii. Dar nu vor moşteni doar atât.

Ca şi cum ar fi atins fără să vrea punctul nepotrivit de pe maşinăria Biancăi, Portia sare în sus, parcă trezită la realitate. În minte i-a încolţit o idee nebunească. Una imposibil de realizat. O idee demnă de un om de ştiinţă.

Face semn spre unul dintre asistenţii masculi şi cere să i se spună dacă Fabian s-a întors. Află că a revenit şi trimite pe cineva după el.

Trebuie să lucrez în laboratorul meu, îi spune ea Biancăi, iar apoi ezită. Bianca este deja pe jumătate înnebunită, o rebelă primejdioasă, o potenţială revoluţionară, dar de inteligenţa ei sclipitoare nu s-a îndoit niciodată. *Mă ajuţi? Am nevoie de tot ajutorul din lume.*

Surprinderea Biancăi este evidentă. *Ar fi o onoare să lucrez din nou alături de surorile mele, dar…* Nu îşi articulează complet gândul, ci înclină ochii spre maşinărie, acum inactivă, fără să mai umple aerul cu reţeaua ei invizibilă.

Dacă reuşim, dacă vom supravieţui, voi face tot ce pot pentru a prezenta pledoaria ta Templului. Şi un gând rebel, doar al Portiei. *Dacă supravieţuim, va fi doar meritul nostru, nu al Mesagerei. Acum suntem pe cont propriu.*

4.5 Visuri ale anticilor

— Mason!

Lucrând pe jumătate adormit, Holsten a tresărit şi a fost cât pe ce să cadă de pe scaun. Guyen se afla în spatele lui.

— Ăă… s-a întâmplat ceva?

Preţ de o clipă s-a chinuit să îşi amintească dacă terminase deja traducerile pe care i le ceruse comandantul. Da, i le trimisese cu o zi înainte de inspecţie. Le citise *deja?*

Expresia lui Guyen era impenetrabilă.

— Vreau să vii cu mine.

Tonul vocii lui putea foarte bine să dea de înţeles că Holsten urma să fie împuşcat pentru vreun act de trădare faţă de regimul autarhic instaurat de Guyen. Doar absenţa unei echipe de securitate era liniştitoare.

— Mda, păi…

Şi Holsten a făcut un gest vag spre consola dinaintea lui dar, de fapt, în ultimele zile îşi cam pierduse interesul faţă de acea activitate. Era repetitivă, chinuitoare şi, într-un mod ciudat şi personal, îl deprima. Şansa de a face o pauză, chiar în compania lui Guyen, era inexprimabil de ispititoare. De ce ai nevoie, şefu'?

Guyen i-a făcut semn să îl urmeze, iar după ce au cotit de câteva ori pe coridoarele navei, Holsten a bănuit că se îndreptau spre ecluză. Nu era un drum pe care şi-l amintea cu plăcere. Ici şi colo, a văzut urmele unor gloanţe pe care echipele de reparaţii urma să le şteargă.

Aproape că a retrăit acele lungi zile de demult/recente, când, mai că a făcut greşeala de a discuta cu Guyen despre vremurile din vechime. S-a abţinut la timp. Guyen aproape sigur l-ar fi privit cu ochi goi, însă dacă exista o mică şansă ca el să vrea să discute despre revolta eşuată, în ce situaţie l-ar fi plasat asta pe Holsten? Să caute răspuns la acea singură întrebare care îl obsedase în zilele după ce el şi Lain fuseseră aduşi înapoi pe *Gilgamesh.* Cât a stat în camera de decontaminare – la fel ca Lain şi membrii echipei lui Karst – analizase evenimentele pe toate părţile, încercând să îşi dea seama care dintre cuvintele şi faptele lui Guyen fuseseră spuse la cacealma şi care fuseseră spuse cu sânge rece. Cât de mult din acea disperată misiune de salvare fusese planul lui Guyen şi cât de mult fusese o improvizaţie a lui Karst? Mereu crezuse că şeful echipei de securitate era o brută, şi totuşi, în cele din urmă, omul se străduise în mod ridicol să recupereze ostaticii în viaţă.

Îţi rămân dator, Karst, a recunoscut Holsten, dar nu ştia dacă îi era dator şi lui Guyen.

— Mergem la…? l-a întrebat pe comandant, care se afla în faţa lui.

— Mergem pe staţie, a confirmat Guyen. Vreau să vezi ceva.

— Mai e vreun text, ori…?

Şi-a închipui că îşi va petrece ziua traducând avertismente şi instrucţiuni pentru un Guyen tot mai opac.

— Eşti clasicist. Te pricepi şi la altceva decât la traduceri, nu? l-a atacat Guyen. Artefacte, da?

— Da, dar problemele de inginerie…

Holsten şi-a dat seama că Guyen îl prinsese de multe ori pe picior greşit, astfel că de la sosirea lui nu reuşise să exprime niciun gând limpede.

— Inginerii vor şi altă părere. Şi eu la fel.

Au intrat într-o ecluză şi au găsit o navetă pregătită şi aşteptându-i, cu bocaportul deschis şi un pilot-femeie, care stătea alături şi citea ceva de pe un carneţel. Holsten a bănuit că era vorba de una dintre lucrările aprobate, pe

care Guyen le eliberase din biblioteca încăpătoare a navei, deşi existau şi schimburi secrete şi furişate de exemplare neautorizate – scrieri şi filme despre care se credea că erau închise sigur în sistem. Pe Guyen îl irita situaţia, dar nu părea capabil să o zădărnicească, iar Holsten a bănuit în sinea lui că acest lucru se datora ordinului pe care i-l dăduse lui Lain, dar asta nu putuse să elimine principalul vinovat – mai precis, pe Lain în persoană.

— Ar trebui să fii recunoscător că ai şansa să păşeşti pe satelit, i-a sugerat Guyen, în timp ce se aşezau şi îşi fixau centurile. Paşii anticilor, şi aşa mai departe. Visul oricărui clasicist, aşa cred.

Din experienţa lui Holsten, visul unui clasicist era mai curând să îi lase pe alţii să facă lucrurile periculoase, iar apoi să scrie analize erudite privind lucrările anticilor sau, pe măsură ce progresase în carieră, să analizeze scrierile altor erudiţi. Dincolo de asta, şi dincolo de ceea ce îi putea spune lui Guyen, ajunsese să înţeleagă ceva care îl deprima: nu-i mai plăceau anticii.

Cu cât mai multe afla despre ei, cu atât mai mult îi vedea nu drept nişte zei care călătoriseră în spaţiu, aşa cum îi prezentase cultura lui, ci drept monştri: monştri stângaci, certăreţi şi miopi. Adevărat, creaseră o tehnologie care încă depăşea tot ce realizase poporul lui Holsten, dar era exact ceea ce ştia deja: sclipitorul model al Vechiului Imperiu atrăsese întreaga civilizaţie a lui Holsten în eroarea imitaţiei. Încercând *să fie* antic, poporul lui îşi pecetluise singur soarta fără să atingă acele culmi şi nici altele, fiind condamnat însă la o istorie caracterizată prin mediocritate şi invidie.

Zborul până la staţie a fost scurt, trecându-se de la acceleraţie la deceleraţie aproape imediat, pilotul jucându-se cu fizica în timp ce ţinea legătura cu *Gilgamesh* şi cu cei care construiseră pe staţie un sistem de control al andocării.

Staţia era o serie de cercuri aflate în jurul cilindrului central, lipsit de atracţie gravitaţională, dar care încă găzduia cel mai complet reactor de fuziune pe care îl

văzuse cineva vreodată. Echipa lui Lain reuşise să restabilească alimentarea cu energie a staţiei cu o uşurinţă remarcabilă, descoperind că maşinile antice erau gata să îşi reintre în funcţiune după somnul de milenii. Prin imitaţie şi repetare, acea tehnologie elegantă şi fără cusur dăduse naştere sistemelor de pe *Gilgamesh,* ceea ce îl adusese atât de departe în spaţiu, doar cu preţul câtorva vieţi umane.

Cum câteva secţiuni inelare se roteau din nou, în unele părţi ale staţiei exista ceva care se apropia de gravitaţia normală, lucru pentru care Holsten s-a arătat profund recunoscător. Nu ştia ce va descoperi când va coborî din navetă, dar primul inel al staţiei fusese explorat şi catalogat cu minuţiozitate, iar ulterior colonizat de echipa mult extinsă a lui Lain. El şi Guyen au intrat într-un val de energie, forfotă şi zgomot, şi au văzut coridoarele încăperilor pline de ingineri care ieşiseră din schimb. Se improvizase o cantină care servea mâncare şi se organizaseră camere de recreere în care se instalaseră ecrane care difuzau filme din arhiva navei *Gilgamesh.* Holsten a văzut oameni jucând jocuri, îmbrăţişări intime şi chiar ceva care putea fi interpretat drept un gen de redare dramatizată, toate întrerupte brusc când oamenii l-au zărit pe Guyen. În custodia lui Lain, inginerii deveniseră un grup foarte harnic, dar nepoliticos, şi Holsten a bănuit că Marele lider nu era respectat chiar de toată lumea.

— Aşa, unde este acel lucru? a întrebat Holsten.

Era din ce în ce mai curios în legătură cu motivele lui Guyen, pentru că se părea că era vorba de ceva despre care un clasicist nu se putea pronunţa văzându-l şi care putea fi catalogat la fel de uşor dacă i-ar fi fost prezentat prin intermediul unei legături la distanţă. *Prin urmare, de ce m-a târât Guyen atâta drum până aici?* Existau câteva răspunsuri posibile, dar niciunul care să îi placă. Primul dintre acestea era că legăturile de comunicaţie dintre staţie şi *Gilgamesh* nu erau din cale afară de sigure. Teoretic, oricine ar fi fost cât de puţin priceput ar fi putut trage cu urechea. Desigur, nimeni nu voia să aibă ceva de

spus în legătură o chestiune atât de delicată, nu?

Poate da.

Holsten a simţit un fior în timp ce îl urma îndeaproape pe Guyen prin prima secţiune inelară, până au ajuns la un bocaport de legătură cu următoarea secţiune.

A descoperit, ce? Şi l-a imaginat pe comandant verificând rapoartele cu ochii cine ştie pe unde. Însă ceva îi atrăsese atenţia, cu siguranţă – ceva ce nimeni altcineva nu văzuse chiar la fel ca el. Iar acum era evident că Guyen ţinea să păstreze lucrurile aşa.

Mă face cumva confidentul lui? Nu-l încânta prea mult acest gând.

Au înaintat prin staţie, trecând de la un inel la altul, prin ecluze şi prin forfota inginerilor care se relaxau, făcând loc unei agitaţii diferite, mai concentrate, a activităţii. Acum păşeau atent prin zonele staţiei investigate minuţios. Prima secţiune era considerată sigură, aşadar lăsată în seama începătorilor din echipa lui Lain – deseori oameni care fuseseră treziţi recent şi aveau o experienţă limitată – ca să refacă câteva sisteme sau să încheie catalogarea. După aceea, Guyen i-a ordonat lui Holsten să îmbrace un costum de protecţie şi să păstreze tot timpul casca pe cap. Urma să pătrundă în nişte zone despre care nu se ştia sigur dacă aerul şi gravitaţia erau potrivite.

Din acel moment, toţi cei prin dreptul cărora treceau purtau costume similare, iar Holsten şi-a dat seama că ritmul investigaţiilor era limitat de rezervele de astfel de echipamente pe care *Gilgamesh* le avea la bord sau le putea produce. El şi Guyen au trecut pe lângă un număr tot mai mic de ingineri care lucrau la sistemele principale, străduindu-se să îl refacă pe cel care întreţinea viaţa în măsura în care puteau declara acea secţiune inelară sigură pentru activităţi desfăşurate fără costume de protecţie. Persiflările şi aerul degajat întâlnite în celelalte secţiuni dispăruseră, astfel că activitatea era eficientă şi concentrată.

Următoarea secţiune în care au ajuns avea gravitaţie, dar nu şi aer, astfel că au mers ca printr-un coşmar de

lumini intermitente şi semnale de avertizare, care ameninţau cu consecinţe sumbre în limba Imperială C. Fără să li se vadă chipul prin costumele de protecţie, inginerii se chinuiau să repare ravagiile produse de trecerea timpului, să descopere în ce loc se defectaseră sistemele vechi şi cum să repare tehnologia antică şi înspăimântător de avansată.

Ne întoarcem în timp, a gândit Holsten. Nu neapărat în zilele Vechiului Imperiu, ci înapoi prin eforturile inginerilor de a reface staţia. Cândva nu a existat nimic aici, nici lumină, nici atmosferă, nici energie sau gravitaţie. Apoi a sosit Lain, zeiţa mamă în miniatură, pentru a da contur vidului.

— Traversăm spre următorul inel. Are ceva energie, dar nu au făcut secţiunea să se rotească, l-a prevenit Guyen, iar vocea lui s-a auzit clar prin radioul din cască.

Holsten a bâjbâit un moment, după care şi-a amintit cum să transmită.

— Acolo mergem?

— Da. Lain?

Holsten a tresărit, întrebându-se care dintre cele trei siluete pe care le vedea era cea a inginerei-şef. Când i-a auzit glasul în cască, el nu a părut să se sincronizeze cu niciuna dintre mişcările lor şi a bănuit că ea se afla în altă parte a staţiei.

— Bună, şefu'! Eşti sigur că vrei să faci asta?

— Văd că ai trimis deja oameni în secţiune pentru a preîntâmpina pericolele, a spus Guyen.

Acela trebuia să fie primul pas, şi-a dat seama Holsten – pasul pe care el nu îl va vedea direct. Înainte ca inginerii să înceapă să repare sistemele-cheie, o echipă trebuia să pătrundă în locurile neiluminate şi lipsite de aer şi să facă verificări, pentru a se asigura că nimic din ceea ce anticii lăsaseră în urmă nu avea să-i ucidă.

Bine măcar că staţia nu a fost programată intenţionat să facă asta. Aceasta fusese pacostea vechilor exploratori-astronauţi din trecut, desigur. Anticii pieriseră luptând – ucigându-se unii pe alţii. Nu se dovediseră a fi leneşi când

fusese vorba să facă ca instalaţiile lor orbitale să fie greu de pătruns, iar deseori capcanele se aflau în ultimele lucruri care mai funcţionau pe o carcasă de metal care se rotea, de altfel moartă şi ea.

— Şefu', intri într-un loc în care nu există sisteme de protecţie. Nu ar *trebui* să fie primejdios în mod direct, i-a răspuns Lain. Însă se pot întâmpla nenumărate lucruri. În fine, cine te însoţeşte? Nu e cineva din echipa mea, nu?

Holsten s-a întrebat de unde îl observa ea, dar probabil că sistemul de supraveghere se dovedise a fi mai uşor de refăcut decât acela de asigurare a aerului respirabil.

— Mason, clasicistul.

O pauză, apoi:

— Aha! Bună, Mason!

— Bună, Isa!

— Ascultă, şefu, a început Lain, care părea deranjată de ceva. Am spus că ai nevoie de cineva cu care să mergi acolo, dar am presupus că vei lua pe cineva instruit pentru asta.

— Eu sunt instruit pentru asta, a ripostat Guyen.

— *Nu* e. L-am văzut cum a reacţionat în zero G. Ascultă, stai puţin, ca să vin şi eu.

— Nu vii! s-a răstit furios Guyen. Stai la locul tău. Ştiu că ai vreo doisprezece oameni în secţiunea următoare. Dacă întâmpinăm dificultăţi, le transmit un semnal.

Lui Holsten i s-a părut că Guyen era prea insistent.

— Şefu'…

— Asta este un ordin!

— Bine, s-a auzit vocea lui Lain, iar apoi: La dracu', nu ştiu ce pune la cale ticălosul ăsta, dar ai grijă de tine!

Lui Holsten i-a luat ceva până să înţeleagă ceea ce Lain sigur îi transmisese doar lui.

— Ascultă, o să trimit o echipă specializată în capcane şi o să le cer să fie vigilenţi. Să mă chemi dacă dai de vreo belea, bine? Sigur, locul a fost verificat şi se lucrează la restabilirea alimentării cu energie şi aşa mai departe. Dar fii precaut – şi, orice ai face, să *nu* porneşti ceva. Am trimis o echipă pentru verificări preliminare, dar nu ştim ce face

acel lucru. Inelul acela pare să fie programat ca un fel panou de comandă-şi-control, ori poate este chiar centrala de terraformare. În orice caz, nu apăsaţi pe butoane – şi să mă avertizezi dacă Guyen lasă impresia că ar vrea să facă asta. Mai ţii minte cum să intri pe un canal anume?

Spre surprinderea lui, Holsten a constatat că ştia, astfel că a încercat comenzile cu limba, care funcţionau asemenea celor din masca pe care răzvrătiţii i-o puseseră pe cap.

— Testezi?

— Bravo! Acum, să fii atent, bine?

— Voi încerca.

Nu a trecut multă vreme până când visurile clasicistului de a deveni explorator spaţial au fost spulberate cu cruzime. Costumele de protecţie aveau ghete magnetice, ceea ce era o idee care îl încântase în copilărie, când văzuse filme cu exploratori spaţiali îndrăzneţi, dar care s-au dovedit enervante şi epuizante când a trebuit să le folosească personal. Iar plutirea prin încăperile staţiei ca un scufundător oceanic s-a dovedit de asemenea cu mult mai dificilă decât îşi închipuise. În cele din urmă, Guyen – care aproape că umbla ca o maimuţă prin spaţiile lipsite de profunzime – a trebuit să prindă un cordon de centurile lor pentru a-l trage înapoi pe Holsten când acesta se îndepărta şi se agita deznădăjduit.

Interiorul acelui inel – limita maximă a călătoriei lor prin staţie – încă nu era iluminat corespunzător, însă existau nenumărate panouri inactive şi şiruri de cifre adormite care străluceau slab pentru ele însele, iar lumina emanată de costume le era suficientă pentru a se orienta. Ştiind clar încotro mergea, Guyen stabilea ritmul înaintării. Ignoranţa în această privinţă persista în mintea lui Holsten.

— Ţi-am răpit camera costumului, s-a auzit vocea lui Lain în interiorul căştii, pentru că vreau să ştiu cum arătă moşul.

În acel moment, Holsten se legăna în urma lui Guyen ca un balon şi de aceea a simţit că putea dedica puţin timp unei conversaţii.

— Credeam că *eu* sunt moşul.

— Nu mai eşti. L-ai văzut. Nu ştiu ce făcea prin locurile astea, dar se pare că se află aici de mai mulţi ani decât noi.

Am auzit-o cum îşi controla respiraţia pentru a mai adăuga ceva, însă în acele momente Guyen mergea mai încet, trăgându-l pe Holsten mai aproape, apoi în jos şi lipindu-l de perete, astfel ca ghetele lui să poată atinge solul.

— A, *fix* ce-i place lui, nu? a continuat Lain.

Acolo era un sicriu – ca o cuvă de hibernoterapie, cumva băgată într-un perete. Holsten ştia că staţia avea o facilitate redusă de hibernoterapie – atât cât fusese explorată – astfel că ea nu fusese făcută să găzduiască pe cineva câteva vieţi acolo. Pe de altă parte, ce rost aveau acea încăpere şi toate maşinăriile complexe de adormit, doar pentru a conserva un singur trup uman pentru posteritate?

Căptuşeala costumului l-a informat pe Holsten că primise informaţii noi, de aceea le-a descărcat, bâjbâind cu mănuşile, şi a reuşit să le deschidă, văzând prima examinare a acelei încăperi şi a conţinutului ei. Inginerii nu-şi dăduseră seama ce reprezenta, de aceea îşi notaseră caracteristicile ei de bază, înregistraseră imagini, apoi trecuseră mai departe. În plus, activaseră unele dintre consolele din încăpere, separaseră unele date pentru a fi analizate ulterior de cineva precum Holsten, după care nu se mai gândiseră la asta. Acestea erau unele dintre fişierele pe care Guyen le voia traduse. Holsten le-a apelat în acele momente, întrebându-se cât de bine reuşise să o facă. Fusese vorba de ceva tehnic, foarte complex, chiar dacă reprezentase doar un fragment superficial al cunoştinţelor blocate acolo.

A scanat din nou fişierele respective, originalele stufoase şi traducerile lui asistate de computer, împreună cu tot ce se înregistrase la ancheta iniţială, superficială, în privinţa acelei încăperi. Guyen se uita la el plin de speranţă.

— Păi… ce ar trebui să fac?

— Trebuie să-mi spui ce este chestia asta.

— Şi ai nevoie de mine *aici* pentru asta? iar calmul deosebit al lui Holsten a tensionat şi mai mult situaţia. Şefu', puteai doar să…

— Cea mai mare parte a traducerii tale este neinteligibilă, a spus Guyen.

— Mda, amănuntele tehnice…

— Nu, acelea sunt bune. În felul ăsta, lucrurile rămân între noi doi. De aceea, vreau să verifici din nou şi să confirmi – spune-mi ce avem în faţă. Şi ne aflăm aici tocmai pentru că, văzând dispozitivul, poate te ajută să îl înţelegi.

Guyen s-a întors din nou spre sicriu şi s-a aplecat deasupra lui, întinzând o mână spre centura cu unelte pe care o avea prinsă de hamul costumului. Îngrijorarea lui Holsten a crescut, transmiţându-i-o aproape imediat şi lui Guyen, după care şi-a amintit că între timp comutase canalul pentru a lua legătura cu Lain.

— Răsuceşte ceva, a spus el, iar apoi întregul şir din jurul sicriului s-a aprins ca la festival: ecrane şi panouri, licărind şi căpătând viaţă, iar spaţiul umanoid din inima lui a emis o lumină slabă, albastră.

— Îl văd, iar glasul lui Lain era întrerupt de zgomote de fond, după care s-a stabilizat. Ascultă, am oamenii chiar în faţa bocaportului. Dacă apar probleme, pot intra imediat. Dar eu vreau să văd.

Şi eu, şi-a dat seama Holsten, aplecându-se mai mult deasupra ecranelor.

— Astea sunt… mesaje de eroare? a murmurat Guyen.

— Conexiuni lipsă… După părerea inginerilor, computerul principal a fost distrus de un virus, a speculat Holsten, astfel că nu avem decât sisteme izolate.

Şi acel *tot ce avem* reprezenta o bibliotecă supraaglomerată de informaţii ezoterice.

— Se pare că vrea să se conecteze la ceva ce nu mai există. Practic, listează o serie de… lucruri pe care nu le găseşte, a continuat Holsten.

Guyen a examinat panourile de comandă, iar mâinile lui masive, îmbrăcate în mănuşi, s-au apropiat când şi când de suprafeţele lor, dar nu s-au încumetat să le atingă.

— Fă-l să ne spună ce este! a cerut el.

Lăsase canalul deschis, iar Holsten nu era convins că acele cuvinte îi fuseseră adresate lui.

— Ascultă cu atenţie, i-a spus Lain rar în cască. Vreau să încerci ceva cu panoul. E o procedură pe care am dezvoltat-o când am început treaba aici, ca să rezolvăm rahaturi de genul ăsta. Se pare că dă rezultate în cazul celor mai multe lucruri de pe aici. Va trebui să-l duci cu vorba pe Guyen, să-i spui că e ideea ta sau că ai citit undeva, în rapoartele noastre, sau găseşti tu o soluţie.

— Bine!

Guyen l-a lăsat să se ocupe de tabloul scăldat în lumina slabă care venea dinspre sicriu, iar el a urmat cu sfinţenie fiecare comandă a lui Lain, ezitând mereu pentru a-i permite să îl corecteze când era nevoie. Secvenţa avea doar cincisprezece paşi. A atins ecranul cu atenţie, dezlănţuind noi valuri de opţiuni şi nemulţumiri, până când a scăpat oarecum de solicitările insistente ale dispozitivului referitoare la legăturile pierdute şi a analizat ceea ce rămăsese.

Ceea ce era…

— Facilitatea de încărcare de urgenţă, a tradus Holsten, oarecum nesigur, după care s-a uitat spre acea formă lipsită de viaţă din miezul maşinii. Ce să încarce?

A aruncat o privire spre Guyen, care şi-a ascuns repede reacţia, destul de evidentă în ciuda semiîntunericului pe care îl crea casca. Pe faţa comandantului nu se citea decât triumf şi dorinţă. Indiferent ce căutase, acum găsise acolo.

4.6 Mesagerul dinăuntru

Molima şi-a croit drum chiar şi prin inima Marelui Cuib, până când contactele fizice dintre casele suratelor aproape că au încetat. Pe străzi nu mai umblă decât cei disperaţi sau flămânzi. S-au înregistrat şi atacuri – ale celor sănătoşi, care îi lovesc pe cei despre care cred că sunt bolnavi, flămânzii fură hrană, cei tulburaţi în mod incurabil se năpustesc asupra a orice le dictează demonii lăuntrici.

Şi totuşi legăturile încordate ale comunităţii încă nu au cedat, plecările timide încă nu au devenit un adevărat exod – datorită în mare parte Portiei şi suratelor ei. Ele lucrează la un leac. Pot salva Marele Cuib şi, drept urmare, chiar civilizaţia.

Portia a înrolat-o nu doar pe Bianca, ci pe toate savantele – de la Templu şi din alte părţi – în care are încredere. La urma urmei, nu este momentul să păstreze gloria doar pentru grupul ei de surori.

Şi, contactându-le pe toate, s-a asigurat că acestea ştiu cine este şi că ea, ca organizator, este liderul lor. Directivele ei vibrează în întregul Mare Cuib pe fire întinse, sunt primite şi transmise mai departe de asistenţi masculi foarte harnici. În mod normal, cooperarea dintre case nu funcţionează bine la acest nivel; prea multe ego-uri, prea multe femele care concurează pentru a domina. Situaţia de urgenţă s-a concentrat minunat de bine asupra lor.

Aceasta este noua mea Înţelegere, le-a explicat Portia. *Vă vorbesc despre o calitate pe care aceşti copii imuni o au, care îi deosebesc de semenii lor pieriţi. S-au născut într-un oraş stăpânit de molimă, dar au supravieţuit. Având în vedere câtă vreme a bântuit molima în oraşul lor, se pare că s-au născut din ouă depuse de progenitoare la fel de rezistente la infecţie. Pe scurt, este vorba de o rezistenţă pe care au moştenit-o. Este o Înţelegere.*

Acest mesaj a declanşat o furtună de obiecţii. Procesul prin care noile înţelegeri au fost moştenite nu s-a înţeles pe deplin, ci doar cel referitor la înţelegerile legate de cunoaştere – o amintire privind modul în care se fac anumite lucruri, ori cum erau lucrurile. Unde era dovada că reacţia faţă de o boală ar putea fi transmisă şi odraslelor?

Aceşti pui de păianjen reprezintă dovada, le-a informat Portia. *Dacă vă îndoiţi de asta, atunci nu am nevoie de voi. Răspundeţi-mi doar dacă vreţi să mă ajutaţi.*

Şi-a pierdut probabil o treime dintre corespondente, care de atunci au căutat răspunsuri altundeva, dar fără

succes. Cu toate acestea, Portia, după ce a făcut destule progrese pentru a-şi justifica domeniul de cercetare, a ajuns la limitele tehnologiei poporului ei, dar şi la graniţele puterii sale de înţelegere.

Una dintre savantele care a preferat să o ajute – să o numim Viola – a studiat mecanismul înţelegerilor vreme îndelungată şi i-a transmis Portiei tot ce ştie: reţele mari şi încâlcite de notaţii care precizează procedurile şi rezultate obţinute de ea. Păianjenii se bazează foarte mult pe transmiterea fără eforturi de-a lungul generaţiilor a cunoaşterii pe care o produc înţelegerile lor. Limba lor scrisă, un sistem de noduri şi legături, este stângace, greoaie şi greu de păstrat şi stocat, iar acest lucru a încetinit mult progresul Portiei. Nu poate aştepta ca odraslele să moştenească înţelegerea subiectului de la partenera ei; are nevoie de acele cunoştinţe imediat. De teama infecţiei, Viola a fost la început destul de reticentă când a venit vorba să traverseze oraşul.

Astăzi i s-a confirmat că Viola a intrat în a doua fază a bolii, şi faptul că ştie asta reprezintă o motivaţie în plus în mintea Portiei: colegele ei cad una după alta în faţa duşmanului pe care încearcă să îl înfrângă. S-ar putea să fie o chestiune de timp până când Portia va simţi fiorul bolii în propriile încheieturi.

Bianca s-a infectat deja, aşa crede ea. În particular, savanta rebelă i-a mărturisit Portiei că are deja simptomele evazive ale primei faze a bolii. Portia a ţinut-o însă alături de ea, ştiind că acum s-ar putea să nu mai existe niciun păianjen în tot Marele Cuib care să nu fi incubat boala.

Cu excepţia celor înfiorător de puţini care rămân imuni, nu se ştie de ce.

Graţie partenerei pe ducă, ea are totuşi acces la o unealtă care până acum i-a fost refuzată. Grupul de surate al Violei foloseşte o colonie de furnici, care a fost pregătită să analizeze stigmatele fiziologice ale Înţelegerilor.

Acesta este un alt mare progres pe care se bazează societatea Portiei, societate ce a întâmpinat o piedică

serioasă în calea dezvoltării. În cadrul Marelui Cuib există sute de colonii de furnici îmblânzite, fără a le socoti pe cele din împrejurimi, care au sarcina zilnică de a procura hrană, de a elibera terenul şi de a împiedica incursiunile speciilor sălbatice. Fiecare colonie a fost instruită cu grijă, prin manipularea subtilă a măsurilor de pedepsire, prin recompense şi stimulente chimice, ca să realizeze o anumită sarcină, oferindu-le minţilor dezvoltate ale păianjenilor acces la un fel de motor analitic ciudat, folosind programele decizionale ale coloniei drept sprijin. Fiecare colonie este bună pentru un set de calcule conexe – un *savant idiot* foarte priceput şi foarte specializat –, iar reinstruirea unei comunităţi de furnici reprezintă o sarcină îndelungată şi chinuitoare.

Cu toate acestea, Viola şi-a început activitatea, iar Portia i-a trimis mostre de la cei trei păianjeni captivi, în vederea efectuării unor comparaţii cu studiile pe care Viola deja le efectuase asupra celorlalţi membri ai speciei. Rezultatele au sosit într-o adevărată ţesătură de sensuri, împreună cu confirmarea legată de infirmitatea ei.

De atunci, Portia şi Bianca studiază numeroasele ei semnificaţii implicite, oprindu-se deseori ca să analizeze ceea ce a vrut sau nu să spună Viola. Iniţial, sistemul lor de comunicare a fost creat pentru a exprima gânduri artistice, tranzitorii – elegante, complicate şi imagistice. El nu este recomandat pentru a consemna idei ştiinţifice empirice.

Fabian îşi face simţită prezenţa deseori, aducând hrană şi apă şi, dacă i se cere, îşi exprimă părerea vizavi de anumite lucruri. Are o minte destul de vie pentru un mascul şi aduce o perspectivă diferită. Pe de altă parte, pare să nu-şi fi pierdut deloc din vigoare şi dăruire, deşi prezintă şi el simptome ale primului stadiu al bolii. De obicei, când un păianjen ajunge să creadă că ea sau el este infectat, calitatea serviciilor sale scade constant. Problema este atât de gravă, încât până şi cel mai nedorit mascul îşi găseşte o patroană, dacă se arată dispus să lucreze. Societatea Marelui Cuib suferă modificări ciudate şi

dureroase.

Însă studiile Violei sunt în alt limbaj, redat cu nepricepere în acea scriere cu noduri. În notaţiile ei, ea îl numeşte limbajul trupului. Susţine că această scriere este inerentă păianjenilor şi că ea variază de la un individ la altul, însă nu întâmplător. Viola a experimentat cu puii de păianjeni ieşiţi din ouă izolate, ai căror părinţi sunt cunoscuţi, şi a descoperit că limbajul lor intern este strâns legat de al părinţilor. Aceasta avea să fie marea ei revelaţie, în anii următori, când studiul finalizat îi va permite să domine viaţa intelectuală a Marelui Cuib. Portia este cât se poate de conştientă de geniul copleşitor pe care îl are în faţă. Viola a descoperit limbajul secret al înţelegerilor – numai dacă acesta ar putea fi tradus.

Aici este mărul discordiei. Viola ştie îndeajuns de multe ca să afirme cu tărie că furnicile ei pot extrage din mostre de biopsii cartea ascunsă care se află în fiecare păianjen, dar pe care nu o poate citi.

Cu toate acestea, furnicile ei au un ultim cadou pentru Portia. Există un pasaj în cartea puilor de păianjeni aduşi de Fabian, iar el este nou. Furnicile Violei din altă colonie au fost instruite să compare aceste cărţi ascunse şi să depisteze diferenţele. Acelaşi paragraf, care nu a fost sesizat până atunci, apare în fiecare dintre puii imuni. Viola emite ipoteza că ar putea reprezenta înţelegerea lor în ceea ce priveşte modul în care să alunge boala.

Pentru scurtă vreme, Portia şi suratele ei sunt extaziate, văzându-se în pragul reuşitei, aproape învingând epidemia. Viola mai face însă un ultim comentariu, iar ţesătura ei este mult mai greu de citit.

Le arată că, aşa cum ea nu poate citi cartea interioară, nu cunoaşte nici mijlocul prin care ar putea să scrie în ea. În afară de faptul că le permite puilor să crească şi să zămislească o nouă generaţie care să dezvolte o imunitate barbară şi sălbatică, această nouă cunoaştere este fascinantă în teorie, dar practic inutilă.

Urmează câteva zile în care oraşul se dezintegrează în jurul lor, în fiecare oră firele de comunicaţie dansează cu

ştiri sumbre despre alte şi alte victime, despre case de surori izolate, despre membri stimaţi ai Marelui Cuib care au înnebunit şi au fost ucişi, ori care şi-au luat viaţa otrăvindu-se, căci li s-a părut de nesuportat să trăiască fără darul inteligenţei, câştigat atât de greu. Portia şi Bianca sunt şocate, ca şi cum molima le-ar fi lovit mai devreme şi le-ar fi afectat minţile. Şi erau atât de aproape…

Prima care reia munca este Bianca. Paşii ei se bâlbâie şi tremură în rostiri incontrolabile. Este aproape de pragul morţii, aşadar are mai puţine de pierdut. Analizează notiţele Violei, în vreme ce Portia îşi recapătă curajul mental, după care, într-o dimineaţă, Bianca pleacă.

Se întoarce târziu în noapte şi are o scurtă altercaţie tremurătoare cu paznicii casei surorilor, dar Portia îi convinge să îi permită să intre.

Care este situaţia? Portia nu îndrăzneşte să întrebe mai mult.

E o nebunie, răspunde Bianca. *Am văzut-o pe Viola. Nu va mai rezista, dddar a reuşit să îmi spună. Trebuie să-ţi arăt, cccât încă mai ppot.* Boala sare de la un picior la altul, transformandu-i vorbirea în repetiţii bruşte, involuntare. Nu stă nicio clipă locului, umblând de colo până colo prin casă, zbătându-se să articuleze cuvintele, ca şi cum ar încerca să scape de lucrul care o ucide. Urcă pe firele de mătase întinse pe pereţi, dar undeva în corpul ei se află acea dorinţă sfâşietoare de a urca mereu, de a se căţăra ca apoi să poată muri.

Spune-mi, insistă Portia, urmându-i traseul şerpuit. Fabian le urmează la o distanţă respectuoasă şi Portia îi face semn să se apropie, căci orice are de spus Bianca nu poate fi decât folositor.

Ceea ce aud este redus la minim, la esenţial, iar Portia crede că Bianca a analizat totul în timpul călătoriei de întoarcere prin oraş, ştiind că abilitatea ei de a descrie este acum erodată permanent de virusul pestilenţial.

Există o carte mai adâncă, transmite ea cu picioarele, bătând fiecare cuvânt în podeaua care geme sub ea. *Viola*

a identificat-o. Există o a doua carte într-un alt cod, scurt, şi totuşi plin de informaţii, dar diferit, foarte diferit. Am întrebat-o pe Viola ce era. Spune că este Mesagera din noi. Spune că Mesagera este găsită întotdeauna când apar noi înţelegeri. Spune că sălăşluieşte cu noi în ou şi creşte odată cu noi, paznicul nostru invizibil, fiecare dintre noi, aşa spune ea, spune ea. Bianca se întoarce pe loc, iar ochii ei rotunzi şi dilataţi privesc tot ce o înconjoară, tremurând, cuprinsă de o frenezie de idei frânte. *Unde e tratatul Violei?*

Portia o îndrumă spre ghemul desfăcut, opera de-o viaţă a Violei, şi Bianca, după câteva starturi false, găseşte această „carte mai adâncă.” Este doar un apendice, o încâlceală complexă de informaţii pe care Viola nu a putut să le descifreze, pentru că sunt înscrise în corp într-un mod cu totul străin, mult mai compact, mai eficient şi mai dens organizat decât restul. Păianjenii nu au cum să ştie, dar există motive întemeiate pentru acel contrast. Acesta nu este rezultatul evoluţiei naturale şi nici măcar o evoluţie asistată: asta este ceea ce vine în ajutor. Viola şi colonia ei de furnici au izolat nanovirusul.

După ce Bianca a plecat împleticindu-se, Portia citeşte şi reciteşte îndelung şi pune la cale ceva la care neamul ei se pricepe cel mai bine: un plan.

În ziua următoare îi trimite vorbă Violei la casa surorilor ei: trebuie să se folosească de coloniile lor specializate. În acelaşi timp, se roagă şi primeşte cu împrumut priceperea altor şase savante care sunt dispuse şi capabile să o ajute. Îl trimite pe Fabian cu instrucţiuni la propriile colonii, la cele care pot îndeplini mai multe funcţii, inclusiv ceea ce ştiu ele cel mai bine să facă, adică să reproducă orice substanţă chimică din care primesc o mostră.

Suratele din casa Violei – deşi erudita lor stăpână nu mai poate fi ajutată – izolează fragmentul din cartea unică a puilor de păianjeni imuni, dar ele fac şi mai mult de atât. Ele izolează şi nanovirusul: Mesagera Dinăuntru. Câteva zile mai târziu, masculii ajung împleticindu-se la casa Portiei cu canistre de material – mai precis, doar unii. Alţii

sunt ucişi pe străzi sau pur şi simplu fug. Supravieţuirea Marelui Cuib se află pe muchie de cuţit.

Portia îşi petrece timpul în Templu, ascultând vocea Mesagerei din cer şi încearcă să îşi asculte şi Mesagera lăuntrică. Viola a folosit acest termen din trufie? Nu, a avut motive. A înţeles că, indiferent ce face acel ghem de limbaj artificial şi străin, el are o funcţie divină: scoţându-le din rândul bestiilor spre sublim. Este mâna care plasează înţelegerile în mintea şi ţesutul vieţii, astfel încât fiecare generaţie să poată deveni mai măreaţă decât precedenta. *Aşadar, ca să te putem cunoaşte,* se gândeşte Portia pe când urmăreşte acel arc îndepărtat de lumină, care traversează cerul. Este evident acum faptul că Bianca a avut dintotdeauna dreptate. Şi că Mesagera aşteaptă răspunsul lor. Cu puţin timp în urmă, asta era o erezie, dar de atunci Portia a privit puţin în sufletul ei. *De ce trebuie să fim făcute astfel, să ne perfecţionăm neîncetat, dacă nu ca să năzuim?*

Aşa cum se întâmplă în cazul speciei sale, pentru Portia concluziile sunt o chestiune de logică extrapolată, bazată pe cea mai bună înţelegere a principiilor pe care i le-a revelat universul.

După câteva zile, furnicile produc prima doză din serul ei, un amestec complex de fragmente genetice de la păianjenii imuni şi nanovirus: astfel că Mesagera şi Mesajul se rotesc continuu în acea soluţie.

Între timp, jumătate din surorile casei ei au ajuns în stadiul al doilea al bolii. Bianca şi alte câteva sunt în stadiul al treilea şi sunt izolate, fiecare într-o celulă, unde vor fi lăsate să moară de foame. Ce altceva se poate face cu ele?

Portia ştie ce altceva se poate face.

Fabian se oferă să meargă în locul ei, dar ea ştie că o bolnavă în stadiul trei ar ucide fără niciun efort un păianjen mic ca el. Adună câteva femele hotărâte şi disperate şi îşi ia chelicerul artificial cu care va injecta serul în punctul în care picioarele pacientei se unesc cu corpul, aproape de creier.

Bianca se luptă cu ele. O muşcă pe una dintre asistente şi injectează două chelicere pline cu venin, paralizând victima instantaneu. Femela loveşte cu picioarele, se clatină şi se cabrează, provocându-le pe celelalte. Acestea o leagă şi o tratează fără menajamente, după care o întorc pe spate, chiar dacă părţile gurii ei se încordează furios spre ele. Limbajul ei a dispărut, iar Portia nu ştie dacă acel stadiu al molimei poate fi reversibil.

Cu toate acestea, Bianca va confirma sau infirma teoria ei. Portia înfige acul seringii.

4.7 Nu sunt prinţul Hamlet

Fluxul de noi materiale de pe staţia abandonată a scăzut considerabil, fiecare bază de date şi depozit fiind jefuite, şi totul s-a transferat pe *Gilgamesh.* În mare parte, Holsten a terminat cu catalogarea datelor, iar acum se afla la dispoziţia inginerilor, când aceştia aveau nevoie să li se traducă pentru a pune ceva în funcţiune.

Majoritatea timpului şi-l petrece lucrând la proiectul personal al lui Vrie Guyen, căci, în caz contrar, acesta ar veni imediat peste el să afle ce altceva face.

Nava-arcă îşi târăşte existenţa într-un mod neobişnuit, asta deoarece câteva sute de oameni s-au văzut îmboldiţi spre starea de trezie la câţiva ani-lumină de ultimele lor amintiri, li s-au dat explicaţii grăbite, nesatisfăcătoare despre locul în care se află şi ce trebuie să facă, iar apoi li s-a dat de lucru. Nava era *zgomotoasă,* iar Holsten a descoperit că era derutat constant de hărmălaie. Nu era doar vibraţia şi bubuitul lucrărilor, ci şi murmurul neîncetat al *oamenilor* care făceau lucruri precum *a trăi* şi *a vorbi* şi, pentru a spune lucrurilor pe nume, a se distra în diverse moduri. Părea că, oriunde se ducea, Holsten vedea perechi neaşteptate – puteau fi altfel decât neaşteptate, având în vedere circumstanţele? –, prinse în fel de fel de îmbrăţişări.

Câteodată, ei îl făceau să se simtă foarte bătrân. Erau toţi atât de tineri, la fel ca mai toţi pasagerii de pe

Gilgamesh, cu excepţia câtorva specialişti obosiţi ca el.

Reechipau nava-arcă – *şi dacă eu mă simt aşa, cât de bătrân se simte oare* Gilgamesh, *ia spune?* – cu tot felul de jucării smulse de pe staţie. Printre ele se număra un nou reactor de fuziune, despre care Vitas bănuia că va fi de cel puţin două ori mai eficient decât originalul, construit recent, şi că va putea să menţină o accelerare economică mult mai mult timp cu combustibilul existent la bord. Alte tehnologii au fost doar analizate, reglând sistemele navei după modelul vechi.

În mintea lui se derula aceeaşi litanie: *Reuşită pe baza muncii altuia.* Oamenii continuau să se agaţe de trena tot mai îndepărtată a Vechiului Imperiu, făcând tot ce se putea doar ca să rămână în siguranţă în umbra lui. În vreme ce compatrioţii lui au sărbătorit prada proaspăt găsită, el a văzut doar oameni care-şi condamnau descendenţii să fie pe veci mai puţin decât ar fi putut fi.

Apoi a primit mesajul lui Lain: avea nevoie de el pe satelit. „Un fel de traducere periculoasă sau ceva de genul ăsta”, mai precis.

Între presiunea constantă a lui Guyen şi tinereţea agresivă a restului rasei umane, Holsten îşi cam plângea de milă. Nu-i plăcea să fie luat peste picior, dar era evident că inginerii socoteau că el chiar de asta era acolo, pentru a fi luat în râs. S-a gândit serios să ignore apelul lui Lain, dacă ea nici măcar nu era dispusă să îl invite cum se cuvenea. În cele din urmă, Guyen a fost acela care l-a făcut să se hotărască, deoarece o vizită pe staţie îi va oferi lui Holsten o binecuvântată uşurare faţă de prezenţa ca de vultur a comandantului.

I-a transmis că va veni şi a constatat că naveta şi pilotul îl aşteptau în ecluză. În timpul călătoriei, a întors camerele externe spre planetă şi a privit îndelung globul cenuşiu din ciuperci, imaginându-şi că se întindea spre înalt, construia turnuri mari cât o clădire, cu corpuri fructifere umflându-se în straturile superioare ale atmosferei pentru a prinde intruşii minusculi care îndrăzniseră să solicite stăpânirea completă a lumii.

Doi ingineri – a bănuit că erau din Echipajul Principal iniţial al lui Lain – îl aşteptau la capătul staţiei şi l-au asigurat că nu va fi nevoie să îmbrace un costum.

— Toate porţiunile care încă ne pun probleme sunt stabile, i-au explicat ei.

Când Holsten i-a întrebat care era de fapt problema, ei s-au mulţumit să ridice din umeri, cu totul nepăsători.

— Îţi va spune chiar şefa, a fost tot ce a obţinut de la ei.

Şi, în cele din urmă, a fost împins fără menajamente într-o încăpere din cel de-al doilea segment al inelului rotativ, unde îl aştepta Lain.

Stătea la o masă, lăsând impresia clară că se pregătea să mănânce şi, într-o secundă, el a plutit prin tambuchi, crezând că sosise târziu, ca de obicei, după care a observat că pe masă erau tacâmuri pentru două persoane.

Ea a ridicat din sprâncene întrebător.

— Pofteşte, moşule! Avem nişte mâncare veche de zeci de mii de ani. Vino să îi scrii istoria!

Asta l-a făcut practic să pătrundă în încăpere, după care a privit mâncarea care nu îi era familiară: supe sau sosuri groase, şi bucăţi cenuşii care arătau dezgustător, ca şi cum ar fi fost luate de pe planeta de sub ei.

— Cred că glumeşti.

— Nici vorbă, hrana anticilor, Holsten. Hrană pentru zei.

— Dar asta e… sigur nu este comestibilă.

Privind fascinat, s-a aşezat la masă faţă în faţă cu ea.

— Suntem aici de aproape o lună, hai, vino! l-a îndemnat ea. Sigur e mai bună decât mâncarea pe care ne-o dă *Gil.*

A urmat o pauză încordată, care a dispărut după ce Holsten a ridicat brusc privirea, iar ea a râs scurt, cu amărăciune.

— Gambitul meu de început a funcţionat prea bine. Nu cred că *eşti* prea interesat de mâncare, moşule.

El a clipit, studiindu-i chipul şi încercând să descopere orele suplimentare pe care le lucrase, atât pe staţie, cât şi în zilele ocazionale de trezie din timpul călătoriei dinspre Lumea lui Kern, asigurându-se că nava nu-şi distrugea şi mai mult preţioşii pasageri din cauza funcţionării

defectuoase sau a erorilor. *Acum ne potrivim,* şi-a dat seama Holsten. *Pentru oricine ne-ar privi.*

— Aşadar, asta este…

A făcut un semn spre diversele boluri de pe masă, sfârşind prin a lua un soi de sos portocaliu pe un deget.

— Poftim? a întrebat Lain. E mai plăcut aici, nu? Avem toate condiţiile potrivite: lumină, aer şi gravitaţie creată de rotaţie. Crede-mă, ne legănăm în poala luxului. Stai numai o clipă!

S-a jucat cu ceva pe la marginea mesei, iar peretele din partea stângă a lui Holsten a dispărut. Pentru o secundă, în care a simţit că inima îi îngheaţă în piept, nu şi-a dat seama ce se întâmplă, în afară de faptul că disoluţia întregii staţii părea a fi iminentă. Însă exista o anumită transparenţă nesigură, rămasă în urmă, după ce obloanele exterioare s-au deschis, iar dincolo de ele, a apărut vastitatea restului creaţiei. Şi încă ceva.

Holsten se uita spre *Gilgamesh.* Până atunci nu îl văzuse din afară, sau nu îl văzuse îndeajuns. Chiar şi când revenise pe navă după răzvrătire, trecuse din interiorul navetei spre interiorul navei-arcă fără să se gândească la ce se afla dincolo de el. La urma urmei, în spaţiu, exteriorul exista în mare măsură doar ca să te ucidă.

— Uite, poţi vedea unde plasăm noile echipamente. Par cam de proastă calitate, nu? Toate acele microimpacturi suferite pe drum, plus eroziunea provocată de vid.

Bătrânul sigur nu mai e ce-a fost odată, a remarcat Lain cu blândeţe.

Holsten nu a spus nimic.

— Credeam că se va întâmpla…

Lain a tresărit. A vrut să zâmbească, apoi a mai încercat o dată. Holsten şi-a dat seama că ea se îndoia de el, ba chiar era agitată din această cauză.

El a ocolit masa ca să-i poată atinge mâna, deoarece, cu toată sinceritatea, niciunul dintre ei nu ştia cum să formuleze acele cuvinte şi nici nu mai erau chiar atât de tineri ca să aibă răbdarea necesară să le caute.

— Nu-mi vine să cred cât de fragil arată.

Viitorul, sau absenţa acestuia, hotărât de soarta oului din metal – ieftin, peticit şi, din punctul acela de vedere, cât de *mic* părea *Gilgamesh.*

Au mâncat încet, îngânduraţi, Lain trecând de la momente scurte, în care vorbea mult prea repede, străduindu-se să impună o conversaţie fiindcă simţea că aşa se cuvenea, la momente mai lungi de tăcere, camaradereşti.

În cele din urmă, Holsten i-a zâmbit într-una din tăcerile lor obişnuite, simţind cum o expresie nouă i se întinde pe faţă.

— Este bună.

— Aşa sper. Transportăm tone de materiale spre *Gil.*

— Nu mă refeream la mâncare. Nu doar la asta. Îţi mulţumesc.

După ce au mâncat, iar restul echipei lui Lain a rămas, plină de tact, nevăzută şi neresimţită de cei doi, ei s-au retras într-o încăpere pe care ea o pregătise cu grijă. Trecuse multă vreme de la ultimul lor contact de pe *Gilgamesh.* Desigur, trecuseră şi secole de atunci – secole lungi, de călătorie prin spaţiu. Iar totul *părea* să se fi întâmplat cu mult timp în urmă. Făceau parte dintr-o specie care se desprinsese de timp şi doar ceasurile lor păstraseră un oarecare înţeles pentru ei, în vreme ce restul universului revenea la ritmurile lui şi nu se sinchisea deloc dacă ei trăiau sau mureau.

Pe Pământ existaseră unii care susţinuseră că universului îi păsa şi că supravieţuirea umanităţii era importantă, predestinată, *înţeleasă.* Cei mai mulţi dintre ei rămăseseră acolo, agăţându-se de credinţa tot mai firavă, în speranţa că o mare putere va interveni în numele lor dacă lucrurile se înrăutăţeau din ce în ce mai tare. Poate că aşa era: cei de pe nava-arcă nu aveau cum să afle asta. Şi Holsten avusese propriile credinţe, dar printre ele nu se număra un alt fel de salvare decât prin mâna omenirii înseşi.

— Ce vrea? l-a întrebat Lain mai târziu, când stăteau întinşi unul lângă altul sub o pătură care, în urmă cu mii

de ani, fusese cuvertura unui terraformator antic.

— Nu ştiu.

— Nici eu, a spus Lain încruntată. Asta mă îngrijorează, Holsten. Şi-a angajat propriii ingineri care să facă toată treaba asta, ştiai? A ales ce era mai bun şi a trezit câteva rezerve din care şi-a alcătuit o echipă tehnică personală. Acum ei se ocupă de toate lucrurile la care l-ai ajutat şi le instalează pe *Gil.* Şi nu ştiu ce fac echipamentele astea. Nu-mi place ca pe nava mea să existe lucruri despre care eu să nu ştiu.

— Îmi ceri să trădez încrederea comandantului?

O spusese în glumă, dar apoi a fost imediat săgetat de gândul: „Despre asta este vorba?”

Lain s-a uitat lung la el.

— Aşa crezi?

— Nu ştiu ce să cred.

— Moşule, despre *asta* este vorba, că vreau să rezolv problemele fără să o dau în bară cu echipa mea şi…

Holsten şi-a dat imediat seama că îşi căuta un ton mai dur, dar i-a simţit ezitarea din glas.

— Şi mai ştii ceva? Am fost singură în ultimii… câţi au trecut? Două sute de ani, chiar aşa. Am rămas singură, umblând pe toată nava şi făcând-o să funcţioneze. Sau, uneori, alături de oamenii mei, ca să reparăm lucrurile defectate. Câteodată era şi Guyen acolo, ca şi cum asta ar fi fost mai bine decât să fiu singură. Şi apoi, toată nebunia aceea… răzvrătirea, planeta… şi simt că am uitat cum să vorbesc cu oamenii, câteodată, când nu e vorba de slujba mea. Dar tu…

Holsten a ridicat din sprânceană.

— Şi tu eşti al dracului de priceput să vorbeşti cu oamenii, a încheiat ea furioasă. De aceea, când eşti în preajmă, lucrurile nu mai sunt atât de neplăcute.

— Mulţumesc foarte mult.

— N-ai de ce.

— Ideea lui Guyen este să încarce minţile oamenilor într-un computer.

S-a simţit ciudat de bine ştiind că nu mai era singurul

deţinător al acelei informaţii. În rest, din câte îşi dăduse seama Holsten, doar Guyen ştia asta. Chiar şi inginerii lui supuşi lucrau automat, fiecare cu bucăţica lui.

Lain a analizat vorbele lui.

— Nu ştiu dacă e o idee bună.

— Ar putea fi foarte util.

Tonul vocii nu l-a convins nici pe el.

Lain a scos un sunet – nu o vorbă, nu ceva interpretabil – doar pentru a-l asigura că îl auzise. Asta l-a făcut pe Holsten să analizeze în gând puţinele lucruri pe care le aflase despre dispozitiv din manualele tehnice pe care Guyen îl pusese să le traducă. Desigur, toate fuseseră scrise pentru oameni care deja *ştiau* ce făcea dispozitivul. Autorii nu se opriseră nicio clipă să explice elementele de bază pentru descendenţii lor maimuţoi, neînchipuit de îndepărtaţi.

Însă Holsten era tot mai convins că acum ştia ce era facilitatea de încărcare. Ba mai mult, credea că văzuse rezultatul şi ce se putea întâmpla dacă cineva era îndeajuns de nesăbuit încât să devină subiectul ei.

Pentru că acolo, în bezna îndepărtată din jurul altei lumi, în sicriul ei metalic şi mut, se afla doctorul Avrana Kern.

4.8 Epoca de progres

Chiar şi după aceea, Bianca a mai avut crize instantanee, bâlbâieli de vorbire şi de mers, crize bruşte de epilepsie, când era departe de mediul familiar pentru anumite perioade de timp, picioarele zbătându-i-se spasmodic, de parcă încerca să transmită de urgenţă un mesaj într-un cod idiolectic.

Însă a supravieţuit molimei şi, în afara crizelor, şi-a păstrat mintea integră. Pentru Viola, al cărei geniu biochimic a pus la dispoziţie mijloacele, leacul a venit prea târziu. Multe alte minţi măreţe, mari războinice, femele de frunte din casele surorilor, masculi flămânzi din oraş, toţi au murit. Marele Cuib a fost salvat, dar mii de locuitori ai

lui nu au fost la fel de norocoşi. Şi alte oraşe au fost afectate la fel, chiar dacă producerea leacului devenise activitatea principală a oricărei colonii de furnici pregătită pentru aşa ceva, iar baza teoretică fiind transmisă pe firele care leagă comunităţile de păianjeni laolaltă. Dezastrul a fost evitat, dar la limită. Acum există o lume nouă, iar cei din neamul Portiei îşi dau seama cât de fragili sunt, mai ales acolo. Multe lucruri urmează să se schimbe.

Nu Portia a fost prima care a înţeles importanţa colosală a vaccinului. Este greu de spus care a fost prima savantă care a ajuns la această concluzie: este genul de idee care pare să se fi aflat simultan pretutindeni, desfătând fiecare minte curioasă. Tratamentul Portiei a permis păianjenilor adulţi să beneficieze de o înţelegere din afară. Da, ceea ce s-a transmis a fost o imunitate, dar procesul va funcţiona şi cu alte înţelesuri, dacă ele pot fi separate şi dacă mesajul lor poate fi notat în marea carte a corpului, scrisă de Viola. Răspândirea cunoaşterii nu va mai fi întreruptă de marşul încet al generaţiilor sau de transmiterea ei laborioasă.

Această tehnologie este foarte necesară. Ravagiile produse de molimă au făcut ca înţelegerile să fie greu de găsit: dacă până atunci o anumită idee era deţinută de zeci de minţi, acum mai sunt doar câteva. Cunoaşterea a devenit mai preţioasă ca niciodată.

Prima idee este transferată între adulţi abia după câţiva ani de la molimă. O înţelegere oarecum confuză de astronomie este împărtăşită unui subiect mascul supus testului (aşa cum se procedează cu toţi masculii, având în vedere eşecurile experimentelor anterioare). După aceea, orice păianjen poate învăţa orice. Fiecare savantă din generaţia Portiei şi de după ea va sta pe umerii gigantelor pe care le-a ales ca să trăiască în ele. Contra cost, ceea ce ştie cineva poate şti oricine. Se va dezvolta cu repeziciune o întreagă economie a cunoaşterii modulare, negociabile.

Însă asta nu este totul.

După ce s-a însănătoşit, Portia a prezentat-o pe Bianca înaintea Templului. Le explică tuturor contribuţia suratei ei la realizarea tratamentului. Biancăi îi este permis să se

adreseze preoteselor strânse acolo.

În urma molimei s-a produs o schimbare de înţelegere a dreptei credinţe. Toţi trebuie să îşi deschidă minţile pentru a umple golul lăsat de cei care nu au supravieţuit. Sunt reanalizate idei vechi, iar unele interdicţii sunt regândite. Au trecut testul. Sunt propriii lor salvatori. Doresc să comunice ceva către acel punct de inteligenţă din afara sferei lor: semnalul cel mai important, cel mai simplu.

Vor să îi comunice Mesagerei: *Suntem aici.*

În esenţă, Bateria inventată de Bianca nu este şi emiţător radio. Experimentele cu privire la transmiterea înţelegerilor între păianjeni înregistrează progrese, la fel şi cercetările legate de transmiterea vibraţiilor prin reţeaua invizibilă care este întinsă între lumea lor şi satelitul îndepărtat şi dincolo de el.

După ani şi ani, bătrânele Bianca şi Portia fac parte din grupul cunoscătoarelor templului, pregătite în orice clipă să se adreseze necunoscutului, să îşi lanseze vocea lor electromagnetică în eter. Răspunsurile la problemele matematice ale Mesagerei – pe care fiecare păianjen le cunoaşte şi le înţelege – sunt pregătite pentru a fi transmise. Aşteaptă apariţia Mesagerei pe cerul nopţii, iar apoi transmit un prim mesaj categoric.

Suntem aici.

După ce se trimite şi ultimul mesaj, Mesagera îşi încetează transmisia, făcând întreaga civilizaţie a Portiei să intre în panică, socotindu-se că aroganţa ei a înfuriat universul.

După câteva zile de aşteptare înfrigurată, Mesagera le vorbeşte din nou.

4.9 Ex Machina

Semnalul venit dinspre planeta verde a vibrat prin Modulul-Santinelă al satelitului Brin 2 ca un cutremur. Sistemele antice aşteptaseră exact acel moment – părea că se scursese o veşnicie. Protocoalele stabilite pe vremea Vechiului Imperiu se acoperiseră de praf odată cu trecerea

secolelor, pe durata de viaţă a noii specii care îşi anunţa acum prezenţa. Se alteraseră. Îşi pierduseră relevanţa, fiind suprascrise, contaminate de imaginea bolnavă a lui Kern care fusese încărcată şi pe care Modulul-Santinelă o incubase precum o cultură în toţi acei ani.

Sistemele au recepţionat semnalul, au verificat calculele, care au fost oarecum satisfăcătoare, recunoscând totuşi că fusese depăşit un prag critic în ceea ce priveşte planeta. Scopul său, învechit de-a lungul eonilor, a redevenit brusc relevant.

Pentru un moment ce părea să nu se mai termine, sistemele de pe Modulul-Santinelă – oceanul de calcule care clocotea în spatele măştii umane a Elizei – nu au putut lua o hotărâre. Se pierduseră prea multe, fişierele fuseseră arhivate greşit sau şterse din mintea acelui computer.

A atacat discontinuităţile din propriile sisteme. Deşi nu era o inteligenţă artificială cu adevărat conştientă de sine, Eliza a reuşit să se recunoască. S-a restabilit, a rezolvat probleme imposibile şi a ajuns la concluzia corectă printr-un raţionament aproximativ şi ocolitor.

A făcut tot posibilul să o trezească pe Avrana Kern.

Distincţia dintre o femeie vie, un construct de personalitate uploadat şi sistemele modulului nu era trasată prea discret. Se contopeau unul în altul, astfel încât somnul îngheţat al unuia strecura coşmaruri în logica rece a celuilalt. Trecuse foarte mult timp. Avrana Kern nu mai era la fel de rezistentă. Cu toate acestea, modulul a făcut tot ce s-a putut.

Doctorul Kern s-a trezit, ori a visat că se trezeşte, iar în visul ei Eliza a plutit în apropierea patului său ca un înger, aducând o miraculoasă Bună Vestire.

În această zi, s-a văzut o nouă stea pe cer. În această zi s-a născut mântuitorul vieţii de pe Pământ.

Avrana s-a luptat cu ororile din mintea ei, zbătându-se să se trezească îndeajuns cât să înţeleagă cu adevărat ce i se spunea. O vreme, nu fusese pe deplin conştientă – dar fusese vreodată? Păstra amintiri legate de o prezenţă

întunecată, de intruşi care îi atacau protejaţii, de planeta de dedesubt care devenise scopul ei, suma totală a moştenirii ei. Un călător venise să fure secretul proiectului ei – să îi răpească acea imortalitate pe care i-o asigurau noua viaţă şi urmaşii ei, copiii-maimuţă. Aşa se întâmplase? Ori visase totul? Nu putea să deosebească realitatea de îndelungii ani de somn.

— Trebuia să fiu moartă, i-a spus ea modulului care o supraveghea atent. Trebuia să fiu blocată departe, să nu ştiu nimic. Nu trebuia să visez.

— Doctore, scurgerea timpului pare să fi produs o omogenizare a sistemelor de informaţii din Modulul-Santinelă. Îmi cer iertare pentru asta, dar funcţionăm dincolo de parametrii prevăzuţi.

Modulul-Santinelă fusese conceput să rămână inactiv secole la rând. Măcar atât a reuşit să-şi amintească Avrana. Cât timp îi va lua virusului să implementeze un intelect în generaţiile de maimuţe? Asta însemna că experimentul ei era un eşec?

În cele din urmă, ele trimiseseră un semnal. Ieşiseră din starea lor de animale şi atinseseră inefabilul. Şi, brusc, timpul nu mai era moneda care fusese cândva. Şi-a amintit de ce se afla în Modulul-Santinlă, îndeplinind o funcţie care fusese menită cuiva de care Imperiul se putea dispensa mult mai uşor. Timpul nu prezenta importanţă. Doar maimuţele contau, pentru că de acum înainte lor le aparţinea viitorul.

Cu toate acestea, fragmentele tulburătoare de vis i-au reapărut în minte. În vis, apăruse o navă primitivă de călători, pretinzând că sunt din acelaşi neam cu ea, însă ea se uitase la ei şi îi văzuse aşa cum erau cu adevărat. Le scanase istoricul şi capacitatea de înţelegere. Erau ca un mucegai crescut pe cadavrul poporului ei. Erau irevocabil corupţi de aceeaşi boală care dusese la dispariţia civilizaţiei ei. Era, deci, mai bine să pornească totul cu ajutorul maimuţelor.

— Ce vreţi de la mine? a întrebat ea entitatea/entităţile care o înconjurau.

S-a uitat la feţele lor şi a văzut un şir nesfârşit de etape între ea şi logica rece a sistemelor modulului şi nu a reuşit să-şi dea seama unde sfârşea ea şi unde începea maşina.

— Faza a doua a programului de dezvoltare este pregătită, a explicat Eliza. Este nevoie de aprobarea ta pentru declanşare.

— Dar dacă muream? a întrerupt-o Avrana, abia respirând. Dacă putrezeam? Ce se întâmpla dacă nu puteaţi să mă treziţi?

— Într-un asemenea caz, computerul în care identitatea ta ar fi fost uploadată ar fi moştenit răspunderile şi autoritatea ta, i-a răspuns Eliza, iar apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit că trebuia să arate şi o latură umană, a adăugat: Dar sunt încântată că nu s-a întâmplat aşa ceva.

— Nu ştii ce înseamnă să fii „încântat” dar, chiar în acelaşi moment, Kern nu a mai fost sigură că era adevărat ce spunea.

Existau suficiente trăsături de-ale ei în acel sistem adus la viaţă, încât probabil că Eliza ştia mai multe despre emoţiile umane decât ea, cu tot ce-i mai rămăsese.

— Treci la faza următoare! Sigur, treci la faza următoare! s-a răstit ea înainte să se aştearnă tăcerea. Pentru ce altceva am rămas aici? Ce altceva mai există?

În sensul adevărat, real al înţelesului, ce altceva mai există?

Şi-a adus aminte când falsele fiinţe umane, acea boală care supravieţuise poporului ei, se apropiaseră de planetă. Asta se întâmplase de fapt? Le vorbise. *Eul* său care interacţionase cu ei trebuie să fi recunoscut o latură umană, ajungând astfel să negocieze, să-i cruţe, să le permită să îşi salveze semenii. De fiecare dată când era trezită, părea că un alt amalgam de gânduri prelua controlul asupra minţii ei. Atunci se simţise dispusă să cedeze. Îi recunoscuse ca fiind suficient de umani încât să fie îndurătoare cu ei.

În acea zi fusese destul de sentimentală. Uitându-se înapoi, şi-a recâştigat amintirile despre tot ceea ce simţise. Şi ele reflectau întocmai ce spuseseră ei, a presupus ea,

dar ei plecaseră. Nu exista nicio urmă, nicio transmisiune în acel sistem solar.

A avut sentimentul ciudat că nimic nu era chiar atât de simplu. Credea că se vor întoarce. Iar acum avea mult mai multe de pierdut. Ce daune va provoca intervenţia acelor false fiinţe umane civilizaţiei emergente a maimuţelor ei?

Va trebui să fie mai dură.

Faza a doua a programului de dezvoltare era de fapt, un exerciţiu de acomodare. După ce îşi dezvoltau cultura unică astfel încât să poată efectua transmisiuni radio, maimuţele erau pregătite pentru contactul cu întregul univers. *Iar acum eu sunt întregul univers.* Modulul-Santinelă va elabora un sistem de comunicaţii, începând cu cea mai simplă notaţie binară şi folosind fiecare etapă pentru a-l apropia de un limbaj mai complex, ca şi cum un computer ar fi programat s-o ia de la zero. Asta va necesita timp, în funcţie de disponibilitatea şi capacitatea maimuţelor de a învăţa, de la generaţie la generaţie.

— Însă mai întâi să le transmitem un mesaj, a decis Avrana.

Cu toate că locuitorii planetei nu aveau cum să o înţeleagă acum, ea a dorit să dea startul. A vrut ca ele să înţeleagă la ce să se aştepte când, în cele din urmă, ea şi ele vor putea să comunice.

— Aştept mesajul tău, a îndemnat-o Eliza.

— Spune-le aşa… a început hotărâtă Avrana.

Probabil că, în ignoranţa lor de simiene, ele îl vor înregistra şi îl vor citi mai târziu, când îl vor înţelege în întregime.

Spune-le aşa: Eu sunt creatoarea voastră. Sunt zeul vostru.

5

SCHISMA

5.1 Prizonierul

Holsten se gândea la relaţia lui cu timpul.

Nu cu mult în urmă, părea că timpul devenea ceva de care aveau parte doar alţi oameni – ori, întrucât aceştia fuseseră puţini, alte părţi ale universului. Timpul era o povară de care el părea să fi fost eliberat. Mergea înaintea sau înapoia direcţiei lui şi, într-un fel sau altul, nu era niciodată doborât. Lain îl putea numi „moş”, dar adevărul era că perioada efectivă de timp care trecuse de la naşterea lui până în momentul prezent era ridicolă, ireală. În cursul călătoriei lui de mii de ani, nicio fiinţă umană nu străbătuse timpul la fel ca el.

Acum, aflat în celula lui, timpul îl apăsa şi îl imobiliza, înlănţuindu-l de ritmul cumplit de lent al cosmosului, în care obişnuia să facă salturi înainte peste secole, spre punctele sclipitoare ale istoriei umane.

Îl scoseseră din camera de hibernoterapie şi îl azvârliseră în acea cuşcă. Trecuseră douăzeci şi şapte de zile de când nimeni nu-i dăduse vreo explicaţie despre ce se petrecea.

La început, crezuse că era un vis în care răzvrătiţii îl răpiseră. Se dovedise a fi destul de optimist înainte să-şi dea seama că oamenii care îl duceau târâş prin nava *Gilgamesh* nu erau Scoles şi susţinătorii lui, ci nişte oameni total necunoscuţi. Apoi a intrat în compartimentele locuibile.

Mirosurile lor îl asaltaseră: o adiere bolnăvicioasă, cu totul nefamiliară, pe care nici măcar sistemele de ventilaţie ale navei nu reuşiseră să o îndepărteze. Era mirosul spaţiilor strâmte în care locuiau mult prea mulţi oameni.

Ca prin ceaţă, şi-a amintit de o fostă sală de operaţii,

acum căptuşită cu o pânză cenuşie, un adevărat bidonvil cu pereţi şi draperii improvizate – plus oameni, foarte mulţi oameni.

Imaginea îl şocase. O anumită parte din el se obişnuise cu comoditate să aparţină unei populaţii reduse şi alese, însă, în acelaşi moment, zărise cel puţin o sută de feţe necunoscute. Apăsarea lor, vederea condiţiilor lor de trai, mirosul, zgomotele de-a dreptul supărătoare, toate s-au amestecat, dând naştere unui sentiment că se confrunta cu o creatură ostilă, cu ceva feroce, duşmănos, care înghiţea totul.

Acolo fuseseră şi copii.

Şi-a recăpătat cunoştinţa şi şi-a dat seama: *Oamenii din hibernoterapie s-au trezit!*

Cei care îl capturaseră purtau robe din acelaşi material cenuşiu, subţire, pe care intruşii îl foloseau şi ca să improvizeze corturi – ceva ce nava *Gilgamesh* avusese în stoc pentru cu totul alte scopuri, ori care fusese croit în ateliere. Holsten zărise câteva costume spaţiale pe când trecea rapid prin încăperile de locuit ale navei, dar mai toţi necunoscuţii purtau acele straie fără nicio formă, care atârnau pe ei. Toţi erau slabi, subnutriţi, subdezvoltaţi. Aveau părul lung, foarte lung, lăsat pe umeri, întreaga scenă i-a lăsat senzaţia unei scene ciudate de barbarism, a unei reînvieri a zilelor primitive ale umanităţii.

Îl prinseseră şi îl închiseseră. Nu se afla în vreo încăpere din *Gil,* ci într-o ecluză a navetei, unde sudaseră o cuşcă din fiare, care îi devenise ulterior cămin. Cei care-l ţineau prizonier îi dăduseră mâncare şi, ocazional, goliseră găleata de care avea nevoie pentru alte lucruri, însă, vreme de douăzeci şi şapte de zile doar de atât avusese parte. Acei oameni păreau să aştepte ceva.

În ceea ce îl privea, Holsten văzuse ecluza navetei şi începuse să se întrebe dacă nu cumva viitorul lui îi rezerva vreun fel de sacrificiu în onoarea vreunui zeu al spaţiului. Era limpede că purtarea celor care îl capturaseră nu era pur şi simplu cea a unor răpitori sau a unor tirani. Aveau un respect ciudat, care ajungea până la reverenţă la unii

dintre ei. Nu le făcea plăcere să îl atingă – cei care îl aduseseră în acea cuşcă purtaseră mănuşi – şi toţi refuzau să îl privească direct în ochi. Toate aceste lucruri i-au întărit credinţa că acei oameni făceau parte dintr-un cult, că avea să devină un fel de ofrandă sacră şi că ultima speranţă a umanităţii se năruia chiar acum, într-o recrudescenţă de superstiţii.

Apoi l-au pus să lucreze, moment în care a crezut că sigur visa.

Într-o zi, când s-a trezit în celula lui, a descoperit că oamenii care îl capturaseră aduseseră acolo un terminal mobil: unul sărăcăcios, lobotomizat, dar, oricum, un fel de computer. S-a apropiat de el cu entuziasm, descoperind că nu era conectat la nimic, ci absolut individual. În computer se aflau totuşi date, fişiere cu dimensiuni deja cunoscute, scrise într-o limbă moartă pe care, cu toată sinceritatea, ajunsese să o deteste.

A ridicat privirea şi a descoperit că unul dintre răpitori se uita la el – un bărbat cu faţa îngustă, cu cel puţin un deceniu mai tânăr decât el, dar destul de scund, ca mai toţi ceilalţi, şi cu pielea ciuruită, ca urmare a unei boli. La fel ca toţi acei ciudaţi necunoscuţi, avea părul lung, dar era pieptănat atent şi apoi prins într-o coadă la ceafă, cu un nod foarte complicat.

— Trebuie să explici asta.

Era prima oară când vreunul dintre ei i se adresa. Holsten aproape că începuse să creadă că acei oameni nu vorbeau aceeaşi limbă ca el.

— Să explic… a repetat Holsten neutru.

— Explică pentru a fi înţeles. Exprimă totul în cuvinte. Ăsta e darul tău.

— A, vreţi să traduc?

— Chiar aşa.

— Am nevoie de acces la sistemele principale ale navei, a precizat Holsten.

— Nu.

— Acolo sunt algoritmii de traducere pe care i-am scris. Tot acolo se află primele transcrieri la care trebuie să fac

apel.

— Ba nu, tot ce îţi trebuie este *aici,* iar cu un gest extrem de ceremonios, bărbatul în robă a făcut un semn spre capul lui Holsten. Lucrează! Acesta este ordinul.

— Cine a dat acest ordin? a întrebat Holsten.

— Stăpânul tău, iar pentru o clipă bărbatul în robă s-a uitat cu răceală în ochii lui Holsten, după care şi-a mutat brusc privirea, ca şi cum s-ar fi simţit jenat. Munceşti sau nu vei primi mâncare. Acesta este ordinul, a mormăit el. Nu există altă cale.

Holsten s-a aşezat în faţa terminalului şi a văzut ce voiau ceilalţi de la el.

Atunci începea să înţeleagă. Era evident că *visa.* Era prins într-un vis groaznic. Se afla într-un loc de coşmar, deopotrivă familiar şi necunoscut. I se dăduse o sarcină fără nicio logică şi care era totuşi oglinda crăpată a ceea ce făcuse când fusese treaz ultima oară, când *Gilgamesh* fusese pe orbită deasupra planetei cenuşii. Se afla în cuva de hibernoterapie şi visa.

Însă în hibernoterapie nimeni nu visa, bineînţeles. Până şi Holsten îşi amintea îndeajuns de multe noţiuni de ştiinţă încât să-şi dea seama de asta. Nu se putea visa, deoarece procesul de congelare reducea activitatea cerebrală la un minim absolut, creând chiar şi o hibernoterapie a mişcărilor subconştiente ale minţii. Acest lucru era necesar pentru că activitatea necontrolată a creierului din timpul inactivităţii forţate a somnului îndelungat l-ar face pe adormit să înnebunească. O astfel de situaţie apărea doar ca urmare a funcţionării defectuoase a maşinii. Holsten şi-a amintit limpede că deja pierduseră o încărcătură umană: probabil că acest lucru li se întâmplase acelor martiri.

A fost o revelaţie ciudat de liniştitoare să ştie că, la un nivel mecanic, profund, cuva lui de hibernoterapie trebuie să se fi defectat şi că era pierdut în propria minte. A încercat să îşi imagineze cum se lupta cu cuva de dormit, târându-se pe panta abruptă de gheaţă şi medicaţie ca să se trezească, lovind interiorul de neclintit al sicriului,

îngropat de viu într-un mausoleu de forma unei nave, închinat refuzului absurd al omenirii de a renunţa.

Nimic din toate acestea nu făcea ca adrenalina să circule. Mintea lui refuza cu încăpăţânare să părăsească celula improvizată în hangarul pentru navete, în timp ce lucra încet la fişierele care i se dăduseră. Şi cu siguranţă era un vis, pentru că acele fişiere erau la fel: mai multe informaţii despre maşina lui Guyen, facilitatea de încărcare pe care el o smulsese cu totul de pe staţia de terraformare abandonată. Holsten visa propriul purgatoriu administrativ.

Zilele se scurgeau, dar cel puţin mânca şi dormea, iar temnicerii îi goleau găleata. Nu-şi dădea seama dacă în afara cuştii lui se întâmpla ceva. Nu înţelegea ce *rost* aveau acei oameni, în afară să trăiască de pe o zi pe alta şi să îl forţeze să traducă şi să producă mai mulţi ca ei. Păreau o populaţie ciudată de orfani: ca nişte păduchi care infestaseră nava-arcă şi pe care *Gil* îi putea elimina în orice moment. Acei oameni trebuie să fi fost de la bun început o încărcătură, dar cu cât timp în urmă? Cu câte generaţii în urmă?

Au continuat să se uite la el cu acelaşi respect ciudat, ca şi cum ar fi întemniţat un semizeu. A înţeles pe deplin asta când au venit să îl radă în cap. Niciunul dintre ei nu îşi tăia părul, dar pentru ei era important ca el să aibă scalpul ras de tot. Era un semn al poziţiei lui, care îl diferenţia de restul. Era un om al unui timp anterior, unul dintre cei originari.

La fel ca Vrie Guyen. Acel gând nefericit a risipit în cele din urmă ideea oarecum plăcută că totul putea fi un coşmar produs de hibernare. Croindu-şi drum printre tratate filosofice încâlcite, referitoare la implicaţiile procesului de încărcare, a găsit o ferestruică spre mintea lui Guyen, strâns încleştată, flămândă să deţină controlul. A început să asambleze imaginea cea mai simplu creionată a ceea ce se petrecea; aşadar, a ceea ce *mersese rău.*

Apoi, într-o zi, câţiva oameni îmbrăcaţi în robe i-au deschis cuşca şi l-au scos. Nu îşi terminase încă proiectul

încredinţat, iar temnicerii lui erau încordaţi, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci. Mintea a început să-i clocotească de gânduri referitoare la soarta pe care i-o rezervau.

L-au scos din hangar şi, fără să scoată vreo vorbă, l-au condus pe coridoarele navei. Nu se mai purtau cu el cu acelaşi respect ca înainte, ceea ce, a bănuit, nu era chiar de bun augur.

Apoi a văzut primele cadavre: un bărbat şi o femeie, prăbuşiţi în calea lor ca nişte marionete cu firele retezate. Podeaua texturată era lipicioasă din cauza sângelui închegat. Fuseseră hăcuiţi cu cuţite, cel puţin aşa i-au lăsat impresia. L-au grăbit când au trecut pe lângă ei, iar escortele lui – răpitorii, adică – nu au acordat aproape deloc atenţie morţilor. A încercat să îi întrebe, dar ei nu au făcut altceva decât să îl zorească.

S-a gândit să se zbată, să strige, să protesteze, dar i-a fost teamă. Toţi erau masivi, mai mari decât păduchii de navă pe care îi observase până atunci. Aveau pumnale la centuri, iar unul dintre ei avea o tijă lungă din plastic cu o lamă sudată la un capăt: acelea erau uneltele antice ale vânătorilor şi culegătorilor, refăcute din componente smulse dintr-o navă spaţială.

Totul se petrecuse atât de repede şi de hotărât, încât abia la sfârşit şi-a dat seama că fusese răpit: smuls de la o facţiune de către alta. Totul devenise mai grav decât crezuse. *Gilgamesh* nu numai că era înţesat de descendenţii nebuni ai încărcăturii trezite, dar aceştia începuseră să lupte unii împotriva altora. Era blestemul Vechiului Imperiu, divizarea omului împotriva omului, ceea ce reprezentase o frână permanentă în progresul umanităţii.

A fost târât pe lângă santinele şi gărzi sau cel puţin asta i s-a părut că sunt: bărbaţi şi femei în costume spaţiale, unii în robe improvizate, alţii în armuri confecţionate de ei înşişi, ca şi cum urma să sosească cineva dintr-o clipă în alta ca să dea startul unui concurs pe tema celei mai puţin impresionante costumaţii din lume. Ar fi fost ridicol. Ar fi

fost jalnic. Însă, privindu-i în ochi, Holsten a îngheţat văzând hotărârea lor de neclintit.

L-au dus într-un atelier al navei, unde se aflau o serie de terminale, jumătate defectate, iar restul licărind din când în când. La ele lucrau nişte persoane – o activitate tehnică adevărată, care făcea cinste unor oameni adevăraţi şi civilizaţi – şi Holsten a avut impresia că aceştia luptau ca să redobândească controlul, angajaţi într-o bătălie virtuală de proporţii colosale pe un avion invizibil.

La capătul celălalt al încăperii era o femeie cu părul scurt, ceva mai în vârstă decât el. Purta un costum spaţial prevăzut cu solzi şi plăcuţe din plastic, ca şi cum cineva a vrut să facă o glumă despre cum ar fi trebui să arate o regină războinică, asta dacă ea nu ar fi fost atât de serioasă. Avea pe bărbie o cicatrice zimţată, vindecată deja şi, la centură, purta un pistol lung, prima armă modernă pe care o văzuse Holsten vreodată.

— Bună, Holsten! l-a salutat ea, iar când a văzut-o s-a simţit de parcă brusc ar fi întors o carte de joc.

— Lain? s-a mirat el.

— O, ce figură ai făcut! a remarcat ea, după ce i-a acordat suficient timp să-şi depăşească mirarea. O figură care spune: „Habar n-am ce se petrece” şi, sinceră să fiu, nu pot să cred aşa ceva. La urma urmei, se presupune că eşti un tip inteligent. Deci, ce-ar fi să-mi spui ce ştii, Holsten?

În mare parte, părea femeia pe care şi-o amintea, dar numai dacă aceea femeie trăise nişte vremuri grele.

A analizat solicitarea ei cu respectul cuvenit. În mare măsură, voia sincer să nege că ar şti ceva, dar Lain avea dreptate: asta ar fi fost o minciună doar în favoarea lui. *Sunt un biet savant care face ce i se cere. Nu răspund pentru nimic.* Începea să creadă că, măcar într-o oarecare măsură, se făcea răspunzător. Răspunzător pentru ceea ce se întâmpla acum.

— Guyen a preluat puterea, a riscat el.

— Guyen e comandantul. E deja, cum să spun, *peste toate.* Fii serios, Holsten!

— A trezit o mare parte din încărcătură.

A aruncat o privire spre oamenii din echipa lui Lain, care păreau nişte răufăcători. Pe unii i-a recunoscut, erau ingineri. Alţii puteau fi din aceeaşi încărcătură pe care Guyen îi trezise să muncească.

— Cred că a început asta de ceva vreme – am impresia că sunt două sau trei generaţii mai vechi, nu? E posibil aşa ceva?

— Oamenii se pricep să facă alţi oameni, a confirmat Lain. Nemernicul nu s-a gândit prea mult la asta, ori poate că a făcut-o. Sunt ca un cult creat de el. Nu ştiu decât ce le-a spus el, înţelegi? Unii dintre originarii din încărcătură, care ar fi putut obiecta, au dispărut de mult. Ticăloşii ăştia slăbănogi şi mici au crescut, practic, cu poveşti despre Guyen. I-am auzit pe unii dintre ei vorbind şi sunt cu totul duşi cu pluta, serios. El este salvatorul lor. De fiecare dată când a intrat în hibernoterapie, ei au dezvoltat o legendă despre întoarcerea lui. Cât despre ei, nu sunt decât rahat mesianic, a continuat Lain, scuipând cu dezgust. Aşa că fă bine şi spune-mi de ce, Holsten.

— M-a pus să lucrez la facilitatea de încărcare, luată de pe staţie, şi, spunând asta, o notă academică s-a strecurat în tonul nesigur al lui Holsten. A existat mereu o sugestie cum că anticii descoperiseră cum să stocheze electronic minţile oamenilor, dar faza de puls electromagnetic a războiului lor trebuie să fi şters memoriile-tampon, ori cel puţin nu am reuşit noi să le găsim. Nu mi-e clar la ce anume le folosea, de fapt. Există foarte puţine informaţii care să facă măcar o referire tangenţială la asta. Nu pare să fie un truc standard legat de nemurire…

— Ia scuteşte-mă! l-a întrerupt Lain. Da, Guyen vrea să trăiască veşnic.

Holsten a dat din cap.

— Să înţeleg că nu-ţi convine.

— Holsten, e vorba de Guyen. Etern. Guyen etern. Două cuvinte care nu se pupă.

Holsten a aruncat o privire spre aliaţii ei şi s-a întrebat dacă în tabăra lui Lain lucrurile ajunseseră în punctul în

care revolta putea fi pedepsită.

— Ascultă, înţeleg că nu e cea mai bună idee, dar el ne-a adus atât de departe. Şi dacă vrea să-şi încarce mintea în nu ştiu ce aparat antic de calcul, atunci de unde să ştim noi că e ceva pentru care merită să *ucidem* oameni?

Asta pentru că Holsten încă era oarecum cu gândul la cadavrele prăbuşite pe care le văzuse, preţul libertăţii lui.

Din expresia lui Lain, şi-a dat seama că analiza punctul lui de vedere.

— Sigur, de acord, în fine. Mai puţin cu două lucruri. Unul, am aruncat doar o privire la noua lui jucărie înainte ca relaţia dintre noi doi să se răcească şi nu cred că lucrul ăla este un receptacul pentru minţi; e doar translatorul. Singurul loc în care Guyen poate *merge* este sistemul principal al lui *Gilgamesh* şi, serios acum, nu cred că este setat să continue tot ce ţine de conducerea navei dacă are o minte umană îndesată în el. Am dreptate?

Prin prisma cunoştinţelor relativ vaste despre facilitatea de încărcare, Holsten a analizat din nou situaţia.

— De fapt, da. Ce am adus noi de pe staţie nu e un dispozitiv de stocare. Dar mi s-a părut că luase şi altceva de acolo, nu?

— Şi ai văzut vreun fişier vechi care să sugereze că a făcut asta?

— Nu, a răspuns Holsten, strâmbându-se.

— În regulă. Vorbind serios, moşule, nu te-ai gândit ce rost avea totul când te-ai apucat de treabă?

Holsten şi-a desfăcut larg braţele.

— E nedrept! Totul a fost… Nu am avut niciun motiv să cred că făceam ceva *greşit.* În orice caz, care e al doilea lucru despre care vorbeai?

— Poftim?

— Ai spus că sunt două lucruri. Două motive.

— A, da, omul e nebun de legat. Aşadar, pentru asta ai muncit tu cu atâta hărnicie. Un dement absolut, cu complexe de zeu.

Guyen? Da, era un mic tiran, dar avea în mâinile lui întreaga rasă umană. Da, nu era uşor de colaborat cu el,

pentru că acţiona în secret.

— Lain, ştiu că tu şi el…

— Nu ne înţelegem?

— Păi…

— Holsten, omul a fost ocupat. Ocupat o lungă perioadă de timp, încă de când am plecat de pe planeta cenuşie. A dezvoltat idioţenia asta de cult şi le-a spălat creierele acelor oameni, făcându-i să creadă că el este marea speranţă a universului. În mare parte, a asamblat maşinăria asta şi acum funcţionează. A testat-o pe oamenii lui – şi crede-mă că lucrurile nu au mers bine, pentru că ea nu a atins un nivel *complet* de funcţionare. Dar acum a ajuns foarte aproape. Sigur.

— De ce *sigur?*

— Pentru că arată ca şi cum ar avea *o sută* de ani, Holsten. Una peste alta, probabil a fost activ cam cincizeci de ani. Le-a spus supuşilor lui că e Dumnezeu, iar când s-a trezit data următoare, ei i-au spus că este Dumnezeu, iar bucla asta a tot funcţionat aşa până când a ajuns şi el să creadă asta. L-ai văzut după ce te-au trezit?

— I-am văzut doar pe oamenii lui.

— Ei bine, crede-mă, nicio bucăţică din creierul lui, pe care ai putea şi tu s-o recunoşti, nu se mai află de mult pe navă.

Şi, spunând acestea, Lain s-a uitat la faţa lui Holsten, încercând să-şi dea seama dacă acesta mai avea vreo urmă de simpatie faţă de comandant.

— Vorbesc serios, Holsten, ăsta e planul lui: vrea să implementeze o copie a creierului său în *Gil.* Vrea *să devină Gil.* Şi mai ştii ceva? După ce va face asta, nu va mai avea nevoie de încărcătură. Nu va mai avea nevoie de mare parte din navă. Nu va mai avea nevoie de sistemele de susţinere a vieţii sau de ceva de genul ăsta.

— Întotdeauna a pus interesele navei mai presus de orice, a spus Holsten încercând să îl apere pe Guyen. De unde ştii că…?

— Pentru că deja se *întâmplă* asta. Ştii pentru ce *nu* a fost proiectată nava asta? Pentru câteva sute de oameni

care să trăiască pe ea aproape un secol. Uzură şi iar uzură, Holsten, de nici nu-ţi poţi închipui. Un *trib* de oameni care habar nu au cum funcţionează lucrurile, care merg în locuri în care nu ar trebui să ajungă, legaţi de credinţa lor sinceră că urmează calea Domnului. Lucrurile încep să se ducă de râpă. Chiar şi cu ce am luat de pe staţie, vom rămâne în curând fără provizii. Şi oamenii continuă să mănânce şi să facă sex, fiindcă ei *cred* că Guyen îi va duce în ţara promisă.

— Planeta verde? a spus Holsten încet. Poate că va reuşi.

— Da, sigur, a spus Lain batjocoritor. Şi fix într-acolo ne îndreptăm. Dar, dacă situaţia va fi din nou sub control şi oamenii se întorc în congelatoare, Guyen va fi singurul care va ajunge acolo – el şi o navă plină de cadavre.

— Chiar dacă nu reuşeşte să se uploadeze, va avea nevoie de oameni care să îl pregătească.

Holsten nu era prea sigur de ce îl apăra pe Guyen, dar singurul mod prin care îşi putea explica asta era faptul că făcuse acum mult timp o promisiune să se opună aproape oricărei idei care i se propunea.

— Da, în fine, a făcut Lain, frecându-se pe ceafă. Mai e şi acel dispozitiv de autoreparare pe care l-am luat de pe staţie.

— N-am ştiut de asta.

— A fost o prioritate pentru echipa mea. La momentul respectiv părea o idee bună. Ştiu, ştiu – am complotat împotriva demodării noastre. Funcţionează, să ştii, sau măcar aşa lasă impresia. Dar, din câte am văzut, nu se ocupă de încărcătură sau de cele mai multe sisteme de care avem nevoie. Este setat doar pentru acele părţi ale navei care prezintă un interes pentru Guyen. Părţile care nu sunt vii. Cel puţin asta este impresia pe care am avut-o înainte de a lua concediu.

— După ce te-a trezit Guyen.

— A vrut să fac parte din planul lui măreţ. Doar că, în momentul în care mi-a dat drept de acces la sistemele de pe *Gilgamesh,* am descoperit prea multe şi prea rapid.

Nişte chestii foarte grave, Holsten. O să-ţi arăt.

— Mai eşti în sistem?

— Peste tot pe navă, iar Guyen nu e suficient de priceput încât să îmi taie accesul. Acum te întrebi probabil de ce nu l-am şters din computer.

Holsten a ridicat din umeri.

— Da, ca să fiu sincer, chiar voiam să te întreb.

— Ţi-am spus că a testat chestia asta cu uploadarea? Ei bine, a avut câteva succese parţiale. Există… *lucruri* în sistem. Când încerc să-l scot pe Guyen sau să modific conexiunile, lucrurile astea mă simt. Apar şi încep să mă respingă. Cu Guyen m-aş descurca, dar astea sunt ca nişte… ca nişte programe de mici AI-uri retardate, care se cred încă oameni. Şi majoritatea lor sunt replici ale lui Guyen.

— Majoritatea?

Lain părea nefericită – ori, mai curând, şi mai nefericită.

— Totul se duce dracului, Holsten. La nivel de sistem, *Gil* începe să se ducă de râpă. Holsten, ne aflăm pe o navă spaţială. Ai cât de cât idee despre ce sistem *complex* vorbim? De cât de multe subsisteme diferite trebuie să funcţioneze corect doar ca să ne menţină în viaţă? În acest moment, cel care menţine lucrurile în ordine este sistemul de autoreparare, ocolind părţile corupte, reparând tot ce se poate –, dar şi el are limitele lui. Guyen forţează aceste limite, epuizând resursele pentru măreţul lui proiect de nemurire. De aceea trebuie să-l oprim.

— Aşadar… şi Holsten şi-a mutat privirea de la Lain spre oamenii din echipă, unii cunoscuţi, alţii nu. Ştiu despre facilitatea de încărcare. De aceea m-ai scos.

Lain s-a uitat lung la el, surprinsă.

— Poftim? a reluat ea în cele din urmă. Nu mi se permite să te salvez pentru că-mi eşti prieten?

I-a fixat privirea atât de mult, încât Holsten a trebuit să se uite în altă parte, ruşinat fiindcă, obiectiv vorbind, devenea din ce în ce mai sceptic – şi pe bună dreptate – faţă de ea, faţă de Guyen şi aproape faţă de orice altceva.

— În fine, să te speli. Şi să mănânci, l-a îndemnat ea.

Apoi vom merge amândoi la o întâlnire.

Holsten a ridicat din sprâncene.

— Cu cine?

— Cu nişte prieteni vechi, a spus Lain, zâmbind morocănoasă. Moşule, vechea gaşcă se reuneşte. Ce părere ai de asta?

5.2 În ţara lui Dumnezeu

Portia se întinde şi îşi articulează picioarele, simţind luciul proaspăt întărit al exoscheletului ei şi pânza strânsă a coconului pe care l-a ţesut singură în jurul ei. S-a întâmplat într-un moment nepotrivit, pe care l-a amânat cât de mult a putut, însă strânsoarea neplăcută de la fiecare încheietură devenise în cele din urmă insuportabilă, astfel că s-a văzut silită să se retragă: un ciclu lunar de câteva zile trebuia să stea ferită de ochii celorlalţi, agitându-se şi mişcându-se fără astâmpăr pentru a ieşi din vechea ei piele care o strângea, lăsându-şi noul schelet să se usuce şi să îşi găsească forma.

În timpul cât a stat retrasă a fost îngrijită de diferite membre ale casei surorilor, care este acum o forţă dominantă în Marele Cuib. Mai există două sau trei case care, dacă s-ar reuni, ar putea fi o provocare pentru familia Portiei, dar rareori se află în relaţii amicale. *Agenţii provocatori* ai Portiei au grijă ca aceste tabere să ducă în permanenţă o luptă pentru supremaţie, astfel încât să se menţină doar pe locul al doilea în societate.

Realităţile politice din Marele Cuib sunt însă foarte echilibrate. În ciuda rapoartelor zilnice pe care le-a primit în timp ce năpârlea, Portia ştie că vor exista zeci de fragmente de informaţii pe care va trebui să le recupereze. Din fericire, există deja un mecanism pregătit să facă acest lucru.

Portia este cea mai mare preoteasă a Mesagerei pe care o are Marele Cuib, dar, petrecând o lună în afara circuitului, alte surori de-ale ei puteau să vină cu idei diferite. Probabil au vorbit cu acea lumină trecătoare,

extrem de importantă de pe cer, primind înţelepciunea confuză şi bizară a universului şi folosind-o pentru propriul interes. S-ar putea ca ele să fi preluat proiectele măreţe, deseori de neînţeles, poruncite de vocea Zeiţei. Portia va trebui să facă eforturi mari ca să-şi recapete vechea poziţie dominatoare.

Însoţită de multe femele mai tinere, care în toată această perioadă s-au ocupat de ea, coboară în camera următoare. După o fluturare a pedipalpilor, în încăpere este adus un mascul. Acesta a avut parte de o lună foarte ocupată, luând parte la adunările de la care cei de sexul lui sunt de obicei alungaţi. I s-au explicat cu răbdare fiecare mesaj, fiecare descoperire şi schimbare, fiecare proclamaţie a Zeiţei. A fost bine hrănit, cocoloşit chiar; nu a dus lipsă de nimic.

Acum, una dintre femele aduce un bulb umflat de mătase. Înăuntru se află înţelegerea purificată pe care ultima lună a adăugat-o acestui mascul. Ea cuprinde un raport informativ care, dacă ar fi prezentat în mod convenţional, ar fi interminabil prin detaliile sale. Acel simplu ghem conţine atâtea secrete din casa surorilor Portiei, încât ar oferi Marele Cuib pe tavă oricăruia dintre duşmanii ei.

Bea fluidul încărcat de învăţătură, ţinând bulbul între pedipalpi, golindu-i conţinutul, după care îl întinde subordonatelor ei ca să-l distrugă. Deja simte sămânţa discordiei în ea când nanovirusul pe care l-a înghiţit începe să-i strecoare cunoaşterea furată în minte, accesând structura creierului ei şi copiind amintirile masculului. După o zi şi o noapte, ea va şti tot ce a aflat el şi, chiar dacă va pierde nişte circuite mentale subconştiente, câteva abilităţi învechite sau o amintire îndepărtată, ele vor fi reconfigurate ulterior în ceva nou şi necesar.

Voi trimite vorbă despre el. Face semn spre mascul. După ce se va asigura că noile înţelegeri au fost asimilate, masculul va dispărea – va fi ucis sau mâncat de cineva din grupul Portiei, căci, realmente, el ştie prea multe.

Societatea Portiei s-a mai dezvoltat ceva faţă de

perioada primitivă, când femelele îşi mâncau deseori partenerii, dar probabil că acele zile nu erau chiar atât de departe. Uciderea masculilor aflaţi sub protecţia altei case reprezintă o infracţiune, o formă de înapoiere; uciderea inutilă a unui mascul este blamată de societate, astfel că se întâmplă destul de rar, iar vinovatele sunt de obicei alungate, fiind considerate risipitoare şi lipsite de virtutea de aur a autocontrolului. Pe de altă parte, uciderea unui mascul dintr-un motiv întemeiat sau după împerechere rămâne acceptată, chiar dacă uneori apar dezbateri şi în privinţa acestui subiect. Pur şi simplu aşa stau lucrurile, iar în aceste zile păstrarea tradiţiei este importantă pentru Marele Cuib.

Marele Cuib este o metropolă uriaşă de pădure. Sute de kilometri pătraţi de copaci sunt decoraţi cu locuinţele suspendate din fire de mătase ale neamului Portiei, la care se adaugă şi se remodelează permanent ceva, dacă averea casei respective este în creştere sau descreştere. Cele mai mari clanuri de păianjeni locuiesc la nivel mediu – protejate de condiţiile extreme ale vremii, dar suficient de departe de sol, unde femelele care nu aparţin niciunui grup trebuie să lupte pentru un spaţiu al lor cu o mulţime de masculi feroce, pe jumătate sălbatici. Între casele suratelor se află atelierele artizanilor, care produc din ce în ce mai puţine articole, dar pe care furnicile nu sunt în stare să le facă, studiourile artistelor care ţes, creează şi construiesc scripturi elegante din noduri, dar şi laboratoarele savantelor din diferite domenii. În subteran, printre rădăcini, se găsesc reţelele întrepătrunse ale furnicilor, fiecare cuib având sarcina sa specializată. Alte cuiburi, mai mari, se stabilesc în afara metropolei, ocupându-se de lemnărit, de minerit, de topirea metalelor şi de producţia industrială. Şi, când este nevoie, de război. Nicio colonie de furnici nu uită cum să poarte un război împotriva *altora,* dacă este nevoie, deşi Marele Cuib, la fel ca rivalele sale, are soldaţi specializaţi.

În drumul ei spre Templu, Portia simte cum se realizează noi conexiuni în ea. Da, au apărut noi conflicte

cu vecinele Marelui Cuib: cuiburile mai mici – Şapte Copaci, Prăpastia de lângă Râu, Muntele Arzător – testează din nou graniţele teritoriului lor, fiind invidioase pe supremaţia căminului Portiei. Există posibilitatea izbucnirii unui nou război, dar pe Portia nu o îngrijorează rezultatul lui. Poporul ei poate folosi mult mai multe furnici – şi mult mai bine educate – pentru potenţiala bătălie.

Din cauza suprafeţei extinse, Marele Cuib are nevoie de un sistem de transport public, în special în zonele cele mai înalte. Templul central în care Portia deţine supremaţia se află la o oarecare distanţă de locul în care locuieşte. Îşi dă seama că locul unde îşi duc ele lucrurile îi aparţine Zeiţei, iar între planurile Ei tulburătoare şi greu de înţeles există diferite mijloace de a te deplasa dintr-un loc în altul cu repeziciune, însă deocamdată nicio casă de surate şi niciun oraş nu au reuşit să le descopere. Între timp, păianjenii şi-au făcut propriul lor sistem, chiar dacă au recunoscut umili că nu se ridică la înălţimea Planului Divin.

Portia se îmbarcă într-o cuvă cilindrică, ce atârnă de un fir gros şi întreţesut, şi se lasă purtată cu o viteză ameţitoare prin gloria arboricolă, care îi este şi cămin. Se mişcă repede datorită arcurilor din mătase, o idee inginerească pornind de la structura firului de mătase secretat chiar de păianjeni, dar şi de la un anume muşchi: o halcă lipsită de minte din ţesut contractil, care coboară de-a lungul nervurii dorsale a cuvei, strângându-se întruna, întruna – eficient, autonom şi uşor de hrănit. Marele Cuib este o reţea interconectată, un complex de astfel de cuve, o reţea între alte reţele, precum firele de comunicaţii cu ajutorul cărora vibraţiile ajung peste tot, deoarece Templul menţine un monopol riguros asupra căilor invizibile de unde radio.

La scurt timp după aceea, intră în Templu, remarcând cu atenţie reacţiile celor pe care le găseşte acolo, adulmecând potenţialele concurente.

Care este poziţia Mesagerei? întreabă ea, şi i se spune că vocea Zeiţei este în cer, invizibilă în lumina zilei.

Vreau să vorbesc cu Ea.

După ce au stăpânit acel loc o lună, oarecum ranchiunoase, preotesele inferioare Portiei se dau la o parte din calea ei. De când mesajele Zeiţei au devenit inteligibile, vechiul receptor cu cristal a fost îmbunătăţit constant – aceasta fiind prima lecţie a Zeiţei, şi una dintre cele mai reuşite. Acum există o întreagă maşinărie din metal, lemn şi mătase, care acţionează ca un terminal pentru un fir invizibil al reţelei măreţe şi nevăzute a universului, care leagă toate terminalele de acest fel, permiţându-i Portiei să comunice direct cu alte temple din cealaltă jumătate de lume şi să vorbească şi să audă cuvintele Zeiţei.

Timp de câteva generaţii, după ce Ea li s-a adresat prima dată, a fost nevoie de ajutorul celor mai luminate minţi ca să descifreze în cele din urmă limbajul sau cel puţin să negocieze sensurile acestuia, asimilându-l pe jumătate. Nici măcar acum Portia sau oricare din surorile ei nu înţeleg întru totul mesajul Zeiţei. Însă totul este notat şi poate cândva o parte din nodurile alese ale scripturii se vor deschide în faţa preoteselor din viitor.

Totuşi, treptat, predecesoarele Portiei au stabilit o relaţie cu divinitatea şi astfel s-a spus o poveste. Aşadar, destul de târziu în dezvoltarea culturii sale, poporul Portiei a moştenit un mit al creaţiei şi i s-a dictat destinul de către o fiinţă cu o putere şi o origine care a depăşit capacitatea sa de înţelegere.

Mesagera a fost ultima supravieţuitoare a unei epoci timpurii a universului, aşa li s-a spus. În chinurile epocii pe sfârşite, Mesagera a fost aleasă să vină în această lume şi să creeze viaţă din ţărâna stearpă. Mesagera – Zeiţa planetei verzi – a remodelat lumea pentru ca ea să capete viaţă, apoi a semănat plante şi a creat animale inferioare. În ultima zi a epocii precedente, în culmea creaţiei, Mesagera i-a adus pe această lume pe strămoşii îndepărtaţi ai Portiei şi a aşteptat să le audă vocile.

Şi, după foarte multe generaţii de tăcere, în care doar vocea Mesagerei a atins firele acelei reţele invizibile care

cuprindea întreaga lume, acum templele răspund, iar echilibrul planului Ei este împărţit în revelaţii parţiale pe care, deocamdată, aproape nimeni nu le poate înţelege. Mesagera încearcă să înveţe poporul Portiei cum să trăiască, iar asta presupune construirea de maşini care să împlinească scopuri pe care acesta abia le poate pricepe. Sunt implicate forţe periculoase, cum ar fi scânteia care transmite Mesagerei semnale prin firele eterului, dar cu o putere infinit mai mare. Implică de asemenea şi concepte bizare, chinuitoare pentru minţile lor, dar şi ochi şi picioare multiplicate şi focuri sau fulgere atent direcţionate. Mesagera încearcă să le ajute, dar poporul ei crede că este nedemn, aşa predică Templul – altfel de ce îşi trădează Zeiţa atât de des? Trebuie să se înalţe şi să devină ceea ce Zeiţa a plănuit pentru ele, dar modul lor de viaţă, construcţiile şi invenţiile contrazic viziunea pe care Mesagera le-o propune.

Portia şi surorile ei iau deseori legătura cu templele din alte oraşe, dar acestea sunt destul de rezervate. Zeiţa le vorbeşte fiecăruia, fiecărui templu i se atribuie propria frecvenţă, dar mesajul este în esenţă acelaşi – pentru că Portia a tras cu urechea la dictatele transmise altor oraşe. Fiecare templu traduce mesajul în alt fel; interpretează cuvintele şi le modelează în aşa fel încât să se potrivească cu structurile mentale existente. Ba mai rău, unele temple îşi pierd cu totul credinţa, începând să remodeleze cuvintele Mesagerei transformându-le în ceva profan. Asta înseamnă erezie şi deja au existat destule conflicte. La urma urmei, acel punct minuscul de lumină care se mişcă este singura lor legătură cu un univers mai mare, pe care – li se spune – urmează să îl moştenească. Dacă s-ar îndoi sau s-ar îndepărta de acea stea rapidă s-ar putea trezi abandonate în cosmos.

Spre sfârşitul zilei, din rapoartele şi Înţelegerea pe care masculul i le-a dăruit, Portia a reuşit să se pună la curent cu ce s-a întâmplat în absenţa ei. Neînţelegerile cu răzvrătitele de la templul Şapte Copaci sunt din ce în ce

mai mari, plus că s-au comis infracţiuni serioase în zonele miniere. Pentru Zeiţă materiile prime – îndeosebi metalele – sunt foarte valoroase. Marele Cuib a păstrat monopolul asupra tuturor filoanelor bogate în fier şi cupru, în aur şi argint, aflate pretutindeni în apropierea domeniului său mereu în expansiune, dar alte oraşe contestă constant acest lucru, trimiţându-şi astfel propriile colonii de furnici să jefuiască minele. Este un război în care armele principale au fost deocamdată minerii mai eficienţi, iar nu războinicii fioroşi, dar Portia este conştientă că acest lucru nu poate continua. Însăşi Zeiţa a afirmat într-una dintre acele lungi diatribe filosofice, la care Ea ţine, că întotdeauna există un singur deznodământ într-un conflict în care niciuna dintre părţi nu face un pas înapoi de pe marginea prăpastiei.

Păianjenii au ucis întotdeauna alţi păianjeni. Specia a manifestat încă de la început o doză de canibalism, mai ales femelele împotriva masculilor, şi deseori au luptat pentru teritoriu sau pentru dominaţia pe plan local. Însă aceste ucideri nu au fost niciodată întâmplătoare sau obişnuite. Nanovirusul care circulă prin fiecare păianjen alcătuieşte o altă ţesătură de legături, amintindu-le că şi ceilalţi sunt înzestraţi cu gândire. Până şi masculii împărtăşesc acest lucru: chiar şi moartea lor are un sens şi o semnificaţie care nu poate fi negată. Desigur, păianjenii nu au decăzut într-atât de mult încât să se ajungă un măcel în masă. Au purtat războaie ca să se apere de ameninţările venite din partea altor specii, aşa cum a fost în cazul războiului de demult, împotriva supercoloniei de furnici, care în cele din urmă s-a dovedit a fi un mare progres pentru tehnologia lor. Pentru o specie care gândeşte în termeni de reţele şi sisteme interconectate, ideea unui război de cucerire şi exterminare – în locul unei campanii de convertire, subminare şi cooptare – nu este agreată cu uşurinţă.

Zeiţa are însă alte idei, iar superioritatea ideilor Ei a devenit un fel de dogmă pentru Templu – la urma urmei, de ce ar mai avea nevoie cineva de un templu?

După ce, în cele din urmă, este la curent cu evoluţiile, atât teologice, cât şi politice; după ce a circulat în cuvă spre marginea oraşului ca să viziteze atelierele divine în care preotesele ei ingineri trudesc şi încearcă să ducă la bun sfârşit – orice – proiectele complicate ale Zeiţei, abia acum îşi găseşte timp să rezolve o problemă personală. Pentru Portia, problemele personale şi cele preoţeşti sunt întotdeauna întreţesute, dar în cazul de faţă îşi satisface o plăcere: îşi rezervă timp pentru a se întâlni cu o minte mică între atâtea altele, dar care este totuşi un giuvaier de luciditate. Câteva dintre momentele-cheie ale revelaţiei, în care mesajul Zeiţei a fost descifrat puţin, se datorează acestui creier remarcabil. Şi totuşi simte o undă de ruşine pentru că îşi petrece timpul călătorind până la acest laborator puţin luat în seamă, în care protejatului ei nerecunoscut i se oferă şansa să experimenteze şi să construiască în afara controlul rigid pe care îl exercită Templul prin tradiţie.

Intră fără surle şi trâmbiţe şi descoperă obiectul curiozităţii ei studiind ultimele rezultate, o notaţie complexă de analiză chimică, ţesută automat de una dintre coloniile de furnici din oraş. Întrerupt de sosirea ei, savantul se întoarce şi îşi flutură pedipalpii într-o genuflexiune complexă, un dans ce exprimă respect, supunere şi rugăminte.

Fabian, i se adresează ea, iar masculul tremură şi sare uşor.

Înainte să vină aici, Portia a vizitat şi alte laboratoare pentru a vedea progresele înregistrate în ceea ce priveşte planul Zeiţei şi nu se simte prea încurajată.

Contactul Mesagerei cu aleşii Ei are ca scop stabilirea unui plan. După ce bariera lingvistică a fost îndepărtată – şi ea este îndepărtată în continuare, misivă cu misivă – Zeiţa nu a pierdut timpul şi şi-a stabilit locul Său în cosmos. La acea dată, au existat unele dispute între savante, dar ce ar putea să facă scepticii împotriva unei voci venite de printre stele, care le-a promis un univers mai mare decât orice şi-au imaginat vreodată? Existenţa

Zeiţei a fost de necontestat.

Portia este conştientă că acest lucru a făcut ca Templul să conteste rolul Zeiţei. Mai este conştientă şi că prima încercare de a o contacta pe Zeiţă a fost o sfidare la adresa edictelor de atunci ale Templului. Acum se întreabă ce s-ar întâmpla dacă Marele Cuib ar sfida-o din nou pe Zeiţă.

Din nefericire, cel mai evident răspuns era că Zeiţa va dărui mai mult din mesajul Ei altora, şi nu Marelui Cuib. Religia a dus la rivalitate şi sciziuni între cuiburi. În îndelungatele lor istorii, ele au conlucrat ca nişte noduri înrudite pe un continuum care cuprindea toată lumea. Acum, atenţia divină a devenit o resursă pentru care trebuia să se certe. Desigur, Marele Cuib are prioritate printre favoritele Zeiţei, datorită nodului de frecvenţe cu care monopolizează o mare parte a mesajului. Pelerinii de la alte cuiburi trebuie să vină să cerşească cuvinte despre ceea ce doreşte Zeiţa.

Doar cele din interiorul Templului sunt amar de conştiente că mesajul pe care îl distribuie acelor petiţionari este doar o bănuială, în cel mai bun caz. Zeiţa este deopotrivă precisă şi obscură.

Portia a văzut ce eforturi uriaşe se depun în acele laboratoare de mare risc din afara oraşului. Ele sunt departe deoarece trebuie să fie înconjurate de zone protejate împotriva incendiilor. Zeiţa iubeşte mult aceeaşi forţă care arde în aparatele de radio. Furnicile de acolo produc fire lungi din cupru, care transportă pulsurile acelui fulger îmblânzit, aşa cum firul de mătase poate transporta vorbirea simplă. Doar că fulgerul nu este uşor de îmblânzit. O scânteie este de ajuns cât să dea naştere unei incendiu.

Savantele Templului încearcă să construiască o reţea de fulgere după proiectele Zeiţei, dar nu reuşesc decât să se distrugă din când în când pe ele însele. Undeva, se teme Portia, s-ar putea să existe o altă comunitate care să se fi apropiat mai mult decât Marele Cuib de îndeplinirea planului Ei.

Lucrarea Zeiţei nu trebuie încredinţată masculilor, dar

Fabian este deosebit. În ultimii ani, Portia a devenit curios de încrezătoare în capacităţile lui. E un arhitect de substanţe chimice incredibil de priceput.

Este vorba de vechiul factor restrictiv: furnicile sunt proaste. Strădania ştiinţifică a fiecărui cuib de păianjeni se concentrează asupra instruirii coloniilor de furnici în vederea realizării unor sarcini necesare: producţie, tehnologie, analiză. Deşi fiecare generaţie a devenit tot mai pricepută, depăşind graniţele tehnologiei lor organice, fiecare nouă sarcină impune existenţa unei noi colonii, altfel comportamentul ei iniţial trebuie rescris. Păianjenii ca Fabian creează texte chimice care îi impun coloniei de furnici scopul, cascada de instincte care îi permite să realizeze sarcina încredinţată. Nu există mulţi ca Fabian, care să realizeze într-un timp scurt atât de multe şi, mai ales, cu atâta eleganţă.

Fabian are tot ce şi-ar dori un mascul, însă este nefericit. Portia are impresia că este un amestec bizar: un mascul a cărui valoare l-a făcut să fie atât de îndrăzneţ, încât are câteodată senzaţia că are în faţă o femelă rivală.

Înainte de a se retrage să năpârlească, el îi dăduse de înţeles că s-ar afla pe punctul de a face un mare progres şi totuşi, la o lună după aceea, el nu a mai abordat subiectul cu niciuna dintre subordonatele ei. Se întreabă dacă nu cumva el a păstrat totul doar pentru ea. Ea şi Fabian au o relaţie complexă. El a dansat odată pentru ea şi Portia a acceptat materialul lui genetic ca să-l adauge la al ei, astfel încât să dăruiască posterităţii geniul lor combinat. De atunci, el a învăţat mult mai multe lucruri, dar nu le-a transmis mai departe. Adevărul este că Portia ar trebui să aştepte ca el să îi facă propunerea, dar acum, că a sosit acolo, subiectul a venit de la sine.

Nu sunt gata, îi spune el cu dispreţ. *Mai am multe de învăţat.*

Marea ta descoperire, îi cere ea.

Fabian este un geniu volatil. Trebuie manevrat cu o grijă care, în mod normal, nu este potrivită atunci când tratează cu un mascul.

Mai târziu. Încă nu e gata.

E agitat şi nervos în prezenţa ei. Receptorii ei de miros sugerează că este pregătit să se împerecheze, aşadar, mintea îl face să fie reţinut.

Să terminăm acum, îi sugerează ea. *Ori poate să îţi purifici noile înţelegeri? Deşi nu vreau să ţi se întâmple ceva, uneori au loc accidente.*

Nu intenţionase să-l ameninţe, dar masculii sunt întotdeauna precauţi în preajma femelelor. El rămâne nemişcat, doar pedipalpii mai vibrând de agitaţie, o rugă inconştientă pentru a i se cruţa viaţa, ceva care s-a transmis de-a lungul generaţiilor, încă înainte ca specia lor să fi elaborat limbajul.

Osric a murit, îi spune el, lucru la care Portia nu se aştepta. Nu asociază numele cu vreun mascul, de aceea el adaugă: *A fost unul dintre asistenţii mei. A fost ucis după o împerechere.*

Spune-mi cine a făcut-o şi o voi mustra. Voi sunteţi prea preţioşi ca să fiţi consumaţi într-un asemenea mod.

Şi Portia este într-adevăr nemulţumită. În Marele Cuib a rămas un grup restrâns de ultraconservatoare, care cred că masculii nu au calităţi autentice, iar dacă ele există, sunt pur şi simplu o reflectare a femelelor din jurul lor, dar această filosofie tradiţionalistă a dispărut treptat după molimă, când lipsa de păianjeni a făcut ca masculii să îşi asume o mulţime de roluri care în mod normal erau rezervate pentru sexul mai puternic. Alte oraşe-stat, precum Şapte Copaci, având în vedere ravagiile provocate de boală, au mers chiar mai departe. Marele Cuib, descoperitorul leacului, a combinat dominaţia culturală cu o rigiditate socială mai mare decât în multe alte cuiburi.

Am încheiat arhitectura minieră îmbunătăţită, comunică el cu picioarele, având însă un aer nefericit. *Ştii că şi eu aş putea fi ucis într-o bună zi?*

Portia îngheaţă. *Cine ar îndrăzni să mă provoace în aşa fel?*

Nu ştiu, dar s-ar putea întâmpla. Dacă cea mai rea femelă este ucisă, acest lucru este investigat şi pedepsit,

ca şi cum cineva a pus gând rău terenului comun al oraşului sau a vorbit împotriva Templului. Dacă voi fi ucis, singura infracţiune pe care o comite făptaşul este să te nemulţumească.

Şi voi fi foarte nemulţumită, de aceea nu se va întâmpla. Nu trebuie să-ţi fie teamă, îi explică Portia cu răbdare, gândind: *Cât de încordaţi pot fi masculii!*

Dar Fabian pare ciudat de calm.

Ştiu că nu se va întâmpla asta, atâta vreme cât rămân în graţiile tale. Dar mă îngrijorează că se poate *întâmpla, că astfel de lucruri sunt îngăduite. Ştii câţi masculi sunt ucişi în fiecare lună în Marele Cuib?*

Mor ca animalele acolo jos, în straturile inferioare, îi spune Portia. *Nu sunt de folos nimănui decât ca parteneri şi, de cele mai multe ori, nici măcar ca parteneri care au de transmis ceva. Nu trebuie să te preocupe aşa ceva.*

Şi totuşi mă preocupă.

Fabian are mai multe de comunicat, îşi dă ea seama, dar el îşi ţine picioarele nemişcate.

Eşti îngrijorat că ai putea să-mi ieşi din graţii? Continuă să lucrezi ca până acum şi nu va exista ceva din Marele Cuib care să îţi lipsească, îl asigură Portia pe fragilul mascul. *Nu ţi se va refuza nicio delicatesă şi niciun confort. Ştii asta.*

El dă să formuleze un răspuns – Portia vede conceptele emergente strangulate, născute moarte, în timp ce el îşi controlează pedipalpii care tremură. Pentru o clipă, ea crede că el va enumera lucrurile pe care *nu* le poate avea, indiferent cât de favorizat ar fi, ori că va aduce în discuţie (din nou!) că tot ce *poate* avea va obţine prin ea sau altă femelă dominantă. Se simte frustrată: ce anume *vrea?* Nu îşi dă seama cât de norocos este în comparaţie cu majoritatea fraţilor lui?

Numai dacă nu ar fi atât de *folositor…* însă e vorba de ceva mai mult. Lăsând la o parte realizările lui concrete, Fabian este o creatură ciudat de atrăgătoare. Acea combinaţie de înţelegeri, imprudenţă şi vulnerabilitate îl face să fie un nod la care nu poate să nu se gândească.

Într-o bună zi, va trebui să îl scoată din carapacea lui şi să îl disece.

După acea confruntare nesatisfăcătoare cu Fabian, Portia se întoarce la îndatoririle ei oficiale. Ca preoteasă-şefă, a fost rugată să examineze o eretică.

Din informaţiile primite de la alte temple, este conştientă că alte cuiburi manifestă o toleranţă diferită faţă de erezia tranşantă, în funcţie de tăria preoţimii locale. Există chiar şi unele cuiburi – unele dintre ele îngrijorător de aproape – în care Templul a rămas doar o umbră faţă de tăria de care dăduseră dovadă anterior, astfel încât conducerea oraşului a ajuns să fie manipulat de o conspiraţie a ereticelor, a preoteselor decăzute din funcţie şi a savantelor nonconformiste. Marele Cuib a rămas piatra de temelie a dreptei credinţe, iar Portia este conştientă că sigur există planuri prin care să impună anumite convingeri vecinilor disidenţi. Acesta este un lucru nou, dar mesajul Zeiţei pare să vină în sprijinul unor asemenea măsuri. Mesagera se enervează când cuvintele Sale nu sunt luate în seamă.

În Marele Cuib, sămânţa ereziei a prins recent rădăcină, şi asta chiar în minţile savantelor pe care Templul obişnuia să se bazeze. Nemulţumirile femelelor-artizan care şi-au pierdut simpatia Templului sau masculii rătăcitori care se tem pentru vieţile lor neînsemnate sunt uşor de ignorat. Când marile minţi ale Marelui Cuib încep să se îndoiască de dictatele Templului, magnaţi importanţi precum Portia trebuie să se implice.

Bianca este una dintre ele: savantă, membră a grupului de surori a Portiei, fostă aliată. Probabil că de multă vreme cochetează cu teoriile eretice. Denunţată de o altă savantă disidentă, o percheziţie neanunţată a laboratoarelor Biancăi a demonstrat că studiile ei personale s-au îndreptat spre astronomie, o ştiinţă care este deosebit de predispusă să nască eretici.

Este greu de ţinut în închisoare o femelă din specia Portiei, dar Bianca este acum închisă într-o încăpere din

tunelurile unei colonii de furnici specializate, crescute exact în acest scop. Nu există lacăt sau cheie, dar, fără să adopte un anumit miros, care este schimbat zilnic, dacă ar încerca să plece de acolo, ar fi sfâşiată de insecte.

Gardienii coloniei primesc feromonul-cod corect de la Portia şi o scaldă în mirosul-parolă al zilei. Are la dispoziţie o anumită perioadă de timp în care să îşi rezolve treaba, după care va deveni prizonieră ca şi Bianca.

Simte o înţepătură de vinovăţie pentru ceea ce vrea să facă. Bianca ar fi trebuit să fie condamnată deja, dar pe Portia o frământă amintirile legate de compania şi sprijinul surorii ei. Pierderea Biancăi ar însemna dispariţia unei părţi din propria lume. Portia a abuzat de autoritatea ei tocmai ca să câştige această şansă, să o salveze.

Bianca este un păianjen mare şi are pedipalpii şi picioarele din faţă vopsite în tot felul de forme abstracte de albastru şi ultraviolet. Pigmenţii sunt greu de procurat, se produc încet şi cu costuri mari, astfel că etalarea lor demonstrează o influenţă considerabilă – o monedă intangibilă, dar de necontestat – pe care Bianca a putut să o exercite până recent.

Bună, surioară! Postura Biancăi şi mişcările precise din picioare conferă mesajului un accent tăios. *Ai venit să-mi spui adio?*

Deja măcinată de vicisitudinile de peste zi, Portia se lasă pe vine, într-o poziţie obişnuită, lăsând la o parte toată fanfaronada. *Nu mă alunga. Acum ai puţini aliaţi în Marele Cuib.*

Doar pe tine?

Doar pe mine.

Portia studiază limbajul corporal al Biancăi şi vede că femela mai mare, analizând situaţia, îşi schimbă puţin poziţia.

Nu am nume de divulgat, nici altele de trădat, o previne acuzata pe inchizitoare. *Credinţele mele îmi aparţin. Nu este nevoie de o liotă de femele în jur care să-mi spună că am dreptate.*

Lăsând deoparte faptul că multe dintre complicele

Biancăi au fost deja arestate şi condamnate sub autoritatea Templului, Portia a hotărât să renunţe la acel gen de anchetă. Însă mai rămânea un singur lucru în joc. *Am venit ca să te salvez. Doar pe tine, surioară.*

Pedipalpii Biancăi se mişcă slab, ca şi cum ar fi interesată, dar nu spune nimic.

Nu vreau o casă pe care să nu o pot împărţi cu tine, spune Portia, făcând paşi şi gesturi atente, cu mare băgare de seamă. *Dacă dispari, în lumea mea va apărea o gaură şi totul se va prăbuşi. Dacă te căieşti, mă voi duce la suratele mele de la Templu, iar ele mă vor asculta. Îţi vei pierde privilegiile, dar vei rămâne liberă.*

Să mă căiesc? repetă Bianca.

Dacă explici Templului că te-ai înşelat sau ai fost indusă în eroare, atunci te pot cruţa. Te voi avea alături, ca să lucrezi cu mine.

Dar nu mă înşel. Mişcările Biancăi au fost categorice şi ferme.

Sigur te-ai înşelat.

Dacă priveşti cerul nopţii prin lentile, unele de puterea şi claritatea pe care le putem produce acum, vei vedea şi tu asta, explică Bianca foarte calmă.

Acesta este un mister pe care cele din afara Templului nu-l pot înţelege, o dojeneşte Portia.

Aşa spun şi cele din Templu. Dar eu m-am uitat; i-am văzut faţa Mesagerei, am măsurat-o şi am studiat-o pe când trecea pe deasupra noastră. Mi-am aranjat plăcile şi am analizat lumina pe care pare să o radieze. E doar lumina reflectată a soarelui. Şi misterul este că nu există niciun mister. Pot să-ţi spun care sunt mărimea şi viteza Mesagerei. Pot chiar să ghicesc din ce este alcătuit. Mesagera este o rocă din metal, nimic mai mult.

Te vor exila, îi spune Portia. *Ştii ce înseamnă asta?* Femelele nu mai ucid femele, aşa că cea mai aspră pedeapsă în Marele Cuib este ca acuzatei să-i fie refuzate avantajele metropolei. Astfel de infractoare primesc o amprentă chimică, care nu face decât să le grăbească moartea în caz că se apropie de vreo colonie de furnici – şi

de multe alte colonii, de mai departe, căci amprenta nu face discriminări. Exilul înseamnă de cele mai multe ori întoarcerea în barbaria solitară din adâncurile sălbăticiei, care se restrânge mereu în faţa extinderii constante a civilizaţiei.

De-a lungul vieţii am strâns multe Înţelegeri, continuă Bianca de parcă nici nu ar fi auzit spusele Portiei. *În timpul nopţii am ascultat semnalele de neînţeles ale altui Mesager. Lucrul pe care îl numiţi Zeiţă nici măcar nu este singur pe cer. Este ceva din metal care ne cere să facem alte lucruri din metal – şi l-am văzut cât de mic este.*

Portia se foieşte agitată, fiindcă în momentele ei de sinceritate, în care poate medita în voie, şi ea a nutrit astfel de gânduri. *Bianca, nu poţi întoarce spatele Templului. Poporul nostru a urmat cuvintele Mesagerei încă de la începuturile noastre – cu mult înainte să poată înţelege scopul Său. Chiar dacă, personal, ai îndoieli, nu poţi nega faptul că tradiţiile care au contribuit la dezvoltarea Marelui Cuib ne-au permis să trecem peste multe pericole. Ele ne-au făcut să fim ceea ce suntem azi.*

Bianca pare întristată. *Iar acum ele ne împiedică să fim ceea am putea fi,* sugerează ea. *Aşa simt eu. Dacă ar fi să mă despart de el, nu mi-ar mai sta nimic în cale. Nu simt că Templul greşeşte, cred că Templul a devenit o povară. Şi ştii că nu sunt singura care gândeşte astfel. Ai discutat cu templele din alte oraş – chiar şi cu cele din oraşele rivale Marelui Cuib. Ştii că şi alţii au aceeaşi senzaţie.*

Şi ele vor fi pedepsite la rândul lor, îi spune Portia. *Aşa cum vei fi pedepsită tu.*

5.3 Prieteni vechi

Patru dintre ei s-au întâlnit într-o veche sală de mese, care părea să fie un fel de teren neutru în raport cu celelalte părţi ale navei, acaparate de diferite găşti. Lain şi ceilalţi doi aveau escorte care îi aşteptau afară, măsurându-se unii pe alţii agitaţi, ca şi când ar fi fost nişte soldaţi duşmani în timpul unui război rece.

Înăuntru avea loc o revedere.

Vitas nu se schimbase – Holsten a bănuit că, adunat, ea nu stătuse afară din congelator mai multă vreme decât el ori poate că se păstrase foarte bine în faţa trecerii timpului: o femeie îngrijită, tunsă şi pe faţa căreia nu se putea descifra niciun sentiment. Încă purta costum spaţial, ca şi cum ar fi ieşit din amintirile lui Holsten fără să fi fost atinsă de haosul evident în care se prăbuşea *Gilgamesh.* Lain explicase deja cum o convinsese Guyen pe Lain să-l ajute cu uploader-ul. Ei nu ştiau ce gândeşte ea, însă a venit când Lain i-a transmis un mesaj, strecurându-se printre cercurile cultului lui Guyen ca fumul, umbrită de câţiva dintre asistenţii ei.

Karst părea mai bătrân, apropiat de vârsta lui Holsten. Purta din nou barbă – nearanjată, încărunţită în diverse nuanţe – şi îşi ţinea părul strâns la ceafă. Pe umăr îi atârna o puşcă, cu ţeava în jos, şi venise în armură, un costum pe care îl preferase şi înainte, din câte îşi amintea Holsten – rezistent împotriva pistolului lui Lain, dar probabil nu la fel de rezistent împotriva unui pumnal. Însă avantajul lui tehnologic era neutralizat de caracterul retrograd al vremurilor.

Şi el colabora cu Guyen, dar Lain explicase că, în acele zile, Karst reprezenta într-un fel legea însăşi. Controla armamentul navei şi doar el avea acces oricând la armele de foc, indiferent de număr; echipa lui de securitate şi alţi oameni pe care îi recrutase îi erau în primul rând loiali lui. Şi la fel era şi el, desigur: Karst era prima prioritate a lui Karst, cel puţin aşa socotea Lain.

Şeful securităţii a scos un lătrat puternic, în semn de batjocură.

— Văd că l-ai scos până şi pe moş din mormânt ca să ne întâlnească! Atât de nostalgică eşti, Lain? Ori poate din alt motiv?

— L-am scos dintr-o cuşcă din sectorul lui Guyen, a explicat Lain. A stat acolo zile în şir. Cred că nu ai ştiut asta.

Karst s-a încruntat la ea, apoi s-a uitat la Holsten, care,

dând din cap, i-a confirmat spusele femeii. Nici măcar Vitas nu a părut surprinsă, astfel că şeful securităţii şi-a ridicat braţele în aer.

— Nimeni nu-mi spune *nimic!* s-a răstit el. Ei bine, iată-ne aici. Al dracului de *plăcut.* Ce-ar fi să-ţi verşi ofurile?

— Ce-ai mai făcut între timp, Karst? a întrebat Holsten încet, luându-i prin surprindere pe ceilalţi, inclusiv pe Lain.

— Serios? A făcut Karst, şi sprâncenele şefului echipei de securitate au dispărut sub părul lânos. Chiar vrei să pălăvrăgim acum despre nimicuri?

— Vreau să ştiu cum poate funcţiona acest… ceea ce mi-a spus Lain că se petrece, a continuat Holsten care, în drum spre sala de discuţii, se hotărâse să nu fie doar sluga obedientă a inginerei. Cum să spun… de cât timp se întâmplă asta? Mi se pare… o demenţă. Guyen a înfiinţat un cult? De cât timp cochetează cu chestia asta de uploadare, de decenii? De generaţii? De ce? Ar fi putut să propună treaba asta Echipajului Principal şi să o discute în amănunt, a insistat el, surprinzând privirile jenate pe care le schimbau între ei ceilalţi. Ori… bine, am înţeles. Aşadar, probabil că s-a întâmplat asta. Presupun că nu eram membru demn de Echipajul Principal ca să fiu invitat.

— Nu era nevoie de vreo traducere, a răspuns Karst, ridicând din umeri.

— La vremea respectivă au existat multe dezbateri, a adăugat Vitas indiferentă. Cu toate astea, după discuţii s-a stabilit că procesul era mult prea riscant, mai ales în cazul sistemelor lui *Gilgamesh.* Personal, m-am pronunţat în favoarea experimentării şi testării.

— Şi atunci, ce s-a întâmplat? Guyen a hotărât să fie trezit mai devreme, a luat din încărcătură o echipă tehnică de rezervă şi s-a apucat de treabă? a continuat Holsten.

— Totul era pregătit când m-a trezit pe mine. Şi, sincer să fiu, nu pretind că eu cunosc toate detaliile tehnice, i-a răspuns Karst, ridicând din umeri. El a avut nevoie de mine să-i găsesc pe oamenii care evadau din lagărul acelui cult al lui. Mi-am închipuit că singurul lucru pe care îl

puteam face era să le port de grijă oamenilor mei şi să mă asigur că nimeni altcineva nu pune mâna pe arme. Aşadar, Lain, acum vrei arme? Despre asta e vorba?

Lain a aruncat o privire spre Holsten, să vadă dacă el era de acord să schimbe subiectul, după care a dat scurt din cap.

— Am nevoie de ajutorul oamenilor tăi. Vreau să îl oprim pe Guyen. Nava se duce de râpă. Încă puţin, şi sistemele principale vor fi compromise definitiv.

— Asta crezi tu, i-a răspuns Karst. Guyen spune că imediat ce va face… *chestia* asta, totul va reveni la normal – că el se va afla în computer, ori o copie a lui, şi totul va funcţiona cât se poate de bine.

— Acest lucru e posibil, a adăugat Vitas. Nu e sigur, dar e posibil. De aceea trebuie să comparăm pericolul potenţial provocat de îndeplinirea proiectului său cu acela de a încerca să-l oprim. Nu e uşor de făcut o asemenea apreciere.

Lain s-a uitat când la unul, când la altul.

— Şi totuşi, sunteţi aici amândoi şi pariez că Guyen nu ştie.

— Nu strică niciodată să afli ceva în plus, i-a răspuns Vitas calmă.

— Şi ce părere aţi avea dacă v-aş spune că Guyen v-a ascuns anumite informaţii? a insistat Lain. Ce s-a întâmplat cu transmisiunile de la colonia lunară pe care am lăsat-o în urmă? Aţi mai auzit ceva despre oamenii ăia în ultima vreme?

Karst s-a uitat într-o parte, spre Vitas.

— Da? Ce au avut de spus?

— Prea puţine. Au murit toţi.

În liniştea pe care a creat-o, Lain a surâs sumbru.

— Au murit pe când noi încă ne aflam în drum spre sistemul planetei cenuşii. Au chemat nava; Guyen a interceptat mesajele lor. V-a spus asta vreunuia dintre voi? Mie sigur nu mi-a spus. Întâmplător, am găsit semnalele arhivate.

— Ce li s-a întâmplat? a întrebat Karst, cu părere de rău.

— Am transferat mesajele în sistem, de unde să le puteţi accesa. Vă voi îndruma spre ele. Dar să vă mişcaţi repede, da? Din cauza lui Guyen, datele neprotejate devin imediat corupte în zilele noastre.

— Mda, în fine, el te acuză pe *tine* pentru asta. Sau pe Kern câteodată, a subliniat Karst.

— Kern? a întrebat Holsten. Satelitul acela?

— A intrat în sistemul nostru, a explicat Vitas. E posibil să fi lăsat vreun construct-fantomă ca să ne monitorizeze. Aşa crede Guyen, a mai punctat ea, strâmbându-se puţin. Guyen a devenit oarecum obsedat. Crede că femeia aceea încearcă să îl oprească, apoi, devenind şi mai serioasă, a făcut un semn din cap spre Lain. Kern şi cu tine.

Lain şi-a încrucişat braţele la piept.

— Hai să dăm cărţile pe faţă. Nu văd niciun beneficiu în faptul că Guyen va deveni o prezenţă nemuritoare în sistemul nostru de computere. De fapt, anticipez tot soiul de dezavantaje, unele dintre ele fatale pentru noi, pentru navă şi pentru întreaga rasă umană. Concluzia: trebuie să-l oprim. Cine e pentru? Holsten e de partea mea.

— La dracu', dacă îl ai pe *el,* ce nevoie mai ai de noi? a spus rar Karst.

— Face parte din Echipajul Principal.

Expresia lui Karst a reflectat întru totul părerea lui.

Şi asta-i tot, nu? Sunt aici doar ca să dau puţină greutate – şi neîntrebat! – argumentelor lui Lain? a gândit Holsten, devenind brusc morocănos.

— Mărturisesc că sunt curioasă de rezultatul experimentului făcut de comandant. Capacitatea de a conserva electronic minţile fiinţelor umane ar reprezenta un avantaj clar, a spus Vitas.

— Plănuieşti cumva să devii mireasa lui Guyen? a întrebat-o Karst, luând-o prin surprindere.

— Karst? i s-a adresat Lain.

Şeful echipei de securitate şi-a ridicat braţele.

— Nimeni nu-mi spune nimic, serios vorbesc. Oamenii vor să-mi fac treaba, dar niciodată nu sunt sinceri cu mine. Eu? Eu am grijă de oamenii mei. Chiar acum Guyen are o

turmă de ciudaţi care au fost ridicaţi din leagăne, iar el este Mesia lor. Aveţi aici câteva fete şi flăcăi dotaţi şi instruiţi, dar nu sunteţi tocmai cei mai buni în luptă. Luaţi-i partea lui Guyen şi veţi pierde. Eu nu sunt *om de ştiinţă* sau mai ştiu eu ce, dar oamenii mei ar avea de suferit dacă v-aş ajuta pe voi. Atunci, de ce aş face asta?

— Pentru că tu ai armele cu care să te opui oamenilor lui Guyen.

— Nu e un motiv bun, a precizat Karst.

— Pentru că am dreptate, iar Guyen va distruge sistemele navei când va încerca să îşi bage ego-ul nenorocit în computerele noastre.

— Aşa spui tu. El spune altceva, i-a răspuns Karst cu încăpăţânare. Ascultă, crezi că ai un plan viabil, unul real, care să aibă şanse de reuşită, şi nu doar „Să-l lăsăm pe Karst să facă toată treaba?" Vino cu un plan şi poate aşa te ascult. Până atunci... a continuat el, făcând un gest descurajant. Lain, nu e de ajuns. Nici şansele, nici argumentele.

— Atunci, dă-mi mie armele de care am nevoie! a insistat Lain.

Karst a oftat din rărunchi.

— Am mers până într-acolo încât am stabilit o regulă: nimeni nu primeşte arme. Te îngrijorează daunele pe care le va produce Guyen cu chestia asta? Ei bine, eu nu pricep nimic din asta. Dar daunele care vor fi dacă fiecare se apucă să împuşte în stânga şi-n dreapta, nimerind şi tot felul de lucruri de pe navă, asta da, o înţeleg. Răzvrătirea a fost destul de urâtă. Cum spuneam, te ascult când o să ai mai multe de spus.

— Atunci, dă-mi disruptoare!

Şeful echipei de securitate a clătinat din cap.

— Uite ce e, regret s-o spun, dar tot nu cred că ai şanse să *câştigi,* iar Guyen n-o să se mulţumească să se scarpine în cap, întrebându-se de unde au avut jucării oamenii tăi, nu? Propune o idee serioasă. Arată-mi că există o şansă să reuşeşti.

— Deci, mă ajuţi dacă-ţi demonstrez că practic nu am

nevoie de tine?

El a ridicat din umeri.

— Am cam terminat, nu? Anunţă-mă când ai un plan adevărat, Lain.

S-a întors şi a ieşit cu paşi apăsaţi, plăcile costumului blindat frecându-se una de alta, scârţâind încet.

După ce Karst şi Vitas au ieşit, Lain a strâns pumnii de furie.

— O pereche de dobitoci care se autoamăgesc! s-a răstit ea. Îşi dau seama că am dreptate, dar e vorba de Guyen – şi ei s-au învăţat să facă doar ce spune ticălosul acela dement.

S-a uitat urât la Holsten şi parcă îl invita să o contrazică. De fapt, istoricul îi îndreptăţise cumva atitudinea lui Karst, dar era limpede că Lain nu asta voia să audă.

— Şi acum ce vei face? a întrebat-o el.

— Ah, vom acţiona, a spus Lain. Lasă-l pe Karst să-şi păstreze sub lacăt armele preţioasele. Avem un atelier care funcţionează şi deja am început să fabricăm arme. Nu vor fi frumoase, dar tot vor fi mai bune decât pumnalele şi bâtele.

— Şi Guyen?

— Dacă o să aibă destulă minte, o să facă acelaşi lucru, doar că eu mă pricep mai bine la asta. La urma urmei, sunt inginer.

— Lain, eşti sigură că vrei război?

Ea s-a oprit. Privirea pe care i-a aruncat-o lui Holsten parcă venea din alte vremuri – era aceea a unei martire, a unei regine războinice de legendă.

— Holsten, nu e vorba doar de faptul că nu-l înghit eu pe Guyen. Nu pentru că-i vreau locul sau pentru că îl socotesc un om rău. Am făcut cea mai bună apreciere profesională şi cred că dacă îi dă înainte cu ideea asta, adică să-şi uploadeze mintea, atunci va suprasolicita sistemul lui *Gilgamesh,* declanşând o confruntare fatală între tehnologia noastră şi chestiile pe care le-am salvat de pe staţia Imperiului. Iar dacă se va întâmpla asta, vom muri

toţi. Şi nu glumesc când spun toţi. Nu-mi pasă dacă Vitas vrea să-şi ia notiţe pentru o posteritate inexistentă sau dacă nu vrea Karst să renunţe la atitudinea asta. Depinde de mine – depinde de mine şi de echipa mea. Eşti norocos. Te-au trezit târziu, iar apoi a trebuit să stai puţin la cutie. Încercând să schimbăm situaţia, unii dintre noi s-au zbătut multă vreme în fel şi chip. Iar acum am ajuns proscrisă pe nava mea, în război declarat cu comandantul meu, ai cărui susţinători demenţi şi fanatici m-ar ucide pe loc. Şi alături de inginerii mei am de gând pornesc o *bătălie* şi chiar să *ucid* oameni, pentru că dacă nu o face nimeni, Guyen o să ne termine pe toţi. Rămâi alături de mine?

— Ştii bine că da.

Cuvintele au avut o rezonanţă slabă chiar şi pentru Holsten, dar Lain a părut să le accepte.

Au fost atacaţi de cum au trecut în ceea ce Lain considera a fi teritoriul ei. În interiorul navei se puteau pune în practică fel de fel de tactici ciudate, fiindcă era conceput ca o reţea de încăperi mici şi pasaje, dispuse în jurul torului din zona echipajului. Acesta era îndoit şi răsucit, astfel încât părea o prelungire a maşinăriilor care fuseseră instalate anterior. Tocmai ajunseseră la o uşă despre care Lain – aflată în frunte – ştia că se deschidea automat. Când aceasta s-a deschis doar doi centimetri, apoi s-a oprit, niciunul dintre ingineri nu a avut vreo bănuială. Chiar şi lui Holsten i s-a părut că, potrivit situaţiei tensionate, lucrurile minore trebuie să meargă tot timpul prost.

Având deja o trusă de scule în mână, unul dintre ei a desfăcut placa de acces la mecanism şi Holsten l-a auzit spunând: „Şefa, cineva a umblat aici,” după care un bocaport de deasupra lor s-a deschis brusc şi trei siluete zdrenţăroase s-au năpustit asupra lor cu urlete asurzitoare.

Aveau cuţite lungi – desigur, nu erau luate din armamentul lui Karst, aşadar, oamenii lui Guyen improvizaseră ceva – şi erau absolut nebuni. Holsten a

văzut cum o femeie din echipa lui Lain se prăbuşeşte pe spate, cu sângele ţâşnindu-i dintr-o rană imensă. Imediat apoi, ceilalţi au început să lupte corp la corp cu atacatorii.

Lain a scos pistolul, dar în acea învălmăşeală nu a putut să-şi fixeze o ţintă, însă situaţia s-a schimbat imediat, când au apărut alţi şase oameni din direcţia din care veniseră ei. A tras de trei ori, sunetul răsunând neînchipuit de puternic în acel spaţiu închis. Una dintre siluetele în robă s-a răsucit şi a căzut, iar strigătul său de luptă s-a transformat brusc într-un răcnet de durere.

Holsten s-a aplecat, acoperindu-şi capul cu mâinile, şi din toată încleştarea aceea nu putea să vadă decât o adunătură de genunchi şi picioare. Istoric până în măduva oaselor, a gândit: *Aşa trebuie să fi fost când Pământul era pe sfârşite, când totul se pierduse. Am plecat de pe Pământ să evităm aşa ceva. Şi, de fapt, molima asta ne-a urmărit tot timpul.* Apoi cineva l-a lovit în bărbie, probabil fără intenţie, şi s-a trezit întins pe jos, călcat şi strivit sub tălpi, în tumultul acelei încăierări. A văzut cum pistolul a zburat din mâna lui Lain.

Cineva a căzut greu peste picioarele lui şi a simţit că un genunchi i-a fost zdrobit cu putere, după care a urmat o durere şocant de precisă şi insistentă. S-a zbătut să se elibereze de acea povară şi s-a trezit lovindu-l furios cu picioarele pe călugărul dement al lui Guyen, aproape mort. În mintea sa, care renunţase temporar la orice iluzie de control, s-a întrebat dacă Guyen le promisese acelor susţinători vreun soi de recompensă postumă, şi dacă promisiunea venea ca o consolare pentru un stomac sfârtecat.

Brusc, s-a eliberat şi s-a târât spre perete, ca să poată să se ridice în picioare. Genunchiul răsucit s-a opus cu sălbăticie să suporte orice greutate, însă în acele momente adrenalina îi circula nebuneşte prin vene, ajungând până la globii oculari, şi astfel a reuşit să ignore durerea. Asta l-a făcut să ajungă la doi paşi distanţă de cei care luptau, dar a fost prins. Fără să-şi dea seama cum, două gorile masive de-ale lui Guyen s-au aruncat asupra lui, cu un

pumnal sclipind în mâna unuia dintre ei. A scos un răcnet, ceva care, după ton, cerşea îndurare, iar apoi ei l-au trântit de perete şi l-au imobilizat pentru orice eventualitate. Era convins că va muri, iar imaginaţia lui a făcut un salt înainte, străduindu-se să se opună împunsăturii iminente, imaginându-şi în acelaşi timp, cu amănunte agonizante, cum pătrunde lama în corpul lui. A trăit scrâşnetul bolnăvicios al loviturii, ţipătul rece al cuţitului, năvala caldă a sângelui când acele părţi ale corpului, pe care pielea le ţinuse prizoniere atât de mult, aveau în sfârşit şansa să se elibereze.

Dar totul se întâmpla în mintea lui. Abia mai târziu şi-a dat seama că ei nu îl înjunghiaseră. În loc de asta, cei doi îl trăgeau grăbiţi de la locul luptei, fără să se sinchisească de mersul lui chinuit şi şchiopătat. Cu o tresărire de groază, ca şi cum asta ar fi fost mai rău decât înjunghierea –, a înţeles că acela nu era un război oarecare între bande, Guyen contra Lain.

Acela era marele preot al lui *Gilgamesh,* care îşi recupera proprietatea.

5.4 Dreptul la viaţă

Fabian este adus de escorte în casa suratelor, la Portia. Văzându-l, ea este deopotrivă uşurată şi frustrată. El a lipsit mai bine de o zi. Acum este dus într-o încăpere cu pereţi înclinaţi, de pe domeniul grupului de surate, unde Portia atârnă de tavan şi se foieşte.

Nu este pentru prima oară când fuge de sub supravegherea custozilor lui să se plimbe, dar astăzi a fost prins în zonele cele mai joase ale Marelui Cuib, aproape de sol, de un grup de femele flămânde, care fie nu fac parte din nicio Casă, fie şi-au părăsit grupul de surate; ajunge în habitatul agitat al multitudinii de colonii de insecte care curăţă oraşul de gunoaie; o zonă care adăposteşte nenumăraţi masculi lipsiţi de speranţă şi nedoriţi.

Pentru cineva ca Fabian, este locul perfect în care să moară.

Portia este furioasă, dar simte şi o undă de teamă sinceră faţă de bunăstarea lui, după cum se poate descifra din limbajul ei corporal agitat. *Puteai să mori!*

Fabian este foarte calm, *Da, puteam.*

De ce ai făcut aşa ceva? întreabă ea.

Ai fost vreodată acolo?

El se ghemuieşte la intrarea în încăpere şi, când nu vorbeşte, o priveşte cu ochii mari, neclintiţi ca nişte pietre. De sus, poziţia ei i-ar permite să sară asupra lui şi să-l ţintuiască într-o clipă, însă între ei apare o tensiune ciudată: vânător şi pradă, femelă şi mascul.

Solul de acolo este un talmeş-balmeş zdrenţuit de fire de mătase rupte, îi spune el; *de adăposturi făcute în grabă, în care dorm zeci de masculi în fiecare noapte. Trăiesc precum animalele, zi de zi. Vânează furnici şi, la rândul lor cad pradă furnicilor. Solul este plin de corpurile lor uscate, în locurile în care femelele i-au transformat în hrană.*

Cuvintele Portiei vibrează frenetic spre el prin firele din marginea încăperii. *Cu atât mai mult trebuie să fii recunoscător pentru ceea ce ai, fără să-ţi rişti viaţa.* Pedipalpii ei transmit o furie aprinsă.

Puteam fi ucis, spune el, adoptând aceeaşi atitudine ca ea şi, prin urmare, şi intonaţia ei, aproape perfectă. *Aş fi putut să trăiesc dintotdeauna acolo şi să fi murit fără vreo amintire a realizărilor mele. Ce mă deosebeşte de ei?*

Eşti valoros, insistă Portia. *Eşti un mascul cu capacităţi excepţionale, care merită felicitat, protejat şi încurajat să prospere. Din tot ce ai cerut, ţi s-a refuzat vreodată ceva?*

Un singur lucru.

Face câţiva paşi atenţi în faţă, ca şi cum ar păşi pe firele unei reţele pe care doar el poate s-o vadă. Pedipalpii lui se mişcă alene. Înaintarea lui e aproape un dans, o parte din ritualul de curtare, însoţit însă de amărăciune. Limbajul lor este lipsit de voce, dar cu nuanţe subtile.

Ei sunt ca noi, şi ştii asta. Imposibil să nu ştii de ce ar fi fost în stare dacă li s-ar fi îngăduit să trăiască şi să ducă o viaţă prosperă.

O clipă, Portia nici măcar nu ştie la ce se referă el, dar

vede că mintea lui este concentrată asupra acelor masculi de nimic, condamnaţi, ale căror vieţi nu îi vor înălţa mai sus de poalele copacilor.

Ei nu au nicio valoare.

Dar nu ai cum să ştii asta. Probabil că zece genii mor în fiecare zi, păianjeni care nu au avut niciodată şansa să-şi demonstreze aptitudinile. La fel ca noi, şi ei gândesc. Planifică, speră şi se tem. Este de ajuns să îi vezi, iar legătura asta se va stabili între tine şi ei. Sunt fraţii mei. Şi, fiindcă veni vorba, sunt şi fraţii tăi.

Dacă ar avea vreo calitate sau vreo putere, atunci ar progresa datorită virtuţilor proprii, protestează Portia cu vehemenţă.

Nu, dacă nu există o structură pe care să poată urca şi ei. Nu, dacă structura care totuşi există a fost gândită în dezavantajul lor. Portia, puteam fi ucis. Chiar tu ai spus asta. Puteam fi prins de o femelă flămândă, şi nimic din asta nu ar fi fost socotit greşit, în afara faptului că te-ar fi înfuriat pe tine.

Fabian a păşit mai aproape de ea, iar instinctele de prădător ale Portiei se trezesc, ca şi cum el ar fi vreo insectă oarbă care s-a apropiat prea mult de ea, parcă cerând lovitura mortală.

Picioarele din spate ale Portiei se strâng în încordarea musculară a saltului împotriva căruia se zbate.

Şi totuşi nu eşti recunoscător că te apreciez suficient pentru ca viaţa ta să fie cruţată.

Pedipalpii lui tremură de frustrare.

Ştii câţi masculi sunt ocupaţi în jurul Marelui Cuib. Ştii că îndeplinim mii de roluri minore, şi chiar şi unele majore. Dacă am părăsi oraşul toţi o dată ori dacă altă molimă v-ar scuti de toţi masculii, cuibul ar dispărea. Şi totuşi, fiecare dintre noi nu are nimic mai mult decât primeşte, iar tot ce primim ne-ar putea fi luat la fel de repede. Fiecare dintre noi trăieşte cu spaima constantă că utilitatea noastră se va încheia şi că vom fi înlocuiţi de vreun dansator mai elegant, de vreun nou favorit, sau că vom încânta prea mult şi că ne vom împerechea, iar apoi vom fi prea lenţi ca

să scăpăm de chinurile patimii voastre.

Aşa stau lucrurile.

După disputa cu Bianca, Portia consideră că această polemică e prea mult pentru ea. Se simte ca şi cum Marele Cuib ar fi atacat din toate părţile, dar cel mai mult de cei care ar fi trebuit să îi fie aliaţi.

Lucrurile sunt aşa cum le facem.

Brusc, postura lui se schimbă şi Fabian păşeşte în lateral, îndepărtându-se de Portia, slăbind acea legătură strânsă de prădător-pradă care creştea între ei.

Mai demult m-ai întrebat despre descoperirea mea. Marele meu proiect.

Acceptând acest joc, Portia coboară din tavan păşind rar, păstrând în acelaşi timp o distanţă precaută.

Da, semnalează ea cu pepdipalpii.

Am inventat o nouă formă de arhitectură chimică.

Purtarea lui s-a schimbat complet faţă de încordarea pe care o arătase cu câteva momente mai devreme. Acum e dezinteresat, cerebral.

În ce scop?

Ea vine mai aproape, dar el se îndepărtează din nou, fără să fugă de ea, ci urmând acea ţesătură nevăzută a invenţiei lui.

În orice scop. În niciun scop. În sine, arhitectura mea nu conţine nici instrucţiuni, nici comenzi. Nu le stabileşte furnicilor sarcini, şi nici comportamente.

Atunci la ce este bună?

El se opreşte şi o priveşte din nou, după ce a ademenit-o atât de aproape. *Poate face orice. O structură secundară poate fi distribuită coloniei pentru a conlucra cu cea primară. Şi încă una, şi tot aşa. Unei colonii i s-ar putea încredinţa o sarcină în mod instantaneu, iar membrele ei s-ar schimba odată cu viteza cu care trece mirosul de la o furnică la alta. Diferite caste ar putea fi făcute să devină receptive la diferite instrucţiuni, permiţându-i coloniei să îndeplinească multiple sarcini în acelaşi timp. O singură colonie ar putea urma secvenţele unor sarcini separate fără să fie nevoie de o recondiţionare de durată. Imediat ce*

arhitectura mea se aplică, fiecare colonie poate fi reconfigurată pentru orice nouă sarcină, atât de des cât este nevoie. Eficienţa sarcinilor mecanice va creşte de zece ori pe atât. Capacitatea noastră de a face calcule va creşte de cel puţin o sută de ori, poate chiar de o mie de ori, în funcţie de economia arhitecturii secundare.

Portia rămâne nemişcată de uimire. Înţelege suficient de bine cum funcţionează tehnologia organică a speciei ei ca să surprindă importanţa propunerii lui. Dacă se poate realiza, înseamnă că Fabian a depăşit principalul factor limitator care aduce frustrare în Templu chiar acum şi că acesta le împiedică pe suratele ei să creadă orbeşte în planul Mesagerei. Va fi eliminat obstacolul care împiedică progresul speciei lor.

Ai acum această înţelegere?

Da. De fapt, structura primară este surprinzător de simplă. Construirea lucrurilor complexe din lucruri simple stă la baza ideii. E ca ţesutul unei noi reţele. Am şi un sistem pentru construirea oricărei structuri secundare, potrivite pentru orice sarcină. E ca un limbaj, limbaj matematic concis. Face câţiva paşi înainte, sfidându-i autoritatea. *Îţi va plăcea. Este la fel de frumos ca şi primul Mesaj.*

Trebuie să-mi transferi imediat această înţelegere.

Portia simte o dorinţă puternică să se împerecheze cu el, să plaseze materialul lui genetic în ea, odată cu nou-descoperita înţelegere, ca să creeze numaidecât prima următoare generaţie care va conduce lumea. Probabil că ar trebui să îl pună să distileze noile cunoştinţe, să le poată sorbi şi înţelege chiar ea, în loc să lase asta în seama progeniturilor ei, dar gândul o intimidează. Cum va arăta lumea când el îi va divulga secretul care va deschide calea spre un alt viitor?

El nu spune nimic. Picioarele care se mişcă şi pedipalpii care vibrează exprimă o sfială ciudată.

Fabian, trebuie să transmiţi această înţelegere, repetă ea. *Nu-mi pot închipui cum te-ai gândit să-ţi rişti viaţa, deţinând această cunoaştere.*

El s-a aventurat foarte aproape, ajungând în raza de acţiune a picioarelor ei din faţă. E ceva mai mare decât jumătate din ea: slab, mai lent, mai fragil şi totuşi atât de valoros!

Atât de deosebit de restul speciei mele? a zis el de parcă i-ar fi citit gândurile. *Dar nu sunt, ori nu poţi şti tu dacă sunt sau nu. Câte înţelegeri sunt distruse în fiecare zi?*

Niciuna ca ta, îi răspunde ea imediat.

Nu se ştie. Asta e problema cu dezinteresul. Niciodată nu poţi să ştii cu adevărat măsura lucrului despre care nu ştii nimic. Eu nu voi face asta.

Ea se retrage. *Explică.*

Va muri cu mine. Nu voi distila această înţelegere. Voi lua măsuri ca să nu-mi fie smulsă cu forţa.

Pentru că, desigur, există contramăsuri chimice şi pentru *asta.*

De ce ai face aşa ceva?

Fabian o priveşte drept în ochi.

Doar dacă...

Doar dacă? îl ispiteşte ea.

Eşti cea mai importantă preoteasă a Marelui Cuib. Nu cred că există vreo femelă mai influentă decât tine, începe Fabian, urmărind-o atent.

Vrei să te împerechezi...? începe ea prevăzător, pentru că Portiei îi este greu să înţeleagă ce-şi doreşte el, un mascul răsfăţat, în condiţiile în care ştie că poate primi orice.

Nu. Vreau să mergi la grupul tău de surori, la Templu şi la celelalte matriarhe ale Marelui Cuib şi să le spui că va exista o nouă lege. Spune-le că uciderea unui mascul va fi la fel de revoltătoare ca uciderea unei femele. Spune-le că fraţii mei merită să trăiască.

Ea încremeneşte, pentru că, da, au existat în trecut filosoafe nebune, care ar fi putut lansa o asemenea idee ca exerciţiu intelectual, şi acum există oraşe în care masculii şi-au asumat mai multe roluri după ravagiile provocate de molimă şi la care nu au mai renunţat. Dar asta nu s-a întâmplat în Marele Cuib – iar calea aleasă de Marele Cuib

este cea adevărată, calea preferată de Mesageră.

În sinea ei, biologia şi tradiţiile se războiesc. În mintea ei există un loc în care nanovirusul pândeşte şi îi spune că toţi membrii speciei ei fac parte dintr-un singur neam, că îi *seamănă* într-un fel în care alte creaturi nu reuşesc, şi totuşi presiunea societăţii îi amuţeşte vocea. Masculii îşi au locul lor; ştie bine asta.

Nu fi ridicol. Nu poţi compara orice mascul ignorant şi prăpădit cu unul ca tine. Sigur, tu eşti protejat şi preţuit pentru realizările tale. E firesc, meritele trebuie recompensate. Dar numărul mare de masculi de sub noi, acel surplus, la ce sunt buni? La ce folosesc? Tu eşti un mascul excepţional. Când erai în ou, ceva dintr-o femelă a pătruns în tine, de aceea ai devenit astfel. Dar nu poţi să te aştepţi ca surorile mele să acorde o asemenea atenţie oricărui mascul doar pentru că tu eşti astfel. Ce am face cu ei?

Puneţi-i să muncească. Găsiţi-le calităţile. Instruiţi-i. Folosiţi-i.

Este evident că Fabian s-a gândit la aceste lucruri.

Să-i folosim drept ce? La ce pot fi buni?

Nu ştiţi pentru că nu încercaţi.

Enervată, ea se cabrează, făcându-l să se retragă îngrozit. Portia nu l-ar fi atacat, dar pentru o clipă se întreabă dacă acea străfulgerare de teamă ar putea să-i susţină argumentele. După ce se retrage în celălalt colţ al camerei, el pare chiar mai hotărât.

Ceea ce îţi doreşti este împotriva firii, îi spune ea cu severitate, stăpânindu-se.

Nimic din ce facem noi nu este firesc. Dacă am preţui firescul, încă am vâna scuipători în sălbăticie şi am cădea pradă în fălcile furnicilor, în loc să stăpânim lumea. Am transformat nefirescul în virtute.

Portia nu îndrăzneşte să răspundă, de aceea trece pe lângă el, cât pe ce să îl îmbrâncească.

Să te mai gândeşti, îi spune ea, oprindu-se în prag să bată din picioare în ritmurile furiei ei. *Să renunţi la acest vis ridicol.*

Cu ochii sclipind de răzvrătire, Fabian o urmăreşte plecând.

Pur şi simplu nu poate părăsi casa surorilor. Făcându-şi sincer griji pentru siguranţa lui, Portia a dat instrucţiuni ca Fabian să nu plece de acolo. Ea nu consideră asta o întemniţare; dar nu este potrivit ca un mascul să umble liber. Masculii apreciaţi care şi-au asigurat patronajul femelelor puternice trebuie să stea mereu la cheremul acestora sau să lucreze în absenţa stăpânelor lor. Iar restul masculilor să rămână nevăzuţi şi uitaţi.

Ştiind că trebuie să găsească o ieşire, dar temându-se să facă acest pas ireversibil, Fabian se plimbă de colo până colo prin camera-laborator. Dacă ar pleca *acum,* după acea confruntare cu Portia, va lăsa în urmă tot ce a învăţat. Curiozitatea este inclusă în genomul păianjenilor, dar acest lucru nu este încurajat în cazul masculilor. Fabian trebuie să lupte cu secole întregi de restricţii.

În cele din urmă, îşi înfrânge timiditatea şi transmite un semnal chimic. La scurt timp după aceea, mirosul este receptat de câteva furnici responsabile cu întreţinerea oraşului, care trec prin zonă, în nesfârşitele lor ronduri impuse de datorie. Fabian a reprogramat întreaga colonie, instalând noua structură. Nimeni nu a observat asta, deoarece structurile secundare care îndrumă colonia sunt identice din puncte de vedere funcţional cu cele care au fost instalate originar în furnici cu generaţii înainte – chiar dacă au fost proiectate ceva mai elegant. Acum, însă, feromonii pe care i-a eliberat Fabian introduc noi comportamente în aceşti indivizi, ademenindu-i spre colţul din mătase al camerei lui. La ordinul lui, ei fac o gaură precisă prin care el să poată trece. După aceea, Fabian îi reprogramează, iar ei îşi văd de îndatoriri fără să dea vreun semn că au fost sabotaţi. În ultimele luni, masculul s-a ocupat cu testarea descoperirii lui, având ca subiect întregul Mare Cuib.

E la curent cu tot ce se discuta în grupul surorilor. Ştie cine o nemulţumeşte pe Portia, cine încearcă să sfideze

ordinea lumii – alţii decât el. El este mascul, vulnerabil din momentul în care iese pe furiş din casa lor. Ştie unde trebuie să se ducă, dar se teme să călătorească singur. Are nevoie de un protector. De fapt, indiferent cât ar regreta asta, are nevoie de o femelă.

Pentru Fabian, femela ideală prezintă trei caracteristici: trebuie să fie utilă din punct de vedere intelectual, aşadar să fie valoroasă prin merite proprii; trebuie să fie într-o poziţie de inferioritate care să permită chiar şi unui mascul să negocieze cu ea, fără să o intereseze să se împerecheze cu el sau să îi facă rău în alt fel. În ceea ce priveşte ultimul aspect, trebuie să fie dispusă să rişte. Primele două criterii l-au dus deja cu gândul la o potenţială tovarăşă de drum. Ştie cine a enervat-o cel mai mult pe Portia.

Fabian se duce să o întâlnească pe Bianca.

Se opreşte la jumătatea trunchiului şi priveşte în sus, la încăperile şi corturile suspendate din casa suratelor. Ezită un moment – nu ar trebui oare să aibă încredere în siguranţa pe care i-o oferă pereţii ei şi să renunţe la ambiţii? Şi ce va crede Portia când va afla că el a plecat? Ea reprezintă tot ce intenţionează el să răstoarne, şi totuşi ţine la ea şi o respectă, iar ea a făcut întotdeauna tot ce a putut pentru el. Tot ce a realizat a fost posibil doar prin ceea ce i-a oferit Portia.

Dar nu, exact de acest gen de daruri trebuie să se lipsească. O viaţă trăită doar în funcţie de capriciile altuia nu este o viaţă adevărată. A fost mereu surprins de numărul mare de masculi care văd lucrurile altfel şi care se desfată în captivitatea lor îmbietoare.

Incursiunile precedente i-au oferit prilejul să pregătească terenul, iar unde nu a putut să ajungă i-a trimis pe delegaţii lui. Noua arhitectură chimică îi îngăduie să folosească furnicile pe post de agenţi de transmitere a instrucţiunilor, iar coloniile programează la rândul lor alte colonii. Nimeni nu bănuieşte cât de departe a mers acest proces.

Supune imediat colonia închisorii, pregătindu-se de revoltă. Când soseşte, furnicile de la intrarea în tunel

pornesc înainte, unduindu-şi antenele şi desfăcând mandibulele în semn de provocare. El eliberează un miros simplu, distinct, un fel de uşă din spate spre structurile lor sociale, iar furnicile sunt instantaneu ale lui. Printr-o rotaţie rapidă a indiciilor olfactive, le schimbă comportamentul cu o deosebită precizie. Gărzile tunelului se întorc şi intră în colonie, dezlănţuind o cascadă din structura lui modificată peste semenii lor. Fabian urmează furnicile ca şi cum acestea ar fi garda lui de onoare.

Îi ia ceva timp până găseşte încăperea Biancăi printre atâtea altele în care sunt ţinute în custodie mai multe surori. Marele Cuib nu păstrează deţinuţii multă vreme, de obicei executând masculii şi exilând femelele, dar, pe măsură ce Templul îşi întăreşte strânsoarea dogmatică, numărul celor striviţi sub apăsarea sa creşte. Întrucât nu există nicio modalitate prin care să le facă pe furnici să localizeze un individ, Fabian este conştient că timpul se scurge repede – vor observa că lipseşte, dar nimeni nu ar putea bănui încotro se duce.

Era conştient că ar fi trebuit să procure cumva o mostră din ţesutul Biancăi, cu care să programeze o furnică să descopere cui aparţine. Fabian se gândeşte deseori la mai multe lucruri deodată, doar ca să economisească timp.

Apoi dă tocmai peste celula Biancăi şi, o clipă, ea se cabrează, înspăimântată şi furioasă, iar el crede că ea l-ar putea doborî fără ca măcar să asculte ce are de spus.

Am venit cu o ofertă, bate el precipitat din picioare.

Te-a trimis Portia? întreabă ea bănuitoare.

Eu şi Portia am luat-o pe căi diferite.

Te cunosc. Eşti creatura ei, unul dintre masculii ei.

Fabian prinde curaj. Trebuie să o spună, să facă totul să pară real.

Nu sunt al ei. Sunt al meu.

Bianca îl urmăreşte precaută, ca şi cum el ar fi un animal de pradă care se comportă ciudat.

Chiar aşa?

Intenţionez să părăsesc în noaptea asta Marele Cuib, îi spune el. *Voi călători până la Şapte Copaci.*

De ce? este ea curioasă şi se apropie de el.

El este conştient de forţa chelicerelor ei, mai ales în acel spaţiu restrâns. Nu o cunoaşte pe Bianca la fel de bine ca pe Portia şi nu poate să aprecieze prea bine care-i sunt limitele şi toleranţele. *Pentru că Şapte Copaci a fost reconstruit de masculi. Pentru că acolo femelele au fost silite să recunoască valoarea masculilor.*

Ea îşi flutură pedipalpii într-un un gest de cinism: *Şapte Copaci este sărac. Masculii de acolo ar renunţa la orice valoare care li se recunoaşte doar ca să fie îngrijiţi de o casă de surori din Marele Cuib, aşa cum ai avut tu şansa asta. Am auzit că acolo viaţa e grea.*

Da, aşa este, repetă el. *Şi, totuşi, eu aş face schimbul ăsta. Aş avea propria casă, alături de egalii mei, indiferent cât de săracă ar fi. Aş renunţa la tot ce este al Portiei în schimbul unui mic teritoriu care să fie al meu.*

Ea face un gest de dezgust. *Nici nu-ţi închipui ce fericită sunt că ai venit aici să-mi spui toate astea. Îţi doresc călătorie sprâncenată.*

N-ai vrea să mă însoţeşti?

Atunci va trebui să aştepţi până când Portia mă va exila şi să speri că substanţa cu care mă vor mânji nu va face furnicile de la Şapte Copaci să devină la fel de ostile faţă de mine ca şi cele ale casei noastre, spune cu amărăciune Bianca.

Dar ai luat deja legătura cu Şapte Copaci.

Fabian simte că trebuie să lase deoparte ocolişurile şi să spună lucrurilor pe nume.

O clipă, Bianca rămâne nemişcată. Apoi, un gest scurt îl îndeamnă să continue.

Am mers în încăperile tale după ce ai fost denunţată ca eretică şi te-au închis. Am citit câteva cărţi-nod în care ţi-ai notat observaţiile. Ele se potrivesc cu filosofiile şi ideile despre care agenţii Portiei au anunţat că circulă la Şapte Copaci. Am văzut multe părţi şi bucăţi din atelierul tău. Mi-am dat seama că s-ar putea construi multe lucruri cu ele, şi nu doar telescoapele pentru care eşti recunoscută. Poate un radio?

Bianca îl priveşte împietrită. Bate cuvintele cu rigiditate.
Eşti un mic monstru periculos.

Sunt doar un mascul căruia i s-a îngăduit să îşi folosească creierul. Vii cu mine?

Ai tu vreo tactică de poţi să vii şi să pleci aşa, asta doar dacă nu te afli aici din ordinul Portiei, îl provoacă Bianca.

Da, am câteva tactici. Unele care ar face fericit cuibul Şapte Copaci, asta dacă ajungem până acolo.

Şapte Copaci, repetă gânditoare Bianca. *Şapte Copaci va fi primul oraş care va fi înghiţit de Marele Cuib. Chiar şi de aici, ştiu ce plănuieşte Portia. S-ar putea să nu te bucuri prea multă vreme de noul tău cămin.*

Atunci mă voi duce altundeva. Oriunde, mai puţin aici. Fabian face câţiva paşi de dans, dându-i de înţeles că pierd vremea şi simţind că, în cele din urmă, va veni cineva să îl caute acolo sau doar s-o verifice pe Bianca. Probabil va veni chiar Portia. Oare ce va înţelege ea când îi va vedea împreună pe cei doi conspiratori?

Atunci, voi merge cu tine, îl asigură Bianca. *Acum, redus doar la pereţii acestei încăperi, Marele Cuib şi-a pierdut orice farmec pentru mine. Arată-mi tactica ta.*

El îi arată mai mult de atât, pentru că, în loc să aleagă ieşirea de sus, spre Marele Cuib, reprogramează şi transformă douăzeci de furnici-gardieni în mineri. Propriii gardieni ai Biancăi sapă tunelul ei de evadare, iar spre dimineaţă amândoi sunt deja în drumul spre Şapte Copaci.

5.5 Cel mai bătrân om din univers

Holsten s-a gândit că va nimeri din nou într-o cuşcă însă, din câte se părea, lucrurile se îndreptaseră oarecum spre Orăşelul Nebunilor. Ciudatul bidonvil, alcătuit din paravane şi corturi improvizate, pe care le văzuse doar în treacăt până atunci, era acum de jur împrejurul lui. Asta l-a zăpăcit complet. Pe *Gilgamesh* nu existau condiţii meteorologice, iar orice extreme ale temperaturii puteau fi mortale. Şi totuşi, oamenii de acolo ridicaseră acoperişuri improvizate împotriva rigorilor inexistente ale vremii,

înfăşurate cu funii şi acoperite cu pături, smulgând panourile din pereţi pentru a-şi delimita teritoriile personale, care abia dacă erau suficient de mari cât să le permită să stea întinşi. Era ca şi cum, după atâtea secole petrecute în sicriele îngheţate, rasa umană nu dorea să fie eliberată din acele spaţii restrânse.

Până atunci, abia dacă le aruncase o privire acelor persoane religioase care îl supravegheaseră cât fusese în captivitate. Acum era ţinut sub pază în ceea ce a recunoscut ca fiind salonul Comunicaţiilor. Nici nu-şi mai amintea cu cât timp în urmă – cât de scurt fusese acel interval pe care şi-l amintea – stătuse acolo ca să iniţieze contactul cu Habitatul-Santinelă a lui Brin. Consolele au fost date la o parte – ori au fost smulse iar pereţii aproape că nici nu se mai vedeau de sub straturile de oameni. Cei prezenţi acolo, nişte moştenitori ai arcei, mizeri şi cu părul lung, s-au întors şi s-au uitat la el. Vorbeau unii cu alţii. Duhneau. Era pregătit să îi deteste şi să fie detestat la rândul lui de acei sălbatici degeneraţi, încuiaţi în pântecele unei nave pe care o distrugeau treptat. Însă nu a putut face asta. Copiii l-au făcut să se răzgândească. Aproape că uitase cu totul de copii.

Toţi adulţii păreau să prezinte o trăsătură deconcertantă. Erau nişte oameni cărora li se servise o serie de minciuni, ceea ce făcuse treptat ca feţele lor să îngheţe în expresii de pace disperată, ca şi cum recunoaşterea disperării şi a lipsurilor care îi apăsa atât de tare îi va face să rişte să piardă favorurile Zeului lor. Însă copiii – copiii erau tot copii. Se băteau şi se fugăreau unii pe alţii, strigau şi se comportau la fel cum îşi amintea de acasă, de pe Pământul toxic, unde generaţia lor nu avea alt viitor decât o moarte lentă.

Stând acolo, i-a urmărit cum trăgeau cu ochiul, fugind când îl vedeau, apoi apropiindu-se pe furiş. I-a văzut construindu-şi nişte lumi pe jumătate şi, aşa subnutriţi şi fragili cum păreau, ei erau *umani,* într-un mod în care Holsten a simţit că nici el, nici părinţii lor nu mai erau.

Parcurseseră un drum lung de pe Pământ până acolo,

dar nu se compara cu cel pe care el îl străbătuse de la starea lor de nevinovăţie. Povara cunoaşterii ardea ca un cărbune imposibil de stins: certitudinile referitoare la moartea Pământului, la coloniile îngheţate, la un imperiu care cuprindea toate stelele şi care era limitat de un creier dement dintr-un satelit rece... şi la arca cotropită de maimuţe.

Holsten simţea că pluteşte, că este desprins de orice ancoră emoţională. Descoperise un punct din care putea privi înainte – spre viitor – şi nu vedea acolo nimic din ce şi-ar fi dorit să vadă, niciun rezultat care să fie cât de cât posibil. Se simţea de parcă ar fi ajuns la capătul oricărui timp care ar mai fi putut fi folosit.

Când l-au podidit lacrimile, când, pe neaşteptate, umerii i s-au cutremurat şi nu s-a putut stăpâni, a avut senzaţia că a fost cuprins de două mii de ani de suferinţă, care, chinuindu-l, i-au stors corpul total epuizat, până când din el nu a mai rămas nimic.

În cele din urmă, au venit doi bărbaţi mătăhăloşi după el, iar unul dintre ei l-a atins pe umăr aproape cu delicateţe, ca să-i atragă atenţia. Simţise din partea lor acelaşi respect ca atunci când devenise animalul lor de companie sub lacăt, iar izbucnirea lui nu a făcut decât să adâncească acel sentiment, ca şi cum lacrimile şi nefericirea lui ar fi valorat mult mai mult decât ale lor.

Ar trebui să ţin un discurs, a gândit el ironic. *Ar trebui să mă ridic în picioare şi să îi conving: Aruncaţi lanţurile! Nu trebuie să trăiţi astfel! Doar că, ce ştiu eu despre asta? Aceşti oameni nu ar trebui să fie aici, nu trei generaţii de şobolani de navă care trăiesc în orice spaţiu liber de pe ea, respirând tot aerul şi consumând toată hrana.* Nu avea spre ce tărâm al făgăduinţei să îi conducă. Nici măcar spre planeta verde nu putea. *Plină de păianjeni şi alţi monştri, dar ar rezista nava într-o călătorie până acolo? După părerea lui Lain, nu.* S-a întrebat dacă Guyen se gândise cumva şi la altceva în afară de propria ascensiune. După ce o copie coruptă, pe jumătate dementă, a minţii lui, era uploadată în sistemele lui *Gilgamesh,* va rămâne el

indiferent în faţa suferinţelor şi a morţii susţinătorilor lui cenuşii? La promisese cumva că îi va lua cu el spre viaţa veşnică? Când aceşti copii vor deveni adulţi, se va sinchisi oare dacă vor suferi de foame sau dacă nu vor avea sisteme pentru susţinerea vieţii pe *Gilgamesh*?

— Duceţi-mă la el! le-a cerut Holsten şi, fiindcă şchiopăta, ei l-au ajutat să meargă.

Locuitorii oraşului alcătuit din corturi l-au urmărit ca şi cum el ar fi fost pe punctul de a pleda în favoarea lor în faţa unei zeităţi răuvoitoare, ai cărei supuşi, probabil, ar putea transmite mesajele credincioşilor după ce inimile le-au fost sfâşiate.

Hangarele navetelor erau unele dintre cele mai spaţioase locuri de la bord. Cuşca lui se aflase într-unul dintre acestea, iar acum mai apăruse unul. Naveta lipsea, din nou, dar mai bine de jumătate din spaţiul liber era aglomerat cu o mulţime de echipamente tehnice, totul transformându-se într-o himeră ciudată de obiecte recuperate de pe *Gil* şi de relicve antice de pe staţia de terraformare. Cel puţin jumătate dintre obiectele pe care le vedea acum Holsten nu păreau conectate la ceva sau capabile să atingă vreun scop – erau doar gunoaie, piese care fuseseră înlocuite, dar care nu fuseseră aruncate în spaţiu. În centrul acestor resturi, mai exact pe un piedestal inegal din metal şi plastic, se aflau facilitatea de uploadare, centrul unei reţele de cabluri şi conducte care se vărsau din interiorul sicriului şi o adunătură de multe echipamente de susţinere a vieţii.

Dar nu toate. O parte dintre ele păreau să îl ţină în viaţă pe Guyen.

Acesta stătea pe treptele din faţa încărcătorului, ca şi cum ar fi fost un slujitor care îşi aşteaptă regele dispărut sau un preot aflat în faţa unui tron destinat doar celor din împărăţia cerurilor. Însă el era deopotrivă slujitor şi rege, preot al propriei divinităţi.

După înfăţişarea lui era evident că acel cult ciudat de care era înconjurat încă era capabil să folosească tehnologia de pe *Gil,* mai ales aripa medicală. Guyen stătea

acolo foarte firesc, ca şi cum din clipă în clipă ar putea să coboare de pe piedestal şi să plece într-o plimbare. Însă, aşa cum facilitatea de uploadare era prinsă cu cabluri de navă, la fel era şi Guyen. Peste costumul spaţial avea o robă desfăcută, care părea să fi fost peticită din alte câteva straie mai vechi, dar nimic din toate acestea nu ascundea faptul că două tuburi mari, cu striaţii, fuseseră trecute pe sub coastele lui şi că, ajutat de un aparat de lângă el, respira artificial, sacii acestuia, cauciucaţi şi flasci, umflându-se şi dezumflându-se încet. Alte câteva tuburi mai subţiri ieşeau de sub clavicula stângă, precum organismele înflorite ale unei infecţii fungice, după care pătrundeau de tot în multitudinea de dispozitive medicale, care probabil că îi purificau sângele. Toate acestea îi erau familiare lui Holsten, de pe vremea când se afla acasă, apoi şi-a dat seama că sigur şi *Gil* deţinea asemenea aparatură pentru prelungirea vieţii în cazuri extreme. Însă nu se aşteptase să asiste la un caz extrem. La urma urmei, era cel mai bătrân om din univers, iar dacă cineva ar fi avut nevoie de asemenea aparate, *el* ar fi fost acesta.

Guyen devenise un caz extrem. În ceea ce priveşte vârsta, îl depăşise pe Holsten cu mult. Lain spusese că Guyen era bătrân, dar Holsten nu înţelesese cu adevărat la ce se referea ea. Îşi închipuise că ştia ce însemna să fii „bătrân." Aşadar, Guyen chiar era *bătrân.*

Pielea comandantului avea o nuanţă cenuşie, pe care Holsten nu o mai văzuse până atunci, şi era strânsă şi ridată în jurul feţei, iar obrajii erau supţi şi orbitele adâncite. Ochii aproape ascunşi sub cute nu păreau să se concentreze asupra vreunui lucru, iar Holsten şi-a dat brusc seama că pe acolo pe undeva se mai afla un aparat care se ocupa de Guyen, ca şi cum omul ar fi început să-şi externalizeze corpul biologic.

— Comandante!

În mod absurd, Holsten a fost cuprins de un respect bizar atunci când a rostit acel cuvânt, ca şi cum ar fi fost pe cale să renască în ridicolul cult al lui Guyen. Bătrâneţea evidentă a acelui bărbat îl plasa dincolo de domeniul

relaţiilor umane, apropiindu-se mai curând de cel al unui clasicist.

Buzele lui Guyen s-au mişcat, iar de undeva din mijlocul acelei încâlciri de echipamente tehnologice de mântuială s-a auzit o voce.

— Cine e? E Mason?

Nu era chiar vocea lui Guyen. Nu suna ca vocea cuiva anume, ci era doar un sunet scos de un computer care se credea foarte inteligent.

— Comandante, sunt eu, Holsten Mason.

Sunetul mecanic care s-a auzit apoi nu s-a dovedit prea încurajator, ca şi cum reacţia lui Guyen ar fi fost prea vulgară ca traducătorul lui automat să o poată reproduce. Imediat apoi, Holsten şi-a amintit că Guyen nu îl plăcuse în mod deosebit.

— Văd că ai pus încărcătorul să… a început Holsten, dar vocea i s-a stins.

Habar n-avea ce anume făcea acel încărcător.

— Nu am de ce să-ţi mulţumesc, a cârâit Guyen, şi brusc s-a ridicat în picioare, iar pentru asta o serie de exoschelete sau dispozitive servo au trebuit să-l ridice, aşa, fără oase, aranjându-l nefiresc, aproape pe vârful degetelor de la picioare. Ai fugit cu târfa ta. Trebuia să ştiu că nu mă puteam baza pe tine.

— Toată călătoria pe care am făcut-o de când clovnii tăi m-au trezit a fost întru totul ideea altora, a strigat Holsten iritat. Dar, pe bune, după tot ce am văzut aici, chiar nu te aştepţi să-ţi pun întrebări? Ai avut oameni care… şi-au trăit vieţile aici în ultimii o sută de ani? Te-ai intitulat un fel de împărat-zeu nebun şi i-ai păcălit pe amărâţii ăştia să îţi devină sclavi!

— Nebun zici?

Pentru o clipă, Holsten a crezut că Guyen se va repezi la el, smulgându-şi toate tuburile acelea din el, dar imediat apoi bătrânul comandant a părut să se dezumfle puţin.

— Da, în fine, îmi dau şi eu seama că e o nebunie. Totuşi, era singura soluţie. Erau prea multe de făcut. Nu am putut să-i iau pe cei de la Ştiinţă şi Inginerie aşa, pur şi simplu,

să le folosesc vieţile cum am făcut cu a mea.

— Bine, dar… şi Holsten a făcut semn cu mâna spre mulţimea de dispozitive din spatele lui Guyen. Cum de se întâmplă asta? De acord, încărcătorul, dar este o tehnologie antică. Trebuie reglată, reparată, testată – măcar atâta lucru pot să înţeleg. Dar nu un secol întreg, Guyen! Cum de ai făcut asta atâta vreme fără să ajungi undeva?

— Asta era? a bolborosit Guyen. Crezi că *încărcătorul* a avut nevoie de atât de mult timp?

— A, nu! şi, luat prin surprindere, Holsten s-a încruntat. Da… Atunci, ce anume?

— Holsten, am verificat întreaga *navă.* Motorul este îmbunătăţit, la fel şi sistemul de securitate şi fuzelajul de protecţie. Probabil nici n-ai mai recunoaşte specificaţiile lui *Gilgamesh* – asta dacă aş fi crezut că ai avut vreodată idee cum arătau ele înainte.

— Bine, dar… a început Holsten, fluturându-şi mâinile ca şi cum ar fi încercat să cuprindă amploarea celor spuse de celălalt bărbat. De ce?

— Pentru că pornim la război şi este important să fim pregătiţi când vom ajunge acolo.

— În război cu…? dar şi-a dat seama imediat despre cine era vorba. Cu Kern? Cu satelitul?

— Da! s-a răstit Guyen, tremurându-i buzele, iar sunetul artificial al acelui singur cuvânt a părut mult mai măreţ decât orice altceva ar fi putut el rosti. Pentru că până acum am văzut despre ce-i vorba: lumi îngheţate şi oroarea aceea gri pe care am lăsat-o în urmă. Dar există această planetă verde, planeta vieţii, cea pe care strămoşii noştri au făcut-o pentru noi, şi toţi am crezut acelaşi lucru când am văzut-o: „Acesta va fi căminul nostru.” Şi chiar va fi! Ne vom întoarce şi vom distruge satelitul şi, în cele din urmă, ne vom opri din peregrinare. Şi apoi, ceea ce vezi aici, care te *revoltă* pentru că este atât de nefiresc, toţi aceşti oameni care trăiesc şi se înmulţesc, acest lucru va fi *normal* din nou. Ne vom întoarce la normal. După o pauză de două mii de ani, rasa umană va putea alege din nou. Nu

este ceva pentru care să merite să lupţi?

Holsten a dat nesigur din cap.

— Da, eu… presupun că da.

— Şi când totul va fi pus la punct – după ce am pus o generaţie de specialişti din încărcătură să muncească până *au murit,* Mason! Au murit de bătrâneţe! După ce le-am luat descendenţii şi am pus să fie instruiţi şi i-am făcut să aibă aceeaşi viziune ca mine – i-am *educat* – şi după ce ne-am pregătit să ne apărăm împotriva armelor şi atacurilor satelitului, de ce să nu revin la dispozitivul de uploadare şi să-l pun în funcţiune? Crezi că fără mine s-ar fi întâmplat ceva din toate astea? Înţelegi cât de important este să existe o singură viziune? Nu e ceva care să fie încredinţat unei comisii; e vorba de supravieţuirea rasei umane. Şi sunt bătrân, Mason. Am muncit mai mult decât toţi şi sunt la un pas să mă prăbuşesc, astfel că fiecare fărâmă de medicament este necesară doar ca să-mi menţină organele în stare de funcţionare, şi încă nu am făcut *totul,* n-am încheiat. Trebuie să văd rezultatul final. Mă voi uploada în acest aparat, Mason. E singura cale prin care pot să fiu sigur.

— Vrei să fii nemuritor.

Teoretic, trebuia să fie o acuzaţie, dar vorbele lui au sunat altfel, sugerând un fel de respect.

S-a auzit un hârâit înfiorător şi pentru o clipă Holsten a crezut că Guyen mai avea puţin şi murea. Dar nu: el râdea.

— Crezi că asta este? Mason, *sunt pe moarte.* Încărcătorul nu schimbă situaţia. „Eul” din mine va muri. Şi asta *în curând* – înainte să revadă planeta verde. Nici în sicriu nu mă pot întoarce. Nu mă voi mai trezi. Însă acum, că am făcut încărcătorul să funcţioneze, pot păstra o copie a mea, ca să mă asigur că lucrurile vor decurge aşa cum trebuie. Holsten, nu sunt un dictator dement. Nu sunt vreun nebun care se amăgeşte singur că ar fi un zeu. Mi s-a încredinţat misiunea asta: să conduc umanitatea spre noul ei cămin. Nimic nu e mai important decât asta. Nici viaţa mea, nici a ta.

Holsten şi-a dat seama cu tristeţe că acul busolei lui

morale se rotea.

— Lain e de părere că vei distruge sistemele lui *Gil* dacă încerci asta. Spune că există copii ale subiectelor tale de testare care provoacă daune pe partea de software.

— *Eu sunt* propriul subiect de test, a mârâit Guyen. Ceea ce se află în sistem sunt doar rebuturile *mele.* Dar niciunul nu a funcţionat. Niciunul nu *a fost* eu – nu suficient. Dar mi-a fost de folos acel mic efort pe care ţi l-am smuls înainte ca tu să începi să te destrăbălezi. Probabil că asta este ironia. Acum sunt pregătit. Pot încheia o uploadare, iar apoi nu mai are importanţă dacă mor. *Când* voi muri, nici nu va mai conta. Şi în ce priveşte presupunerea lui Lain, Vitas nu crede că asta va distruge computerul. Vitas *vrea* să fac pasul.

Dintre toate lucrurile liniştitoare care puteau fi spuse, acea frază nu se regăsea pe lista lui Holsten.

— Lain pare destul de convinsă că va fi ceva dezastruos.

— Lain nu se pricepe. Are o gândire prea limitată; îi lipseşte dăruirea, a spus Guyen încruntat, iar faţa lui s-a mototolit ca o bucată de hârtie. Mason, doar eu pot să plănuiesc ceva în perspectivă. De aceea m-au ales.

Holsten l-a privit lung. Gărzile erau retrase la o oarecare distanţă şi s-a gândit că ar putea să facă un salt spre ramolitul de Guyen şi să înceapă să-i smulgă tuburile şi firele până când natura avea să-şi urmeze cursul. Dar nu avea de gând să facă aşa ceva.

— Şi, dacă nu ai nevoie de mine, de ce m-ai recuperat?

Guyen a făcut câţiva paşi mecanici, chinuiţi, fiind tras înapoi de lesa aparatelor care îl ţineau în viaţă.

— Tu eşti istoricul nostru de frunte, nu? Ei bine, Mason, acum te apuci de cealaltă latură a misiunii tale. Începi să scrii istoria. Când vor vorbi unii cu alţii despre cum am ajuns să trăim pe lumea verde, celălalt Pământ, vreau ca ea să sune corect. Aşa că, să le scrii *corect.* Spune-le ce am făcut noi, Mason. Notează tot. Ceea ce facem aici creează viitorul, singurul viitor care va asigura supravieţuirea speciei noastre.

5.6 Războiul resurselor

Oraşele-stat ale păianjenilor se ocupă cu exploatarea minieră, însă nu ei sapă galeriile. Pentru asta au insecte: una dintre sarcinile care se potriveşte cel mai bine coloniilor de furnici pe care le folosesc în diferite moduri. Secole la rând a fost suficient pentru toţi, întrucât tehnologia păianjenilor nu este bazată pe metale, iar cele mai importante substanţe chimice pentru ei sunt fabricate din elementele comune care constituie viaţa însăşi.

Aici începe totul.

O furnică dintr-o colonie condusă de Şapte Copaci pătrunde acum mai adânc într-o serie de galerii, la o oarecare depărtare de oraş. Colonia se extinde de jur împrejur – mina este căminul ei, iar excavaţiile surorilor sunt o formă modificată de săpături, având ca scop, ca în cazul tunelurilor, extinderea cuibului lor. O mare parte a coloniei pătrunde în roca solidă, iar furnicile folosesc tehnici moderne pentru a tăia acel element. Mandibulele lor sunt prevăzute cu cleşti din metal şi o serie de acizi şi alte substanţe le vin în ajutor ca să slăbească roca. Colonia îşi alege singură mina, inclusiv drenajul şi ventilaţia, transformând acel teren într-un loc de muncă stimulativ pentru sutele de furnici-miner, oarbe, care lucrează acolo.

Această furnică aparte explorează noi filoane de cupru din rocă. Minereul lasă urme pe care ea le detectează cu ajutorul antenelor, iar apoi roade cu răbdare acolo unde amprenta este mai puternică, săpând centimetru cu centimetru spre următorul depozit.

De această dată însă, furnica alunecă brusc într-un alt tunel.

Nehotărâtă, buimacă, săpătoarea se clatină pe marginea tunelului şi se străduieşte să prelucreze acea informaţie nouă şi neaşteptată. După aceea, mirosul şi pipăitul au creat o imagine suficient de clară a împrejurimilor. Mesajul este limpede: acolo au fost recent alte furnici, dintr-o altă colonie. Excluzând oricare alte condiţionări, coloniile care nu se cunosc una pe alta sunt duşmane prin

definiţie. Furnica dă imediat alarma, apoi înaintează ca să investigheze. Întâlneşte destul de repede minerii celeilalte colonii şi, copleşită numeric, este ucisă imediat. Nu are importanţă: surorile ei sunt chiar în urma sa, pentru că au primit alerta. Apoi are loc o bătălie feroce şi strânsă, fără ca vreuna dintre părţi să arate îndurare. Niciuna dintre colonii nu a fost îndrumată de stăpânii păianjeni să traverseze acea graniţă din nisip, dar natura îşi urma cursul.

Cea de-a doua colonie, care practic subminase lucrările miniere de la Şapte Copaci, a fost trimisă de Marele Cuib să caute noi surse de cupru. La scurt timp după aceea, secole de diplomaţie încep să se năruie.

De când s-a stabilit legătura cu Mesagera, în încercarea de a face faţă planurilor complexe care alcătuiesc Planul Divin, consumul de metal a crescut exponenţial. Oraşe precum Marele Cuib, care îşi doresc cu fervoare să urmeze planul propus de Zeiţă, trebuie să se extindă constant. Aprovizionarea nu poate ţine pasul cu cererea decât dacă se deschid noi mine sau dacă cineva şi le însuşeşte.

Drept urmare, din ce în ce mai multe lucrări miniere nasc conflicte între coloniile rivale. În alte părţi, caravanele de metal nu ajung la destinaţia cuvenită. În unele cazuri, întregi colonii sunt gonite sau subordonate. De obicei, oraşele mici pierd şi nici nu sunt pe deplin fidele mesajului. Urmează o furtună de diplomaţie, însoţită de o considerabilă incertitudine în raport cu ceea ce s-a întâmplat de fapt. Conflictul deschis dintre oraşele păianjenilor rămâne aproape necunoscut, având în vedere că fiecare este conectat la vecinele sale prin sute de legături. Există lupte pentru supremaţie, şi, chiar şi raportat la acest moment al istoriei lor, dintotdeauna a existat ceva care trebuia să domine. Probabil că asta se datorează nanovirusului care încă lucrează pentru buna înţelegere dintre cei care poartă semnul specific al lui Cain. Probabil că asta se datorează pur şi simplu faptului că acei păianjeni care au descins din *Portia labiata* au elaborat o teorie despre lume, potrivit căreia conflictul

deschis şi brutal ar trebui evitat.

Toate acestea se vor schimba.

În cele din urmă, când adevărul devine destul de evident pentru toate părţile implicate, transmiţătoarele Marelui Cuib emit un ultimatum către vecinii mai slabi. Îi denunţă pentru faptul că s-au abătut de la puritatea mesajului şi asumă dreptul de a urma orice paşi sunt necesari ca să pună în aplicare voinţa Zeiţei. Deşi obscure şi interpretabile, transmisiunile dinspre Mesageră sunt luate drept sprijin pentru proclamaţia făcută de Marele Cuib. La început rar, iar apoi tot mai rapid, această dezbinare se dezvoltă de la diferenţele locale până la fragmentarea globală a ideologiei. Unele oraşe credincioase au adoptat viziunea Marelui Cuib, în vreme ce altele – aflate mai departe de el – s-au opus prin diverse pretenţii, în special bazate pe interpretările diferite ale comenzilor Mesagerei. Altele, care începuseră deja să ignore mesajul, au solicitat sprijinul acelor oraşe pe care Marele Cuib le-a ameninţat, însă acestea nu au fost de acord. Unele îşi declaraseră independenţa şi neutralitatea, întrerupând orice contact cu lumea exterioară. Conflictele fratricide au izbucnit între state care probabil avuseseră mereu neînţelegeri, dar nu foarte grave, certându-se frecvent pentru „jocul de picioare”, pentru hrană şi pentru un spaţiu de locuit.

Marele Cuib îşi trimite trupele specializate la centrele miniere aflate în dispută, majoritatea schimbându-şi stăpânii de multe ori până în acel moment. O altă sarcină pe care o îndeplinesc coloniile de furnici fără să fie condiţionate este aceea de a lupta împotriva unor furnici necunoscute, iar o colonie minieră nu se compară cu o armată invadatoare, dotată cu caste şi tehnologii speciale. În două luni de război strâns, nu a murit niciun păianjen, dar insectele lor au fost ucise cu miile.

Marele Cuib poate mobiliza o armată mult mai numeroasă şi mai bine coordonată decât adversarele sale, plus că este una dintre cele mai bine pregătite şi instruite pentru război, dar primele luni de conflict rămân totuşi neconcludente. Când se strâng să analizeze progresele

înregistrate, Portia şi camaradele ei se confruntă cu o revelaţie pe care nu şi-ar fi dorit s-o aibă.

Crezuserăm că vom descoperi că problemele s-au rezolvat deja, spune Portia, ascultând cum suratele ei ţes împreună următoarele mutări: o secvenţă de paşi care le va conduce... încotro? Când fuseseră agreate acţiunile iniţiale privitoare la terenurile miniere în dispută, scopul lor păruse foarte limpede. Voinţa Mesagerei trebuia îndeplinită, iar ele aveau nevoie de cantităţi mari de cupru – în privinţa căruia Şapte Copaci şi celelalte oraşe răzvrătite nu prea aveau ce să facă, decât să îl negocieze cu Marele Cuib la nişte preţuri dezastruoase. Aşadar, cuceriţi minele; acesta fusese un simplu scop în sine şi, ţinând seama de toate elementele, el fusese realizat relativ rapid şi eficient.

Şi totuşi se pare că nu este deloc simplu să construieşti viitorul. Fiecare fir duce întotdeauna spre altul, astfel că nu este un fenomen uşor de oprit. Agenţii Portiei din Şapte Copaci şi alte câteva oraşe ştiu deja că duşmanii Marelui Cuib acumulează şi instruiesc forţe care să recucerească minele şi, probabil, să facă şi alte lucruri. Între timp, magnatele rivale dezbat planul de atac. În fiecare consiliu există extremiste care cer mai mult decât înapoierea proprietăţilor. Dintr-odată, apelul la moderaţie nu mai este de ajuns.

Peste tot în jurul Portiei, femelele spun că trebuie făcut mult mai mult pentru ca Marele Cuib să fie protejat de duşmanii nou apăruţi, asigurându-se, totodată, şi de sprijinul creatorului lor divin. Femelele pun în practică cel mai vechi truc: construiesc o cale prin care să ajungă la o destinaţie, numai că în acest caz, destinaţia este securitatea permanentă. Cu fiecare pas pe care îl fac spre ea, starea de securitate descreşte. Şi, cu fiecare pas pe care îl fac, costurile progresului spre o asemenea securitate cresc, iar măsurile necesare pentru a înainta devin tot mai extreme.

Cum se va sfârşi totul? se întreabă Portia, dar nu are curajul să îşi exprime îndoielile. În încăperea cu pereţi din

pânză, ţesuta din mătase, se instalează o atmosferă sumbră. Marele Cuib are spioni în alte oraşe: indivizi sau grupuri de surori, care au fost mituite sau care sunt simpatizante ale ideologiei oraşului dominant. Totodată, celelalte oraşe au agenţii lor în Marele Cuib. Iniţial, această interconectare a oraşelor a fost dintotdeauna o virtute, un mod de viaţă. Acum, totul a devenit un motiv de suspiciune, încordând legăturile dintre grupurile de surate, stârnind separarea lor şi neîncrederea.

Nu ajung la nicio concluzie, aşa că se îndreaptă spre Templu. Îi este limpede că are nevoie să fie îndrumată.

Transmite un raport cât se poate de bun privind situaţia şi îngrijorarea ei, ştiind că, deşi comunicarea dintre ea şi Mesageră este personală, răspunsul Zeiţei va fi recepţionat de oricine recepţionează frecvenţa Marelui Cuib – printre care se vor număra şi unele case care locuiesc la Şapte Copaci.

Până acum Mesagera nu a dat cine ştie ce sfaturi practice, lucru de care Portia este dureros de conştientă. Ştie că nu se poate aştepta ca un lucru atât de măreţ în comparaţie cu ea să acorde prea multă atenţie treburilor mărunte cu care se confruntă creaţiile Sale. Zeiţa crede că maşinile Sale vor rezolva mult mai multe probleme, şi nu doar comunicarea înnebunitor de imperfectă dintre Mesageră şi supuşii Ei.

Drept urmare, Portia nu se aşteaptă la un răspuns limpede, dar Mesagera pare că o înţelege mai bine decât credea ea. Răspunsul nu este prea clar pentru că, în ciuda unui limbaj comun, negociat în amănunt, Mesagera şi supuşii Săi sunt separaţi de muritori printr-o prăpastie de concepte şi consensuri, prăpastie care se umple extrem de lent. Cu toate acestea, Portia înţelege suficient.

Mesagera este conştientă că printre creaţiile Sale există diferenţe de opinie.

Ştie că unii, precum Portia, luptă din greu ca să îndeplinească directivele Sale.

Ştie că alţii, precum Templul de la Şapte Copaci, nu acţionează la fel şi că şi-au pierdut mult din respectul faţă

de Mesageră şi mesajele Sale.

Îi transmite Portiei că viitorul neamului ei depinde de Ea şi că trebuie respectată cu stricteţe. Îi mărturiseşte că se apropie vremuri periculoase, iar acest lucru poate fi prevenit doar dacă i se supun.

În cuvinte suficient de clare pentru ca ea să poată înţelege întocmai, Mesagera spune că Portia trebuie să parcurgă toţi aceşti paşi, indiferent care ar fi ei, ca să atingă scopul Său, şi că nu există un scop mai măreţ decât acesta.

Cuprinsă de un val de emoţii amestecate, Portia se retrage din templu. Sentimentele păianjenilor nu sunt sentimente umane, dar există în ea deopotrivă ceva asemănător şocului, dar şi exaltării. Mesagera nu a vorbit niciodată atât de clar.

Acum Marele Cuib trebuie să acţioneze. Nu doar că datoria lui faţă de Zeiţă a fost reluată, dar spionii de la Şapte Copaci şi din alte oraşe rivale au auzit ultimele cuvinte ale Zeiţei, şi nu e nevoie de prea multe eforturi ca să-şi dea seama ce întrebare a dus la acel răspuns dogmatic.

Viaţa la Şapte Copaci nu s-a dovedit a fi chiar atât de liberă şi lipsită de eforturi cum sperase Fabian.

Bianca s-a adaptat destul de bine. Contactele ei în rândul surorilor-astronom au ajutat-o să se instaleze confortabil într-un grup respectat, deşi o casă puternică de la Şapte Copaci este cu mult mai mică şi mai săracă decât una de la Marele Cuib. Ea s-a oferit să îi găsească lui Fabian o poziţie favorizată şi, într-adevăr, a tras mult să îl ţină lângă ea – probabil ca să scape de povara recunoştinţei sau poate pentru că şi-a dat seama cât de periculos poate fi creieraşul lui. El a refuzat.

În lunile ce s-au scurs de când au plecat din Marele Cuib, viaţa a fost deosebit de grea pentru Fabian, însă el are un plan. A început să urce pe firul vieţii, iar de data aceasta fără să fie favoritul sau protejatul cuiva. Acum poate acţiona fără să fie sub patronajul cuiva şi fără să-şi

sacrifice libertăţile mult lăudate. Chiar dacă masculii de la Şapte Copaci se bucură de mai multă libertate şi sunt mai influenţi decât cei de la Marele Cuib, ei pot fi ucişi când situaţia scapă de sub control. Încă nu au mai multe drepturi decât le conferă momentul în care pot deveni utili.

Şi Şapte Copaci are păianjeni care trăiesc pe stradă, dar ei nu alcătuiesc o subclasă ca la Marele Cuib – asta pentru că aici lipsurile sunt mai mari – dar există totuşi un surplus de masculi şi femele care nu au avut noroc; toţi reprezintă o pradă, nişte cadavre prăbuşite, care vor fi îndepărtate de furnicile responsabile de păstrarea curăţeniei.

Înainte să-şi impună forţa miniaturală în rândul masculilor de la Şapte Copaci, Fabian aproape că a fost ucis de câteva ori. L-au urmărit femelele flămânde, masculii delincvenţi l-au alungat de pe teritoriul lor şi s-a stafidit de foame şi de oboseală. Însă în cele din urmă a putut să contacteze câteva femele care pierduseră totul, însă nu decăzuseră într-atât încât să recurgă la canibalism. A reuşit să le oprească tocmai când ajunseseră în pragul sălbăticiei.

Sunt trei surori bătrâne, trase la faţă, ale unui grup de surate care acum nu mai reprezintă decât o amintire în zonele înalte ale oraşului. Când le-a găsit, ele încă aveau un cort mic în stare bună al unei case de surori, aflat chiar la baza unuia dintre copacii crescuţi după marele şi străvechiul război, când furnicile incendiaseră pădurea. Ele l-au ascultat, dispărând de lângă el pe rând, chipurile să dea instrucţiuni masculilor casei să procure ceva hrană pentru el. Fabian ştia că nu erau masculi, iar ospitalitatea celor trei femele s-a materializat în câteva firimituri: insecte minuscule şi un şoarece pe jumătate mumificat, din care ele se hrăneau de câteva zile.

Vă voi schimba soarta, le-a spus el. *Numai că trebuie să faceţi ce vă cer.*

Avea nevoie de ele. Cu amărăciune, s-a văzut silit să recunoască asta, dar orice grup social trebuia să aibă femele în frunte. Deocamdată.

Ce trebuie să facem? l-au întrebat, orice adiere de

speranţă fiind ca un nectar pentru ele, chiar dacă acesta era oferit de un mascul străin şi neîngrijit.

Fiţi voi înşivă, le asigurase el. *Eu voi face restul.*

După ce a devenit membru al casei lor, a pornit mai încrezător să recruteze alte partenere.

În jurul celor Şapte Copaci, la nivelul solului, existau sute de masculi abandonaţi care supravieţuiau cu greu. Le lipsea instruirea, educaţia sau experienţa atât de folositoare, dar toţi moşteniseră înţelegeri de toate felurile. Fabian i-a selectat, i-a intervievat şi i-a adoptat pe cei ale căror aptitudini puteau fi de ajutor.

Pornind ca simplu servitor al uneia dintre bătrânele femele pentru care chipurile lucra, folosind structura chimică a coloniilor de furnici, el a început să ofere apoi servicii unor case mai puternice. Cu ajutorul sistemului său unic, nu a trecut multă vreme şi vestea despre priceperea lui s-a răspândit imediat. Casa celor trei femele a tot strâns diverse daruri şi i s-au oferit lucruri la schimb. Curând şi-au ţesut o nouă casă mai sus în copac, ajungând la aceleaşi înălţimi ameţitoare pe care le cunoscuseră cândva.

Aşa cum ştia că se va întâmpla, când ele au încercat să îi ia totul, Fabian a încetat să mai lucreze. Ceilalţi masculi ajunseseră deja să îi înţeleagă ambiţia, astfel că au lăsat şi ei uneltele deoparte. S-a ajuns la o nouă înţelegere. Femelele erau libere să se bucure de statutul pe care activitatea lui Fabian li-l adusese, dar a lui trebuia să fie mintea care conducea casa, şi – lucrul cel mai important – ajutoarele lui aveau să fie intangibile. Nimeni nu trebuia să se atingă de masculii casei lui.

Însă parcursese un drum lung şi anevoios ca să ajungă aici. Drept urmare, metodele neortodoxe ale lui Fabian începuseră să dea roade în reţeaua socială de la Şapte Copaci cam în perioada în care au izbucnit şi luptele în subteran.

Imediat ce a auzit zvonurile, s-a grăbit să reia legătura cu Bianca. Poziţia ei se schimbase din savantă independentă în consilier politic, astfel că principalele

casei de la Şapte Copaci şi vecinele sale au încercat să aibă o atitudine potrivită. Deşi Marele Cuib le-a furat toate minele aproape fără să-i pese, niciuna nu voia însă să fie prima care să propună o intervenţie violentă şi directă.

Însă când iau legătura cu Marele Cuib şi încearcă să negocieze, diplomatele se confruntă cu noua lume pe care Portia a construit-o după ce a vorbit cu Zeiţa. În loc să profite de putere în schimbul unor concesii, aşa cum era tradiţia, poziţia Marelui Cuib nu admite compromisuri. Celor de la Şapte Copaci şi oraşelor aliate li se cer şi alte resurse: ferme, colonii şi laboratoare. Când Şapte Copaci protestează, purtătoarele de cuvânt ale Marelui Cuib le etichetează pe negociatoare drept eretice. Mesagera a vorbit. Ea şi-a ales reprezentanţii. Acesta nu este un război, ci o cruciadă.

Abia după aceea Şapte Copaci trimite o armată numeroasă de furnici-luptătoare să recâştige minele. Sunt întâmpinate de o armată similară a Marelui Cuib şi se desfăşoară o bătălie care nu este decât ecoul stins al tumultului promis pe viitor. Furnicile luptă ajutându-se de mandibule, lame, acizi şi foc şi folosind substanţe chimice care derutează inamicii. Acestea îi fac să înnebunească, le atacă suprafeţele respiratorii, îi supun şi îi fac să schimbe tabăra. Armata trimisă de Marele Cuib îi anihilează practic pe atacatori.

A doua zi, Şapte Copaci – şi oraşele aliaţilor săi – primesc un mesaj radio simplu.

Vom veni după voi. Capitulaţi în faţa Înţelegerilor noastre, altfel vom face ceea ce trebuie făcut. Aşa doreşte Mesagera.

Se instaurează o stare de haos, pentru că societatea lipsită de ierarhie şi cu legături nu tocmai strânse ameninţă să se destrame, aşa cum s-a mai întâmplat în condiţii de presiune intensă. Consiliile de conducere se înfiinţează şi se prăbuşesc. Unele recomandă capitularea şi reconcilierea, altele, rezistenţă îndârjită, iar altele recomandă pur şi simplu fuga. Niciunul dintre aceste consilii nu reuşeşte să voteze în majoritate vreo propunere,

ci se fragmentează, luând naştere astfel grupurile. Zi de zi, mizele cresc.

Apoi, într-o zi, când o armată a Marelui Cuib porneşte în marş, Bianca cere să i se permită să se adreseze mai marilor oraşului.

Se poziţionează în centrul unei pânze şi are aproape patruzeci de femele puternice, ghemuite la margini, cu picioarele din faţă pregătite să recepţioneze cuvintele ei, transmise de firele individuale. Ascultă încordate. Toate ştiu că acum este nevoie de o lovitură surprinzătoare să se salveze, dar niciuna nu ştie care ar putea fi aceasta.

Însă Bianca nu are nimic de comunicat. În schimb, le spune: *Vă voi aduce pe cineva care a găsit o cale de a îndepărta această ameninţare. Trebuie să ascultaţi până la capăt. Trebuie să auziţi ce are de spus el.*

Reacţia instantanee este de batjocură, şoc şi furie. Mai marii din Şapte Copaci nu au timp pentru asemenea prostii. Un mascul nu poate spune ceea ce ele au analizat de zece ori.

Bianca insistă. *Acest mascul vine de la Marele Cuib*, explică ea. *Doar cu ajutorul lui am reuşit să evadez de acolo. Deţine o pricepere curioasă în privinţa furnicilor. Munca lui a fost respectată chiar şi la Marele Cuib, dar eu cred că a descoperit ceva secret, ceva nou. Ceva ce Marele Cuib încă nu are.*

În cele din urmă, recurgând la asta, ea reuşeşte să le reţină atenţia, să le liniştească şi să le convingă să îl asculte până la capăt pe Fabian.

Masculul se furişează pe pânză şi este ţintuit de ochii tuturor. Având în vedere eşecul din înfruntarea cu Portia, Fabian s-a gândit bine la acest moment. Nu va cere prea mult. În loc să vorbească, le va arăta. Le va curta, dar cu măguliri, aşa cum face o femelă, cu succes, şi nu ca un mascul.

Daţi-mi o armată de furnici şi voi îi vom învinge, le cere el.

Reacţia lor nu este chiar atât de negativă pe cât se aşteptase. La urma urmei, ele ştiu că el este un renegat de

la Marele Cuib. Îl interoghează atent, iar el le răspunde evaziv şi prevăzător, ca într-o partidă de scrimă, prin vibraţii subtile şi gesturi rezervate. Dă de înţeles că deţine o cunoaştere secretă a Marelui Cuib şi a coloniilor, dar nu le oferă nimic mai mult. Le urmăreşte cum se consultă, ciupind discret firele radiale ale pânzei ca să transmită mesaje cercului lor, fără ca vorbele lor însă să ajungă în centru, unde el stă ghemuit.

Câte furnici? îl întreabă una în cele din urmă.

Doar câteva sute.

Speră ca numărul acesta de furnici să fie suficient. Riscă totul pe această aventură, căci, cu cât va fi mai mică armata pe care o cere, cu atât mai importantă va părea victoria.

Este o forţă ridicol de mică în comparaţie cu armata care ameninţă teritoriul Şapte Copaci, dar în cele din urmă femelele socotesc că nu pierd mare lucru. Alternativa viabilă este să capituleze şi să renunţe la tot ce posedă în favoarea grupurilor de surate ale Marelui Cuib.

Fabian se întoarce cât poate de repede la casa lui şi alege vreo douăzeci dintre cei mai capabili asistenţi masculi. Aceştia cunosc o mare parte din secretul său: noua structură. Împreună se apucă de sarcina cea mai laborioasă, anume recondiţionarea furnicilor care i-au fost date, adică să le îndepărteze structura primară, astfel încât să li se poată transmite instrucţiuni în timpul marşului.

În ziua următoare, părăsesc toţi Şapte Oraşe pentru a face istorie, speră Fabian. Călătoreşte cu grupul de ucenici şi cu armata sărăcăcioasă de insecte-soldat – şi cu Bianca. Liderii de la Şapte Copaci nu au agreat ideea unei armate lipsite de îndrumare feminină, astfel că ea este conducătorul lor, faţa respectabilă a fabianismului.

În ceea ce o priveşte, Biancăi nu i-a fost destăinuit secretul lui Fabian, dar îşi aminteşte miraculoasa evadare din Marele Cuib şi, pe de altă parte, îi cunoaşte reputaţia de arhitect chimic. Şi-a legat viitorul de al lui, iar acum se vede silită să spere că Fabian este la fel de bun cum el

însuşi se consideră.

Vechile arme care permiteau speciei lor să domine pe deplin furnicile – şi prin urmare să îmbogăţească şi să complice enorm societatea lor – nu mai reprezintă arme viabile de război. Efectul de decondiţionare a mirosului predominant al gândacului Paussidae este ceva la care acum furnicile sunt condiţionate să reziste, atât din cauza rivalităţilor dintre păianjeni, cât şi, pur şi simplu, pentru că gândacii erodează constant structura coloniilor în vederea propriilor scopuri, rămânând doar o fantomă persistentă în maşinăria organică. Păianjenii pot doar să încerce să reducă efectele lor.

Planul lui Fabian este mai complex, aşadar mai riscant. Prima fază este un asalt frontal.

Calea pe care, probabil, o va urma coloana Marelui Cuib a fost deja presărată cu un labirint complex de capcane mortale, capcane cu arc, pânze de păianjen şi capcane cu foc. Niciun păianjen nu s-ar lăsa păcălit de ele, dar simţurile furnicilor sunt mai uşor de înşelat, mai ales că ele nu au cum să simtă ceva aflat la depărtare. Armata Marelui Cuib este apărată de un nor mare de cercetaşi împrăştiaţi în toate părţile, care trebuie să descopere şi să declanşeze acele capcane, şi tocmai spre aceştia îşi asmute Fabian soldaţii.

Reacţia este imediată, iar mirosurile de alarmă atrag din ce în ce mai mulţi invadatori. Mergând contra vântului în încăierare, Fabian eliberează miros după miros. Fiecare dintre ele conţine un set nou de instrucţiuni, codificate chimic, permiţându-i armatei sale reduse să reacţioneze cu rapiditate, să schimbe tactica şi să obţină avantaje în faţa inamicului, în vreme ce furnicile Marelui Cuib urmează pur şi simplu o structură elementară de bătălie, puţin modificată faţă de instinctele de luptă străvechi ale insectelor.

După câteva minute, armata lui Fabian se retrage cu pierderi minime, dar şi cu prizonieri, o mână de furnici-cercetaş, imobilizate şi aduse laolaltă.

Fabian şi camarazii lui se retrag şi continuă să facă asta

până când cercetaşii Marelui Cuib se opresc şi îşi urmează propriul miros înapoi spre coloana care avansează. Lăsată în pace, trupa lui Fabian pregăteşte un laborator şi foloseşte mostre din furnicile-cercetaş capturate ca să prepare un nou set de instrucţiuni pentru soldaţi.

Furnicilor lor li se dau primele ordine. Armata mică se împrăştie, fiecare furnică fiind pe cont propriu, şi se îndreaptă spre inamic.

Ce faci? întreabă Bianca. *Ţi-ai aruncat la gunoi propria armată.*

Toată lumea ştie că furnicile sunt eficiente doar prin număr. O furnică singură nu are nicio valoare.

Trebuie să ne mutăm, se mulţumeşte să spună Fabian. *Să avem vântul în spate.*

Este un minus supărător al tehnicii lui, dar se va rezolva cu timpul. Se gândeşte în mintea lui la alte sisteme, unele în care să folosească gândacii Paussidae pe post de cărăuşi de noi informaţii sau să declanşeze cumva lovituri chimice prin indicii vizuale de la distanţă… însă deocamdată trebuie să se descurce cu ce are la dispoziţie.

Grupul de furnici pe cont propriu ajunge la coloana inamică şi trece prin plasa îndepărtată a furnicilor-cercetaş fără să declanşeze vreo alarmă. Furnicile lui Fabian îşi ating antenele cu invadatorii, apoi o scurtă agitare a picioarelor şi a cleştilor şi, după ce sunt recunoscute ca prietene, sunt lăsate să treacă.

Aflat pe creanga unui copac de unde vede mai totul, Fabian îşi urmăreşte cu încordare furnicile, care se adună nebăgate în seamă în rândurile celor din armata Marelui Cuib. Acum urmează cel mai greu pas pentru Fabian. Nu a răspuns niciodată de moartea vreunui membru al speciei lui. Ştie că există păianjeni care duc o viaţă plină de lipsuri, cei pentru care lupta acum, că uciderea şi chiar consumarea altui păianjen înseamnă pur şi simplu supravieţuirea, dar el crede cu tărie că acţionează tocmai împotriva unei asemenea privări şi că uciderea cuiva din neamul tău aparţine trecutului. Nanovirusul se opune necesităţii a ceea ce intenţionează el să facă, recunoscând

germenii asemănători ai potenţialelor victime.

Cu toate acestea, planul lui este într-un echilibru mai delicat şi nu poate permite să fie periclitat.

În coloana alcătuită din mii de furnici există şi vreo zece observatori de la Marele Cuib, care se mişcă printre atacatori. Cu siguranţă aceştia vor descoperi furnicile străine aflate în rândurile lor. Deşi armata Marelui Cuib are deja stabilită structura sa rigidă, există o serie de protocoale prestabilite pe care le vor declanşa ofiţerii păianjeni şi fără îndoială va fi un atac împotriva celor Şapte Copaci. Este posibil ca una dintre aceste poziţii pregătite în prealabil să devină un fel de intervenţie de urgenţă.

Având o presimţire, Fabian eliberează următorul set de instrucţiuni.

Furnicile-spion caută şi ucid sistematic păianjenii Marelui Cuib, care însoţesc armata. Ele atacă fără teamă, eliberând mirosuri de alarmă care fac ca furnicile loiale din apropiere să devină agitate. Este un act nemilos, calculat, plănuit în amănunt cu mult înainte. Urmărind rezultatul, care lasă în urmă grupuri de furnici care mişună peste atâtea picioare retezate şi fragmente de carapace, cei care sunt alături de Fabian şi Bianca rămân încremeniţi şi tăcuţi. Desigur, nu este prima oară când păianjenii ucid păianjeni sau când un mascul ucide o femelă, dar de data aceasta lucrurile sunt diferite. Reprezintă o poartă deschisă spre un nou tip de război.

Din acel moment, coloana de furnici a Marelui Cuib este sortită morţii. Soldaţii lui Fabian o distrug din interior spre exterior. Armata invadatoare are unele mijloace de apărare, o condiţionare prestabilită ca să se opună unui atac neaşteptat, la care se adaugă şi codurile de miros modificate, care se modifică într-o secvenţă fixată dinainte în funcţie de timp. Însă noua structură îi permite lui Fabian să facă schimbări şi să se adapteze. Motorul greoi şi compozit care este armata Marelui Cuib a detectat că ceva nu funcţionează bine, dar nu se poate adapta suficient de repede pentru a percepe ameninţarea. Până când

Fabian termină operaţiunea, dâra de furnici moarte se întinde cale de kilometri. Pierderile lui se ridică la mai puţin de zece furnici. Acest Termopile nu a fost constricţie fizică, ci mentală, prin care inamicii nu au putut trece atât timp cât el a ţinut-o împotriva lor.

Însă Marele Cuib încă nu este înfrânt. Coloana pe care Fabian a distrus-o reprezintă doar un mic procent din maşina de război pe care Templul a pus-o în mişcare. Fără îndoială că victoriei obţinute de Şapte Copaci i se va răspunde cu un nou atac. Fabian se întoarce acasă şi se prezintă în faţa femelelor domnitoare.

Ele îi cer să le spună secretul. Fabian nu vrea să îl divulge şi anunţă că el şi confraţii din grupul său au luat măsuri pentru ca noile lor Înţelegeri să nu poată fi obţinute cu forţa din corpurile lor moarte.

Una dintre femele – să o numim Viola – preia conducerea.

Şi atunci, ce vei face?

Fabian bănuieşte că ea s-a dus cu gândul ceva mai departe decât surorile ei, asta şi pentru că se folosise de serviciile lui înainte să izbucnească războiului. Ea are o oarecare idee despre cum gândeşte el.

Voi înfrânge Marele Cuib şi pe aliaţii săi, afirmă el. *Dacă va fi nevoie, voi lua o armată de la Şapte Copaci şi voi merge până în oraşul lor. Le voi arăta ce greşeală comit.*

Reacţiile pe care le vede reprezintă un amestec fascinant: groaza pentru că un mascul îndrăzneşte să vorbească atât de îndrăzneţ despre chestiuni atât de importante; ambiţia să vadă umilit cel mai puternic rival al lor; disperare – pentru că, la urma urmei, ce altă opţiune au?

Viola îl îndeamnă să spună mai multe: ştie că există şi alte lucruri.

Pun o condiţie, recunoaşte el.

În faţa acelor priviri îngrămădite şi ostile, el le precizează ce doreşte, lucrul pe care să i-l dea Şapte Copaci în schimbul supravieţuirii. E vorba de acelaşi târg pe care i l-a propus şi Portiei. Ele sunt ceva mai dispuse să

îl accepte, însă Portia nu a fost în poziţia ingrată în care se află ele acum.

Vreau să am dreptul să trăiesc, le spune el, atât de ferm cât îndrăzneşte. *Vreau ca moartea unui mascul să fie pedepsită, la fel ca moartea unei femele – chiar dacă este o moarte după împerechere. Vreau să am dreptul să-mi construiesc propria casă de semeni şi să vorbesc în numele ei.*

Un milion de ani de prejudecăţi se uită ţintă la el. Bătrânul păianjen canibal, ale cărui instincte vechi încă alcătuiesc cochilia în interiorul căreia se cuibăreşte cultura lor, se retrage oripilat. Fabian observă bătălia care se dă în ele: tradiţia împotriva progresului, trecutul cunoscut împotriva viitorului necunoscut. Ca specie, au ajuns foarte departe; au inteligenţa necesară să se desprindă din cătuşele de ieri. Însă va fi greu.

După câteva mişcări scurte, convulsive, se întoarce încet pe loc, privind ochi după ochi. Femelele îl măsoară şi cântăresc costurile cererilor lui faţă de costurile pe care le-ar impune situaţia în care s-ar preda Marelui Cuib. Analizează ceea ce le-a adus victoria lui şi modul în care acest lucru le-a îmbunătăţit poziţia din care vor negocia. Se gândesc că Marele Cuib le va pedepsi cumplit dacă vor capitula – cu siguranţă că templul de la Şapte Copaci va fi golit şi umplut apoi cu preotese străine, toate impunându-şi viziunea ortodoxă dictată de Mesageră. Controlul celor Şapte Copaci va fi smuls din mâna femelelor de aici. Oraşul lor va deveni o marionetă trasă de sfori de undeva de departe, dansând potrivit instrucţiunilor transmise prin radio de Marele Cuib.

Se sfătuiesc, se chinuie, se ameninţă una pe alta şi se luptă ca să preia controlul.

În cele din urmă, îşi formulează răspunsul.

5.7 Înălţarea

— Nu trebuia să se întâmple aşa. Nu trebuia să dureze atât de mult *timp.*

Holsten lua cina cu Guyen. Membrii cultului sau inginerii foarte bine instruiţi sau cine ştie ce erau ei de fapt îi aduseseră câteva dintre raţiile de mâncare despre care el şi-a amintit că fuseseră furate de pe staţia de terraformare. Au fost încălzite şi dezgheţate, devenind un fel de pastă caldă, astfel că lua cu lingura din ele lipsit de orice entuziasm, ducându-le la gură în timp ce bătrânul îi vorbea. Era neclar ce a mâncat Guyen în ultimele zile, dar probabil că avea un tub şi pentru asta – şi un altul la celălalt capăt al corpului, care să se ocupe de ceea ce măruntaiele lui uscate nu puteau să proceseze.

— Am trezit un echipaj care, potrivit înregistrărilor, se prezenta bine, tocmai spunea Guyen, sau mai degrabă maşina care vorbea în locul lui. Aveam toată trusa pe care o luaserăm de pe staţie. Pregătirea navei trebuia să fie *rapidă.* Doar câteva zile în plus. Doar câteva luni. Încă un an. Întotdeauna alt an. Şi apoi m-am dus să dorm puţin şi când m-am trezit oamenii mei încă lucrau… şi amintindu-şi acestea, faţa lui stafidită s-a înmuiat. Şi, ştii ceva? Într-o zi m-am trezit şi am văzut toate acele feţe tinere… Mi-am dat seama că jumătate din oamenii care făceau acele activităţi se născuseră în *afara* procesului de hibernoterapie. Mason, le răpisem toată viaţa acelor oameni – ei se străduiseră să facă în aşa fel încât totul să funcţioneze atât de multă vreme. Iar cei din tânăra generaţie… aceştia nu ştiau prea multe. Ei învăţaseră ce se putuse, dar… şi apoi a venit altă generaţie, care involua, care înţelegea mai puţin decât înainte. Toată lumea era prea ocupată *să muncească* în loc să transmită mai departe cunoştinţele. Nu ştiau decât nava şi pe mine. A trebuit să îi conduc pe aceşti oameni, pentru că nu aveau nimic de făcut, indiferent de inferioritatea lor, indiferent cât de mult ar fi durat totul.

— Pentru că trebuie să lupţi împotriva satelitului lui Kern, acel Habitat Brin? a încheiat Holsten în locul lui, în timp ce mesteca.

— Eu trebuie să salvez specia, l-a contrazis Guyen, ca şi cum asta ar fi însemnat acelaşi lucru. Şi am făcut asta. Am reuşit, noi toţi. La urma urmei, toţi cei ale căror vieţi nu au

fost irosite. Deţinem mijloacele tehnice de apărare ale Imperiului, atât fizice, cât şi electronice. Nu a mai rămas niciun punct slab prin care Kern să se poată furişa ca să ne blocheze sistemele. Dar după aceea mi-am dat seama că eram *bătrân,* am înţeles cât de mult avea nevoie nava de mine, drept care am luat facilitatea de uploadare şi am început să lucrăm la ea. Mason, am dat tot ce se putea. Mi-am dăruit atât de mulţi ani proiectului *Gilgamesh…* Vreau… chiar vreau să închid ochii şi să las orice în urmă.

Glasul artificial a scăzut până la nivelul unei şoapte întrerupte. Holsten a recunoscut că asta era un fel de pauză sacrosanctă, drept care nu a scos niciun cuvânt.

— Dacă aş fi crezut că nu era nevoie de mine… a murmurat Guyen. Dacă aş fi crezut că ei – tu – v-aţi putea descurca fără îndrumarea mea, atunci aş fi plecat. *Nu vreau* să mai fiu aici. Cine şi-ar dori să fie un muribund intubat? Dar nu mai există nimeni. Rasa umană stă pe umerii mei, Mason. Eu sunt păstorul ei. Poporul nostru îşi va găsi adevăratul cămin doar cu ajutorul meu.

Mason a dat aprobator din cap, apoi s-a gândit că probabil Guyen credea sau nu toate acele lucruri, dar şi-a dat seama că a depistat o urmă de minciună. Guyen nu fusese niciodată omul care să primească vreun sfat sau să împartă comanda cu cineva. De ce ar fi fost în acele momente omul care să vrea să o cedeze, mai ales când îl aştepta un fel de nemurire dacă funcţiona maşinăria de uploadare?

Asta dacă încărcătorul nu distrugea sistemele lui *Gilgamesh.*

— De ce nu te-ai gândit la Lain? l-a întrebat el pe Guyen.

Auzind numele ei, bătrânul a tresărit.

— Ce e cu Lain?

— Ea este inginer-şef. Ai vrut să se desfăşoare atât de multe activităţi şi atunci, de ce nu ai trezit-o mai devreme? Am văzut-o. Arată mult mai bătrână, dar nu… *nu la fel de bătrână* ca tine, nu chiar atât. Imposibil să o fi trezit din somnul criogenic cu prea mult timp în urmă. De ce nu ai început cu ea?

Guyen s-a încruntat la el un moment, ori poate că vreo maşină îl privea încruntată în locul lui Guyen, care era aproape orb.

— Nu am încredere în Lain! s-a răstit el. Ea are idei.

Însă nu acela era motivul. Holsten îşi formase deja câteva opinii clare în legătură cu întrebările care îl frământau: dacă Guyen era dement sau dacă Lain era întreagă la minte. Din nefericire, nu putea să fie sigur nici de unul, nici de celălalt, dar continua să se întrebe care din ei avea *dreptate.*

Mai avea o singură săgeată în tolbă. Era vorba de o secvenţă de înregistrări pe care i le prezentase Lain înainte de întâlnirea cu Karst şi Vitas: ultimele transmisiuni ale celor de pe colonia lunară pe care o înfiinţaseră în sistemul lui Kern. Fusese arma secretă a lui Lain ca să-l convingă că Trebuia Făcut Ceva. În acea vreme, funcţionase. Ea fusese nemiloasă, iar Holsten rămăsese la fel de deprimat şi nefericit ca întotdeauna. Auzise vocile disperate, speriate ale oamenilor pe care Guyen îi lăsase în urmă; şi rugăminţile şi rapoartele lor. Totul se destrămase, infrastructura coloniei nu fusese capabilă să se autosusţină. La câteva decenii după înfiinţare, baza a început să moară.

Guyen lăsase acolo o comunitate, unii activi, alţii în hibernoterapie. Îi abandonase să trăiască acolo şi să îşi crească pruncii, ca să-i înlocuiască apoi la cârma acelei aventuri atât de riscante. Apoi, comandantul le ascultase strigătele sfârşite, rugăminţile disperate, îndurând frigul, aerul infectat... Cei norocoşi au putrezit în sicriele reci după ce s-a întrerupt alimentarea cu energie.

Ultimul mesaj fusese un semnal de alarmă, emis automat, repetat la nesfârşit: succesorul – versiunea umană al apelului de acum o mie de ani lansat de Kern. În cele din urmă, şi acela s-a întrerupt. Nici el nu rezistase testului acelei mici durate de viaţă.

— Am ascultat înregistrările de la baza lunară, i-a spus el lui Guyen.

Faţa zbârcită a comandantului s-a întors spre el

— Da?
— Mi le-a derulat Lain.
— Sunt convins.
Holsten a aşteptat, dar Guyen nu a mai adăugat niciun comentariu.
— Vrei să... vrei să negi? Vrei să spui că Lain le-a falsificat?
Guyen a clătinat din cap ori i l-au mişcat aparatele.
— Ce era să fac? a întrebat el. Să mă întorc după ei?
Holsten era cat pe ce să spună da, fiindcă asta era exact ce ar fi trebuit să facă Guyen. Însă conştiinţa sa ştiinţifică a dat o altă coloratură sentimentelor, aşa că a început:
— Timpul...
— Eram la câteva decenii depărtare, a confirmat el. Ne-ar fi trebuit decenii ca să ne întoarcem la ei. Când au descoperit că aveau probleme, nu mai aveau mult de trăit. Ai fi vrut să facem eforturi colosale şi să risipim energie ca să întoarcem nava, doar pentru a-i îngropa?
Guyen aproape că a reuşit să îl convingă în acel moment. Percepţiile lui Holsten despre bine şi rău au oscilat şi a constatat că *ar putea* să se uite la acea faţă cenuşie, pe moarte şi să vadă salvatorul omenirii – un om care fusese instruit să ia hotărâri dure şi le luase cu regret, dar fără şovăială.
Apoi, în cele din urmă, pe faţa lui Guyen a apărut o expresie evidentă.
— Şi, pe de altă parte, a adăugat el, erau trădători.
Holsten a rămas nemişcat şi a urmărit rearanjarea oribilă a trăsăturilor de pe chipul comandantului. Un fel de satisfacţie copilărească, stupidă a cuprins faţa bătrânului, probabil fără ca el să îşi dea seama.
Existaseră răzvrătiţi, desigur, iar Holsten ştia asta mai bine decât oricine altcineva. Şi-a adus aminte de Scoles, Nessel şi de toată retorica despre cum este să fii sacrificat într-un mormânt îngheţat.
Şi ei aveau dreptate.
Şi, desigur, majoritatea răzvrătiţilor muriseră. Oamenii aleşi să alcătuiască personalul bazei lunare nu fuseseră

trădători; de fapt, aproape că nu avuseseră habar ce se petrecea înainte să afle ce soartă îi aştepta.

— Trădători, a repetat Guyen, ca şi cum ar fi savurat acel cuvânt. În cele din urmă, au primit ce meritau.

Trecerea de la conducătorul sincer, martirizat la psihopatul turbat se petrecuse pur şi simplu, fără să fi existat vreo graniţă perceptibilă.

Apoi au început să intre oameni în cameră, oamenii lui Guyen. Şi-au aranjat mai bine robele şi, foindu-se şi agitându-se, s-au adunat într-un grup de credincioşi în faţa măreţei splendori a podiumului pe care se afla Guyen. Holsten i-a văzut venind cu sutele: bărbaţi, femei şi copii.

— Ce se întâmplă? a întrebat Holsten.

— Suntem pregătiţi, a spus Guyen dintr-o răsuflare. A sosit vremea.

— Uploadarea ta?

— Înălţarea mea, datoria mea eternă care îmi va îngădui să-mi îndrum oamenii pe vecie în această lume şi în următoarea.

Băţos, a început să urce treptele pas cu pas.

De undeva au apărut Vitas şi o mână de oameni din echipa ei, mişcându-se pe lângă aparate ca nişte preoţi profani. Şefa echipei de ştiinţă i-a aruncat lui Holsten o privire indiferentă. În fundul sălii întinse stăteau vreo douăzeci de bărbaţi şi femei în costume spaţiale, dar blindate – echipa de securitate a lui Karst. Acesta se afla printre ei, dar Holsten nu l-a putut identifica deoarece toţi aveau vizierele coborâte. *Deci vechea bandă e din nou împreună, toţi în afară de unul.* Holsten era conştient că Lain se aştepta ca el să câştige timp în favoarea ei, deşi nici măcar nu avea idee dacă ea era sau nu pe drum.

— Guyen! Cu ei ce se întâmplă? a întrebat el, făcând un semn spre oamenii strânşi în sală. Ce se întâmplă cu ei după ce eşti… transpus în aparat? Vor continua să se înmulţească până vor suprapopula nava? Până când nu va mai rămâne hrană? Ce se va întâmpla?

— Voi avea grijă de ei, a promis Guyen. Le voi arăta calea.

— Situaţia coloniei lunare se va repeta, a izbucnit Holsten. Vor muri. Vor consuma toată hrana. Vor *trăi…* peste tot până când lucrurile o vor lua razna. Asta nu e o navă de croazieră. *Gil* nu a fost conceput pentru a fi *locuit.* Oamenii aceştia sunt încărcătură. Toţi suntem încărcătură, a turuit el, după care a inspirat adânc. Dar tu vei fi un avatar electronic atunci. Atâta vreme cât va fi energie, îţi va merge bine. Probabil că la fel şi nava, încărcătura în hibernoterapie… dar aceşti oameni şi copiii lor, şi – după aceea? – poate încă o generaţie după asta vor muri. Susţinătorii tăi vor avea parte de o moarte lentă din cauza înfometării, a aparatelor pe ducă, a frigului, a sufocării şi a tuturor celorlalte lucruri care se pot întâmpla, pentru că ne aflăm în *spaţiu!*

Rămăsese şocat de vehemenţa acelei tirade şi a gândit: *Chiar îmi pasă atât de mult de toţi nesăbuiţii ăştia?* Se părea că da.

— Le voi purta de grijă! a bubuit fără vreun efort vocea lui Guyen, transmisă prin difuzoarele din sală. Sunt ultimul păstor al rasei umane.

Holsten se aşteptase ca vorbele lui să declanşeze o revoltă de spaimă şi nesiguranţă în rândul oamenilor, dar aceştia, ciudat de placizi, au acceptat spusele lui Guyen, lăsând impresia că nu auziseră niciun cuvânt rostit împotriva lui. De fapt, singura reacţie pe care a perceput-o a fost că, brusc, doi dintre cei mai masivi bărbaţi din turma lui Guyen s-au postat lângă el, lăsându-şi mâinile pe umerii lui ca şi cum ar fi fost pregătiţi să îl scoată de acolo. Avea nevoie de mai multă muniţie. Va trebui să joace murdar.

— Încă ceva! a strigat el, exact când Guyen a ajuns pe treapta de sus. Ştii că Vitas şi Karst au lucrat cu Lain pe la spatele tău?

Tăcerea mormântală care a urmat a fost spartă imediat de vocea lui Karst, înfundată din cauza căştii:

— Of, nemernicule!

Guyen rămăsese nemişcat – astfel că şi ceilalţi au încremenit. Holsten s-a uitat pe furiş la Vitas, care privea situaţia din jurul ei cu un aer cercetător şi calm, ca şi cum

nu ar fi simţit brusca schimbare de dispoziţie a oamenilor din mulţime. Oamenii lui Karst începuseră să se grupeze. Toţi aveau arme, iar acum acestea erau îndreptate cu precădere spre credincioşi.

În condiţiile astea am făcut cel mai inteligent lucru posibil?

— Nu te cred, s-a auzit glasul spart al lui Guyen, deşi, dacă vocea lui, care nu părea să vină din corpul lui, era neîncrezătoare, era încărcată la maxim de îndoială electronică. Era limpede că paranoia lui Guyen avea un câmp vizual de 360 de grade.

— Când m-au prins măscăricii tăi, tocmai veneau de la o întâlnire cu Lain, *ea şi el,* a spus Holsten, arătând cu degetul spre vinovaţi.

— Mason, taci, altfel îţi zbor creierii! a răcnit Karst, ştergând astfel orice sugestie de nevinovăţie.

Mai toţi oamenii din congregaţie erau înarmaţi, chiar dacă aveau doar pumnale şi ghioage şi suliţe improvizate. Îi depăşeau numeric pe oamenii lui Karst, iar spaţiul era destul de restrâns.

— Te vei întoarce în hibernoterapie! s-a răstit Guyen. Şi tu, Vitas, cu toţi oamenii tăi!

— Termină! Şi după aceea? a exclamat Karst. Crezi că am încredere în tine?

— Eu voi fi *nava!* aproape că a urlat Guyen. Voi fi *totul!* Voi avea putere de viaţă şi de moarte asupra fiecărui membru al rasei umane. Crezi că dacă nu vei fi în hibernoterapie vei scăpa de mânia mea, dacă mă înfrunţi? Supune-te şi voi fi îndurător!

— Comandante… a început Vitas.

În ciuda murmurului din sală, Holsten s-a străduit să-i citească lui Vitas pe buze.

— Şi tu, trădătoareo! a ţipat Guyen, îndreptând un deget subţire ca o rămurică spre ea.

Apoi Karst sau unul dintre oamenii lui – Holsten nu a reuşit să vadă – a încercat să îndrepte arma spre Guyen şi în acel moment a început lupta. Câteva împuşcături nu şi-au găsit ţinta, proiectilele scoţând scântei din tavan, altele

sfâşiind înfometate mulţimea, iar lucrurile au degenerat aproape imediat într-o încăierare generală, masa de oameni neinstruiţi, însă dezlănţuiţi aruncându-se asupra puţinilor oameni ai lui Karst.

Acela a fost momentul când Lain a ales să intervină.

Câţiva acoliţi cu robe au ţâşnit din învălmăşeală şi au urcat tropăind treptele spre Guyen, şi până şi Holsten a crezut că aceştia erau nişte fanatici care se repeziseră să îşi protejeze liderul, formând un fel de scut uman. Abia când şeful lor a scos o armă improvizată, iar gluga i-a alunecat pe spate, a văzut că era femeie şi şi-a dat seama că se înşelase.

Câteva momente mai apoi, Lain era cu arma în mână – un fel de pistol industrial de bătut cuie – pe care a lipit-o de tâmpla lui Guyen şi a strigat ca să le atragă atenţia tuturor.

În acele momente, pe podea zăceau în jur de douăzeci de oameni, răniţi sau morţi – doi din banda lui Karst, iar restul, nefericiţi susţinători ai Bisericii lui Guyen. Lain nu a avut parte de liniştea pe care şi-o dorea – se auzeau suspine, strigăte de ajutor şi cel puţin un bocet asurzitor din cauza înfrângerii disperate şi a suferinţei. Însă mai toţi credincioşii îngheţaseră pe loc când îşi văzuseră profetul pe punctul de a fi doborât chiar în momentul înălţării lui.

— Ascultaţi! a strigat Lain cât de tare a putut, dar vocea ei nu era făcută pentru declamaţii publice sau pentru vreo erezie agresivă, dar şi-a dat toată silinţa. Nimeni nu pleacă de aici şi aici mă refer şi la nenorocitul acela de computer!

— Karst…

Era vocea lui Guyen, deşi buzele lui nu s-au mişcat. Holsten şi-a mutat privirea spre echipa de securitate, retrasă într-un grup strâns, având-ul pe şeful lor în mijloc.

Dacă a urmat vreun răspuns, acesta a fost prea slab ca să fie auzit, dar era limpede că acel grup nu va sări în ajutorul lui Guyen, nici vorbă de asta.

— Vitas, deconectează-l pe rahatul ăsta! a cerut Lain. Apoi ne putem apuca să rezolvăm haosul ăsta.

— Hm! a făcut şefa echipei de ştiinţă, lăsându-şi capul

într-o parte. Înseamnă că ai un plan, inginer-şef, nu?

Pentru cineva căruia nu-i plăcea pălăvrăgeala defel, cuvintele ei au sunat ciudat. Holsten a văzut-o pe Lain cum se încruntă.

Şi, bineînţeles, Vitas *voia* ca uploadarea să continue. Voia să vadă ce se va întâmpla.

— Lain! a strigat Holsten. Acum se întâmplă! Guyen se uploadează chiar acum!

Era un proces de durată, dar Guyen fusese conectat la aparate tot timpul. Probabil că îşi descărcase conştiinţa în memoria lui *Gil* de mult timp, părticică cu părticică.

Lain şi-a dat şi ea seama chiar atunci şi a apăsat pe trăgaci.

În acea fracţiune de secundă, faţa lui Vitas s-a transformat într-un adevărat tablou: în cele din urmă, a fost cuprinsă de o stare de şoc, asociată cu un soi de interes pervers, ca şi cum chiar şi această întorsătură a lucrurilor îi va oferi informaţii nepreţuite pentru studiile ei. Desigur, chipul lui Guyen, alături de restul capului, au pictat în roşu facilitatea de uploadare.

Un geamăt colosal a răsunat cu ecou în sală şi, scăzând în intensitate şi devenind un fel de zgomot întrerupt, s-a refăcut cu chiu cu vai până când, în cele din urmă, s-a transformat într-o voce.

— Eu! a strigat Guyen, şi corpul i s-a prăbuşit în patul plin cu tuburi şi fire. Eu! Eu! Eu!

Luminile s-au stins, au revenit, au licărit. Ecranele din sală au căpătat brusc viaţă, revărsând un val de culori şi lumini, fragmente ale unei feţe şi acea voce care continua să bolborosească: „Eu! Eu! Al meu! Supuneţi-vă! Eu!”, ca şi cum Guyen ar fi fost redus la motivaţiile de bază după care se ghidase întotdeauna.

— Semnal de avarie! şi imediat toţi membrii din echipa lui Lain erau deja pe podium, accesând nava prin aparatele de acolo. Karst, preia controlul, dobitoc inutil ce eşti!

Karst a îndreptat puşca spre tavan şi a tras câteva focuri, iar bubuiturile au făcut ca orice alt sunet uman să înceteze, însă nu au reuşit să pună capăt şi glosolaliei

disperate care se auzea din difuzoare. Pe ecrane, faţa lui Guyen încerca să se închege într-o imagine clară, o dovadă a înălţării pentru adevăraţii credincioşi; eşua cu fiecare încercare, rămânând incompletă şi distorsionată. De câteva ori, lui Holsten i s-a părut că era de fapt chipul lui Kern.

Şi-a croit drum pe trepte şi a ajuns lângă Lain.

— Ce se petrece?

— E în sistem, dar… e o copie incompletă, la fel ca în testele de funcţionare. Doar că apare ceva mai mult… mai mult din el. Încerc să îl izolez, dar mi se opune – toate copiile luptă împotriva mea. E ca şi cum şi-a plantat în nenorocitul ăsta de computer toţi oamenii, parcă i-a trimis înainte să-i deschidă calea. Eu…

— Nu mă veţi opri! a bubuit virtualul Guyen, aceasta fiind prima propoziţie completă pe care o rostea. Eu! Mie! Eu sunt! Etern! Eu! Sunt!

— Ce s-a… începuse Holsten, dar Lain i-a făcut semn să se îndepărteze.

— Fă bine şi taci, da? Încearcă să pună stăpânire pe sistemul de susţinere a vieţii.

Oamenii lui Karst îi scoteau din sală pe susţinătorii lui Guyen, care păreau mult mai puţin entuziasmaţi de înălţarea parţială a liderului lor decât anticipaseră.

— Vitas, *ajută-mă,* te rog!

Şefa echipei de ştiinţă rămăsese cu ochii aţintiţi la ecrane, însă acum părea hotărâtă să ia o decizie.

— De acord, lucrurile au mers prea departe, a spus ea, ca şi cum ar fi fost pur şi simplu vorba de un experiment care se prelungise prea mult.

— Cu ce aş putea să…?

Având suficientă încredere în echipa ei ca să-şi ia ochii de la console, Lain i-a făcut semn lui Holsten să tacă.

— Serios, ai făcut tot ce se putea. Ai făcut ce trebuia. Te-ai descurcat bine. Dar acum? Moşule, asta nu ţine de domeniul tău. Dacă ţii neapărat să faci ceva, ajută-l pe Karst şi speră că putem izola nenorocitul-de-virus-Guyen înainte să facă cine ştie ce…

Nava s-a cutremurat cu totul, iar faţa lui Lain a pălit complet.

— Drace! Du-te, Holsten! Ai grijă!

Acestea erau cuvintele rostite de cineva care se afla într-o coajă de ou pentru altcineva în aceeaşi situaţie.

5.8 Eroul cuceritor

Fabian a ajuns la porţile Marelui Cuib în fruntea unei armate.

Tehnic vorbind, nu este armata lui. Oraşul Şapte Copaci nu este chiar atât de disperat încât să încredinţeze în mod oficial comanda unei asemenea armate unui mascul. Viola, una dintre cele mai puternice femele ale oraşului, este purtătoarea de cuvânt a căminului ei şi, drept urmare, ea controlează totul. Fabian se află acolo ca să execute comenzile ei. Ea se aşteptase ca acest aranjament să fie mai iritant decât era în realitate.

Îl ajută faptul că Viola este calmă, cu simţ anticipativ şi inteligentă. Nu încearcă să îi spună cum să îşi facă treaba. Îi sugerează o idee generală despre strategia pe care ar trebui s-o adopte, făcând referire totodată şi la o înţelegere a conflictului şi a naturii păianjenilor, care o depăşeşte cu mult pe a lui. El îi respectă tactica, conducând o armată de mii de furnici ca un adevărat maestru, folosindu-şi structura lui chimică, flexibilă şi fluidă. Împreună, lucrează uimitor de bine.

Un alt motiv pentru care Fabian se bucură că nu deţine autoritatea supremă este că, în acelaşi timp, i se respinge şi răspunderea supremă. Ca să ajungă atât de departe, Şapte Copaci şi aliaţii săi au alcătuit o listă a pierderilor suferite de duşman, care îl face pe Fabian să se cutremure de fiecare dată când îşi aminteşte de ea. În afara nenumăratelor furnici moarte, în bătălie au pierit câteva sute de păianjeni, unii intenţionat, alţii din întâmplare. Marele Cuib a făcut tot posibilul să răspundă cu aceeaşi monedă prin uciderea conducătoarelor oraşului, socotind cu totul greşit că acele lidere trebuiau neapărat să fie

femele. Astfel, Fabian a fost ocolit de asasini în câteva ocazii, în vreme ce Viola şi-a pierdut două picioare şi a ucis personal trei păianjeni care încercaseră la rândul lor să o omoare. Aşadar, au descoperit un adevăr îngrozitor despre ei – toţi participanţii la conflict –, anume că aparţin unei rase care nu ucide cu una, cu două, dar dacă au un motiv, ei nu stau pe gânduri.

Acum se află la Marele Cuib, iar armata lor este întâmpinată de o multitudine de furnici aduse din coloniile mai mari ale oraşului, dintre care cele mai multe nu au fost pregătite pentru serviciu militar însă care, dacă trebuie, vor lupta împotriva rivalelor.

În faţa lor, uriaşa conurbaţie, care este cel mai mare oraş al păianjenilor, pare fragilă, ca şi când ar fi nişte zdrenţe de mătase pe care vântul le-ar putea duce cu el. Acesta a fost căminul lui Fabian mai toată viaţa. Acum există sute de mii de păianjeni care stau ghemuiţi în casele surorilor, sub coronament, şi nu în trunchiurile şi pe crengile copacilor, aşteptând să vadă ce se va întâmpla. Practic, nu se adusese în discuţie evacuarea, dar Fabian a aflat că Templul făcuse toate eforturile să împiedice plecarea cuiva din oraş.

Viola a trimis un mesager la casele surorilor din Marele Cuib cu o listă de cerinţe. Mesagerul a fost un mascul, prin urmare Fabian nu îl invidiază. Când s-a plâns în legătură cu această hotărâre, Viola a spus pe un ton sumbru că dacă Fabian doreşte pentru cei de un sex cu el toate libertăţile de care se bucură o femelă, atunci camarazii lui trebuie să îşi asume aceleaşi riscuri.

Fabian nu poate decât să îşi imagineze dezbaterile care se desfăşoară acum în Marele Cuib. Portia şi preotesele templului opun probabil rezistenţă. Probabil că ele îşi închipuie că Mesagera le va salva, aşa cum a intervenit acum mult timp, în marele război împotriva furnicilor. Cu siguranţă frecvenţele radio ale Templului sunt pline de rugăminţi pentru salvare. Dacă Mesagera are puterea necesară să-şi ajute credincioşii, atunci ce mai aşteaptă?

Radio…? Iar apoi Fabian se pierde pentru o clipă într-un

vis ştiinţific, în care fiecare soldat poate fi dotat cu un receptor radio şi, într-un fel sau altul, care ar putea să-şi hotărască singur structura chimică, potrivit semnalelor transmise prin acea reţea invizibilă. O colonie de furnici care ar putea fi orchestrată la fel de repede ca gândul…? *Ce nu am putea face atunci?*

Iar asta îl sâcâie, şi îl tot sâcâie, cum de nu i-a trecut prin minte aşa ceva până acum?! Şi, tresărind, îşi dă seama că marele proiect al Mesagerei, pe care Portia şi susţinătoarele ei fanatice au ţinut cu tot dinadinsul să îl realizeze – cauza indirectă a acestui război – ar putea fi chiar un asemenea lucru. Fără furnici, fără substanţe chimice, doar acea reţea din cupru, care va transmite impulsuri la fel ca un aparat de radio, aşa cum comunică furnicile într-o colonie. Şi nu ar exista comutatoare, bifurcaţii, porţi logice…? I se pare că un asemenea proiect ar atinge o viteză deosebită, însă sigur nu ar fi la fel de versatil şi de complex ca o colonie de furnici care munceşte la capacitate maximă?

O *cunoşti pe Portia. Va ceda?* îl întreabă Viola.

Aşteaptă un răspuns de atât de multă vreme, că până şi soarele coboară spre asfinţit. Întunericul deplin era termenul-limită, pentru că furnicile pot lupta perfect şi noaptea.

Dacă încă deţine controlul, nu o va face. Dacă va fi nevoie, armatele celor Şapte Copaci vor pătrunde în Marele Cuib, iar Fabian se teme foarte tare că în încăperile atât de apropiate şi de derutante ale unui oraş ar putea pierde controlul. S-ar putea întâmpla ca anumite grupuri ale armatei lui să nu mai poată ţine legătura cu el, să nu mai poată fi dirijate, urmând astfel doar ultimul îndemn. Numărul victimelor, a căror singură vină este că au făcut un cămin din Marele Cuib, va fi înfiorător. Fabian ar prefera să se întoarcă.

Însă Viola i-a explicat lucrurile cu răbdare. Chiar dacă influenţa Marelui Cuib nu depăşeşte graniţele oraşului, tot va trebui să îşi recunoască înfrângerea. În întreaga lume există zeci de alte oraşe dominate de temple. Şi lor trebuie

să li se dea o lecţie asemănătoare.

Fabian a aflat deja concluziile altor conflicte. Având în vedere cât de vorace este focul şi cât de inflamabile sunt majoritatea construcţiilor făcute de păianjeni, oraşe întregi au fost incendiate – în mod intenţionat sau din întâmplare. Au existat masacre de ambele părţi. Au existat armate de furnici care au înnebunit, revenind la vechile lor obiceiuri şi înmulţindu-se necontrolat. Aparatul de radio îi aduce zilnic ştiri despre agravarea războiului.

Marele Cuib reprezintă totuşi simbolul sfidării pentru cruciaţi. Dacă el se va preda, atunci probabil că din acest haos ar putea fi salvată măcar raţiunea.

Vor trebui să o ucidă chiar ele, socoteşte Viola.

Trece ceva timp până când el înţelege la cine se referă ea: *Portia.* Personal, nu se poate gândi la Portia fără să se simtă puţin vinovat. Ea a provocat acest război, la fel ca şi alţi păianjeni, dar Fabian ştie cu amărăciune că ea a făcut tot ce a putut pentru ceea ce considera a fi binele comunităţii. A riscat întregul ei oraş deoarece ea *crede.* Iar el încă o respectă şi acest lucru îi afectează pe toţi masculii, adică faptul că există o femelă pentru care trebuie să danseze şi căreia să îi ofere propria viaţă. Este un sentiment înapoiat, ruşinos, însă el i-a îndemnat milioane de ani la rând pe masculii speciei lui să se angajeze în primejdioasa cursă de perpetuare a speciei.

Fabian şi-ar dori ca lucrurile să stea altfel dar, din poziţia în care se află acum, nu poate găsi nicio cale prin care să facă posibilă o reconciliere cu Portia.

Pregăteşte avangarda. Viola ştie că el a analizat terenul, armatele rivale în raport cu capacitatea propriilor soldaţi şi a formulat o condiţionare specială pentru asaltul iniţial – care va fi modificat şi perfecţionat pe măsură ce războiul va continua. Tehnicile lui revoluţionare au dus la victorii împotriva unor forţe mult mai mari. Acum le va folosi împotriva unor forţe inferioare, care sunt depăşite numeric.

El eliberează mirosul. Şi-a perfecţionat tehnica. În afară de feromonii purtaţi de curenţii de aer, are şi un grup de

gândaci Paussidae aliniaţi, siliţi să îl slujească şi să transmită instrucţiunile lui de-a lungul şi de-a latul armatei. Aceştia, nişte insecte grozav de inteligente, îşi câştigă dreptul de a supravieţui prin faptul că se fac utili şi îşi dau seama foarte clar de înţelesul târgului.

Apoi se zăreşte o fulgerare strălucitoare de la una din furnicile-cercetaş ale Violei, ale cărei pedipalpi transmit un mesaj clar.

Un grup iese din Marele Cuib, alcătuit din cel puţin douăzeci de indivizi. În fruntea lor se află emisarul trimis de Viola.

Fabian simte o încordare care îi coboară spre picioare. Marele Cuib doreşte să negocieze.

Nu recunoaşte pe mai nimeni din delegaţia rivală. E limpede că niciuna dintre femelele aflate acum la conducerea oraşului nu îi este cunoscută. Există câteva pe care şi le aminteşte, prietenele Portiei din casa surorilor ei sau de la Templu. Acestea sunt legate cu fire de mătase şi împinse înainte de fostele adversare politice. Ele le sunt oferite duşmanului.

Vestea se răspândeşte cu repeziciune. S-a petrecut o schimbare a gărzii în Marele Cuib. În oraş s-au desfăşurat lupte, păianjeni împotriva altor păianjeni, iar asta la cel mai înalt nivel. Preoţia a fost sfărâmată şi membrele ei au decăzut. Unele dintre preotese stau ascunse, adăpostite de cele care încă mai cred în sfinţenia mesajului. Despre unele se crede că au fugit din oraş. Restul sunt aici să fie jertfite.

Despre Portia nu se ştie nimic. Fabian îşi imaginează că este singură, fugară. Are destule resurse să supravieţuiască, iar acum, fără infrastructura Templului Marelui Cuib, nu mai reprezintă o ameninţare în ceea ce priveşte pacea lumii, aşa cum era cândva. Nu încape nicio îndoială că Viola şi alţii o vor vâna, ori acest lucru va veni din partea fostelor camarade din Marele Cuib, dar el speră că ea va supravieţui. Speră că ea va scăpa şi că îşi va găsi un trai liniştit undeva şi că va face ceva bun.

Apoi sunt negociate condiţiile, punitive, dar nu imposibil

de suportat. Noul grup care domneşte peste Marele Cuib păşeşte pe o linie firavă, ceva între sfidare şi recunoaştere; Viola ştie regulile jocului şi le respectă. Urmărind-o pe femela de la Şapte Copaci cum se chinuie să negocieze, Fabian îşi dă seama că şi ea îşi dorea să evite acel pas definitiv, de neconceput.

Acesta nu este sfârşitul războiului dintre doctrine, ci este începutul sfârşitului. Prăbuşirea şi convertirea Marelui Cuib este deopotrivă catalizatorul şi modelul pentru viitor. Luptele continuă în diferitele părţi ale lumii, dar cei care încă mai cred că mesajul Mesagerei are o importanţă supremă pierd teren.

Desigur, asta nu înseamnă că nimeni nu îi mai vorbeşte Zeiţei, dar aceştia nu mai ascultă de Ea cu aceeaşi consecvenţă devotată ca Portia şi surorile ei. Progresul în ceea ce priveşte dispozitivul Mesagerei îşi pierde fervoarea disperată de la început, deşi nu încetează cu totul. Întotdeauna există savante dornice să accepte provocarea, care continuă să îi vorbească Mesagerei în termeni bine gândiţi înainte, cumva temători, şi care încearcă să reducă limbajul tehnic şi complex la ceea ce se potriveşte tehnologiei păianjenilor. Ironia este că acum, adoptând o atitudine profană faţă de instrucţiuni, s-a înregistrat un oarecare progres, pe care credincioşii nu l-ar fi putut atinge printr-o abordare mai doctrinară.

Şi, destul de repede după capitularea Marelui Cuib, Fabian stă ghemuit în faţa femelelor conducătoare de la Şapte Copaci: o adunare care semăna foarte mult cu cea la care a participat în timpul războiului. Viola este dominantă, pentru că statutul ei de eroină de război a fost confirmat, şi toate îşi aduc aminte de înţelegerea pe care au semnat-o în acele condiţii tensionate. El aşteptase acest moment, când cei mari şi tari încearcă să îşi încalce cuvântul dat.

Are aliaţi? Probabil. Bianca se află acolo, fiind una dintre cele mai neînsemnate dintre lidere, totuşi importantă, atât datorită legăturilor cu Fabian, cât şi datorită realizărilor ei

ştiinţifice.

Magnatele se foiesc şi se aşază, iar în jurul pânzei se aud numai şuşoteli. Viola le reduce la tăcere cu eleganţă.

Desigur, Şapte Copaci şi aliaţii noştri îţi sunt foarte datori pentru descoperirile tale, recunoaşte ea. *Arhitecţii noştri chimici analizează deja toate celelalte aspecte ale vieţii de zi cu zi care ar putea fi îmbunătăţite printr-un control atât de bun pe care îl poţi oferi.*

Nu am dorit niciodată ca munca mea să fie folosită în scopuri violente, confirmă Fabian calm. *Şi, desigur, posibilităţile sunt aproape nelimitate.*

Poate doreşti să ne împărtăşeşti şi nouă planurile tale.

Toate rămân încremenite, aşteptând prima mişcare greşită a lui Fabian.

Am propria casă de masculi, le spune el, reamintindu-le chiar de la început de una dintre marile concesii făcute pentru el.

Simte cum se unduieşte un val de aversiune şi neliniştea, dar imediat ele revin la poziţia iniţială.

Am egalii mei, care au împărtăşit înţelegerile mele. După cum spuneţi, există multe lucruri care pot fi schimbate. Eu am început deja asta.

Îşi aduce aminte de Bianca de la Marele Cuib, care l-a numit un mic monstru periculos. Acum toate îl consideră la fel. Ba mai mult, se tem de el, şi probabil că este prima dată în viaţa lui când femelele se tem de un mascul. Cu siguranţă ele se întreabă dacă, făcând un semn, el ar putea să trimită o armată împotriva lor şi le-ar face sclavele lui şi ale noii sale structuri.

Însă nu asta este intenţia lui, şi Fabian bănuieşte că dacă le face să se teamă prea mult de el, ele îi vor ucide imediat pe el şi pe susţinătorii lui, indiferent care ar fi pierderea pentru posteritate. Trebuie să recupereze terenul cât mai rapid. *Casa mea vă va ajuta, astfel ca oraşul nostru să devină cel mai măreţ pe care l-a cunoscut această lume. Deşi este adevărat că descoperirea mea trebuie să se răspândească în lume în cele din urmă, cel care a folosit această armă prima oară rămâne creatorul*

ei, şi astfel nu trebuie să se teamă de armatele celor care nu o deţin.

În jurul pânzei vibrează multe mesaje înfundate. Aflându-se la un pas înaintea lui, femelele îl privesc pe Fabian fix, cu băgare de seamă. El îşi dă seama că cele mai multe vor să îl pună la locul lui, să îi retragă ce i-au acordat sub constrângerea lui. Probabil că o vor face cu cele mai bune intenţii, în baza presupunerii atât de bine înrădăcinate că unui mascul nu i se poate încredinţa răspunderea în cazul unor chestiuni de importanţă capitală. Probabil prin mintea lor trec zeci de echivocuri diferite pentru a justifica retragerea promisiunilor făcute. Ele îi vor prezenta oferta Portiei: *Lăsaţi-ne pe noi să vă apreciem şi să vă protejăm; ce altceva mai doreşti?*

Aş prefera ca acel oraş să fie Şapte Copaci, spune Fabian din picioare şi se ghemuieşte în aşteptarea posibilului răspuns.

O tresărire a pedipalpilor Violei îl îndeamnă să continue.

Nu vă pot obliga să respectaţi înţelegerea noastră. V-am cerut mai mult chiar decât Mesagera. V-am cerut să ne acordaţi mie şi celorlalţi masculi libertăţile de care vă bucuraţi voi în viaţă. Nu este uşor de pus în practică. Şi nu va fi deloc uşor. Chiar şi în generaţiile viitoare se vor găsi unele femele pe care asemenea reforme le vor deranja. Vor exista locuri în care problema sexului va continua să stabilească dacă un mascul poate fi ucis fără ezitare.

Conceptele în sine sunt greu de formulat, deoarece sexul este integrat în cea mai mare parte a limbajului lor, şi astfel Fabian trebuie să o ia pe ocolite pentru a explica.

Nu pot spune decât atât: oraşul care îmi acordă mie şi celor ca mine aceste drepturi elementare va beneficia de serviciile mele şi ale egalilor mei şi, pe lângă asta, de toate avantajele care vor rezulta de aici. Dacă Şapte Copaci nu mi le va acorda, poate se va găsi alt oraş, mai disperat, care să mi le dea. Dacă mă veţi ucide acum, veţi afla că unii dintre egalii mei sunt deja în afara oraşului, ducând cu ei Înţelegerile mele. Vom pleca unde suntem bine primiţi. Aş dori să ne faceţi să ne simţim bine-veniţi aici.

Le lasă să dezbată aprins care îi va fi soarta. Mai târziu, aude că hotărârea a fost strânsă, aproape la fel de multe votând pentru şi contra. Şapte Copaci este în pragul unei schisme. Matriarhele respectate ajung să-şi măsoare picioarele ca nişte scandalagii copilăroşi. În cele din urmă, interesul mercenar învinge uzanţele tradiţionale ofensate, dar pe muchie de cuţit.

Fabian nu apucă să vadă lumea la a cărei creaţie a contribuit atât de mult. La doi ani după capitularea Marelui Cuib, este găsit mort în laboratorul lui, stors de tot de nişte asasini necunoscuţi. Mulţi cred că de acest lucru sunt răspunzătoare tradiţionalistele ranchiunoase de la Şapte Copaci. Alţii susţin că l-au urmărit fanaticele Templului din vreun oraş înfrânt. Însă la acea dată războiul era câştigat, iar în mod normal păianjenii nu au tendinţa să se răzbune de dragul răzbunării. De obicei, ei tind să fie pragmatici şi constructivi, chiar dacă sunt învinşi.

Există unii care afirmă că Portia a fost făptaşul, iar de atunci numele ei a căpătat o aură mistică şi ciudată. Şi, deşi se vorbea mereu despre ea, nimeni nu o vedea, pentru că soarta ei şi locul în care se afla acum rămăseseră un mister.

Cu toate acestea, la acea dată, noua structură a lui Fabian nu putea fi dată uitării. Casa lui mare de egali, nu în totalitate, dar în majoritate formată din masculi, s-a extins şi dincolo de Şapte Copaci, Înţelegerea era bine păzită, iar avantajele ei erau exportate agresiv ca marfă de schimb. Astfel, pe tot globul s-a răspândit o revoluţie tehnologică.

A ajuns deja la cei care îi vorbesc Mesagerei. Geniul lui Fabian, când vine vorba să fie folosit în chestiunile ce ţin de divinitate, se află încă în fază incipientă, dar revelaţia lui din timpul războiului – aceea că noua lui structură ar putea într-un fel anume să aproximeze ceea ce Zeiţa doreşte ca ele să construiască – reprezenta dorinţa arzătoare a mai multor minţi iscoditoare.

Iar pe orbita rece există acel lucrul integrat, care se cheamă Avrana Kern, plus Modulul-Santinelă, sistemul său informatic, şi masca Eliza, pe care şi-o pune din când în când. Îşi doreşte cu disperare să comunice cu creaţia ei. Le-a învăţat pe maimuţe, după cum şi le imaginează ea, un limbaj comun. Deşi la origini era o Imperială C simplificată, ea s-a dezvoltat, ajungând un câmp dens de concepte nefamiliare, aşa cum au dorit maimuţele. Este conştientă că, iniţiind comunicaţiile cu locuitorii planetei verzi, a deschis noi căi în îndelungata istorie a rasei umane. În lipsa altor fiinţe umane (după părerea ei) cu care să împărtăşească succesul, descoperă că nu se poate bucura de acest triumf. Pe de altă parte, este tot mai conştientă că noul ei popor pare să aibă un punct de referinţă foarte diferit. Deşi vorbesc aceeaşi limbă, ea şi maimuţele nu par să aibă prea multe concepte în comun, aşa cum s-ar fi aşteptat.

E din ce în ce mai îngrijorată din cauza lor. Par mai distante faţă de ea decât s-ar fi aşteptat în cazul unor primate.

Îşi dă seama că amestecul ei direct, în sensul de a-şi impune dorinţele imediat în cultura lor în continuă formare, contrazice dictatele misiunii Brin, adică să le încurajeze cu delicateţe şi să le lase întotdeauna pe ele să i se adreseze. Nu mai e timp. A fost departe prea multă vreme, conştientă că rezervele de energie ale Modulului-Santinelă s-au redus în timpul somnului ei îndelungat şi, ulterior, au fost secătuite aproape de tot în confruntarea cu *Gilgamesh,* cu dronele şi cu navetele sale. Bateriile solare se încarcă încet, dar deficitul de energie şi-a luat deja tributul, privând de putere sistemele de autoreparare, care au acumulat treptat un volum de lucru colosal doar ca să menţină în funcţiune sistemele vitale ale modulului.

Este tot mai conştientă şi nefericită că ea însăşi ar putea fi clasificată mai curând drept un sistem vital decât ceva cu adevărat viu. Nu există nicio linie despărţitoare între ea şi aparat. Nimic din Avrana Kern nu este atât de viabil încât să reziste pe cont propriu. Eliza, uploadarea şi nuca

stafidită care era creierul ei biologic sunt inseparabile.

A încercat să le transmită maimuţelor planurile ei cu privire la un atelier automatizat, prin care să le poată transmite instrucţiuni ca să construiască diverse lucruri pe planetă. Apoi s-ar putea transfera chiar ea, dată cu dată, în câmpul gravitaţional. Şi, în cele din urmă, şi-ar putea întâlni poporul ei arboricol. Lucru şi mai important, ar putea comunica firesc cu maimuţele ei. Le-ar putea privi în ochi şi s-ar explica pe sine.

Maimuţele au progresat dureros de încet şi ceea ce îi lipseşte Avranei Kern este exact timpul. Deşi nu poate să înţeleagă de ce, tehnologia care pare să se fi născut pe planeta ei s-a îndreptat într-o direcţie cumplit de diferită faţă de cea de pe Pământ. Se pare că maimuţele nu au inventat nici măcar roata, însă au aparate de radio. Descifrează greu majoritatea sarcinilor care le-au fost încredinţate. La rândul ei, Avrana Kern nu înţelege prea multe din ce îi comunică ele. Limbajul lor tehnic este o carte închisă.

Şi este păcat, deoarece trebuie să le pregătească. Trebuie să le avertizeze.

Poporul ei este în primejdie.

Gilgamesh se întoarce.

6

ZENIT / NADIR

6.1 Balonul se înalţă

Portia urmăreşte cum se înfăptuieşte arta.

E agitată, nu are astâmpăr – nu este vina artei în sine, dar are în faţă o sarcină importantă, care îi pune foarte mult mintea la contribuţie. Niciodată nu a avut prea mare răbdare cu povestirea sculpturii, nici măcar când era în toane bune. Păcat că toate acestea se fac în cinstea ei.

Nu doar a ei, desigur. Toate cele douăsprezece surate din echipaj sunt aici, fiind văzute şi lăudate. Portia nu este nici măcar numită la comanda călătoriei. Cu toate acestea, are sarcina cea mai riscantă. Numele ei este rostit peste tot în districtul Marele Cuib de la Şapte Copaci.

Încearcă să scape de agitaţie şi să se concentreze exclusiv asupra reuşitei. Sprinteni, trei artişti masculi spun povestea martirului Fabian, marele savant emancipat. Începând cu câteva fire de sprijin, ei ţes o poveste tridimensională, firele lor traversându-se şi intersectându-se într-o sculptură cinetică din mătase, care evoluează constant şi care sugerează scene din viaţa renumitului pionier şi, în cele din urmă, moartea lui. Fiecare scenă este construită pe finalul precedentei, astfel că sculptura delicată şi efemeră pe care ei o creează creşte şi se ramifică, reprezentând o naraţiune vizuală în continuă evoluţie.

Portia descoperă cu ruşine că se plictiseşte. Nu este într-o dispoziţie poetică ca să aprecieze cum se cuvine această formă de artă – aluziile şi ideile care se propagă de la un păianjen la altul, necesare ca să urmărească povestea, nu se regăsesc printre înţelegerile ei. Ea este o creatură pragmatică şi preferă plăcerile simple, viscerale. Vânează, luptă, se caţără, se împerechează; obiceiuri tradiţionale şi probabil oarecum demodate. Preferă să le

considere nemuritoare.

Desigur, se putea duce la bibliotecă să obţină o Înţelegere care să-i permită imediat să aprecieze această artă în toată splendoarea ei, dar ce ar avea de pierdut? O abilitate sau o cunoaştere mai puţin preţuită ar fi îndepărtată, fiindcă mintea ei are limite finite cu privire la ceea ce poate reţine. La fel ca multe alte surate, a ajuns să se simtă confortabil cu ceea ce este şi detestă schimbarea dacă nu este mare nevoie de ea.

Rămâne nemişcată atât cât poate, privind structura din ce în ce mai complexă, simţind în acelaşi timp freamătul şi vibraţia apreciativă a celor din public, conştientă că este ceva care ei îi este refuzat. În cele din urmă, nu poate să mai rămână în mulţimea de sub tavanul măreţ, în formă de cort, şi se strecoară afară cât de discret poate. La o adică, aceasta este noaptea ei. Nimeni nu i-o va răpi.

Afară se trezeşte în mijlocul unei mari aglomerări urbane care este cartierul ştiinţific al celor Şapte Copaci. Simţind nevoia să se înalţe şi mai sus, ca să respire un aer mai curat, urcă pas cu pas pe fire şi pe ramuri, până când ajunge să vadă întunecimea cerului de deasupra, şi caută punctele strălucitoare care sunt stelele. Învăţând, şi din înţelegeri, ştie că ele sunt atât de îndepărtate, încât niciun concept nu poate fi relevant când vine vorba de distanţe. Îşi aduce însă aminte de nopţile petrecute în sălbăticie – pentru că încă există sălbăticie, în ciuda dezvoltării comunităţilor de păianjeni şi a structurilor ajutătoare pe care le au. Imediat ce te îndepărtezi de strălucirea constantă a luminilor bioluminiscente ale oraşului, stelele pot apărea clare şi atât de aproape încât parcă ar putea fi atinse.

Însă, din cauză că tot ce există în jurul ei este iluminat într-o sută de nuanţe de verde, albastru şi ultraviolet, de acolo abia le vede. Este straniu că ea, a cărei operă o plasează chiar în avangarda progresului ştiinţific, simte că viaţa o depăşeşte, că rămâne în urmă.

A căpătat Înţelegeri care au fost deţinute prima oară de străbunele ei vânătorese, care au trudit încontinuu toată

viaţa: au muncit ca să se hrănească pe ele şi pe cei din neamul ei, respingând duşmani vechi, care acum sunt domesticiţi, dispăruţi sau alungaţi în cele mai îndepărtate şi sălbatice colţuri ale hărţii. Portia – această Portia – poate să privească în urmă, spre amintirile simplificate, chiar romanţate ale acelor vremuri pe care le-a moştenit, şi să tânjească după o viaţă mai puţin complexă.

Simte vibraţiile de dedesubt şi vede pe cineva care urcă spre ea. E Fabian – Fabian *al ei,* unul dintre nenumăraţii masculi numiţi astfel după marele eliberator. Este unul dintre cei doisprezece membri ai echipei ei, dar şi asistentul ei personal – pe care l-a ales pentru mintea lui ageră şi corpul foarte agil.

E copleşitor, adevărat?

Are un talent aparte să spună lucrurile cele mai potrivite şi nu contează dacă el se referă la evenimentele de jos sau la încâlceala uriaşă şi iluminată care este oraşul de sub ei. De mâine vor rămâne în istorie.

Fabian dansează pentru ea, apoi, fiindcă simte că este nefericită, îşi dă seama că puţină măgulire şi atenţie în această seară o vor ajuta a doua zi. Departe de mulţime, el execută pentru ea străvechiul dans de împerechere al speciei şi este acceptat. Monogamia – sau mai degrabă partidele de-o noapte – nu este un concept cu care păianjenii să fie familiari, dar unele perechi se obişnuiesc unul cu celălalt. Fabian dansează doar pentru ea, iar ea respinge avansurile oricărui alt mascul.

Ca întotdeauna, la sfârşitul spectacolului, după ce îi înaintează darul lui, Portia este tentată, din cauza acelui instinct adânc înrădăcinat în natura ei, să împingă lucrurile spre un final fatal, însă toate astea sunt parte din experienţă, alături de entuziasmul şi rapiditatea cu care se desfăşoară evenimentele, înainte să fie anihilate de caracterul ei mai civilizat. În aceste vremuri, rareori se mai întâmplă asemenea lucruri.

Dedesubtul lor, şi spectacolul artiştilor se încheie. Aceştia vor da pânza jos, consumând porţiunile întregi şi destrămându-şi capodopera. Ca multe alte lucruri, arta

este trecătoare.

În altă parte a oraşului, în centrul de educaţie şi cercetare, care a rămas tot Templul din Marele Cuib pentru numărul tot mai restrâns de credincioşi care încă simt nevoia să îmbrăţişeze necunoscutul din vieţile lor, Bianca lucrează la ultimele retuşuri. Nu face parte din echipa aleasă de Portia, dar a participat destul de mult la organizarea acestei misiuni. Interesul ei faţă de plecarea de mâine este aproape matern, deoarece ea a reprezentat forţa motivaţională a ceea ce va urma să se întâmple curând. Adevăratele ei intenţii nu sunt tocmai aşa cum bănuiesc alţii – nimic infam –, însă ea are o minte neobişnuită, capabilă să gândească în ansamblu şi să anticipeze ce urmează să se petreacă.

Bianca este un păianjen erudit, ceea ce, în acest context înseamnă că este capabilă să absoarbă mai multe înţelegeri decât oricare altă surată. Spre deosebire de Portia, ea îşi schimbă ideile cu regularitate. Ea consideră că are capacitatea şi dorinţa să înveţe, că nu sunt doar vreo unitate individuală pe care ar putea să şi-o înfrâneze.

În prezent, ea este expertă în transmisii, chimistă, astronom, meşteşugar, teoloagă şi matematiciană, având mintea plină de o încrengătură complexă de cunoştinţe.

Acum, la mult timp după ce suratele ei se odihnesc, ea îşi verifică şi îşi reverifică toate calculele şi proiectează o structură de reparare pentru colonia de furnici pe care a instruit-o să modeleze şi să examineze încă o dată cifrele ei.

Nou descoperita ei teologie, combinată cu gândirea sa fundamentală, o sperie, dar îi impune şi un oarecare respect faţă de aventura în care urmează să se angajeze. Trufia nu este un concept pe care să îl înţeleagă pe deplin, dar este pe aproape, singură în centrul de comandă, în timp ce analizează etapele complexe ale planului pe care îl are în minte.

Ea are o perspectivă deosebită, care îi permite să privească înapoi spre atât de multe generaţii care au

luptat şi s-au dezvoltat, devenind astfel capabile să dea o formă şi o consistenţă istoriei, să aprecieze contribuţiile progresive de-a lungul generaţiilor ale tuturor acelor Portii şi Biance şi, a, da, Fabiani. Înţelegeri care reprezintă suma totală a cunoştinţelor arahnidelor. Fiecare a fost un nod în reţeaua tot mai extinsă a progresului. Fiecare şi-a plănuit calea cu un pas înainte faţă de cel al strămoşilor. În mod surprinzător, real, Bianca este copilul lor, rodul învăţăturii lor, al îndrăznelii, al descoperirii şi al sacrificiului lor. Mintea ei este plină de învăţătura vie a străbunelor ei moarte.

Ea este perfect conştientă că stă pe spinarea unor giganţi şi că propria ei spinare va fi suficient de puternică să suporte greutatea nenumăratelor generaţii viitoare.

În dimineaţa următoare, Portia şi echipa ei se adună dincolo de locul în care ultimele clădiri s-au prăbuşit, în mijlocul terenurilor agricole, printre pâlcurile de copaci scunzi şi noduroşi, care se întind spre orizont, separaţi de porţiuni goale, care să împiedice incendiile, şi de cărările bătute de furnicile-fermier. Vremea este bună: puţin înnorat, însă cu vânt slab, aşa cum anticipaseră. Acest moment fusese amânat deja de două ori din cauza vremii schimbătoare.

Portia rămâne încordată şi nemişcată. Restul se luptă cu starea de agitaţie, fiecare în felul ei. Unele stau ghemuite, unele aleargă de colo până colo, altele se încaieră sau vorbesc fără noimă, bătând cu picioarele într-un staccato neliniştit. Viola, care este şefa, merge de la una la alta şi le atinge, le mângâie, îşi mişcă pedipalpii ca să le calmeze.

Fabian este primul care vede Cuibul Cerului.

Chiar şi de la acea distanţă, aşa cum pluteşte maiestuos pe deasupra celor Şapte Copaci, trecând lin peste cartierul Marele Cuib ca o iluzie optică, el este absurd de mare. Balonul masiv cu gaz, de culoare argintie are cam trei sute de metri, făcând astfel ca nacela subţire, suspendată sub el, să pară neînsemnată. Mai târziu vor extinde anvelopa la o dimensiune de două ori mai mare decât cea actuală,

până când raportul portanţă/ greutate va ajunge la proporţiile extreme pe care le impune proiectul lor.

Ca să plutească, păianjenii au folosit fire de mătase încă de dinainte celor mai timpurii Înţelegeri, iar inteligenţa lor dezvoltată a dus la îmbunătăţiri considerabile ale acestei arte. Sinteza lor chimică le asigură accesul la toată cantitatea de hidrogen de care au nevoie. Cu ajutorul pânzei de mătase şi a lemnului uşor, prin experimentele lor au făcut ca zborul unor aparate mai grele decât aerul să devină mai simplu, ca şi cum obiectul ar fi uşor ca pana. Să construiască dirijabile a fost încă de la început o activitate pe care au primit-o cu braţele deschise.

Parâmele sunt coborâte de echipajul de bază, deşirându-se o sută de metri până la sol. Bucuroase că pot în sfârşit să se mişte, Portia şi celelalte urcă pe ele, o ascensiune care abia merită menţionată. Urmează o scurtă ceremonie de predare-primire a aparatului de la conducător pentru Viola, iar apoi membrele echipajului coboară pe propriile fire şi părăsesc Cuibul Cerului, lăsându-l noilor ocupante.

Nava aeriană reprezintă un triumf al tehnicii, fiind suficient de rezistentă să ţină piept vremii periculoase din zonele joase ale aerului şi, pe lângă asta – cu balonul umflat la maxim, umplut cu gaz –, este capabilă să urce până la înălţimi pe care nu le-a mai atins înainte. Profilul aerodinamic al întregii nave este fluid şi stabilit, clipă de clipă, prin corzile întinse ale structurii ei interne. Acum se înalţă în adierea care se înteţeşte, iar structura sa se adaptează automat când noul echipaj se instalează în nacelă.

Înălţimea pe care şi-au propus-o ca ţintă este atât de mult deasupra lumii lor încât nici nu poate fi numită *înălţime.* Şi chiar şi aşa se anunţă o călătorie grozavă pentru cea mai aventurieră dintre ele: pentru Portia.

Viola se asigură că membrele echipajului se află la locul lor, apoi se alătură Portiei în partea din faţă a compartimentului cilindric rezervat echipajului şi amândouă privesc oraşul care rămâne un punct vag în urma lor. Balonul se ducea deja mai departe, umflându-se

cu hidrogen, marginea lui schimbându-şi forma pentru a deveni mai aerodinamic pe măsură ce Cuibul Cerului se înalţă tot mai repede. Acolo, la provă, se află aparatul de radio şi terminalul principal al creierului aeronavei.

Viola îşi plasează pedipalpii în găurile pereche din pupitrul aflat în faţa ei, iar Cuibul Cerului îi spune cum se simte, cum rezistă toate componentele. Este ca şi cum ar vorbi la radio, aproape ca şi cum ar vorbi cu un cineva viu. Viola a vorbit o dată cu Mesagera, iar comunicarea cu Cuibul Cerului îi lasă aceeaşi senzaţie.

Antenele minuscule îi ating şi îi mângâie perişorii sensibili ai pedipalpilor, transmiţându-i informaţii prin atingere şi miros. Două dintre membrele echipajului sunt pregătite să transmită comenzi chimice către terminalul de acolo, care le va răspândi cu repeziciune pe întreaga navă.

Calculele iniţiale, necesare pentru a duce un obiect din mătase şi hidrogen spre straturile superioare ale atmosferei, au reprezentat o provocare chiar şi pentru erudita de Bianca. Ea a proiectat nava în aşa fel încât să gândească singură: o inteligenţă răbdătoare, dedicată, subordonată comenzilor echipajului format din păianjeni. Aeronava este plină de furnici. Această specie aparte e formată din indivizi mici – doi centimetri cel mult în cazul lucrătoarelor – dar mărită pentru a putea fi receptivă la o condiţionare complexă. De fapt, colonia îşi scrie o mare parte a condiţionării, structura chimică actuală permiţându-i să primească direct informaţii despre starea navei şi să reacţioneze oricând, fără intervenţia întregului echipaj.

Deşi furnicile pot merge oriunde, ritmul lor ar fi prea lent pentru a coordona metamorfozele constante ale uriaşei nave. Bioingineria păianjenilor rezolvă această problemă cu un ţesut de cultură. Aşa cum, vreme de generaţii, muşchiul artificial a fost folosit ca sursă motorie pentru monoraiuri şi pentru alte dispozitive producătoare de forţă brută, de data aceasta Bianca a creat pentru prima dată reţele neurale artificiale, care sunt legate de fabricile chimice. În acest fel, furnicile şi echipajul nu

trebuie să se deplaseze până la celelalte elemente îndepărtate din colonia lor. În schimb, ele transmit impulsuri prin nervii navei, iar acestea sunt traduse în instrucţiuni chimice la celelalte terminale. Reţeaua neurală – deopotrivă lipsită de viaţă şi totuşi vie – este o parte a coloniei, ca şi cum ar fi o castă bizar de superspecializată. Furnicile pot chiar să modifice structura complexă a navei, întrerupând legături şi încurajând dezvoltarea altora.

Bianca este probabil singurul păianjen care se întreabă dacă lucrul pe care l-a creat – sau probabil crescut – ar putea traversa cândva graniţa nebuloasă care desparte capacitatea de calcul, inconştientă, de ceea ce ea consideră a fi un intelect adevărat. Perspectiva, care probabil le va alarma pe suratele ei când se vor analiza asta, o frământă de ceva timp. În realitate, referitor la această situaţie, proiectul personal de care se ocupă are mult de-a face cu gândurile ei cele mai abstracte.

La bordul navei Cuibul Cerului, echipajul se pregăteşte pentru condiţiile din straturile superioare ale atmosferei. Cuva are fuzelaj dublu, stratul de aer dintre cele de mătase asigurând izolaţia de care au nevoie în straturile mai puţin dense ale atmosferei. Învelişul exterior al cuvei şi al balonului este ţesut cu fir argintiu şi sclipitor, un material organic care dispersează şi reflectă razele soarelui.

Cuibul Cerului le duce spre firicelele subţiri de nori. Două membre ale echipajului îşi pun costume din mătase uşoară ca să treacă prin ecluză să verifice starea de funcţionare a motoarelor-zei, denumite astfel fiindcă au fost concepute pornind de la o idee primită direct de la Mesageră. Înainte să fie dictată ca parte a mandatului divin, nimănui nu i-a venit ideea unei mişcări circulare. Acum câmpuri bioelectrice rotesc elicele din metal uşor, şi astfel Cuibul Cerului se îndepărtează uşor de sol.

Câteva membre ale echipajului se strâng la ferestrele strălucitoare, îngrămădindu-se să vadă oraşul care devine tot mai mic pe o porţiune vastă de civilizaţie stratificată, ajungând în cele din urmă doar o mâzgăleală neglijentă, ca

un desen încâlcit făcut de un copil. La bord domnesc entuziasmul şi agitaţia. Portia este singura care nu împărtăşeşte aceste stări. Rămâne serioasă, introspectă, încercând să se pregătească pentru misiunea pe care o are. Îşi caută alinarea departe de celelalte şi, cu grijă, ţese şi îşi croieşte drum printr-o mantră care a călătorit alături de poporul ei timp de secole, spre matematica antică şi liniştitoare a primului Mesaj. Nu face asta pentru că ar crede în atavism, dar această tradiţie o consolează şi o calmează, aşa cum se întâmpla şi cu strămoşii ei îndepărtaţi.

În cabina din faţă, Viola îi face un semn operatoarei radio şi îi transmite că totul este în regulă. În Marele Cuib, Bianca va primi mesajul lor şi apoi va transmite un alt mesaj, dar nu spre Cuibul Cerului, ci mult mai departe.

Bianca îi trimite Zeiţei un mesaj simplu: *Venim.*

6.2 Vremuri grele pentru un om bătrân

L-a trezit mirosul de fum. Pentru o clipă, stând întins, copleşit de duhoarea de la cablurile electrice suprasolicitate, a început să gândească foarte calm: *hibernoterapie rece, miros fierbinte, hibernoterapie rece, miros fierbinte, amuzant...*

Apoi şi-a dat seama că nu era deloc amuzant. Era chiar opusul şi *încă o dată* se afla în sicriul lui, doar că îngroparea devenise o incinerare, iar el revenise la viaţă în cel mai nepotrivit moment.

A deschis gura să strige, dar s-a înecat cumplit cu gazele înţepătoare care invadau minusculul spaţiu de viaţă.

Apoi capacul s-a ridicat cu un zgomot puternic din cauza metalului şi a plasticului plesnit chiar când a împins în el. Era ca şi cum i s-ar fi acordat pentru scurt timp o putere supraumană.

Holsten a scos un strigăt: nu cuvinte, nici măcar vreun sunet care să trădeze o emoţie anume – nici spaimă, nici triumf, nici uimire. Doar un zgomot, puternic şi fără rost, ca şi cum gura i-ar fi fost acordată pe un canal mort. Dând

din picioare şi mâini, a alunecat peste marginea cuvei de hibernoterapie, iar de data asta nu l-a mai prins nimeni.

Impactul dur l-a trezit de-a binelea şi a descoperit că zăcea pe podeaua din sala Echipajului Principal, nu doar ca un prost, ci ca un prost cu dureri şi cu spectatori. Acolo erau trei oameni care se retrăseseră prudenţi cât el s-a zbătut să se elibereze. Un moment, nici nu a vrut să se uite la ei. Puteau fi răzvrătiţi. Puteau fi ciudaţii Guyeniţi care voiau să îl ofere zeului lor cibernetic mort, dar veşnic viu. Puteau fi păianjeni deghizaţi. I s-a părut că nu îl ajuta deloc să aibă în acele clipe alţi oameni în jur.

— Doctor clasicist Holsten Mason, a auzit el vocea unei femei. Răspunzi la numele acesta?

— Eu… Da, ce e?

Întrebarea părea totodată normală şi ciudată.

— Notăm asta drept ceva pozitiv, a spus un bărbat. Doctore Holsten Mason, te rog să te ridici. Vei fi reamplasat. Nu ai motive să te alarmezi, dar cuva ta de hibernoterapie a devenit nesigură şi trebuie reparată.

Nimic din vorbele lui nu confirma în vreun fel că acei măscărici fuseseră nevoiţi să smulgă capacul sicriului ca să ajungă la el.

— Vei fi dus în altă cuvă şi vei reveni în hibernoterapie sau, dacă nu există niciuna disponibilă, vei fi dus într-o locuinţă temporară până când avem una liberă. Înţelegem că asta te întristează, dar te asigurăm că se face tot posibilul pentru readucerea navei la o funcţionare normală.

În cele din urmă, Holsten a ridicat privirea spre ei.

Purtau costume spaţiale, iar asta era bine. Se aşteptase să îi vadă îmbrăcaţi în blănuri şi piei, un gând de două ori neplăcut, având în vedere că *Gilgamesh* avea doar un animal din belşug.

Erau două femei şi un bărbat şi arătau surprinzător de îngrijiţi şi curaţi. Un moment, nu şi-a dat seama de ce asta îl alarmase atât de mult. Apoi a înţeles că apăruse o situaţie întâmplătoare de urgenţă, iar dacă aceşti oameni făceau parte din echipaj, s-ar fi aşteptat ca femeile să aibă

părul ciufulit şi cearcăne, iar bărbatul să fie nebărbierit. Însă ei avuseseră timp să se dichisească. Pe de altă parte, costumele spaţiale nu erau nicidecum noi: uzate, boţite şi peticite – şi iar peticite.

— Ce se întâmplă?

Bărbatul care îşi rostise ca un robot discursul scurt, liniştitor a deschis din nou gura, dar Holsten a ridicat o mână să îl oprească, după care s-a ridicat cu greu în picioare.

— Da, gata, am înţeles. Dar ce se petrece?

— Doctore Mason, te rugăm să vii cu noi, i-a spus una dintre femei.

Şi-a strâns pumnii, jalnic de mici, şi s-a dat în spate câţiva paşi.

— Nu... M-am săturat să tot fiu mutat de colo până colo, în fiecare secol de altă bandă de măscărici demenţi, care au impresia ridicolă că ştiu ce fac, fără să-mi spună nimic. Spuneţi-mi ce se întâmplă, altfel... o să... jur că...

Iar asta era chiar o problemă, ce anume va face? Ce va face marele Holsten Mason? Se va da puţin în spectacol acolo, în imensitatea spaţiului vast? Se va întoarce în sicriul fără capac şi îşi va încrucişa mâinile pe piept, prefăcându-se că doarme somnul cel de moarte?

— Hai, ajutaţi-mă, o să... a încercat din nou, dar a spus asta fără tragere de inimă.

Cei trei s-au uitat unii la alţii, încercând să se înţeleagă din priviri şi grimase. Bine măcar că nu încercau să îl ducă nicăieri cu forţa, asta deocamdată. Disperat, a aruncat o privire prin sala Echipajului Principal ca să vadă ce mai era acolo.

Cel puţin jumătate din cuvele de hibernoterapie erau deschise, a observat el. Alte câteva rămăseseră închise, iar în exterior, pe panourile lor laterale se zărea o lumină albastră, rece, semn că funcţionau bine. Altele aveau nuanţe verzui, şi chiar spre gălbui, aşa cum probabil că arătase şi a lui. S-a apropiat de una şi a coborât privirea spre faţa unui bărbat despre care credea că făcea parte din echipa lui Karst. Panourile aveau nişte luminiţe de

avertizare, care indicau ceea ce Holsten a presupus că erau probabil veşti proaste de la un nivel sau altul.

— Da, a explicat una dintre femei după ce a remarcat privirea lui. Avem multe de făcut. Trebuie să stabilim priorităţi. De aceea trebuie să vii cu noi.

— Ascultaţi… a început Holsten şi s-a aplecat să se uite la numele de pe costumului ei spaţial. Ailen, vreau să ştiu care e starea navei şi… tu nu eşti Ailen!

Asta pentru că şi-a amintit-o brusc pe adevărata Ailen, o femeie din echipa de ştiinţă: o femeie cu trăsături ascuţite, care nu prea se înţelegea cu Vitas, dar nici cu altcineva.

S-a dat din nou în spate.

— Cât a trecut? li s-a adresat el celor trei.

— De când?

Înaintau toţi încet spre el, ca şi cum ar fi încercat să intimideze un animal fricos, înconjurând sicriul distrus ca să-l prindă.

— De când eu… De când Guyen…

Dar ei nu aveau de unde să ştie. Probabil că nici nu îşi aduceau aminte cine era Guyen, ori poate că el devenise deja un demon din legendele mitice. Aceşti oameni se născuseră pe navă, erau copiii lui *Gilgamesh.* Toate acele exprimări politicoase, costumele spaţiale, impresia de competenţă şi îngrijire, toate erau un joc. Aceşti oameni nu erau decât nişte maimuţe care îi imitau pe cei mai buni decât ei, care dispăruseră de multă vreme. „Noua cuvă de hibernoterapie” la care îl vor duce, după ce o vor distruge pe cea reală, nu va fi decât o cutie conectată la câteva fire: un sicriu pentru încărcătură de cult, construită de nişte sălbatici creduli.

S-a uitat în jur, căutând ceva pe care l-ar putea folosi pe post de armă. Nu a găsit nimic la îndemână. I-a venit ideea nebunească să-i trezească pe alţii din Echipajul Principal, să scoată omul din echipa de securitate ca pe un soi de monstru-gardian, care să îi sperie pe cei trei. Dar şi-a imaginat că persecutorii lui nu vor aştepta răbdători cât el se va strădui să facă asta.

— Te rog, doctore Mason! a spus răbdătoare una dintre

femei, ca şi cum el ar fi fost un bătrân smintit care refuza să se întoarcă în pat.

— Nu ştiţi cine sunt! a răcnit Holsten la ei, după care s-a aplecat şi s-a trezit că ridicase capacul crestat al cuvei de hibernoterapie, iar greutatea acestuia care îl dezechilibra i-a dat o siguranţă bizară că exista ceva solid pe lume asupra căruia el deţinea controlul.

L-a aruncat. Mai târziu, când ar privi amuzat în urmă, l-ar surprinde acel străin furios care devenise chiar el, azvârlind neîndemânatic un proiectil pe deasupra sicriului deschis înspre ei. I-a nimerit pe toţi trei în braţele pe care şi le ţineau ridicate şi, înlăturându-i din calea sa, a rupt-o la fugă pe lângă ei, cu costumul de dormit fluturându-i în spate când a ieşit din sala Echipajului Principal.

Nu avea nicio idee încotro să se îndrepte, de aceea s-a mulţumit să alerge, împleticindu-se şi gonind pe coridoarele pe care şi le amintea, dar care, de când nu mai fusese pe acolo, se distruseseră şi deveniseră ciudate. Panourile de pe pereţi fuseseră scoase, unele smulse, altele tăiate, lăsând la vedere cablajele. Cineva jupuise nava *Gilgamesh* pe interior, expunându-i organele şi măruntaiele la nenumărate pericole. Holsten s-a gândit la *Gil* ca la un organism care cedează în faţa ultimelor stadii virulente ale unei boli.

Doi oameni erau în faţa lui, însă apoi mai apăruseră şi alţi sălbatici îngrijiţi, îmbrăcaţi în costume spaţiale portocalii. Aceştia îşi băteau capul cu nişte cabluri încâlcite, dar s-au ridicat brusc când au auzit strigătele care răsunau în urma lui Holsten.

Şi-a dat seama că va trebui să treacă printre sau prin ei. În acele momente, singura lui speranţă era să alerge în continuare, pentru că asta îl putea duce în alt loc decât acela. *Acela* nu era locul în care dorea să se afle. *Acela* era cât se poate de limpede un vehicul spaţial mare şi delicat, care era făcut bucăţi pe interior şi, la urma urmei, cum putea cineva să mai rămână acolo după toate astea?

Ce s-a întâmplat? se întreba disperat. *Lain încerca să-l oprească pe Guyen să se extindă în sistem. Nu aveam cu*

ce s-o ajut. În cele din urmă, a trebuit să revin în somn. Aşadar, cum de s-a ajuns la situaţia asta? A simţit că în corpul lui se răspândea o boală necunoscută până atunci, un echivalent al răului de mişcare, contractată după prea multe momente din istorie disociate, concentrate într-un timp personal foarte scurt.

Înseamnă că acesta e sfârşitul? Până la urmă, asta este rasa umană.

S-a pregătit să îi lovească cu umărul pe cei doi primitivi din faţa lui, însă aceştia s-au ferit, astfel că s-a împleticit trecând pe lângă ei, şi amândoi l-au privit nedumeriţi. O secundă s-a văzut prin ochii lor: un bătrân cu privirea sălbatică, care se loveşte de pereţi şi căruia îi atârnă turul pantalonilor.

— Doctore Mason, aşteaptă! strigau ei din urmă, dar nu îşi permitea să aştepte.

A tot alergat şi, într-un târziu, ei l-au încolţit în cupola de observaţie, de unde a văzut câmpul de stele alunecând în urmă, ca şi cum ar fi fost pe cale să dispară dacă el ar fi sărit de acolo.

Deja erau mai mult de trei: agitaţia adunase probabil încă vreo doisprezece oameni – mai multe femei decât bărbaţi, niciunul cunoscut, în costume spaţiale cu nume de morţi pe ele. Îl urmăreau precauţi, chiar dacă el nu mai avea unde să se ducă. Cei trei care îl treziseră erau cu mult mai curaţi decât ceilalţi, ale căror haine şi feţe arătau clar mult mai dezastruos. *Comitetul de întâmpinare,* a gândit el sec. *Cu premii pentru cei mai bine îmbrăcaţi canibali din ridicolul an în care ne aflăm.*

— Ce vreţi de la mine? a întrebat el pe nerăsuflate, simţindu-se la mare distanţă faţă de univers.

— Trebuie să îţi găsim altă cameră de… a început bărbatul din comitetul de întâmpinare, cu acelaşi ton fals, calm şi ademenitor.

— Ba nu, a intervenit altul. Ţi-am zis, nu acesta. Pentru el există instrucţiuni speciale.

A, bineînţeles!

— A, atunci, spuneţi-mi! i-a atacat Holsten. Spuneţi-mi

cine sunteţi de fapt. Tu! şi a aţintit cu arătătorul spre Ailen care nu era Ailen. Tu cine eşti? Ce s-a întâmplat cu adevărata Ailen dacă ai ajuns să-i porţi pielea – *hainele,* hainele ei?

A simţit cum o demenţă profundă încerca să se dezlănţuie din adâncul lui. Acea gloată de oameni gravi, manieraţi, îmbrăcaţi în costume spaţiale furate începea să îl înspăimânte mai mult decât răzvrătiţii, mai mult decât adepţii cultului care purtau robe zdrenţuite. Şi de ce se întâmpla mereu la fel?

— Ce e *în neregulă* cu noi? a întrebat el şi, doar văzându-le expresiile de pe chipuri, şi-a dat seama că rostise acele cuvinte cu voce tare, dar ele nu se opreau acolo. Ce se întâmplă cu noi de nu putem trăi împreună pe nava asta subţire ca o coajă de ou fără să ne distrugem unii pe alţii? De ce trebuie să încercăm să ne controlăm unul pe altul, să ne minţim unii pe alţii şi să ne facem rău? Cine sunteţi voi ca să-mi spuneţi unde trebuie să mă aflu şi ce să fac? Ce îi faceţi bietei *Gilgamesh?* De unde aţi apărut voi, toţi aceşti fanatici?

Ultima întrebare a ieşit ca un răcnet, înspăimântându-l chiar şi pe Holsten, pentru că a avut senzaţia că s-a rupt ceva în el, dincolo de orice control sau posibilitate de remediere. Un moment, rămas cu gura căscată, s-a uitat la cei care îl ascultau, tineri şi necunoscuţi, aşteptând cu toţii, inclusiv el, să vadă dacă vor mai fi rostite şi alte cuvinte. Însă a simţit cum gura lui se deformează şi se contorsionează, după care suspinele au început să îl strângă de gât ca o gheară, făcându-l să se înece. Era prea mult. El, care tradusese nebunia unui înger păzitor vechi de milenii. El, care fusese răpit. El, care văzuse o lume bizară, plină de orori pământeşti. El, care se temuse. El, care iubise. El, care cunoscuse un bărbat care voia să devină Dumnezeu. El, care văzuse moartea cu ochii.

Trecuseră câteva săptămâni dure. Universul avusese la dispoziţie secole întregi să-şi astâmpere şocul, dar nu şi el. El fusese trezit şi bătut, trezit şi bătut, iar staza rigidă din hibernoterapie nu îi permitea să îşi recapete uşor

echilibrul.

— Doctore Mason, a început unul dintre ei, cu aceeaşi politeţe brutală şi neobosită. Noi suntem de la Inginerie. Noi suntem Echipajul.

Iar femeia pe care el o identificase a continuat:

— Ailen a fost bunica mea.

— *Inginerie?* a reuşit Holsten să articuleze.

— Reparăm nava, a explicat entuziasmat unul dintre tineri.

Această nouă informaţie s-a învârtit în mintea lui Holsten ca un stol de lilieci care încearcă să îşi găsească drumul afară dintr-o peşteră. *Inginerie. Bunică. Reparaţie.*

— Şi cât timp va dura, a întrebat el tremurând, ca să reparaţi nava?

— Atât cât va fi nevoie, a spus nepoata lui Ailen.

Holsten s-a aşezat. Toată puterea, furia, dar şi simţul corectitudinii şi spaima, toate s-au scurs din el atât de visceral, încât a simţit că probabil era înconjurat de un val vizibil de emoţii.

— De ce tocmai eu? a continuat el în şoaptă.

— Cuvei tale de hibernoterapie trebuia să i se acorde atenţie de urgenţă. A trebuit să te scoatem de acolo, i-a explicat bărbatul care făcea parte din comitetul de întâmpinare. Trebuia să îţi găsim un loc în care să aştepţi câtă vreme se pregătea o altă cuvă, dar acum…

A aruncat o privire spre unul dintre camarazii lui.

— Instrucţiuni speciale, a confirmat unul dintre nou-veniţi.

— Daţi-mi voie să ghicesc, a intervenit Holsten. Şeful vostru vrea să mă întâlnească.

Şi-a dat seama că avea dreptate, deşi ei l-au privit cu o expresie care suna mai mult a superstiţie.

— E vorba de Lain, nu-i aşa? a spus el cu convingere, iar cuvintele lui au dezlănţuit o izbucnire bruscă de îndoială. *Bunica mea,* spusese cea care nu era Ailen. Dar unde era acum Ailen? Isa Lain? a adăugat el, cu o nouă emoţie în glas. Spune-mi!

S-a privit prin ochii lor: un om îngrozit, scos din timpul

său.

— Vino cu noi! l-au îndemnat ei.

Şi, de data aceasta, i-a urmat.

6.3 Comuniune

Bianca a mai vorbit cu Mesagera, însuşindu-şi un set de Înţelegeri, oferite de cercetătoarele care au analizat vasta istorie a contactelor cu zeiţa artificială într-un format uşor de înţeles. Pentru Bianca, rezultatele sunt fascinante şi nu crede că vreo altă surată dinaintea ei a ajuns la aceleaşi concluzii.

Este evident că Mesagera este o entitate cu conştiinţă, care se roteşte în jurul lumii ei la o distanţă de aproape trei sute de kilometri. Cele mai vechi Înţelegeri spun că, pentru o perioadă necunoscută de timp, Mesagera a transmis spre lumea ei un semnal radio care consta într-o serie de secvenţe matematice. Istoric vorbind, cu ceva timp în urmă, una dintre străbunele Biancăi a răspuns acestui mesaj, după care a început un dialog ciudat şi dezamăgitor.

Bianca este obsedată de specificul acestui dialog. S-a gândit mult la experienţele la mâna a doua ale celor care au existat înaintea ei, a simţit convingerea lor îndepărtată, cum că vocea curioasă pe care o auzeau aparţinea unui anume tip de inteligenţă, una care manifesta un profund interes faţă de specia ei, mereu dornică să comunice, şi care avea un scop mai măreţ. Aceste concluzii par evidente dacă e să ne raportăm la fapte. Pe de altă parte, din Înţelegerile pe care le deţine, Bianca este conştientă că străbunele ei au adunat un număr de credinţe care, privind retrospectiv, sunt mai puţin verificabile. Multe dintre suratele ei au ajuns să creadă că Mesagera răspundea de existenţa lor, o credinţă pe care Zeiţa lor a încurajat-o. În plus, ele au crezut că Mesagera avea cele mai bune intenţii şi că planul pe care ele îl respectau cu atâta perseverenţă – şi, mai apoi, cu atâtea costuri – era unul care, dacă l-ar fi înţeles, era clar spre beneficiul lor.

Bianca a analizat toate aceste aspecte şi socoteşte că niciunul nu se bazează pe realitatea faptelor. Este conştientă că multe semene de-ale sale sunt încă interesate de Templu, având credinţa că Mesagera are, într-un fel sau altul, grijă de ele, chiar dacă această credinţă nu este decât o umbră dornică a fervorii care a existat cândva. Drept urmare, ea a fost foarte inspirată în ceea ce priveşte concluziile la care a ajuns, însă a arătat clar că viziunea tradiţionalistă şi demodată potrivit căreia Mesagera seamănă cu cineva din neamul lor – adică cu un păianjen mare din ceruri – este absurdă.

Însă nu poate pune la îndoială faptul că Mesagera este o entitate inteligentă. Evident, are un intelect superior, dar această apreciere este mai greu de făcut, fiindcă ea nu poate să tragă decât concluzia că posedă un tip de inteligenţă foarte diferit de al ei. Există, clar, multe lucruri pe care Mesagera le consideră fireşti, dar pe care nici măcar Bianca, oricât s-ar concentra, nu le poate înţelege. Pe de altă parte, multe lucruri comunicate Mesagerei au fost interpretate greşit sau n-au fost înţelese deloc. În mod straniu, capacităţile divinului sunt clar limitate. Există concepte care, intuite până şi de cel mai ignorant pui de păianjen, rămân neînţelese de Mesageră.

Şi, desigur, acest lucru se întâmplă printr-un limbajul comun creat cu mari dificultăţi între cele două capete ale undelor radio care vibrează. Prin urmare, şi Bianca nu este prima care îşi dă seama de asta, Mesagera nu este nicidecum atoatevăzătoare sau atotcunoscătoare. Ea trebuie să îşi pipăie calea; trebuie să lucreze din greu ca să înţeleagă şi de foarte multe ori dă greş.

Dar cel mai mult nu înţelege chestiunile esenţiale, de zi cu zi. Se vede clar că Mesagera nu este la curent cu majoritatea evenimentelor care se petrec în lumea în jurul căreia se roteşte. Ba mai mult, limbajul descriptiv rămâne de obicei neînţeles. El este capabil să expună descrierile vizuale în mod relativ simplu, dar orice limbaj colorat de simţurile unui păianjen – pipăitul, gustul – pare să se piardă la traducere. Cel mai uşor sunt recepţionate

numerele, calculele şi ecuaţiile: chestiuni de aritmetică şi fizică.

Bianca s-a familiarizat din alte surse cu acest gen de comunicare. În ocean există o civilizaţie prosperă de crustacee cu care specia ei a intrat când şi când în contact timp de secole. De-a lungul anilor s-a stabilit un limbaj gestual de bază şi statul submarin al stomatopodelor a traversat propriile drame şi crize, răscoale, lovituri de stat şi revoluţii. Acum crustaceele au radio, dar şi savanţii lor, cu toate că tehnologia lor este limitată de condiţiile de mediu şi de capacitatea lor redusă de a manipula acel mediu. Crustaceele au o lume aparte, nu doar prin faptul că sunt acvatice, ci şi prin priorităţi şi concepte. Singurul lucru pe care Bianca îl poate discuta uşor cu ele ţine de matematică, pentru care stomatopodele au făcut o pasiune din asta.

Şi-a petrecut mulţi ani perfecţionând şi dezvoltând structura complexă a coloniilor de furnici pentru a crea instrumentele de care are nevoie pentru experimentele ei avansate. Cele mai complexe sisteme, cum ar fi colonia de la bordul Cuibului Cerului, care controlează zborul şi care se autoreglează, funcţionează pe baza unor principii matematice, iar structura lor chimică este capabilă să recepţioneze informaţii matematice şi să acţioneze în funcţie de acestea, ba chiar şi să realizeze calcule complicate care se desfăşoară în corpul şi neuronii creierelor individuale ale furnicilor.

Bianca se gândeşte mereu la asemănarea teoretică dintre Mesageră şi o colonie de furnici, care a ajuns suficient de avansată şi de complexă. Ar avea aceeaşi senzaţie dacă ar comunica cu ambele?

În prezent, comunicarea cu Mesagera este strict limitată. Există secte ciudate: case de surori recidiviste care, într-un fel sau altul, au cultivat şi au devenit prada unei înţelegeri aberante. Întrucât orice răspuns al Mesagerei este recepţionat pe aproape toată planeta, astfel de fanatici izolaţi sunt descoperiţi şi vânaţi imediat în momentul în care devine evident că cineva a deschis un

canal neautorizat cu Zeiţa. În schimb, oraşele mari decid cine are acces la Mesageră. Cu toate acestea, multe temple încearcă să descopere adevărul divin al planului tulburător care încă este transmis îmbietor din când în când. Însă, în cea mai mare măsură, privilegiul le revine savantelor curioase, iar Bianca a plănuit, a complotat, a măgulit şi a făcut favoruri pentru a i se oferi şansa să schimbe câteva păreri deschise şi sincere.

Cuibul Cerului se descurcă bine în misiunea lui istorică, înălţându-se constant. Colonia de la bord îi raportează Biancăi de pe propria frecvenţă, confirmând că totul este bine, iar datele de la alte trei emiţătoare îndepărtate trianghulează poziţia navei zburătoare. Aceasta este etapa uşoară a călătoriei. Dacă nu va avea parte de vreme nefavorabilă, Cuibul Cerului va atinge plafonul operativ efectiv conform programului.

Mesagera va apărea la orizont şi Bianca îi va transmite un semnal, invitând-o să comunice. Include în el o anumită doză din formalităţile pe care Templul le-a folosit cândva, nu pentru că ar crede că este nevoie de ele, ci pentru că Zeiţa este mai binevoitoare faţă de cei care mimează smerenia.

Mesagera este destul de răbdătoare dacă îndură generaţiile din neamului Biancăi şi gândurile Ei au o inerţie care nu ţine seama de evenimentele din lumea de jos – ori cel puţin aşa sună teoria. Bianca nu este chiar atât de sigură. Cu siguranţă este o realitate că, în ciuda nereuşitelor Templului, Mesagera continuă să îşi îndemne credincioşii să lucreze la maşina sa. Cererile au devenit cu atât mai insistente de când suratele Biancăi din urmă cu o generaţie sau două practic au încetat să înregistreze progrese în ceea ce priveşte traducerea literală a dorinţelor Mesagerei: nici credinţa, nici ingeniozitatea nu a reuşit să reducă diferenţa dintre voinţa divină şi înţelegerea muritorilor. Bianca este conştientă de ameninţările şi imprecaţiile care au sosit din cer. Mesagera a prezis venirea unei catastrofe îngrozitoare. În aceste zile, suratele Biancăi cred că acest lucru este doar o

încercare grosolană de a le motiva să aloce mai multe resurse în vederea realizării unui proiect imposibil.

Încă o dată, Bianca nu este chiar atât de sigură. Ea are darul de a vedea problemele din unghiuri neobişnuite şi de a-şi imagina posibilităţi radicale.

Crede că acum dificultatea nu vine din faptul că ea nu o înţelege pe Mesageră, ci de a o face pe Mesageră să o înţeleagă pe ea. Trebuie să învingă ceea ce pare a fi un mod de gândire adânc înrădăcinat. Exemplele istorice – amintite vag prin intermediul Înţelegerii – arată că Mesagera nu a fost întotdeauna animată doar de un singur gând. Obsesia sau frustrarea au făcut-o să fie astfel. Ori probabil *disperarea,* gândeşte Bianca.

Intenţionează să îi arate ceva nou Mesagerei.

Una dintre gigantele pe ai cărei umeri stă acum este o colegă încă în viaţă, care a creat o colonie de furnici văzătoare. Vederea lor este slabă în comparaţie cu cea a păianjenilor, dar punctuleţele individuale pe care membrii coloniei le percep pot fi asamblate, printr-un efort matematic groaznic de greu, într-o imagine completă. În plus, această imagine poate fi codificată într-un semnal. Codul este simplu: o secvenţă de puncte de lumină şi întuneric, care, pornind dintr-un punct central, descriu o spirală şi care, împreună alcătuiesc o imagine mai largă. Este un sistem universal pe care şi Bianca îl poate concepe.

Are o asemenea imagine codificată, care a fost recepţionată de colonia ei de muncă. Aşa cum se cuvine, este o imagine a Cuibului Cerului, văzut în timp ce se înalţă, îndepărtându-se de oraş.

Îi spune Mesagerei că doreşte să îi transmită o imagine. Nu primeşte vreun semn că a fost înţeleasă – deoarece tirada Zeiţei continuă nestingherită – dar Bianca poate doar să spere că o parte a prezenţei cereşti înţelege. Apoi dă instrucţiuni să se transmită imaginea, ştiind că vreo câteva sute de savante de vârf vor asculta răspunsul.

Mesagera rămâne tăcută.

Bianca nu-şi poate stăpâni emoţia şi aleargă frenetic pe

lângă pereţii din mătase ai camerei. Deşi nu e reacţia pe care o spera, este măcar o reacţie.

Apoi Mesagera vorbeşte, cerând clarificări. Savantele îşi ţin răsuflarea. Zeiţa a înţeles măcar că în aer pluteşte ceva nou şi a răspuns în stilul ei ciudat, lipsit de emoţie, pe care Bianca şi-l aminteşte din conversaţii antice, când Zeiţa le învăţa acest limbaj comun pe alesele Sale. Aceasta este Zeiţa, cu stilul Său foarte procedural, care încearcă să înţeleagă ce a primit.

Bianca se străduieşte iar şi iar. Mesagera îşi poate da seama că informaţia transmisă este o imagine, dar decodificarea ei pare imposibilă. În cele din urmă, Bianca descompune imaginea în elementele ei cele mai simple, aducând întreaga operaţiune cât mai aproape de acea matematică universală, atât cât se poate, transmiţând formule care descriu spirala şi dezvăluind astfel modalitatea orbitor de evidentă în care trebuie citită imaginea.

Bianca aproape că *simte* momentul când pârghia înţelegerii Zeiţei se înclină. Imediat apoi soseşte răspunsul şi Bianca află că limbajul Zeiţei cuprinde deja un cuvânt pentru aeronavă.

Între timp, Mesagera a trecut dincolo de orizont, însă pentru Zeiţă nu este de ajuns. *Arată-mi mai mult* este înţelesul de necontestat, dar le previne pe suratele ei să nu alimenteze încă incendiul stârnit. În sinea ei, este geloasă pe privilegiul nou descoperit, prin care poate să descifreze autocontrolul Zeiţei. Ar putea să continue discuţia cu Zeiţa până pe cealaltă parte a planetei, transmiţând semnalul din aproape în aproape prin celelalte emiţătoare până când acesta ar putea fi transmis din nou spre spaţiu, dar doreşte să aştepte până când Zeiţa revine să comunice direct cu ea, iar suratele ei cedează cu reticenţă în faţa eminenţei sale.

Mesagera bombardează cu insistenţă planeta, cerând informaţii suplimentare, timp în care Bianca ajunge la o concluzie şocantă: Mesagera *nu poate* vedea ce se petrece pe planetă, care e chiar sub ea. Departe de a fi

atoatevăzătoare şi, deşi este familiarizată cu noţiunea de văz, Mesagera este oarbă. Radioul este singurul ei mod prin care vede.

Bianca cere să se trimită încă o imagine către colonia ei de furnici şi o transmite imediat ce Zeiţa revine pe cer deasupra ei. Este o imagine destul de simplă, înfăţişând Şapte Copaci din interior, şi care arată splendoarea complicată a eşafodajului şi hărnicia agitată a locuitorilor săi. Creatorul imaginii codificate a folosit-o iniţial ca imagine-test în cursul unor experimente.

Zeiţa rămâne mută.

În depărtare, Cuibul Cerului ajunge în cele din urmă la altitudinea pentru care a fost proiectat şi îşi găseşte echilibrul în zonele superioare ale atmosferei, iar balonul se extinde, ajungând la jumătate de kilometru lungime. Destul de absentă, Bianca monitorizează deplasarea lui, ştiind că echipajul navei va testa mecanismele şi condiţionarea coloniei în aerul rarefiat, asigurându-se că totul este pregătit pentru cea mai periculoasă etapă a misiunii, care va fi îndeplinită de Portia. În ciuda izolaţiei termice asigurate de fuzelajul dublu, frigul provoacă un oarecare disconfort. Specia ei are o oarecare abilitate de reglare a temperaturii corporale şi de menţinere a unui ritm metabolic ridicat, dar păianjenii devin lenţi ori de câte ori temperatura scade. Viola, care este răspunzătoare de această misiune, raportează că activitatea decurge mai încet decât se anticipase, dar se desfăşoară în limite tolerabile.

Bianca încă aşteaptă. Înaintarea Cuibului Cerului devine acum o preocupare secundară. A redus-o la tăcere pe Mesageră. În decursul istoriei, nimeni din neamul ei nu a reuşit asta. Ochii lumii sunt îndreptaţi spre ea cu admiraţie.

De aceea aşteaptă.

6.4 Revelaţia

Deasupra lumii verzi, deasupra Cuibului Cerului şi a

tuturor strădaniilor harnice ale locuitorilor săi, doctorul Avrana Kern încearcă să accepte ceea ce tocmai i s-a arătat.

A mai văzut acele lucruri, acei monştri care se târâie şi ţes. Drona trimisă de pe *Gilgamesh* a văzut fugitiv unul, după care a murit. Camerele de pe naveta pe care a trimis-o spre sol a surprins câţiva, după care a luat foc. Ştia că existau *lucruri,* lucruri apărute fără voia ei în Lumea lui Kern, şerpii din grădina ei. Nu făceau parte din plan: din ecosistemul conceput atât de atent pentru a asigura căminul pentru aleşii ei.

Ştia de câteva vieţi că ei existau acolo, dar a descoperit cumva în ea o capacitate aproape infinită de a trece asta cu vederea. Se poate da înapoi oripilată pentru o secundă, întrebând: *Ce aţi făcut cu maimuţele mele?* Şi la doar un deceniu mai târziu, aproape că a uitat, subrutinele ascunse acoperind această amintire supărătoare, până când a dispărut de tot. Interiorul electronic al Modulului-Santinelă este ticsit de asemenea amintiri lepădate, de înţelegeri pe care nu şi le putea asuma. Sunt gânduri pierdute despre căminul pe care nu îl va vedea niciodată, imagini ale monştrilor arahnoizi, imagini ale unui butoi care arde când pătrunde în atmosferă. Toate dispărute, alungate din mintea ei funcţională, şi totuşi nu pierdute. Eliza nu aruncă niciodată ceva la gunoi.

Avrana a revenit mereu la certitudinea că planul ei cu această lume a reuşit. La urma urmei, ce altceva mai există pentru ea? Timp de nenumărate secole a parcurs în tăcere drumul pe orbita planetei, transmiţând la nesfârşit întrebările ei curioase către o planetă care nu i-a acordat atenţie. Veacuri neştiute a dormit, iar sistemul rezistent al Modulului-Santinelă a făcut sârguincios tot ce s-a putut ca să prevină procesul treptat de degradare şi funcţionare defectuoasă. Ori de câte ori s-a trezit, la intervale din ce în ce mai lungi, urlând şi zbătându-se în interiorul minusculului său spaţiu, Avrana nu a făcut decât să se plece în faţa unui cosmos indiferent.

Sistemele modulului, beneficiind de o alimentare

minimă, au făcut tot posibilul să menţină totul în regulă, însă au existat şi sacrificii: Avrana este oarbă, fragmentată, nu ştie sigur unde sfârşeşte ea şi unde începe maşina. Modulul găzduieşte nenumărate lucruri, fiecare subsistem căpătând o autonomie brută: o comunitate de semidemenţi care menţin cu ferocitate totul laolaltă. Şi ea este una dintre acele aşchii. Ocupă un spaţiu virtual, îngrămădit şi aglomerat ca o colonie de păsări. Ea şi Eliza şi multe, multe sisteme.

Trecerea navei *Gilgamesh* – cu toate strigătele şi rugăminţile ruşinoase, plus consumul colosal de energie necesar pentru a doborî naveta-intrus –, acum totul i se pare un vis, ca şi cum presupusele fiinţe umane ar fi ajuns acolo dintr-o realitate paralelă care avea prea puţină legătură cu ea. Ceea ce a învăţat din acel episod a fost că, până la sosirea lor, ea nu cunoscuse disperarea. O planetă tăcută era preferabilă uneia forfotind de viaţă umană, pentru că viaţa umană ar compromite cu totul succesul misiunii ei. Va înconjura globul până când Modulul-Santinelă se va dezintegra, continuând să spere că maimuţele ei vor lua legătura cu creatorul lor. Lipsa succesului nu a însemnat că experimentul ei a fost un eşec.

Niciodată nu şi-a examinat motivele sau priorităţile şi nici nu s-a întrebat de ce este atât de hotărâtă în sârguinţa ei să ducă această misiune până la capăt, excluzând orice altceva. În timp ce vorbea cu acele presupuse fiinţe umane de pe nava-arcă, a avut senzaţia că era scindată în două persoane: una care îşi amintea ce însemna să trăieşti, să respiri şi să râzi, şi una care ţinea minte doar importanţa succesului şi a realizărilor ştiinţifice. Nu ştia sigur de unde apăruse prima Avrana. Într-un fel, nu părea a fi ea însăşi.

Apoi îi răspunseseră maimuţele şi totul se schimbase.

E adevărat, întârziaseră puţin. Cele câteva secole anticipate prin proiect se scurseseră, iar Modulul-Santinelă depăşise durata de viaţă pe care o prevăzuseră creatorii lui. Cu toate acestea, pe vremea aceea ei construiau lucruri menite să dureze. Dacă maimuţele avuseseră nevoie de sute sau mii de ani, Avrana şi Eliza şi

miliardele de sisteme de susţinere a vieţii erau pregătite pentru ele.

Însă ele se dovediseră foarte obtuze, iar modul lor de gândire fusese extrem de ciudat. Încercase mereu, şi deseori părea să se facă înţeleasă, dar maimuţele aveau propriile lor idei – şi încă foarte bizare. Câteodată nu îi înţelegeau intelectul superior. Câteodată Avrana nu le înţelegea pe ele. Se presupunea ca maimuţele să reprezinte primul pas uşor spre un univers al evoluţiei. Toată lumea o asigurase că ele sunt îndeajuns de umane ca să înţeleagă, însă destul de departe ca să rămână un subiect valoros şi pertinent. De ce nu se putea vedea faţă în faţă cu ele?

Acum le vede ochii. Toţi opt.

Imaginea care i s-a trimis este nebunească, fantastică, o structură vastă, stratificată şi încâlcită de linii şi legături şi spaţii închise, care există doar pentru că ele au fost introduse în acorduri temporare de tensiune. Păianjenii sunt pretutindeni, surprinşi în timp ce se târâie. Cuvintele care prefaţează această imagine au fost simple, imposibil de interpretat altfel: *Aceştia suntem noi.*

Avrana Kern se refugiază în adâncimile limitate ale minţii care i-a mai rămas şi jeleşte după maimuţele ei pierdute. Este cuprinsă de disperare şi nu ştie ce să facă.

Se sfătuieşte cu grupul ei de consilieri, ceilalţi cu care împarte habitatul care continuă să se deterioreze. Sistemele individuale o anunţă că ele încă îşi fac datoria. Controlul principal ţine un registru al transmisiunilor primite de pe planetă. Altele înregistrează progresele făcute de corpurile cereşti, marcate ca fiind de interes, printre care se numără un punct îndepărtat – foarte îndepărtat – care se autointitulează drept ultima speranţă a rasei umane.

Insistă în continuare, căutând celălalt centru de calcul pe care îl împarte cu acest modul şi cu care câteodată trebuie să negocieze. Acolo sunt foarte mulţi, dar există doi poli ai Modulului-Santinelă Brin 2, iar ea se adresează cu precauţie celuilalt.

Eliza, am nevoie de ajutorul tău! Eliza, sunt Avrana!

Atinge fluxul celeilalte minţi şi pentru o clipă se scufundă în torentul învolburat al gândurilor care curg permanent acolo: *maimuţele mele unde sunt maimuţele mele nu poţi să mă ajuţi acum mi-e frig foarte frig şi Eliza nu mai vine să vadă nu pot să văd nu pot să simt nu pot să simt vreau să mor vreau să mor vreau să mor…* Gândurile curg, neajutorate şi neconstrânse, din acea minte sfărâmată, ca şi cum ea ar încerca să se golească, şi totuşi există mereu mai multe. Avrana se chirceşte şi, pentru un moment îngrozitor şi îngheţat, îşi dă seama că dacă ceea ce a atins este o minte organică, atunci *eu trebuie să fiu…* însă, la urma urmei, ea are o capacitate aproape infinită să treacă cu vederea, iar acel moment de autoreflexie dispare şi, împreună cu el, orice ameninţare a revelaţiei.

Îi rămâne doar acea imagine intolerabilă, reconstituită în mintea ei pixel cu pixel.

Cu acele creaturi a comunicat. Masca de maimuţă s-a ridicat şi în locul ei apare *acea* imagine înfiorătoare. Toate speranţele pe care şi le-a pus în acest proiect măreţ – practic, singurul lucru din univers care îi rămăsese – sunt acum năruite. O clipă, încearcă să îşi imagineze că protejatele ei simiene sunt altundeva, ascunzându-se de civilizaţia infectă a păianjenilor, dar memoria ei s-a săturat de jocuri. Au ars. Acum îşi aduce aminte. Maimuţele au ars, dar virusul… virusul în sine a ajuns pe planetă. Aceasta este singura explicaţie. Ori, poate ceea ce a văzut se putea dezvolta spontan dacă beneficia de milioane de ani de condiţii propice. Însă virusul este catalizatorul care concentrează toată acea perioadă de timp în doar câteva milenii. Agentul triumfului ei a devenit agentul stimulator a ceva bizar şi nedorit.

Înclină pârghia hotărârii. Vede cu claritate calea respingerii: acele fiinţe de pe *Gilgamesh,* certăreţe ca nişte maimuţe, vor reveni în cele din urmă şi vor pune capăt tuturor acestor lucruri, cu demenţa cu care au procedat întotdeauna fiinţele umane. Maimuţe sau păianjeni, le va fi totuna. Iar ea, Avrana Kern, un geniu uitat al unei epoci

trecute, va decădea lent în senescenţă şi desuetudine, orbitând în jurul unei lumi căzute pradă stupilor prosperi a ceea ce ea trebuie să recunoască drept propria specie.

Istoria ei îndelungată se va sfârşi. Ultimul colţ al timpului şi poporului ei va fi rescris de gazdele fecunde ale descendenţilor ei îndepărtaţi şi nemerituoşi. Totul se va pierde şi nu va exista niciun semn lăsat de eonii de singurătate, aşteptare şi ascultare, de descoperirile, triumfurile şi, în cele din urmă, de oribila ei descoperire.

Există puţine graniţe imuabile în interiorul Modulului-Santinelă. Diferitele entităţi, electronice şi organice, nu mai sunt despărţite ferm, fiecare bazându-se pe o alta şi împrumutându-se de diverse lucruri pentru buna funcţionare de zi cu zi. Exact la fel, trecutul se furişează în prezent cu cel mai mic prilej care i se oferă. Avrana Kern – ori lucrul care se consideră a fi ea – îşi retrăieşte istoria cu planeta verde şi locuitorii săi: răspunsul lor matematic; învăţarea monştrilor să vorbească, discuţiile ei dificile şi dureroase; credinţa lor, rugăminţile lor, poveştile şocante, pe jumătate inteligibile despre faptele lor măreţe. A vorbit cu multe dintre minţile lor măreţe: preoţi şi astronomi, alchimişti şi fizicieni, lideri şi gânditori. Ea a reprezentat piatra de temelie pentru o civilizaţie. Nicio fiinţă umană nu a mai trăit experienţele ei şi nici nu a atins ceva atât de străin. Numai că păianjenii nu sunt chiar atât de străini. Avrana şi păianjenii au strămoşi de acum cinci sute de milioane de ani, înainte ca materia vieţii să se fi separat în cei care îşi vor purta mereu nervii pe spinare şi cei care îi vor păstra în pântece.

Nu există străini pe care poporul ei să-i fi întâlnit sau de care să fi auzit. Ori, dacă au existat, semnalele lor au fost ignorate, trecute cu vederea: străin într-un fel care a însemnat că nicio fiinţă umană nu i-a putut vedea şi recunoaşte drept dovadă a vieţii din alt loc. Facţiunea lui Kern şi ideologia ei ştiau deja acest lucru, motiv pentru care ei au vrut să răspândească viaţa de pe Pământ în toată galaxia, în cât mai multe forme posibile. Pentru că era singura viaţă pe care o aveau, ei aveau răspunderea să

o ajute să supravieţuiască.

A trăit vieţi după vieţi împreună cu poporul planetei verzi. Ea şi grupul de sisteme însoţitoare au simţit că plutesc triumfătoare, s-au cutremurat când au fost învinse, au încercat mereu să completeze ceea ce a fost întotdeauna o înţelegere îngrijorătoare şi incompletă. Acum îi vede, desigur. Îi vede drept ceea ce sunt.

Ei reprezintă Pământul. Forma lor nu contează.

Păianjenii sunt copiii ei.

Revine, apelând înregistrări care cuprind secole de discuţii din locul în care sunt îngrămădite în amintirile ei electronice, după ce a rescris toate cântecele radio disperate ale vechiului Pământ. Revede tot misterul derutant al dialogului cu maimuţele, văzute acum într-o lumină nouă, dură şi intransigentă, încetează să le mai ceară diverse lucruri şi începe să asculte.

Aşa cum păianjenii îşi pot folosi înţelegerile pentru a scrie noi cunoştinţe în mintea lor – deşi Kern nu ştie asta – tot astfel, privitor la starea actuală a lui Kern, înseamnă că şi ea îşi poate reface mintea mult mai repede decât ar putea fi recondiţionat un creier uman. Modelează generaţii de conversaţii, îşi modifică percepţia despre emitenţi, încetează să mai încerce să îşi azvârle protejaţii cu un pas mai jos faţă de fiinţele umane.

Înţelege, nu perfect – pentru că multe pasaje din vorbirea lor rămân un mister –, însă înţelegerea a ce spun ei, a preocupărilor şi percepţiilor lor, totul se aşază mai clar la locul cuvenit.

Şi, în cele din urmă, le răspunde.

Sunt aici. Sunt aici pentru voi.

6.5 Lucrurile se strică

I-au dat un costum spaţial. Nu prea putea să se prezinte în îmbrăcămintea subţire în care dormise, desfăcută la spate, unde fuseseră înfipte tuburile, pentru că, înainte să-l prindă, îşi etalase deja spinarea de bătrân, plină de semne, prin jumătate dintre încăperile de locuit ale echipajului.

Numele de pe noua lui îmbrăcăminte era „Mallori”. Scotocindu-şi memoria fragmentată, Holsten nu a reuşit să afle cine ar fi putut fi Mallori şi nici nu a vrut să se gândească dacă mai *exista* un Mallori. Ar prefera să poarte hainele unui cadavru, ori pe cele ale cuiva care s-ar putea trezi în orice moment şi ar avea nevoie de ele?

Şi-a cerut propriul costum, dar era evident că îi fusese luat şi purtat până la epuizare cu mult timp în urmă.

În timp ce îi aduceau haine, a văzut alţi oameni. Acea generaţie de ingineri l-au lăsat într-unul dintre laboratoarele ştiinţifice, care fusese ulterior transformat în dormitor. Acolo erau îngrămădiţi cel puţin patruzeci de oameni, iar pereţii erau înţesaţi de cârlige pentru hamacuri în care doar puţini mai dormeau. Oamenii păreau înspăimântaţi şi disperaţi, de parcă erau nişte refugiaţi.

A vorbit cu câţiva dintre ei. Când au aflat că făcea parte din echipaj, l-au bombardat cu întrebări. Erau insistenţi. Voiau să ştie ce se petrecea. Şi el voia asta, desigur, dar un asemenea răspuns nu i-ar fi mulţumit. Pentru cei mai mulţi dintre ei, ultima amintire era un Pământ otrăvit şi pe moarte. Unii chiar au refuzat să creadă cât de mult timp trecuse de când închiseseră ochii pentru prima oară în cuvele de hibernoterapie. Puţinele lucruri pe care le ştiau de fapt aceşti evadaţi despre aventura în care porniseră l-au îngrozit pe Holsten.

Erau tineri: la urma urmei, toată încărcătura navei trebuia să fie compusă din tineri, pentru ca apoi aceştia să o poată lua de la început, indiferent de circumstanţele în care erau dezgheţaţi.

— Sunt doar un clasicist, le-a spus Holsten.

În realitate, existau o mie de lucruri despre care ştia că ar fi relevante pentru situaţia lor tragică, dar nu simţea nevoia să vorbească despre niciunul dintre ele, pentru că socotea că nimic din ce le va spune nu îi va încuraja. În privinţa celei mai importante întrebări – aceea a viitorului lor imediat – nu îi putea ajuta deloc.

Apoi inginerii-surogat au revenit cu costumul şi, în ciuda

nemulţumirii celorlalţi, l-au luat pe Holsten de acolo.

Atunci a avut şi el de pus întrebări; se simţea destul de calm ca să facă faţă răspunsurilor.

— Ce se va întâmpla cu ei?

Tânăra care îi conducea a aruncat o privire sumbră în urmă, spre locul din care plecaseră.

— Vor fi puşi din nou în hibernoterapie imediat ce sunt camere disponibile.

— Şi cât va dura asta?

— Nu ştiu.

— De când se întâmplă asta?

Holsten îşi alegea întrebările în funcţie de expresia de pe faţa ei.

— Perioada cea mai lungă în care cineva a fost scos din hibernoterapie a fost de doi ani.

Holsten a inspirat adânc.

— Lasă-mă să ghicesc: există din ce în ce mai mulţi oameni pe care trebuie să îi scoateţi din camerele de hibernoterapie, corect? Depozitul de încărcătură se deteriorează.

— Facem tot ce se poate, s-a răstit ea, ca să se apere.

Holsten a dat din cap mai mult pentru el. *Nu fac faţă. Lucrurile se înrăutăţesc.*

— Şi unde…?

— Uite! a început femeia, întorcându-se spre el, iar pe ecusonul ei scria „Terata”, un alt nume pierdut, mort. Nu mă aflu aici ca să-ţi răspund la întrebări. Şi, pe de altă parte, am alte lucruri de făcut.

Holsten şi-a desfăcut braţele în încercarea de-a o linişti.

— Pune-te în situaţia mea!

— Prietene, am destule de îndurat în situaţia *mea.* Şi, la o adică, de ce eşti tu aşa de important? De ce beneficiezi de un tratament special?

Holsten a fost cât pe ce să răspundă: „Nu ştii cine sunt?” ca şi cum ar fi fost vreo celebritate. În cele din urmă, s-a mulţumit să ridice din umeri şi să spună:

— Nimeni important. Doar un bătrân.

Au trecut prin dreptul unei încăperi în care se aflau

probabil douăzeci de copii, o imagine atât de neaşteptată, încât Holsten s-a oprit şi a privit lung înăuntru, după care nu s-a lăsat clintit din loc. Aveau în jur de opt sau nouă ani şi stăteau pe podea cu caiete în mâini, urmărind un ecran.

Pe ecran era Lain. Văzând-o acolo, Holsten aproape că s-a înecat.

Mai erau şi ale lucruri: modele tridimensionale, imagini care păreau a fi planurile navei *Gil.* Copiii erau învăţaţi. Aceştia erau viitorii ingineri.

Terata, care nu era Terata, l-a tras de braţ, dar Holsten a făcut un pas în încăpere. Elevii se holbau la el, se înghionteau şi şuşoteau între ei, însă el nu avea ochi decât pentru ecran. Lain le explica o operaţiune, demonstrând prin exemplificare şi printr-o schemă mărită cum să facă o anumită reparaţie. Pe ecran arăta mai în vârstă. Nu inginera-şefă, nici regina războinică, ci doar… Isa Lain, care se descurca aşa cum putea cu instrumentele ieftine pe care i le oferea universul.

— De unde…? şi Holsten a făcut un semn spre copii, a căror atenţie fusese distrasă definitiv. De unde vin?

— Prietene, dacă nu ştii *asta,* eu nu am de gând să-ţi explic, i-a răspuns iritată non-Terata, iar câţiva dintre copii au început să rânjească.

— Nu, serios vorbesc…

— Sunt copiii noştri, bineînţeles, i-a explicat ea tăios. Dar ce credeai? Cum altfel puteam să continuăm munca?

— Şi… încărcătura? a întrebat el, gândindu-se la oamenii ţinuţi luni întregi, ba chiar ani, în afara hibernoterapiei.

Ea deja reuşise să îl îndepărteze de sala de clasă, îndreptând atenţia elevilor înapoi spre lecţia de pe ecran cu un gest ferm.

— Avem un control strict al populaţiei. La urma urmei, ne aflăm pe o navă, a continuat ea, ca şi cum aceste vorbe ar fi reprezentat un fel de mantră. Dacă avem nevoie de material proaspăt din încărcătură, îl luăm, însă în rest, orice producţie în exces…

În acel moment, vocea ei precisă, profesională a şovăit puţin, probabil atingând o suferinţă personală atât de

neaşteptată, încât Holsten s-a împleticit uşor, parcă în semn de înţelegere.

— Embrionii sunt băgaţi în gheaţă, în aşteptarea nevoilor viitoare, a încheiat ea, strâmbându-se la el ca să-şi ascundă propria stânjeneală. E mai uşor de păstrat un embrion înaintea unei anumite etape a dezvoltării lui decât un adult.

Încă o dată, aceste vorbe au sunat ca o dogmă învăţată pe de rost, cu care crescuse.

— Îmi cer iertare că am…

— Am ajuns.

Ajunseseră în Sala de Comunicaţii. Înainte să intre acolo nu îşi dăduse seama încotro se îndreptaseră.

— Bine, dar ce…?

— Intră!

Femeia care nu era Terata l-a împins destul de brutal, după care s-a îndepărtat.

Holsten a rămas multă vreme în faţa uşii, temându-se să îi treacă pragul, până când, în cele din urmă, uşa s-a deschis singură şi a întâlnit privirea femeii care se afla înăuntru.

Nu ştiuse la ce să se aştepte. Crezuse că nu mai exista nicio fiinţă vie, ci doar un chip pe un ecran care semăna oarecum cu masca lui Lain, probabil cu influenţe moştenite de la Guyen şi Avrana Kern şi de la cine ştie care mai exista în sistem. Dacă nu era vorba de Lain, se temea că ceea ce îi va apărea în faţa ochilor ar putea fi un fel de Guyen: o creatură stafidită care fusese cândva o fiinţă umană, susţinută de mecanismele navei de care nu se putea lipsi, nutrind în ţeasta lui care se micşora visul că va deveni nemuritor. Ar fi fost groaznic să o vadă ajunsă aşa pe femeia pe care o cunoscuse. Mai rău ar fi fost dacă uşa s-ar fi deschis şi înaintea lui ar fi apărut cu totul altcineva.

Însă aceea era Lain – Isa Lain. Era mai bătrână, desigur. Probabil că era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât el, o veterană a îndelungii bătălii împotriva entropiei şi a intruziunii ostile în computer, cu care se luptase după ce se despărţiseră. Cincisprezece ani nu ar fi însemnat

aproape nimic pentru oamenii Vechiului Imperiu. Toate miturile acelei epoci vechi confirmau că anticii trăiseră mult mai mult decât era durata firească de viaţă a unui om. Însă în acele zile împuţinate, încă cincisprezece ani o făcuseră pe Lain să pară îmbătrânită.

Nu foarte bătrână, nu ramolită – deocamdată. Era o femeie muncitoare, fiind la vârsta la care se simţea încă în putere, privind de-a lungul pantei inevitabile a timpului care îi va răpi abilităţile puţin câte puţin, la fiecare pas. Era mai masivă decât o ştia el, iar faţa ei era marcată de acel limbaj uman universal al greutăţilor şi grijilor. Avea părul cărunt, lung, legat la spate într-un coc strâns. Însă rămăsese Lain: o femeie pe care o văzuse evoluând repede de-a lungul unei perioade foarte scurte pentru el, dar care reprezenta o viaţă pentru ea. A simţit un val de sentimente doar văzându-i chipul şi, în ciuda eforturilor lor, ridurile nu au reuşit să ascundă familiaritatea ei faţă de el.

— Moşule, dacă te-ai vedea… a spus ea încet.

Părea la fel de afectată de vârsta lui aşa cum era şi el afectat de vârsta ei.

Purta un costum spaţial al cărui nume fusese smuls, cu mânecile zdrenţuite la coate şi peticit la genunchi. Rămăşiţele altui costum erau înfăşurate în jurul umerilor, semănând cu un fel de şal, pe care ea îl mototolea între degete în timp ce îl privea.

Holsten a păşit înăuntru, a privit comenzile şi a observat două panouri întunecate, dintre care unul fusese golit, însă restul staţiilor păreau funcţionale.

— Văd că ai fost ocupată.

Pe faţa ei a apărut o expresie greu de definit.

— Asta e, nu? După atâta vreme, tot remarci acide faci?

El s-a uitat lung la ea.

— În primul rând, nu a fost „atâta vreme”. Şi, în al doilea rând, tu ai fost mereu cu limba mai ascuţită, nu eu.

Şi, spunând acestea, a zâmbit, pentru că acel gen de tachinare cu care era obişnuit din partea ei era ceva ce îşi dorea din inimă să audă şi acum, însă ea se holba la el ca şi cum Holsten ar fi fost o fantomă.

— Nu te-ai schimbat, a răspuns ea şi, rostind acestea, a fost limpede că şi-a dat seama ce remarcă stupidă făcuse, dar tot trebuia să spună ceva.

Holsten Mason, istoricul, trăise mai mult decât istoriile. Asta era el, bâjbâind prin timp şi spaţiu, făcând greşeli şi fiind ineficient, singurul punct stabil într-un univers în mişcare.

— O, fir-ar să fie, Holsten! Vino încoace!

Nu se aştepta să vadă lacrimi, nu pe faţa ei. Nu se aştepta să simtă puterea nestăpânită a braţelor ei când l-a îmbrăţişat şi nici vibraţia umerilor în încercarea de a se stăpâni.

L-a ţinut apoi la o distanţă de o mână de ea, iar Holsten era uimit de cât de ciudată era probabil situaţia pentru ea. Cât de normal era pentru el să revadă o veche prietenă şi să o găsească schimbată şi îmbătrânită şi să caute riduri pe chipul femeii care fusese cândva. Cât de chinuitoare trebuia să fie pentru ea încercarea de a descoperi în trăsăturile lui neschimbate bărbatul mai bătrân care avea să devină Holsten.

— Da, a spus ea în cele din urmă, am fost ocupată. Toată lumea a fost ocupată. Nici n-ai habar ce norocos ai fost că ai călătorit ca încărcătură.

— Spune-mi! a încurajat-o el.

— Ce?

— Spune-mi ce se petrece. Să-mi spună *cineva* cum stau lucrurile.

S-a lăsat cu atenţie în scaunul care fusese a lui Guyen şi i-a făcut un semn, invitându-l să se aşeze pe alt scaun.

— Poftim? Să-ţi dau raportul? Eşti noul comandant? Savantului nu-i place să fie ţinut pe întuneric?

Aceste replici i-au amintit atât de mult de bătrâna – tânăra, de fapt – Lain, încât Holsten a zâmbit.

— Savantului nu-i place, a confirmat el. Serios, dintre oamenii rămaşi în… pe navă, doar în tine am încredere. Dar tu eşti… nu ştiu ce faci cu nava, Lain. Nu ştiu ce faci cu aceşti… cu oamenii tăi.

— Îţi închipui că am ajuns ca *el.*

Nu era nevoie să menţioneze vreun nume.

— Da, m-am întrebat asta.

— Guyen a făcut praf computerul, a izbucnit ea. După toate încărcările lui, s-a întâmplat aşa cum am spus. De fiecare dată când încerca să se dezvolte în computer, închidea tot mai multe dintre sistemele navei. Cum să zic, o minte umană, asta înseamnă al dracului de multe date – şi au existat patru sau cinci copii incomplete care se încăierau pentru spaţiu. De aceea m-am apucat de treabă, încercând să le ţin în frâu. Ca să menţin în funcţiune ceea ce era esenţial: păstrarea încărcăturii la rece; prevenirea supraîncălzirii reactorului… Dar ţii minte, ăsta era planul când te-ai dat la fund.

— Mi s-a părut un plan bun. Ţin minte că ai spus că vei intra în hibernoterapie curând, a remarcat Holsten.

— Aşa *suna* planul, a confirmat ea. Numai că au apărut complicaţii. A trebuit să găsim spaţiu pentru descreieraţii lui Guyen. Karst a avut de furcă până i-a prins ca să îi punem la rece. Şi apoi unii dintre ei au muncit alături de oamenii mei ca să ţinem sub control partea de hardware. Guyen – nenorocitul de Guyen interfera tot timpul cu sistemul – ieşea mereu, încerca să se autocopieze şi ocupa din ce în ce mai mult spaţiu. Am curăţat, am izolat şi am trimis pachete de viruşi împotriva nenorocitului, dar el parcă deja prinsese rădăcini. Iar când s-a trezit echipa mea, în care am încredere, şi s-a apucat de treabă, m-am dat la fund, aşa cum am spus. Mi-am stabilit o dată de trezire. Iar când m-am trezit, lucrurile erau şi mai nasoale.

— Tot Guyen?

— Da, tot el, încă era agăţat cu ghearele lui electronice, dar oamenii mei au găsit şi tot felul de rahaturi care mergeau prost.

Pe Holsten îl şoca mereu limbajul ei, dar era totodată ciudat de atrăgător, ca încălcarea unui tabu. Acum, venind de pe buzele ei bătrâne, era ca şi cum ea ar fi exersat toţi acei ani ca să ajungă la acest nivel de neîncredere amară.

— Au dat peste tot felul de probleme create de pierderile de încărcătură şi de alte sisteme care au picat, de care

Guyen şi reflexiile lui idioate nu erau răspunzătoare. Tot timpul a existat un duşman mai mare, Holsten. Ne-am amăgit crezând că o să-l învingem.

— Păianjenii? a întrebat imediat Holsten, imaginându-şi dintr-odată că pe navă era vreun pasager nepoftit de pe planeta verde, chiar dacă acel lucru ar fi părut imposibil.

Lain i-a aruncat o privire exasperată.

— Timpul, moşule. Nava asta are aproape două mii cinci sute de ani. Lucrurile se strică. Şi nu mai avem timp, a continuat ea, masându-şi faţa, iar acest gest reflex a făcut-o să arate mai tânără, nu mai în vârstă, ca şi cum toţi acei ani ar fi fost şterşi. Mi-am închipuit că puteam să-l păcălesc. Am revenit în hibernoterapie, dar mereu apărea câte ceva. Echipa mea iniţială… Am încercat să lucrăm în schimburi, împărţind timpul. Era prea mult de muncă. Nici nu mai pot să ţin socoteala câte generaţii de ingineri au existat, toate îndrumate de mine. Şi mulţi nu voiau să se ducă la culcare. După ce vezi câteva cuve de hibernoterapie defecte…

Holsten s-a cutremurat.

— Nu te-ai gândit să… să te încarci?

Ea s-a uitat câş la el.

— Serios vorbeşti?

— Ai putea urmări totul mereu şi totuşi să rămâi…

Tânără. Însă nu a putut spune asta şi nu a găsit alt mod de a încheia fraza.

— Mda, în afară de faptul că aş adăuga alte o sută de probleme computerului, de acord, a spus ea, dar era limpede că nu era de acord. Şi, e doar… copia aceea, uploadarea, după toţi aceşti ani… i-aş fi dat o comandă care să includă autodistrugerea la sfârşit, să nu las niciun supravieţuitor în computer. Şi ar fi făcut-o? Pentru că dacă voia să trăiască, aproape sigur se asigura că *eu* muream naibii în somn. Şi, până la urmă, şi-ar fi adus măcar aminte care eram eu cea reală? s-a tânguit ea, iar pe faţa ei a apărut o expresie chinuită, care i-a dat de înţeles lui Holsten că Lain se gândise mult la asta. Nu ştii cum e… Când biţii aceia din Guyen se dezlănţuie, când acaparează

comunicaţiile, să le auzi… cred că sistemul nu funcţionează corect nici acum. Şi transmisiile acelea radio întrerupte, semnalele demente de la rahatul ăla de satelit sau ce-o fi, nu ştiu… şi…

Umerii i s-au pleoştit: femeia de fier care îşi dă jos armura, când rămân doar el şi ea.

— Nu ai idee cum a fost, Holsten. Să fii recunoscător pentru asta.

— Puteai să mă trezeşti, i-a răspuns el, deşi nu era cea mai potrivită replică, însă îl întrista faptul că i se dăduse rolul de supravieţuitor norocos, care nu are nimic de spus în această chestiune. Când te-ai trezit, puteai să mă trezeşti şi pe mine.

Privirea ei era fixă, teribilă, intransientă.

— Puteam. Şi m-am gândit la asta. Am fost cât pe ce, nici nu-ţi închipui, când rămăsesem doar eu şi puştii ăştia care nu ştiu nimic şi pe care încercam să îi învăţ meseria mea. A, puteam să te am la degetul mic, nu? Jucăria mea sexuală! dar, văzând expresia de pe faţa lui, a râs puternic. În somn şi afară, şi înăuntrul şi în afara mea, nu?

— Păi… a, în fine…

— Hei, revino-ţi, moşule! şi brusc, ea a încetat să se considere glumeaţă. Am vrut, a spus ea încet. Mi-ai fi fost de ajutor, să găsesc sprijin în tine, să împart povara cu tine. Te-aş fi făcut să arzi ca o lumânare, până la capăt, moşule – şi pentru ce? Pentru acest moment în care eu aş fi tot bătrână, iar tu ai fi fost mort? Am vrut să te cruţ. Am vrut să… să te păstrez, a spus ea, muşcându-şi buza. Nu ştiu ce să zic. Ceva de genul ăsta. Pesemne gândul că nu te amestecam în rahatul ăsta m-a ajutat să merg mai departe.

— Şi acum?

— Acum a trebuit să te trezim. Camera ta era bulită. Ireparabil, mi s-a spus. Îţi găsim alta.

— Alta? Serios, acum, că sunt treaz…

— Te întorci acolo. Dacă e nevoie, îi pun să te drogheze şi să te vâre în cuvă cu forţa. Mai avem mult de mers, moşule.

Când a zâmbit astfel, o femeie dură pe cale să devină

brutală cu orice colţ al universului care îi stătea în cale, Holsten şi-a dat seama din ce cauză apăruseră acele riduri noi.

— De mers încotro? a întrebat el. Şi ce să facem acolo?

— Hai, moşule, doar ştii planul! Sunt sigură că Guyen ţi l-a explicat.

Holsten a făcut ochii mari.

— *Guyen*? Dar el… doar l-ai ucis.

— Cea mai bună apreciere din partea echipajului, l-a aprobat ea serioasă. Dar *planul* lui, da. Şi l-a conceput fără să-şi dea seama că nava începea să dea rateuri. Ce altceva mai e, Holsten? Noi suntem nava. Ăştia suntem, rasa umană, şi ne-am descurcat al dracului de bine ajungând până aici, în ciuda tuturor greutăţilor. Dar maşinăria asta nenorocită nu poate funcţiona la nesfârşit. Toate se uzează, moşule, chiar şi *Gilgamesh,* chiar şi…

Chiar şi eu, a fost gândul nerostit.

— Planeta verde? a încheiat Holsten. Avrana Kern. Insectele şi alte lucruri?

— Le prăjim puţin şi ne stabilim acolo. Ce naiba, poate chiar domesticim nenorocitele alea de insecte. Poate învăţăm să mulgem păianjeni. Dacă jivinele sunt destul de mari, poate vom merge călare pe ele. Ori le putem otrăvi şi curăţăm planeta de javre. Suntem oameni, Holsten. Ne pricepem la asta. În ce o priveşte pe Kern, Guyen a pregătit terenul. A omorât generaţii modificând nava, protejând-o de armele ei. Staţia aia de terraformare la care ne-a trimis ea avea toate jucăriile necesare. Poate încerca să pună stăpânire pe noi sau să ne prăjească şi vom fi pregătiţi şi pentru una, şi pentru alta. Şi, pe de altă parte, nu există alt loc spre care să mergem. După cum stau lucrurile, suntem deja în drum spre planeta verde, aşa că totul se aliniază de minune.

— Te-ai gândit la toate.

— Când ajungem acolo, cred c-o să-l las pe Karst să rezolve partea cu păianjenii, că doar el are spirit de aventură, a spus ea. Bănuiesc că atunci o să mă odihnesc puţin.

Holsten nu a spus nimic, iar tăcerea s-a prelungit stânjenitor. Ea nu l-a privit în ochi.

În cele din urmă, Holsten nu s-a mai putut abţine.

— Promite-mi…

— Să n-aud! s-a răstit ea instantaneu. Fără promisiuni. Universul nu ne promite nimic; îţi ofer acelaşi lucru. Asta-i rasa umană, Holsten! Are nevoie de mine. Dacă Guyen nu ne-ar fi nenorocit atât de rău cu planul lui să devină nemuritor, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar el ne-a făcut-o şi lucrurile sunt cum sunt, aşa că asta e. Curând o să mă culc, la fel ca tine, dar o să-mi pun deşteptătorul devreme, fiindcă generaţia următoare o să aibă nevoie de cineva care să le verifice temele la mate.

— Atunci lasă-mă să stau cu tine! a insistat Holsten. Nu cred că va mai avea cineva nevoie de un clasicist prea curând. Asta dacă va mai fi nevoie de aşa ceva. Guyen mă voia doar ca biograf. Hai să…

— Dacă vrei să-mi propui să îmbătrânim împreună, o să te plesnesc, Holsten! i-a tăiat-o Lain. Pe de altă parte, există totuşi un lucru pentru care va fi nevoie de tine. Un singur lucru vreau să faci.

— Şi tu vrei ca istoria vieţii să-ţi fie consemnată? a sâcâit-o el, atât cât a putut de răutăcios.

— Da, ai dreptate, eu am fost întotdeauna cu umorul. Aşa că ţine-ţi naibii gura! a spus ea, după care s-a ridicat, proptindu-se de console, iar Holsten a auzit cum încheieturile i-au trosnit şi i-au scârţâit. Vino cu mine, moşule! Hai să vezi viitorul!

L-a condus prin încăperi aglomerate, pe jumătate neterminate, prin pasaje din zona echipajului, îndreptându-se spre ceea ce el şi-a amintit că erau laboratoarele de ştiinţă.

— Mergem s-o vedem pe Vitas? a întrebat el.

— Vitas, l-a îngânat ea. De Vitas m-am folosit chiar de la început, dar de atunci încoace doarme somnul celor în care nu se poate avea încredere. La urma urmei, ea nu şi-ar murdări mânuşiţele ca să facă lucrări de întreţinere, iar eu n-am uitat cum l-a încurajat pe Guyen tot timpul. Nu, te

duc să vezi extensia noastră de încărcătură.

— Aţi creat noi camere? Cum?

— Taci şi aşteaptă, bine? şi, rostind acestea, Lain s-a oprit, iar el a văzut că ea îşi trăgea răsuflarea, străduindu-se totuşi să nu se trădeze. Vei vedea destul de curând.

În realitate, când ea i-a arătat, Holsten *nu* a văzut. Se aflau într-un laborator, şi acolo, ocupând o mare parte dintr-un perete, era o cameră cu eşantioane: un raft mare cu recipiente mici, sute de mostre organice păstrate în gheaţă. S-a uitat lung la ele şi a clătinat din cap. Apoi, tocmai când Lain era pe punctul de a-l lua peste picior pentru neatenţia lui, el a făcut brusc legătura şi a spus:

— Embrioni.

— Da, moşule. Viitorul. Toată viaţa nouă pe care specia noastră nu s-a putut abţine să nu o producă, dar pentru care nu avem spaţiu să o creştem şi să o educăm. Imediat ce o nerăbdătoare hotărăşte că vrea o familie pe care, după părerea mea, nu cred că ne-o putem permite, apelăm la chirurgie şi embrionul ajunge aici. Dură lume, nu?

— Vii?

— Sigur, sunt vii! s-a răstit Lain la el. Pentru că acum încă sper că rasa umană are un viitor şi, să fiu sinceră, dintr-o perspectivă istorică, ne lipsesc oameni. De aceea îi punem la gheaţă şi sperăm ca într-o bună zi vom putea crea pântece artificiale ca să aducem o grămadă de orfani în univers.

— Cred că părinţii au…

— Protestat? Ripostat? Dacă au făcut scandal şi au urlat? şi, spunând acestea, privirea ei a rămas rece. Da, ai putea spune asta. Dar şi ei ştiau dinainte ce se va întâmpla şi totuşi au făcut-o. Imperativul biologic e tare ciudat. Genele vor să se strecoare într-o nouă generaţie, indiferent ce s-ar întâmpla. Şi, bineînţeles, am avut generaţii care au crescut aici. Ştii cum sunt puştii. Chiar dacă le oferi măsuri preventive, jumătate dintre ei nu le folosesc. Futăcioşi neştiutori, ca să mă exprim fără perdea.

— Nu înţeleg de ce ţi-ai închipuit că voiam cu disperare să văd asta, a subliniat Holsten.

— A, da, aşa e! iar Lain s-a aplecat peste consolă şi a căutat prin câteva meniuri până când a găsit unul dintre recipientele cu embrioni. Ăsta, îl vezi?

Holsten s-a încruntat, întrebându-se dacă exista vreo mutaţie sau vreun defect pe care trebuia să îl observe.

— Ce să spun? l-a îmboldit Lain. Am fost tânără şi nătângă. Şi a venit acel tânăr clasicist viguros, care m-a cucerit. Am luat cina în lumina stelelor pe cale de dispariţie, într-o staţie spaţială veche de zece mii de ani. Vai, ce poveste de dragoste!

Expresia mucalită de pe faţa ei nu s-a schimbat nicio clipă.

Holsten a privit-o fix.

— Nu te cred!

— De ce?

— Dar tu… n-ai scos nicio vorbă. Când ne-am confruntat cu Guyen, ai fi putut să…

— Atunci nu eram sigură că *avem* un viitor, iar dacă Guyen ar fi aflat şi ar fi preluat controlul asupra sistemului… Apropo, e fată. O fată. *Va fi* fată, iar această repetare i-a dat de înţeles lui Holsten cât de aproape de marginea prăpastiei era Lain în acele momente. Eu am ales, Holsten. Când am fost cu tine, am ales. Am făcut să se întâmple asta. Voiam să… Am crezut că voi avea timp mai târziu… că va exista ziua de mâine când mă voi putea întoarce la ea şi… dar întotdeauna a apărut câte ceva. Acel mâine pe care-l aşteptam nu a venit. Şi acum nu sunt convinsă că…

— Isa…

— Ascultă, Holsten, te întorci la somn imediat ce-ţi găsesc o cameră, bine? Tu eşti prioritatea, restul, ducă-se naibii! Există câteva avantaje în a fi eu în aceste momente şi primul este că eu iau hotărârile. Te bagi la cutie. Te trezeşti când ajungem în sistemul planetei verzi. Cobori acolo şi te asiguri că se face totul pentru ca acel loc să devină *al nostru,* indiferent de computere demente sau păianjeni monstruoşi ori ce-o mai fi pe acolo. Şi să faci în aşa fel încât acolo să poată trăi *ea.* M-ai auzit, moşule?

— Dar tu…?

— Nu, Holsten, pentru asta tu trebuie să-ţi asumi răspunderea. Eu am făcut tot ce am putut. Voi face tot ce este uman posibil ca să aduc acea zi de mâine. După aceea voi fi alături de tine.

Abia mai târziu, după ce ea l-a condus spre cuva de hibernoterapie recent refăcută, Holsten a aruncat o privire la numele încă prins pe şalul zdrenţuit, făcut dintr-un costum spaţial, pe care ea îl purta pe umeri. Asta l-a făcut să îngheţe chiar în clipa în care era gata să păşească peste marginea sicriului restaurat. *Chiar aşa? Atâta vreme?* Având în faţă acea imagine rece şi lungă, fără vreo certitudine că se va mai trezi, a simţit o căldură ciudată descoperind că cineva, chiar dacă era vorba de acea femeie cinică şi acidă, ţinuse torţa pentru el în toţi acei ani pe care nu îi simţise.

6.6 Şi a atins faţa Zeiţei

Portia vrea să meargă împreună cu restul echipajului, dar Viola i-a interzis acest lucru. Trebuie să se păstreze pentru propriul ideal. Până atunci, Portia este răsfăţată şi dezmierdată ca un rege care urmează să fie sacrificat.

Aflată la o asemenea altitudine, colonia de pe Cuibul Cerului are nevoie de ajutor fizic ca să păstreze forma fuzelajului şi ca să întreţină aeronava. Chiar dacă muncesc înăuntru, frigul tot le cuprinde pe furnici. Micuţe şi incapabile să îşi regleze temperatura corporală, ele nu pot să facă multe lucruri în afara navei, de aceea suratele îşi îmbracă costumele speciale şi ies să se târască pe exteriorul casei lor zburătoare, intrând şi ieşind prin uşi presurizate ţesute şi reţesute de ele, ecluzele apărând şi dispărând după nevoie. Revin câte două sau trei, împleticindu-se şi bolborosind, după ce, pentru moment, şi-au terminat treaba. Unele se întorc legate de spinările camaradelor, copleşite de frig, în ciuda straturilor de mătase care le învelesc corpurile şi a încălzitoarelor chimice atârnate dedesubtul pântecelor. Portia se simte

jenată pentru că nu are voie să le ajute, dar înţelege că este cruţată doar ca să fie supusă unui alt calvar.

Erau câteva surate care se agăţaseră de ideea că, aflându-se mai aproape de soare, căldura va fi insuportabilă. Au fost trezite la realitate fără menajamente, renunţând astfel imediat la acele gânduri. Acolo sus, aerul rarefiat le suge corpurile ca un vampir orb. Şi, chiar şi în ciuda acestui lucru, Portia li s-ar fi alăturat, ar fi lucrat genunchi lângă genunchi cu ele şi şi-ar fi arătat greutatea, chiar dacă aeronava le face să fie aproape imponderabile.

Celălalt motiv care o îndeamnă să lucreze este că vrea să nu se mai gândească la ce se întâmplă jos – sau deasupra, în funcţie de perspectivă. Tăcerea bruscă a Mesagerei le-a afectat pe toate. Raţiunea dictează că misiunea lor nu este legată decât periferic – prin faptul că ambele evenimente presupun sclipirea ciudată a Biancăi –, dar, la fel ca fiinţele umane, păianjenii descoperă imediat tipare şi fac conexiuni, ca să extragă apoi semnificaţii nefericite din diverse coincidenţe. Echipajul a fost cuprins de o nelinişte ciudată, deoarece îşi dau seama că zilele de glorie ale Templului au trecut de mult. Faptul că se află atât de aproape de misterul esenţial al Mesagerei şi atât de departe de tot ce cunosc le stârneşte gânduri bizare.

În cele din urmă, Viola este convinsă că Cuibul Cerului va pluti stabil în aerul rarefiat, şi ia legătura cu solul prin fascicule radio. Curenţii de aer – aceştia au fost cartografiaţi în mare în decursul ultimilor ani – le conduc spre punctul critic.

Portia, Fabian, la locurile voastre! ordonă ea.

Portia o întreabă respectuos, semnalând cu mişcări concise din pedipalpi, dacă misiunea nu ar putea fi realizată la fel de uşor de un singur păianjen în loc de doi. Nu neîncrederea în Fabian o face să gândească astfel, ci teama pentru el. Masculii sunt foarte fragili, iar ea se simte că trebuie să-l protejeze.

Viola spune că totul se va desfăşura conform planului şi că acel plan prevede ca doi păianjeni să pătrundă în nava

mai mică, montată pe partea superioară a Cuibului Cerului. Cuibul Stelelor, după cum au numit-o, îi va duce într-un loc în care nu a mai ajuns vreodată un păianjen – în zone care au aparţinut mereu miturilor şi imaginaţiei încă de la începuturile istoriei. Câteva nave mici, fără pilot au ajuns până aproape de acea graniţă. Acum, savantele cred că au ajuns să înţeleagă condiţiile de la marginea lumii lor şi au planificat totul în consecinţă. Portia şi Fabian vor trebui să lupte cu adevărul părerilor lor şi merg în pereche în caz că vreunul dintre ei ar păţi ceva.

Cuibul Cerului este solid, capabil să facă faţă condiţiilor meteorologice grele şi tulburi pe care le-a întâmpinat până la suprafaţa lumii. Rămâne un obiect mare, aproape lipsit de greutate: un nor din fire de mătase, lemn şi hidrogen; echipajul restrâns şi cele câteva motoare sunt cele mai grele lucruri de la bord. Cu toate acestea, nu este suficient de uşor. Când va fi complet umflat, Cuibul Stelelor va avea o fracţiune din dimensiunea Cuibului Cerului şi va putea transporta o fracţiune mult mai mică din greutatea sa: o colonie redusă de furnici care să se ocupe de condiţiile de susţinere a vieţii, un aparat de radio, doi membri ai echipajului şi încărcătura.

Acesta este unul dintre lucrurile pe care Bianca şi surorile ei l-au descoperit, că există o margine ascuţită a cerului, că aerul dispare treptat, pe măsură ce călătorul se îndepărtează tot mai mult de lumea lui, că devine mai rarefiat, mai rece şi mai nesigur, până când… Da, există un oarecare dezacord privind locul în care *încetează,* ori dacă devine atât de rarefiat încât nu există instrumente capabile să îl detecteze. La urma urmei, câte molecule de aer într-un kilometru pătrat de spaţiu reprezintă o continuare a atmosferei?

Portia se îndreaptă spre camera de îmbrăcare să-şi pună costumul. Acesta nu este pur şi simplu un veşmânt de izolare, aşa cum poartă marinarii, ci un echipament greoi, care este voluminos la încheieturi şi umflat în jurul abdomenului, unde se găsesc rezervoarele de aer. În momentul acesta este depresurizat şi atârnă moale în jurul

corpului ei, creând senzaţia că este surprinzător de greu, îi împiedică mişcările şi face ca încercările ei de a vorbi să se transforme într-un bolborosit. În această misiune, vorbirea ei va fi redusă la semnale făcute cu pedipalpii şi la transmisii radio.

Dichisit la fel, Fabian i se alătură. Face spre ea un gest încurajator, să o ajute să îşi păstreze calmul. A fost ales fiindcă fac o echipă bună, dar şi pentru că, deşi e mic chiar şi pentru un mascul, are dimensiunile şi greutatea de două ori mai mici decât ale ei. Cuibul Stelelor trebuie să îi transporte cale lungă; la urma urmei, stelele sunt foarte departe.

Până şi Mesagera este departe, trecând pe cer mult mai sus decât va putea ajunge vreodată Cuibul Stelelor. Lăsând deoparte disputele filosofice, acolo nu există atmosferă. Mesagera este o formă de viaţă care locuieşte în mediul cel mai dur şi mai lipsit de viaţă pe care şi-l poate imagina un păianjen.

Şi Portia nu poate să nu îşi pună întrebarea: *Am făcut-o să tacă pentru că am ajuns atât de sus? Asta, înseamnă că ne măsurăm picioarele cu ea?*

Cabina pentru echipajul de pe Cuibul Stelelor este cumplit de strâmtă. Tavanul este înţesat cu sistemele aeronavei: radiatorul, uzina chimică, emiţătorul/receptorul şi un număr de furnici cu abilităţi limitate, care doar au misiunea de a face ca totul să funcţioneze. Portia şi Fabian se aşază cum pot, cuibărindu-se în spaţiul restrâns pe care li-l oferă pereţii.

Aparatul de radio pulsează cu instrucţiunile de la Viola, aflată în compartimentul lung al echipajului din Cuibul Cerului, care o pune pe Portia să facă verificări, comparaţii între rapoartele coloniilor de la bordul celor două nave, care sunt, în orice caz, mamă şi fiică, relaţie de rudenie care ajută la păstrarea comunicaţiilor dintre colonii.

Viola semnalizează că s-a ajuns într-un punct de criză: având în vedere cele mai bune estimări cu privire la mişcarea curenţilor de aer, acesta este momentul când nava trebuie să se desprindă, astfel încât Cuibul Stelelor

să aibă şanse maxime de succes. Cuvintele Violei, transmise ca pulsuri electronice care golesc informaţiile de caracterul şi personalitatea emiţătorului, sună extrem de eficient.

Portia răspunde că ea şi Fabian sunt gata pentru separare. Viola dă să spună ceva, apoi se opreşte. Portia ştie că ea tocmai s-a abţinut să nu spună un clişeu despre bunăvoinţa Mesagerei. Astfel de sentimente par nepotrivite într-un asemenea moment.

La sol, operatoarele zecilor de observatoare şi receptoare radio aşteaptă cu nerăbdare desfăşurarea evenimentelor.

Cuibul Stelelor a stat agăţat de suprafaţa superioară a balonului Cuibului Cerului ca un parazit inofensiv. Acum, după ce membrii echipajului au încheiat operaţiunile de îmbarcare şi s-au aşezat pe locurile lor, el este desprins cu delicateţe de furnicile de pe Cuibul Cerului, o serie de fire minuscule sunt retezate, astfel încât, imediat, începe să plutească, eliberându-se de nava-mamă cu graţia unei meduze. Imediat apoi, se înalţă mai repede decât ar putea un vehicul mai masiv, fiind prins de curenţii de altitudine şi respectând – deocamdată – modelele de mişcare stabilite de savantele care nu au fost nevoite să-şi încredinţeze vieţile acestui plan.

Portia şi Fabian transmit cu regularitate rapoarte Violei, dar şi întregii lumi. Între timp, ei se amuză. Posibilitatea lor de a comunica este limitată la semnale din pedipalpi, pentru că orice alt mod este împiedicat de spaţiul restrâns şi de costumele greoaie. Frigul pătrunde în compartimentul echipajului în ciuda straturilor de fire de mătase care se află pe pereţii. Deja respiră aer din butelii, deşi reprezintă o resursă limitată. Portia îşi dă seama că trebuie să respecte un program strict ca să-şi îndeplinească misiunea.

Lumina chimică a instrumentelor o informează despre ascensiunea lor rapidă. Radioul confirmă poziţia Cuibului Stelelor. Portia are o senzaţie ciudată, care este întocmai ceea ce reprezintă ea: calcă în locuri în care nu a mai

ajuns nimeni. Acest sentiment de curiozitate oportunistă care i-a însoţit pe strămoşii ei încă de pe vremea când erau nişte vânători micuţi, fără minte, a rămas pregnant în mintea ei. Pentru Portia va exista întotdeauna un alt orizont, o nouă cale.

Cam tot pe-atunci, Mesagera rupe tăcerea. Portia este acum acordată pe frecvenţa Zeiţei, dar reacţiile tumultuoase de la sol îi spun ce s-a întâmplat. Ea nu înţelege cursiv limbajul dificil, contra-intuitiv al Zeiţei, dar traducerile ajung la ea rapid, trecând peste faţa planetei la fel de iute ca gândul.

Zeiţa şi-a cerut scuze.

Zeiţa a explicat că înainte a interpretat greşit unele elemente-cheie ale situaţiei, dar că acum înţelege mai bine cum stau lucrurile.

Zeiţa le invită să pună întrebări.

Închişi în balonul minuscul care se tot înalţă, Portia şi Fabian aşteaptă cu nerăbdare să audă ce se va spune. Ştiu că Bianca şi camaradele ei de la sol dezbat intens ce se va întâmpla în continuare. Ce întrebări ar putea marca începutul acestei noi etape de comunicare cu Mesagera?

Dar, bineînţeles, există doar o întrebare vitală. Portia se întreabă dacă până la urmă Bianca va accepta părerea altcuiva, ori dacă, pur şi simplu, îi va transmite Zeiţei întrebarea ei, doar ca să nu facă altcineva asta. Probabil că orice alt păianjen care acces la un emiţător va fi foarte tentat să pună întrebări.

Bianca întreabă:

Ce înseamnă că tu eşti acolo, iar noi suntem aici? Are vreun sens sau este doar ceva întâmplător? Ce altceva se putea întreba o zeitate, fie ea şi una defectă din punct de vedere cibernetic, decât: *De ce ne aflăm aici?*

Din poziţia ei avantajoasă, doctorul Avrana Kern se pregăteşte să facă o dezvăluire completă: asta este o întrebare la care poate răspunde mai în detaliu decât şi-ar dori toţi păianjenii din lume. Ea, Avrana Kern, este istoria însăşi.

Face echivalentul unei inspiraţii adânci, dar niciun răspuns nu îi vine în minte. Este ferm convinsă că *ştie,* dar încrederea aceasta nu este însoţită şi de cunoaştere. Arhiva de date pe care o socoteşte drept *amintirile mele* nu îi este disponibilă. Când caută răspunsuri, apar doar erori. Arhiva a dispărut. Acea comoară care cuprindea ceea ce a existat cândva nu mai *există.* Este singura martoră la o întreagă epocă de omenire, însă a uitat. Informaţiile nefolosite au fost rescrise în miile de ani de somn, dar şi în secolele cât a fost trează.

Ştie că ştie, şi totuşi, realitatea este că *nu* ştie. Tot ce are la dispoziţie este o peticeală de conjuncturi şi amintiri pe care nu le mai poate readuce direct în prezent. Dacă ar fi să răspundă planetei, va trebui să facă asta cu acele petice cusute laolaltă. Le va da, cu întârziere, mituri despre creaţie, pline de dogme, dar sărace în detalii.

Însă poporul ei este disperat să afle şi asta *este* întrebarea corectă. Ar fi preferat ca ei să-i ceară specificaţii tehnice sau numere de serie? *Nu.* Trebuie să afle adevărul, atât cât li-l poate ea spune.

Aşadar, le spune.

Întreabă ce cred ele că sunt luminile de pe cer: la sol sigur se află destui astronomi care să ştie că sunt focuri aflate la distanţe de neconceput.

Sunt ca şi Soarele vostru, spune ea. *Şi în jurul unui asemenea Soare a existat o lume care semăna mult cu a voastră, de pe care alţi ochi priveau spre luminile îndepărtate şi s-au întrebat dacă spre ei se uita cineva.* A trecut la perfectul compus în mod firesc, deşi percepţia ei cu privire la un trecut linear e puţin în contradicţie cu percepţiile păianjenilor. Pământul în sine este mort pentru ea.

Creaturile care trăiau pe acea lume erau certăreţe şi violente şi cele mai multe dintre ele se străduiau doar să ucidă, să controleze şi să se atace una pe alta, să se opună oricui încerca să îmbunătăţească soarta semenilor lor. Însă au existat câţiva care au văzut mai departe. Aceştia au călătorit spre alte stele şi lumi şi, când au găsit o lume

care semăna puţin cu a lor, şi-au folosit tehnologia ca să o schimbe până au putut să trăiască pe ea. Pe unele dintre aceste lumi au locuit, dar pe altele au făcut doar un experiment. Au sădit viaţă pe acele lumi şi au făcut un catalizator care să accelereze dezvoltarea vieţii; au dorit să vadă ce va ieşi. Au vrut să vadă dacă viaţa va privi spre ei şi va înţelege.

Ceva se mişcă în ceea ce a rămas din Avrana Kern, un mecanism stricat, pe care nu l-a mai folosit de foarte mult timp.

Însă în timp ce aşteptau, majoritatea celor distrugători şi risipitori au luptat împotriva celorlalţi, a celor care aveau dreptate, şi au pornit un mare război. Ştie că cei ascultători ei înţeleg ce înseamnă „război” şi „catalizator” şi, de asemenea, majoritatea conceptelor pe care le foloseşte. *Şi au murit. Au murit cu toţii. Toţi oamenii Pământului, mai puţin câţiva. Şi aşa se face că nu au venit să vadă ce s-a dezvoltat pe lumile nou-făurite de ei.*

Şi nu o spune, dar gândeşte: *Şi aceştia sunteţi voi. Copiii mei, voi sunteţi. Nu sunteţi ceea ce am dorit noi, dar faceţi parte din experimentul meu şi reprezentaţi un succes.* Acea latură cu margini zimţate se mişcă din nou şi îşi dă seama că o parte din ea, una blocată în carne, încearcă să plângă. Dar nu de tristeţe, ci mai curând din mândrie, doar din mândrie.

În lumea ei minusculă şi izolată, Portia ascultă ce are de spus Zeiţa şi se străduieşte să înţeleagă – la fel ca minţile altor păianjeni din lumea ei, care încearcă să priceapă acele cuvinte. Unele sunt de neînţeles – la fel ca o mare parte din mesajul Mesagerei –, dar există un lucru mai limpede decât altele: de astă dată, Zeiţa chiar *încearcă* să se facă înţeleasă.

Odată cu Bianca, ea pune aceeaşi întrebare:

Aşadar, tu eşti creatorul nostru? Cu toate celelalte întrebări însoţitoare: *de ce? În ce scop?*

Iar Mesagera răspunde: *Sunteţi făcute din voinţa Mea şi sunteţi rodul tehnologiei acelei alte lumi, dar toate acestea au fost făcute ca să ajungeţi mai repede pe o cale pe care*

nu aţi fi urmat-o fără mine, chiar dacă vi s-ar fi oferit timpul necesar şi ocazia. Sunteţi ai Mei, dar îi aparţineţi şi universului, iar scopul vi-l veţi alege singure. Scopul vostru este să supravieţuiţi, să vă dezvoltaţi, să prosperaţi şi să încercaţi să înţelegeţi, aşa cum poporul meu, dacă nu s-ar fi prăbuşit în nerozie şi nu ar fi pierit, ar fi trebuit să privească aceste lucruri ca pe un scop.

Şi, deşi nu a frecventat insistent Templul, Portia simte că ea – în timp ce se înalţă spre straturile superioare ale atmosferei, unde nu mai există aer – îndeplineşte chiar acel mandat, pentru că forţează graniţele înţelegerii.

Ascensiunea lor a fost rapidă; Zeiţa a vorbit mult. Acum se înalţă mai încet, iar culoarea de pe cadranul altimetrului sugerează că până şi tenacele Cuib al Stelelor, care este doar o pojghiţă subţire în jurul unei mase mari de hidrogen, de care atârnă o greutate foarte mică, a atins plafonul maxim, ajungând într-un loc în care atmosfera nu înseamnă aproape nimic şi, prin urmare, gazul nu poate fi mai uşor decât atât. Se află încă departe, mult prea departe faţă de orbita Mesagerei – abia la o treime din distanţa faţă de acea scânteie – însă doar până acolo pot ajunge.

Cu toate acestea, încărcătura lor trebuie să ajungă mai departe. Eliberarea ei este cea mai riscantă parte a acestei ascensiuni primejdioase, acolo unde niciun păianjen nu ar fi trebuit să ajungă. Portia va trimite pe orbită primul obiect artificial care a fost creat pe lumea ei. Păianjenii au construit un satelit.

Este un balon cu pereţi dubli din sticlă, care conţine un emiţător/receptor radio şi două colonii: una de furnici, alta, de alge. Algele sunt o specie specială, cultivată de stomatopodele marine, gândită să îşi adapteze metabolismul pentru a regla proporţiile mediului înconjurător. Se vor dezvolta în lumina soarelui, extinzându-se în vanele goale din mătase pe care le va împrăştia satelitul, fiind reglate de colonia de furnici care se va hrăni cu ele şi care va respira oxigenul emanat de ele. Satelitul este o minusculă biosferă, concepută să

reziste probabil un an, după care se va dezechilibra într-un fel sau altul. Va acţiona ca un releu radio, iar furnicile pot fi manevrate de la sol ca să îndeplinească o serie de sarcini analitice. Având în vedere capacităţile sale, nu este ceva revoluţionar, dar prin ceea ce reprezintă, satelitul dezvăluie zorii unei noi ere.

A fost gândit să se desprindă de sub gondola de care stă agăţat, fiind singura porţiune mai densă a expediţiei Cuibului Stelelor. Are rachete chimice care să îl propulseze puţin ca să ajungă pe o orbită stabilă, iar furnicile sunt pregătite deja cu calculele necesare de care vor avea nevoie ca să-i regleze traiectoria în zbor. În ciuda priceperii lor în ceea ce priveşte substanţele chimice, păianjenii au o capacitate limitată de a produce rachete bazate pe combustie, şi astfel se explică proiectul Cuibul Cerului/Cuibul Stelelor. Kern şi poporul ei nu s-au gândit niciodată la o asemenea soluţie, însă viaţa de pe planeta verde este abia la început, potrivit standardelor geologice – prea tânără să fi produs deja combustibili fosili. Biotehnologia şi ingeniozitatea mecanică s-au văzut silite să preia această sarcină.

Încărcătura nu se desprinde.

Portia remarcă acest fapt cu un aer anost. Ea şi Fabian rezistă condiţiilor cu mare dificultate. Ascensiunea îndelungată prin frig i-a solicitat mult. Ca specie, ei sunt ineficienţi din punct de vedere endotermic. Au ajuns deja să fie cumplit de înfometaţi, consumând rezervele interne de hrană, şi totuşi devenind lenţi din cauza frigului. Acum s-a întâmplat ceva neprevăzut, iar Portia trebuie să iasă din cabina echipajului şi să ajungă în aerul extrem de rarefiat ca să vadă dacă poate îndrepta situaţia. Pericolul creşte din clipă în clipă: dacă satelitul nu funcţionează bine, se poate întâmpla ca el să pornească rachetele fără să se desprindă de Cuibul Stelelor, ceea ce va contracta cabina, iar apoi va aprinde celulele cu hidrogen. Fabian informează baza de la sol în legătură cu situaţia apărută, intervenind în vacarmul general stârnit de revelaţiile Mesagerei. Bianca şi suratele ei, cele direct implicate în

proiectul Cuibul Stelelor, tac dintr-odată.

Comunicarea se face cu greutate. Fabian repetă mesajul de multe ori, în timp ce Portia îşi pregăteşte costumul ca să iasă în mediul ostil din jurul lor. Emiţătorul Cuibului Stelelor întâmpină dificultăţi în transmiterea mesajelor până pe suprafaţa planetei, altă piesă tehnologică care scârţâie din cauza suprasolicitării.

Portia se poziţionează aproape de partea de jos a cabinei echipajului, pe unde intenţionează să iasă. Deapănă un fir de siguranţă prins de interiorul cabinei, apoi ţese un al doilea perete peste ea, după care îşi retrage filiera în interiorul costumului. Apoi îşi croieşte o cale de ieşire din cabină până în spaţiul dintre pereţii dubli ai fuzelajului, după care repară gaura făcută în urma ei şi repetă procedura ca să treacă în gerul ucigător de dincolo de pereţi.

Costumul ei se umflă instantaneu, pentru că alimentarea internă cu aer reacţionează la contactul cu atmosfera rarefiată şi se dilată, mai ales în jurul abdomenului, gurii, ochilor şi încheieturilor: acele părţi care ar putea suferi din cauza pierderii bruşte a presiunii. Portia are câteva avantaje faţă de vertebrate: circulaţia ei deschisă este mai puţin vulnerabilă la degerături şi la bulele de gaz provocate de schimbările de presiune, iar exoscheletul ei reţine lichidele mai bine decât pielea. Chiar şi aşa, costumul umflat îi reduce mişcările la un târâş chinuitor. Mai rău, începe să se încălzească aproape imediat. Abia a reuşit – cu greu – să îşi păstreze temperatura corporală *ridicată,* dar nu are posibilitatea să o coboare. Fiind înconjurată de atât de puţin aer, căldura pe care o degajă nu are unde să se ducă. Începe procesul lent de a fierbe în propria piele.

Se târăşte extrem de încet ca să găsească satelitul şi vede prin vizorul voalat că acesta este lipit de fuzelaj din cauza gheţii formate. Nu are posibilitatea să comunice acest lucru şi nu poate decât să spere că încărcătura în sine este încă funcţională. Cu ferocitate, începe să spargă şi să taie gheaţa cu picioarele din faţă. Cu toate acestea,

sfera din sticlă rămâne ancorată de firele de mătase ale Cuibului Stelelor. Portia este oarecum conştientă că rachetele ar putea porni în orice moment şi probabil că acestea ar incendia Cuibul Stelelor înainte să topească gheaţa. Chiar în momentul în care acest gând îşi croieşte drum prin mintea ei înfierbântată, vede prima strălucire mată a unui amestec de substanţe chimice care produc brusc căldură.

Aceasta este treaba ei. De aceea a fost aleasă. Este un pionier care îşi asumă riscuri, un păianjen care nu se mulţumeşte niciodată să stea pur şi simplu şi să aştepte ca lumea să vină la ea. Este o eroină, dar una mai mult invidiată decât imitată.

Cu greutate, înfăşoară satelitul şi reuşeşte în cele din urmă să îl desprindă din strânsoarea gheţii. Îndoindu-şi picioarele din spate, îşi face vânt în spaţiul liber şi pune toată forţa în acea săritură măreaţă.

Simte că la unul din picioarele posterioare i s-a rupt costumul, pentru că saltul brusc a întins prea tare mătasea. Gerul care îi cuprinde piciorul expus este aproape bine-venit. Apoi sare în aerul foarte rarefiat, formând un arc spre planeta care o atrage. Cu o mişcare spasmodică din şase picioare, aruncă satelitul departe de ea.

Rachetele pornesc. Coada flăcărilor o pârleşte imediat ce satelitul se îndepărtează descriind o spirală strânsă, pe dedesubtul şi în afara copertinei supraextinse a Cuibului Stelelor. Nu ştie dacă va reuşi să corecteze îndeajuns cursul satelitului ca acesta să intre pe orbita stabilită.

În mintea ei se naşte un gând surprinzător de raţional: *Trebuie să existe o modalitate mai uşoară.*

Apoi cade şi tot cade şi, deşi picioarele ei fac mişcări nesigure ca să ţească o paraşută, nu creează nimic.

Coborârea ei se opreşte brusc, cu o smucitură, şi se trezeşte agăţată sub Cuibul Stelelor. A prins-o firul de siguranţă, dar asta nu are importanţă. Aerul din costum este pe terminate, iar acum s-a înfierbântat prea mult ca să se mai mişte sau să mai gândească. Se lasă în voia

sorţii.

Fabian s-a apucat deja de lucru. A urmărit foarte puţin din ceea ce s-a petrecut, dar smucitură bruscă a firului Portiei îl alertează şi iese afară pe urma firului, făcând şi desfăcând ecluză după ecluză, până când – după ce costumul lui se umflă şi îl strânge – poate să o ridice pe Portia. Cu ultimele puteri, reuşeşte să o rostogolească înăuntru, iar apoi, după ce etanşează cabina, îşi foloseşte chelicerele ca să desfacă ambele costume.

Rămâne întins pe spate, cu picioarele încurcate într-ale Portiei. Ea nu se mişcă, dar abdomenul îi pulsează slab.

Reuşeşte cu greu să ajungă la emiţătorul radio şi transmite un raport semicoerent referitor la situaţia lor. Surprinde o confirmare slabă că satelitul a fost lansat cu succes, dar nu primeşte nicio indicaţie că a fost auzit.

Încearcă din nou şi transmite o bolboroseală, tremurându-i pedipalpii, dar până la urmă reuşeşte: *Mă recepţionaţi? Mă poate recepţiona cineva?*

Nimic de la sol. Nici măcar nu ştie dacă emiţătorul funcţionează în acele momente. Este îngrozitor de înfometat, iar ieşirea Portiei în afara vehiculului a făcut ca ei să mai aibă puţin aer. A iniţiat procesul de eliberare a hidrogenului imediat ce a simţit că sunt în siguranţă, dar mai este cale lungă până la sol. El şi Portia nu au nici energia, nici oxigenul necesare ca să ajungă la o altitudine prielnică.

Apoi se aude o voce: *Da, vă recepţionez.*

Mesagera ascultă. Fabian simte un respect religios. Este primul mascul care vorbeşte cu Zeiţa.

Înţeleg situaţia voastră, îi spune Mesagera. *Nu vă pot ajuta. Îmi pare rău.*

Fabian încearcă să-i explice că are un plan. Îşi expune schema cu atenţie. *Le poţi explica tuturor?*

Asta pot face, promite Mesagera, iar apoi, având acces brusc la amintirile vechi, spune: *Când strămoşii mei au ţintit spre spaţiu, au existat morţi şi printre acei pionieri. A meritat.* Următoarea frază îi rămâne străină lui Fabian. Nu

va afla niciodată ce înseamnă: *Vă salut.*

Se întoarce spre Portia, care nu mai poate oferi nimic. Zace pe spate inconştientă, rămasă doar cu cele mai elementare reflexe.

Cu mişcări lente şi chinuitoare, Fabian începe să o curteze. Îşi mişcă pedipalpii înaintea ochilor ei şi o atinge, ca şi cum ar dori să se împerecheze, declanşând instinctul care s-a mai tocit după secole de civilizaţie, dar nu a dispărut cu totul. Nu are hrană ca să o pună pe picioare, cu excepţia unei singure surse. Nu există aer pentru amândoi, dar probabil că ar fi suficient pentru unul.

Îi vede chelicerele descleştându-se şi înălţându-se tremurător. Pentru o secundă, Fabian le contemplă şi îşi arată respectul faţă de tovarăşa şi camarada sa. Ea nu îl va ierta şi nici nu se va ierta pe sine, dar probabil că va supravieţui.

Se abandonează îmbrăţişării ei instinctive.

Ulterior, Portia îşi recapătă cunoştinţa la bordul Cuibului Cerului, simţindu-se sătulă, rănită şi ciudat de senzuală. A pierdut de tot un picior din spate şi două secţiuni din alt picior şi şi-a pierdut şi unul dintre ochii secundari. Cu toate acestea, trăieşte.

Când i se spune ce a făcut Fabian ca să-i salveze viaţa, refuză să creadă. În cele din urmă, Mesagera însăşi o face să accepte ceea ce s-a întâmplat.

Portia nu va mai zbura niciodată, dar va avea un rol esenţial în planificarea următoarelor zboruri, iniţiind metode mai sigure şi mai sofisticate de plasare pe orbită.

Acum, când Mesagera a găsit răbdarea şi perspectiva din care să-şi înţeleagă copiii, poate să comunice avertismentul într-un fel pe care ei să-l priceapă. În cele din urmă, păianjenii înţeleg că, în afara Zeiţei lor de pe orbită, nu sunt singuri în univers şi că acesta nu este un lucru bun.

7

CIOCNIREA

7.1 Pe picior de război

Erau îngrămădiţi în sala de şedinţe. Era ca un déjà vu, dar în acele zile când părea ceva bun. Holsten era cetăţean al unei lumi minuscule de cicluri şi repetiţii, iar dacă evenimentele nu se repetau, însemna ca s-au înrăutăţit.

Unele lumini erau stinse şi asta l-a trezit la realitate. Toate miracolele tehnologiei care făcuseră posibilă existenţa navei *Gilgamesh,* toate jucăriile furate de la zeii Vechiului Imperiu... iar acum, ori nu putea face să funcţioneze toate luminile, ori pur şi simplu existau prea multe priorităţi mai urgente de rezolvat.

A recunoscut un număr surprinzător de feţe. Era evident o şedinţă a echipei de Comandă. Era prezent şi Echipajul Principal – ori ce mai rămăsese din el. A văzut echipa de ştiinţă, o mână de oameni de la Inginerie, Securitate, toţi oameni care urcaseră la bord când Pământul încă era un loc unde se putea trăi. Aceştia erau cei cărora li se lăsase în custodie restul rasei umane.

Cu unele absenţe notabile. Singura şefă de departament prezentă – presupunând că Holsten şi departamentul lui de o persoană nu era pus la socoteală – era Vitas, organizându-i pe oamenii cu privirea înceţoşată, abia treziţi, şi dându-le ordine într-un idiolect cunoscut doar de ea. Mai erau câteva feţe tinere cu costume spaţiale vechi, care o ajutau – moştenirea lui Lain, a bănuit Holsten. Ar fi putut trece drept cei din banda despre care îşi amintea, dar a bănuit că erau la cel puţin o generaţie depărtare de ei. Însă perseveraseră. Nu deveniseră canibali sau anarhişti sau maimuţe. Până şi acea impresie fragilă de echilibru i-a dat speranţe.

— Clasicistule Mason, iată-te şi pe tine aici!

Era greu de spus ce sentimente îi stârnea lui Vitas

prezenţa lui acolo. Da, era greu de spus ce simţea ea în legătură cu orice. Îmbătrânise, dar graţios şi, din câte se părea, doar puţin. Holsten s-a trezit speculând în mod bizar că ea nu era nicidecum umană. Probabil era propria maşină conştientă de sine. La urma urmei, controlând centrele medicale, ea ar putea reuşi să îşi ascundă pentru totdeauna secretul…

De când pusese piciorul la bord văzuse o mulţime de lucruri nefireşti, dar acesta ar fi fost un pas mult prea mare. Până şi Vechiul Imperiu… dacă nu cumva chiar ea *era* Vechiul Imperiu, o supravieţuire anacronică, eternă de zece mii de ani, condusă de fuziune.

Dându-şi seama că pe moment se lăsase dus de val, a apucat-o pe Vitas de mână, simţindu-i căldura umană şi dorindu-şi să se încreadă în propriile percepţii. Femeia a ridicat din sprâncene batjocoritor.

— Da, eu sunt, l-a asigurat ea. Uimitor, sigur! Ştii să foloseşti o armă?

— Mă cam îndoiesc, a spus Holsten pe nerăsuflate. Eu… Poftim?

— Comandantul mi-a cerut să pun întrebarea asta fiecăruia. În cazul tău ghicisem deja răspunsul.

Holsten a rămas dintr-odată împietrit, rece. *Comandantul…*

Vitas l-a urmărit cu o expresie amuzată, lăsându-l să rămână ca suspendat pentru câteva secunde, după care i-a explicat.

— Ca să ştii şi tu, Lem Karst este actualul comandant.

— Karst? s-a mirat Holsten, dându-şi seama că situaţia nu era chiar atât de bună. Cât de rău am decăzut dacă el a ajuns să aibă ultimul cuvânt?

La această remarcă s-au întors multe priviri din partea celorlalţi membri ai Echipajului Principal, unii încruntându-se, alţii împărtăşindu-i părerea – inclusiv unul din echipa de securitate. Era un moment rar, în care Holsten ar fi preferat să facă parte din minoritate.

— Ne îndreptăm spre sistemul Kern, i-a explicat Vitas, întorcându-se spre consola din spatele ei şi făcându-i semn

lui Holsten ca să îi atragă atenţia. Ca să vorbim pe şleau, imediat ce ajungem pe orbită, în jurul planetei verzi, zilele de rătăcire ale lui *Gilgamesh* se vor cam încheia, a spus ea, iar întorsătură ciudat de poetică a exprimării i-a conferit tonului său sacadat o gravitate neaşteptată. Oamenii lui Lain au făcut o treabă remarcabilă reuşind să menţină nava în funcţiune, dar, serios vorbind, nu au reuşit să ţină sub control daunele suferite de ea. Şi avariile au început să câştige teren. Acum avem o adevărată populaţie de oameni născuţi pe navă, întrucât cuvele de hibernoterapie se defectează şi nu mai pot fi reparate. Nimeni nu are de gând să întreprindă o nouă aventură interstelară.

— Ceea ce înseamnă că...?

— Asta înseamnă că nu ne-a rămas decât un loc pentru noi toţi, da, Mason, i-a zâmbit Vitas scurt şi precis. Şi va trebui să luptăm împotriva Vechiului Imperiu ca să ne stabilim acolo.

— Pare că abia aştepţi, a remarcat Holsten.

— Ăsta a fost scopul unui plan gândit îndelung, Mason, şi a durat secole până l-am finalizat. Cel mai lung dintre cele mai lungi jocuri din istoria speciei noastre, mai puţin ceea ce a făcut acea Kern. Şi, într-un fel, ai avut dreptate în privinţa comandantului. Nu se află aici ca să-l vadă realizat, dar e planul lui Guyen. Aşa au stat lucrurile de când a pus ochii pe planetă.

— Guyen? a repetat Holsten.

— A fost un om cu viziune, a spus Vitas apăsat. La sfârşit, a cedat sub povara stresului, dar, având în vedere prin ce a trecut, nu este de mirare. Rasa umană îi datorează foarte multe.

Amintindu-şi că Vitas tratase dezastruoasa uploadare a minţii lui Guyen ca pe experimentul de care era pasionată, Holsten a rămas cu privirea aţintită spre ea. În cele din urmă, s-a mulţumit să-şi dreagă glasul şi, judecând după reacţia omului de ştiinţă, ceva din adevăratele sentimente au fost clar vizibile pe faţa lui.

— Karst şi câţiva dintre oamenii lui au organizat un centru de comandă în sala de comunicaţii, a spus Vitas,

destul de rece. Faci parte din Echipajul-Cheie, de aceea vrem să te duci acolo. Alpash!

Unul dintre tinerii ingineri a apărut imediat lângă ea.

— El este Alpash. S-a născut pe navă, a explica Vitas, ca şi cum s-ar fi scuzat pentru cine ştie ce defect congenital. Alpash, du-i la comandant pe Mason şi pe ceilalţi din Echipajul Principal!

I s-a adresat tânărului ca şi cum acesta ar fi fost subuman, ceva mai mult decât un animal de companie sau o maşină.

Alpash a dat precaut din cap spre Mason. Dacă Vitas era exemplul lui pentru Echipajul Principal, probabil că erau multe de aşteptat în privinţa manierelor lui. Se vedea clar că era speriat atunci când îi aduna pe ingineri, pe oamenii din securitate şi pe alţii ca ei, treziţi recent. Asta i-a amintit lui Holsten de modul în care îl trataseră credincioşii pe Guyen. S-a întrebat cu ce legende despre Echipajul Principal fusese crescut Alpash.

În sala de comunicaţii, Karst arăta la fel, ceea ce era uimitor. Masivul şef al echipei de securitate avusese timp să îşi lase un soi de barbă pe faţa răvăşită şi nu fusese scos din hibernoterapie de prea multe ori de când Holsten îl văzuse ultima dată, fiindcă nu îmbătrânise aproape deloc.

În timp ce supravieţuitorii Echipajului Principal intrau unul câte unul, el le zâmbea, o expresie deopotrivă de aşteptare şi de încordare.

— Intraţi şi găsiţi-vă câte un loc, oriunde doriţi! Vitas, mă auzi?

— Te aud, a venit glasul hârâit şi plin de zgomote de fond dintr-un difuzor care nu se vedea. Eu mă ocup în continuare de despachetare, dar te ascult.

Karst a ridicat din umeri, strâmbându-se.

— Bine.

Apoi s-a întors ca să se adreseze tuturor, plimbându-şi privirea de la unul la altul. Când i-a întâlnit ochii lui Holsten, nu a urmat o expresie de nemulţumire aşa cum se aştepta el. Dispăruse orice bănuială că şeful echipei de securitate s-ar fi sinchisit vreodată prea mult de Holsten

Mason. Totodată, a lipsit şi respingerea pe care o anticipa, care sugera că un om de acţiune nu avea nevoie de un literat. În schimb, zâmbetul lui Karst s-a transformat într-unul mai sincer. Era o exprimare tacită a lucrurilor pe care le-au împărtăşit, ceva comun între doi oameni care se aflaseră acolo chiar de la început şi acum se găseau în acelaşi loc.

— Va trebui să luptăm, le-a spus Karst tuturor. Practic, avem doar o singură şansă reală. Ştiţi cu toţii cum stau lucrurile sau cel puţin aşa s-ar cuveni. Acolo există un satelit care ar putea probabil să despice *Gilgamesh* într-o clipă, dacă îi oferim prilejul. Acum, după ce am furat staţia de terraformare, am montat un fel de scut cu difuziune – probabil că unii dintre voi nu erau treji pe atunci, dar în sistem există un rezumat privind schimbările pe care le-am efectuat. Pe de altă parte, am întărit sistemele de protecţie ale computerelor, aşa că nenorocita aceea – satelitul, adică – nu ne poate bloca sau deschide ecluzele, chestii din astea. Am luat toate măsurile posibile şi, totuşi, cred că am putea s-o păţim, a spus el şi, cu un surâs amar. Însă avem câteva drone pregătite în atelier. Şi ele au sisteme de ecranare şi lasere, despre care cred că pot pârli cu totul satelitul. În esenţă, ăsta este planul. Cea mai bună apărare este ofensiva, dar cred că ştiţi asta. Când ne apropiem de orbita aleasă, pârlim nenorocitul ăla de satelit şi sper că asta va fi de ajuns. În caz contrar, va trebui să folosim sistemele din faţă ale lui *Gil,* ceea ce înseamnă că vom întâmpina o ripostă, a continuat el şi, după ce a făcut o pauză, a încheiat: pesemne că vă întrebaţi de ce am nevoie de voi toţi, aşa e?

Holsten şi-a dres glasul.

— Hm! Vitas m-a întrebat dacă ştiu să trag cu o armă. Consider că nu sunt un bun tactician, dar dacă e vorba să folosim arme de mână împotriva satelitului, probabil că suntem pierduţi.

De această dată, Karst a râs cu adevărat.

— Mda, în fine, eu mă gândesc în avans – şi vreau să înving. Pentru că dacă nu doborâm satelitul, nu are niciun

rost să mai plănuim altceva. Aşadar, să presupunem că îl distrugem. Ce urmează?

— Planeta, a spus cineva.

În încăpere era o agitaţie ciudată, animaţi şi de speranţă, şi de spaimă.

Oarecum indispus, Karst a dat din cap.

— Da, aproape niciunul dintre voi nu aţi văzut planeta, dar nu va fi nicidecum uşor să ne stabilim acolo, cel puţin la început. Am dreptate, Mason?

Cum părerea îi fusese cerută pe neaşteptate, Holsten a tresărit. *Dar bineînţeles, doar eu şi el am ajuns pe suprafaţa planetei.*

— Ai dreptate, a confirmat el.

— De aceea a fost vorba de arme, pentru cei care simt că pot coborî atât de jos ca să le folosească, a explicat el şi, văzându-se deja coborât, a zâmbit şi mai generos. În esenţă, planeta este plină de tot felul de fiare – păianjeni, gândaci şi alte rahaturi de genul ăsta. De aceea, ca să ne stabilim acolo, va trebui să le radem şi pe *ele:* să curăţăm pădurile, să gonim animalele sălbatice, să exterminăm tot ce ni se pare ciudat. Vom avea o distracţie pe cinste. Sincer să fiu, e genul de lucru pe care îl aştept cu nerăbdare încă de când m-am îmbarcat pe navă. Însă asta este o treabă grea. Şi toată lumea trebuie să acţioneze. Nu uitaţi, suntem Echipajul Principal. Este responsabilitatea noastră şi a noilor ingineri, precum Al, aici de faţă. Noi ne ocupăm de asta. Toată lumea depinde de noi. Gândiţi-vă la asta: când spun *toată lumea,* nu glumesc. Nu există decât *Gilgamesh.*

A bătut din palme, ca şi cum întregul discurs l-ar fi înviorat şi i-ar fi ridicat moralul.

— Echipa de securitate, oricine ar fi cel care are o listă cu numele noilor noştri recruţi, alege-i şi înarmează-i! Învaţă-i prin care parte a puştii să nu se uite! După aceea, voi toţi vă veţi alătura la vânătoarea împotriva gândacilor!

Holsten a presupus că vorbele lui se refereau la toţi cei care au fost îndeajuns de nătărăi încât să spună „da” când Vitas îi întrebase dacă ştiu să tragă cu o armă.

— Trib! a adăugat Karst, apoi a părut să îşi piardă din avânt. N-o să mă deranjez să vă spun, pentru că ştiţi ce veţi avea de făcut. V-aţi ocupat de asta multă vreme. Alpash, să rămâi lângă mine! Vreau să-mi fii ofiţer de legătură.

„Trib” părea să se refere la ingineri sau la descendenţii lor, care menţineau în prezent nava în funcţiune. Câţiva dintre ei, rămaşi încă acolo, s-au grăbit să plece, cu aerul unor oameni care socotiseră toată acea şedinţă drept plicticoasă şi inutilă, dar înţeleseseră că trebuie să fie cuminţi, ca nişte copii în timpul unei slujbe religioase.

— În regulă, Mason… Harlen?

— Holsten.

— Am înţeles, a spus Karst, dând din cap, nu tocmai în semn de scuză. Ceva special pentru tine, corect? Practic, tu trebuie să-ţi faci treaba. Satelitul transmite tot felul de rahaturi, iar tu eşti singurul care ştie ce spune.

— Transmite… spre noi?

— Da. Probabil. Alpash?

— Probabil că nu, a confirmat tânărul inginer.

— În orice caz, oricum ar fi, ia-l pe Mason şi cuplează-l la transmisie. Mason, dacă reuşeşti să înţelegi ceva, dă-mi de ştire. Dacă e să mă întrebi pe mine, cred că satelitul a înnebunit.

— A înnebunit şi mai tare, l-a corectat Holsten şi, deşi asta nu fusese o glumă, Karst a râs.

— Suntem toţi în aceeaşi barcă, nu? a spus el aproape prieteneşte, aruncând o privire spre interiorul deteriorat al navei. Toţi, în aceeaşi barcă bătrână.

Masca purtată până atunci de Karst a alunecat de pe faţa lui şi, pentru o secundă, Holsten a văzut fracturile de stres şi reparaţiile superficiale care alcătuiau sufletul supraîncordat al lui Karst. Omul fusese mereu un slujbaş credincios, iar acum ajunsese şef, ultimul general al rasei umane care se confrunta cu un risc necunoscut, în numele celei mai mari mize posibile. Privind în retrospectivă, prezentarea lui neînchegată scotea acum la iveală un om care lupta să-şi recâştige autocontrolul – şi se agăţa de

asta. În ciuda tuturor aşteptărilor, Karst făcea faţă solicitărilor. Omul potrivit la momentul potrivit.

Pe de altă parte, poate era beat, dar Holsten nu şi-a dat seama dacă într-adevăr aşa era.

Alpash l-a condus la consolă, acţionând ca şi cum el şi Karst, dar şi ceilalţi erau eroi de legendă readuşi la viaţă, dar care, în carne şi oase, se dovedeau a fi oarecum dezamăgitori. Cu o curiozitate profesională, Holsten s-a întrebat dacă în rândurile Tribului nu cumva se instaurase vreun mit nebunesc, în care el şi restul oamenilor din Echipajul Principal deveniseră un panteon de zei capricioşi, eroi falşi şi monştri. Nu avea idee cât de multe generaţii trecuseră de la ultimul lor contact real cu cineva născut pe *Gilgamesh* după ce… Tocmai voise să întrebe asta, dar şi-a amintit brusc ceva şi şi-a dat seama că nu va pune întrebarea, cel puţin nu acum. Mai ales când se gândise, în cele din urmă, la Lain. Pentru că Lain sigur murise cu mult timp în urmă. Când îi venise sfârşitul, oare se gândise la el? Venise să se uite la sicriului lui îngheţat, neclintit, la prinţul ei adormit, căruia nu îi îngăduise să se întoarcă după ea?

Alpash a tuşit nervos, adoptând dispoziţia brusc schimbată a lui Holsten.

Clasicistul s-a strâmbat şi a făcut un semn ca să-i alunge îngrijorarea lui Alpash.

— Povesteşte-mi despre aceste transmisiuni.

Cu o privire îngrijorată, Alpash s-a întors spre consolă. Maşinăria părea lovită şi semăna cu ceva care fusese dezasamblat şi asamblat de cel puţin câteva ori. Pe latura ei se zărea un fel de simbol în graffiti, semne care păreau noi. Holsten s-a uitat atent la ea câteva momente, după care a descifrat cuvintele.

Nu deschideţi. Înăuntru nu se află componente care pot fi folosite.

A izbucnit în râs, socotind că era vorba de o glumă, de genul de umor sumbru despre care îşi amintea că îl aveau inginerii în majoritatea cazurilor extreme. Însă pe faţa lui Alpash nu apăruse nicio expresie care să sugereze umorul

sau că notaţia era altceva decât un simbol sacru al Tribului. Brusc, Holsten s-a simţit din nou rău şi amărât. S-a simţit la fel cum se simţise Karst. Era doar un lucru al trecutului pierdut, care încerca să recapete un viitor aproape pierdut.

— Sunt multe, a explicat Alpash. Vin mereu, pe multiple frecvenţe. Nu înţelegem nimic din ele. Nu ştiu cine este Avrana Kern, dar comandantul are dreptate, după părerea mea. Pare a fi o nebunie. E ca şi cum planeta şi-ar şopti ei însăşi.

— Planeta? a întrebat Holsten.

— Din câte am înţeles, nu recepţionăm semnalele direct de la satelit.

Acum, când Alpash începuse să vorbească mai mult, Holsten a perceput anumite ritmuri şi inflexiuni în vorbirea lui – ceva din Lain, ceva din sistemele automatizate ale lui *Gilgamesh* şi o idee de ceva nou. Pesemne că deja exista un accent al celor născuţi pe navă.

Alpash a apelat un afişaj numeric care părea să-i lămurească puţin.

— Iată ce putem recepţiona din transmisiuni!

Holsten era obişnuit cu faptul că *Gilgamesh* edulcora asemenea date într-o formă pe care o putea înţelege oricine, însă, după cum observa, Tribul socotea că nu era ceva de care avea nevoie.

Observând privirea pierdută a lui Holsten, inginerul a continuat:

— Noi bănuim că aceste transmisiuni sunt direcţionate spre planetă, la fel ca acea secvenţă numerică originală, iar acum recepţionăm reflexii. Sunt sigur că ele ajung la noi prin intermediul planetei.

— Aţi pus vreun alt clasicist să le studieze, după ce l-aţi scos din încărcătură? Sigur trebuie să fi existat câţiva studenţi sau…

Alpash a adoptat o atitudine solemnă.

— Mă tem că nu. A cercetat lista cu persoane. Au existat foarte puţini clasicişti încă de la începutul călătoriei. Eşti ultimul dintre ei.

Holsten l-a privit lung, gândindu-se la implicaţiile acelei afirmaţi: gândindu-se la îndelungata istorie a Pământului înainte de prăbuşire, înainte de era glaciară. Societatea lui deţinuse o înţelegere atât de imperfectă şi fragmentată a predecesorilor pe care încerca mereu să-i imite şi, cu toate acestea, până şi acea situaţie se reducea doar la el, la cunoştinţele care se găseau în mintea unui singur bătrân? *Toată acea istorie şi... dacă voi muri?* În raiul de supravieţuire al lui Karst nu vedea pe nimeni care să îşi facă timp să participe la cursuri de istorie.

S-a cutremurat – nu din teama obişnuită în faţa mortalităţii, ci din cauza unor lucruri uriaşe, invizibile care trec în uitare, irecuperabile şi de neînlocuit. Cu un aer sumbru, a revenit la mesajele pe Alpash tocmai i le arăta.

În cele din urmă, după ce a făcut un efort, Holsten a descifrat îndeajuns cele afişate ca să îşi dea seama câte înregistrări existau, acelea fiind probabil doar o parte din câte existau. *Ce joc face Kern? Pesemne că, până la urmă, a luat-o razna de tot.* A accesat o înregistrare, dar nu semăna nicidecum cu celelalte transmisii ale satelitului pe care şi le amintea. Cu toate acestea... Holsten a simţit că porţiunile academice, nefolosite multă vreme, ale creierului lui încearcă să se trezească şi să depisteze complexitatea mesajului şi tiparele repetate. A efectuat o analiză şi o modelare, atât cât i-a permis consola de lucru. Nu era vorba de sunete întâmplătoare, şi nici de mesajele Vechiului Imperiu pe care Kern/ Eliza le transmisese anterior.

— Probabil că e codificat, a gândit el cu voce tare.

— Mai există şi un al doilea tip, a explicat Alpash. Aşa pleacă majoritatea, dar există unele care par diferite. Uite!

Holsten a ascultat înregistrarea aleasă, altă secvenţă de pulsuri, dar de această dată părând mai apropiată de ceea ce ar putea recunoaşte drept mesaj.

— Doar asta? Nu e un semnal de ajutor? Nu sunt secvenţe de numere?

— Asta – şi tot ce mai vrei, a confirmat Alpash.

— Cât timp mai aveam până... până încep lucrurile?

— Cel puţin treizeci de ore.

Holsten a dat din cap.

— Pot să mănânc ceva?

— Desigur.

— Atunci lasă-mi asta şi voi vedea dacă găsesc ceva în ea pentru Karst.

Alpash a dat să plece şi, pentru o secundă, Holsten a vrut să îl oprească, să îi adreseze acea întrebare imposibilă pe care istoricii nu o pun, când vine vorba de lucrurile pe care le studiază: *Cum e să fii tu însuţi?* O întrebare la care nimeni nu iese din pielea lui ca să răspundă.

Cu puţin ajutor din partea Tribului, a reuşit să găsească prin sistemele lui *Gilgamesh* măcar o parte din instrumentele electronice care să-l ajute să desluşească mesajul. I s-a dat ce dorea, după care a fost lăsat singur să lucreze. A avut senzaţia că, pe navă, mulţi dintre cei născuţi acolo şi treziţi îşi făceau curaj pentru momentul spre care vieţile lor se îndreptaseră vreme de generaţii şi, respectiv, de secole de somn. Se bucura că nu face parte din acel grup. Acolo, la capătul timpului, clasicistul Holsten Mason se bucura că are prilejul să examineze transmisii de neînţeles în căutarea inutilă a unui înţeles. El nu era Karst. Nici Alpash sau altcineva. *Bătrân, sunt bătrân, în multe feluri.* Bătrân, şi totuşi suficient de vioi încât, după cum arătau lucrurile, să trăiască mai mult decât nava-arcă.

Şi-a dat seama că nu înţelegea majoritatea mesajelor. În general, erau slabe şi a bănuit că erau transmise de pe planetă în toate direcţiile, doar radiind înspre spaţiu.

Ori mai curând, reflectate de planetă. Nu transmise, desigur, nu transmise. A clipit, simţindu-se inexplicabil de incomod. Indiferent de sursa lor, ele erau suficient de diferite de ceea ce ştia el, încât nici măcar nu mai era sigur că *erau* mesaje, aşezate în vreun cod sau limbaj. O singură structură slabă care se tot repeta l-a convins că ele nu erau o interferenţă naturală sau doar zgomot de fond.

Celelalte, însă, erau mai puternice, iar analiza făcută

recent de Trib sugera că ele ar putea fi de fapt îndreptate cât mai aproape de *Gilgamesh,* ca şi cum Kern folosea planeta drept cutie de rezonanţă, ca să bolborosească ea lucruri de neînţeles spre ei. Ori planeta însăşi chiar striga la ei.

Ori planeta striga?

Holsten s-a frecat la ochi. Lucrase prea mult. Începea să se îndepărteze de speculaţii raţionale.

Însă acele transmisii – la început crezuse că ele erau o bolboroseală ca şi restul, dar le comparase cu înregistrări mai vechi ale unor mesaje de la satelit şi a încercat acum să le trateze în acelaşi fel, variind codificarea prin teste şi erori, până când din acel zgomot de fond a apărut brusc ceva ce semăna a mesaj. Fuseseră cuvinte, ori se amăgise că decodificase cuvinte. Cuvinte din Imperiala C, cuvinte extrase din istorie, un limbaj mort, căruia i se dăduse o viaţă nouă şi modificată.

S-a gândit din nou la accentul lui Alpash. Acele transmisii arătau ca şi cum cineva vorbea o versiune groaznică a acelei limbi antice, codificată aşa cum şi Kern îşi codificase transmisiile; o încercare evoluată sau pur şi simplu coruptă de a folosi acea limbă antică.

Analizarea ei era o adevărată muncă de istoric. Putea să uite situaţia gravă în care se găseau şi să mimeze că era în pragul unei mari descoperiri care ar fi atras atenţia tuturor. *Dar dacă astea nu sunt doar bâlbâielile demente ale unui computer pe moarte? Dacă înseamnă ceva?* Dacă era Kern, care încerca să vorbească cu ei, atunci pierduse cea mai mare parte din ce era ea – femeia/ maşina despre care Holsten îşi amintea că întotdeauna reuşea să se facă înţeleasă.

Dar ce încerca să spună acum?

Cu cât asculta cele mai clare dintre acele transmisii – cele trimise direct de-a lungul liniei de apropiere a lui *Gilgamesh* – cu atât mai mult simţea că cineva încerca să îi vorbească, de la milioane de kilometri depărtare şi peste o prăpastie a înţelegerii care era cu mult mai adâncă. A putut chiar să se amăgească că mici crâmpeie se asamblau

în ceva ce semăna cu un mesaj coerent.

Staţi departe! Nu vrem să luptăm! Întoarceţi-vă!

Holsten a făcut ochii mari. *E doar o închipuire?* Nimic nu fusese clar – transmisia era în stare proastă şi nimic din ea nu amintea de comportamentul iniţial al lui Kern. Însă, cu cât mai mult se uita, cu atât devenea mai convins că acela era un mesaj, şi le era adresat chiar lor. Erau preveniţi din nou să nu se apropie, parcă de zeci de voci diferite. A identificat cuvinte individuale chiar şi în acele secţiuni pe care nu le-a putut descâlci. *Plecaţi. Pace. Singuri. Moarte.*

S-a întrebat ce ar fi putut să-i spună lui Karst.

A dormit o vreme şi, în cele din urmă, a plecat şi l-a găsit pe actualul comandant în sala de comunicaţii.

— Ai venit la ţanc, i-a spus Karst. Am lansat dronele acum câteva ore. Mai sunt două ore până să-şi facă treaba, asta dacă se poate.

— Îi dai foc lui Kern?

— O prăjesc de tot, sigur! şi, spunând asta, Karst s-a uitat cu o privire disperată la ecranele funcţionale care îl înconjurau şi care contraziceau zâmbetul pe care încerca să şi-l păstreze pe faţă. Hai, Holsten, spune ce-ai de spus!

— Mda, e un mesaj şi ne este adresat – măcar de atâta lucru sunt destul de sigur.

— „Destul de sigur?” Ai naibii savanţii ăştia! dar a spus-o pe un ton aproape prietenesc. Aşadar, Kern practic ne bombardează cu gânguririle ei de copil, cerându-ne să plecăm.

— Nu pot traduce cea mai mare parte a mesajelor, dar fragmentele care au înţeles par să fie clar pe tema asta, a confirmat Holsten.

De fapt, se simţea nemulţumit de eforturile făcute, ca şi cum în această ultimă provocare profesională a carierei făcuse o eroare de elev şi dăduse greş. Transmisiile se aflaseră în faţa lui, o cantitate mare de materiale pe care a trebuit să le compare, iar el se simţise permanent în pragul unei descoperiri care ar fi făcut totul cât se poate de limpede pentru el. Însă nu se întâmplase aşa, iar acum

nu mai avea timp să revină. A avut sentimentul că se legase prea mult de felul în care făcea lucrurile Vechiul Imperiu, aşa cum proceda toată lumea. Dacă ar fi abordat acele transmisii cu mintea mai deschisă, în loc să încerce să le reformuleze în matricea lucrării anterioare a lui Kern, ce ar fi descoperit?

— Ei, s-o ia dracu'! a încheiat Karst. Nu plecăm nicăieri. Nu ne mai permitem. Totul se reduce la asta, aşa cum a fost dintotdeauna. Am dreptate?

— Da, a răspuns Holsten absent. Am primit ceva de la drone?

— Nu vreau să transmită decât când vor ajunge suficient de aproape ca să se apuce de treabă, a spus Karst. Crede-mă, ţin minte de ce e în stare nenorocita aceea de Kern. N-ai fost în naveta aia pe care a luat-o cu totul sau ai uitat? Ne deplasam prin spaţiu fără să avem acces la nimic, în afară de sistemele de susţinere a vieţii, în vreme ce ea se gândea cum să procedeze cu noi. Nu a fost deloc plăcut, crede-mă.

— Şi totuşi v-a lăsat să coborâţi să ne recuperaţi, i-a reamintit Holsten.

A crezut că şeful echipei de securitate se va înfuria pe el pentru acea replică, acuzându-l că este molâu, dar pe faţa lui s-a citit imediat îngrijorarea.

— Ştiu, a recunoscut el. Holsten, şi eu m-am gândit că dacă ar exista vreo şansă… dar ea nu vrea să ne lase pe planetă. Am încercat atunci. Vrea să stea acolo şi să zădărnicească ultima şansă a rasei umane, lăsându-ne să murim în spaţiu.

Holsten a dat din cap. În minte îi rămăseseră cuvintele prin care planeta le şoptea ameninţător să plece.

— Pot transmite ceva de pe navă? Asta i-ar putea distrage atenţia de la drone… nu ştiu ce să zic.

— Nu. Tăcere totală din partea noastră. Dacă e atât de dementă încât nu ne-a văzut, nu vreau să-i dai de ştire că suntem acolo.

Karst nu putea să stea locului. A vorbit cu adjuncţii lui; cu membrii importanţi – şefi? – ai Tribului. Se plimba de

colo până colo şi se agita, încercând să primească date pasive cu privire la progresul dronelor, fără să rişte, totuşi, să o alerteze pe Kern.

— Chiar îţi închipui că nu le va vedea venind? a obiectat Holsten.

— Cine ştie?! Holsten, e bătrână, foarte bătrână – cu mult mai bătrână şi decât noi. S-a comportat ca o nebună. Poate că acum o fi înnebunit de tot. Nu-i acord mai multă importanţă decât trebuie. Îi dăm o lovitură înainte să tragă ea în *Gil.* Doar o lovitură. Serios, ştii câtă energie consumă un laser ca lumea? Şi crede-mă, acelea sunt cele mai bune drone ale noastre – peticite din toate componentele funcţionale pe care le-am găsit, şi, zicând asta, şi-a strâns pumnii, parcă luptând împotriva poverii răspunderii. Holsten, *totul* se deteriorează. Trebuie să ajungem pe planeta aceea. Nava e pe moarte. Chestia aceea tâmpită cu baza lunară a lui Guyen – şi aia a murit. Pământul…

— Ştiu.

Holsten s-a chinuit să găsească câteva cuvinte liniştitoare dar, cu toată sinceritatea, nu a ştiut ce să spună.

— Şefu', i-a întrerupt cineva din Trib, transmisiune de la drone, abia a sosit. Ajung pe planetă, pregătite să se instaleze.

— *În sfârşit!* Karst aproape că a strigat, apoi a privit în jur. Care ecran este cel mai bun? Care funcţionează?

Patru ecrane au licărit, afişând noile imagini, apoi unul a pâlpâit şi s-a stins, dar celelalte trei au rămas în funcţiune. Au văzut globul verde, familiar: un lucru de vis, tărâmul făgăduinţei. Dronele îşi urmau drumul spre traiectoria orbitală a satelitului, ţâşnind să-l intercepteze şi să-l distrugă. Spre deosebire de ochii care urmăreau indirect prin lentilele lor, dronelor nu le păsa ce vedeau.

Karst a rămas cu gura căscată. În acele momente, nici să înjure nu mai era în stare. A pipăit cu mâinile în spate ca să-şi găsească un scaun, apoi s-a aşezat greoi. Toţi cei din camera de comunicaţii încetaseră orice altă activitate, privind în schimb spre ecran, la ceea ce păţise paradisul

lor.

Satelitul lui Kern nu era singurul care veghea.

În jurul circumferinţei planetei, înconjurând ecuatorul cu un inel lat, era o bandă formată din fire încâlcite, fâşii şi noduri; nu sateliţi, ci o întreagă reţea care se rotea pe orbită, interconectată şi continuă, şi care se întindea în jurul întregii lumi. Strălucea orbitor în razele soarelui, deschizând petale verzi spre steaua sistemului. Existau o mie de noduri neregulate, adunate în forme unghiulare, întinse de firele conectoare. Se zărea o agitaţie în ele, o activitatea constantă.

Era o pânză. Ca şi cum o oroare de neconceput ar fi început să transforme planeta într-un cocon, după care avea să se hrănească din ea. Era o singură plasă uriaşă pe o orbită geostaţionară în jurul planetei, iar căminul de metal al lui Kern era doar un punct în toată complexitatea sa incredibilă.

Holsten s-a gândit la acele mii şi mii de transmisii venind din Lumea lui Kern, dar nu de la ea. S-a gândit la acele şoapte pline de ură, care îi spuneau lui *Gilgamesh* să se întoarcă şi să plece de acolo. *Abandonaţi orice speranţă, voi care intraţi aici…*

Dronele porniseră în linie dreaptă, continuând să caute satelitul lui Kern, deoarece programarea nu le pregătise pentru această situaţie.

— Păianjeni… a spus Karst încet şi şi-a rotit ochii în toate direcţiile, căutând cu disperare o idee. Nu se poate aşa ceva!

A spus asta ca şi cum se ruga să nu fie aşa.

Holsten se uita la acea uriaşă capcană întinsă în jurul planetei, văzând tot mai multe amănunte pe măsură ce dronele se apropiau de ea. A zărit anumite lucruri mişcându-se de-a lungul ei, făcând curse înainte şi înapoi. A văzut fâşii lungi întinzându-se spre spaţiu, ca şi cum ar fi fost dornice să mai prindă o pradă. I s-a părut că a văzut şi alte fire coborând spre planetă. A simţit cum i se zbârleşte pielea şi şi-a adus aminte de scurta şedere pe planetă, dar şi de moartea răzvrătiţilor.

— Nu! a spus Karst fără nicio intonaţie, apoi a repetat: Nu! E a noastră. *A noastră! Avem nevoie* de ea! Nu-mi pasă ce au făcut nenorociţii ăia din ea. Nu avem unde să mergem în altă parte.

— Ce ne facem? a întrebat slab Holsten.

— O să *luptăm,* a afirmat Karst, iar hotărârea i-a revenit după ce a rostit acele cuvinte. O să luptăm împotriva lui Kern şi vom lupta şi împotriva acelei... *chestii.* Ne întoarcem acasă, m-auzi? Ăsta ne este căminul. E singurul pe care-l vom avea vreodată. Şi, dacă va trebui, vom folosi proiectile de masă să-i zburăm de pe orbită, să ne rămână planeta nouă. Îi pârlim, îi ardem de *tot.* Ce altă soluţie mai avem?

Şi-a frecat faţa. După ce şi-a lăsat mâinile jos, a părut ceva mai liniştit.

— Adevărat, avem nevoie de mai multe minţi ca să gândim totul cum trebuie. Alpash, acum e momentul!

Inginerul a dat din cap.

— Momentul pentru ce? a întrebat Holsten.

— Să o trezim pe Lain, i-a răspuns Karst.

7.2 Ce fiară dură!

Mult mai departe de ramificaţiile cu care îşi înconjuraseră planeta, păianjenii au întins o plasă şi mai mare. Receptorii biotehnologici din spaţiul glacial aud mesajele radio, aşteaptă întoarcerea apelurilor mute în golul imens şi detectează tulburări ale atracţiei gravitaţionale şi ale spectrului electromagnetic – vibraţiile fâşiilor îi anunţă când soseşte un oaspete în camera lor de recepţie.

Se pregătesc pentru această zi de multe generaţii. Întreaga planetă s-a ocupat cu asta încă din momentul în care, în cele din urmă, au stabilit legătura definitivă cu Zeiţa lor, buric de deget la vârf de picior. Întreaga lor civilizaţie s-a mobilizat cu un singur scop, adică *supravieţuirea.*

Constant, Mesagera a încercat să îi pregătească, să îi

modeleze după imaginea Sa şi să le ofere armele pe care Ea le-a socotit necesare ca să riposteze. Abia când a încetat să îi trateze ca pe nişte copii – ca pe maimuţe – Ea a reuşit să facă probabil ceea ce ar fi trebuit să facă încă de la început; să le comunice problemele; să îi lase să găsească singuri o soluţie, ajutându-se de cunoştinţele şi tehnologia lor.

Fiindcă planeta a găsit o unitate care până acum îi era străină, Zeiţa a încetat să se mai comporte atât de ciudat, iar asta a reprezentat un avantaj pentru ei. Puţine lucruri concentrează mintea colectivă într-un mod mai hotărâtor decât ameninţarea cu dispariţia definitivă. Mesagera i-a asigurat din plin pe păianjeni că nu se pot aştepta la nimic bun dacă navei *Gilgamesh* i se va permite să revină, dacă nu i se opune rezistenţă. Cu mare greutate, găsise o amintire cu privire la istoria propriei specii şi descoperise o ierarhie a distrugerii: când specia ei a devastat fauna planetei Pământ, iar apoi a pornit un război împotriva propriilor vlăstare şi, în cele din urmă, când nu mai rămăseseră alţi duşmani, a luptat cu ea însăşi. Omenirea nu suportă concurenţa, le-a explicat ea – nici măcar propria reflexie.

Generaţii la rând, unitatea politică a oraşelor păianjenilor a încercat să creeze acea vastă prezenţă orbitală, folosind toate instrumentele posibile. Păianjenii au păşit în epoca spaţială cu o vigoare născută din disperare.

Şi Bianca priveşte spre cerul care se întunecă, la filigranul Marelui Cuib al Stelelor, oraşul de pe orbită, şi ştie că ar fi preferat ca acest lucru să nu se întâmple în timpul vieţii ei.

Se apropie duşmanul.

Nu a văzut niciodată acest duşman, dar ştie cum arată. A căutat înţelegerile antice, păstrate de-a lungul secolelor, iar ele revin într-un moment în care specia ei este pe punctul de a dispărea în colţii unui duşman mai uşor de înţeles. Pentru că, în timpul cuceririi supercoloniei de furnici, specia Biancăi a întâlnit ceea ce acum ştie că este

umanitatea. La acea dată, reprezentanţii ei erau doar nişte giganţi în lumea lor.

Acum, prin ochii demult dispăruţi ai unei rude îndepărtate, vede monstrul captiv care căzuse din cer – nu din partea Mesagerei, cum se crezuse atunci, ci din această ameninţare ce se apropie. Nu ştiau că acela era un vestitor al sfârşitului.

I se pare foarte greu de crezut că o fiinţă atât de greoaie şi uriaşă putea fi înzestrată cu simţuri, dar se pare că era. Mai mult decât atât, lucruri ca *acela* – aşa cum şi Mesagera a fost cândva – reprezintă rasa *primordială,* astronauţii antici care au creat viaţa ce a evoluat pe lumea Biancăi. Iar acum se întorc să repare acea greşeală.

Gândindu-se la toate acestea, Bianca a ajuns din marea aglomerare urbană din Şapte Copaci spre punctul cel mai apropiat de ancorare, călătorind rapid pe fir într-o cuvă propulsată de nişte muşchi artificiali, fotosintetici, care se susţin singuri. Coboară şi priveşte uriaşul spaţiu deschis din jurul ei. Cea mai mare parte a uscatului din zona temperată şi tropicală a lumii ei este încă împădurită, fie în scopuri agricole, fie ca rezervaţii sălbatice, fie slujind ca eşafodaj pe care specia ei obişnuieşte să construiască oraşe. Zona din jurul punctelor de ancorare a elevatorului este totuşi lăsată liberă, şi Bianca vede un cort mare cu pereţi din mătase, înalt de o sută de metri, terminându-se într-un singur punct care se întinde spre cer, dincolo de capacitatea ochilor ei de a-l urmări. Ştie unde duce, în sus, până dincolo de atmosfera planetei, apoi tot mai departe, ca un fir subţire care ajunge până la jumătatea drumului arcuit către lună. Ecuatorul este împânzit cu asemenea lucruri.

Aeronauta de demult avea dreptate: exista o modalitate mai uşoară de a urca şi de a ieşi din zona de atracţie gravitaţională şi de a ajunge pe orbită, iar pentru asta nu a fost nevoie decât de ţeserea unui fir suficient de rezistent.

Bianca se întâlneşte cu asistenţii ei, o echipă supusă, formată din cinci femele şi doi masculi, şi se grăbesc să intre în altă cuvă, aceasta deplasându-se cu ceva mai mult

decât principiile mecanice simple, utilizate la scară largă. La o distanţă inimaginabilă se află o greutate care coboară spre interior, către suprafaţa planetei. Apelând la genul de matematică pe care specia Biancăi a folosit-o secole la rând, vehiculul ei îşi începe lunga ascensiune.

Ea este generalul, tacticianul. Îşi va ocupa locul în comunitatea plină de viaţă, cunoscută sub numele de Marele Cuib al Stelelor, pentru a conduce apărarea planetei ei împotriva invadatorilor străini: Zeii Stelelor. Ea poartă răspunderea supremă pentru supravieţuirea speciei sale. Minţi mult mai luminate decât a ei au formulat planul pe care ea va încerca să îl pună în aplicare, însă hotărârile pe care le va lua ea vor face diferenţa între reuşită şi eşec.

Călătoria spre înalturi durează mult, astfel că Bianca are timp din belşug să se gândească. Inamicul cu care se confruntă este rodul unei tehnologii pe care ea nu şi-o poate închipui, avansată dincolo de visele celor mai mari savante ale neamului ei, folosind, la rândul lui, o tehnologie de metal, foc şi fulgere, toate nişte instrumente potrivite pentru zeii răzbunători. Ea are la îndemână doar firul fragil de mătase, biochimia şi simbioza, dar şi bravura tuturor celor care îşi pun viaţa la dispoziţia ei.

Agitată, ţese şi desface, ţese şi desface, în timp ce ea şi echipa ei sunt trase spre întunericul deschis al spaţiului şi spre reţeaua strălucitoare care reprezintă cel mai măreţ triumf arhitectural al poporului ei.

Aflată deja pe orbită, pe sculptura tridimensională care înconjoară planeta, pe care ele îl socotesc Marele Cuib al Stelelor, Portia îşi face curaj pentru luptă.

Uriaşa reţea ecuatorială este plină de habitate care pornesc unul din altul, se interconectează, sunt ţesute în sus ori joase. Pentru păianjeni a devenit un mod de viaţă, unul pe care l-au deprins uimitor de repede. Ei sunt o specie bine pregătită pentru o viaţă de permanentă cădere liberă în jurul planetei. Sunt născuţi să urce şi să se orienteze în trei dimensiuni. Picioarele din spate le oferă posibilitatea să sară spre locuri pe care ochii lor ageri şi

minţile pătrunzătoare pot stabili ţintele cu precizie, iar dacă greşesc, există întotdeauna un fir de siguranţă. În mod curios, aşa cum Portia şi multe alte savante au considerat, ei au fost făcuţi să trăiască în spaţiu.

Vechile şi greoaiele costume spaţiale pe care le-au purtat pionierele aeronaute în ascensiunea spre zonele superioare ale atmosferei aparţin de domeniul trecutului acum. Portia şi echipa ei traversează rapid vidul din reţeaua încâlcită şi se pregătesc, cu tot felul de manevre, pentru conflictul iminent. Cea mai mare parte a costumului este în jurul abdomenelor lor: plămânii sunt alimentaţi cu aer, care este generat chimic în funcţie de nevoi, iar nu stocat în butelii. Având în vedere instruirea, tehnologia şi metabolismul lor relativ nepretenţios, ei pot rămâne zile întregi în spaţiu. Un pachet chimic de încălzire este fixat sub corpul lor, împreună cu un aparat radio. O mască dotată cu lentile le protejează ochii şi gura. La capătul abdomenului, filiera este legată de o mică fabrică chimică de mătase care, în vid, formează fire – fâşii incredibil de rezistente. Şi, în cele din urmă, au pachete de propulsare cu duze reglabile, care le dirijează zborul tăcut prin spaţiu.

Exoscheletele lor au fost acoperite cu o peliculă transparentă, foarte subţire, care împiedică depresurizarea sau pierderile de căldură, fără a diminua mult simţul pipăitului. Vârfurile picioarelor sunt acoperite cu manşoane strânse, termoizolante, făcute să împiedice pierderile de căldură. Ei sunt adevăraţi astronauţi-soldaţi.

Când traversează de pe un fir pe altul, apreciind fiecare salt fără eforturi, păianjenii sunt iuţi, agili şi perfect concentraţi asupra misiunii lor.

Aşa cum a prezis Mesagera, în cele din urmă, inamicul soseşte. Le este necunoscut conceptul de război sfânt, dar acest conflict care stă să izbucnească are toate caracteristicile unuia. Există un duşman antic despre care ştiu că va nega până şi existenţa lor, dacă nu se pot apăra. Există arme care, oricât de mult ar încerca, nici măcar nu le pot concepe. Mesagera a făcut tot posibilul să stabilească pentru păianjeni capacităţile tehnice şi militare

ale rasei umane. Impresia copleşitoare a fost aceea a unui arsenal îngrozitor, care amintea de zei, iar Portia nu este genul care să îşi facă iluzii. Cea mai bună apărare a poporului ei este că invadatorii le vor planeta ca să trăiască pe ea – cele mai mari excese ale tehnologiei Pământului nu pot fi comise fără a face ca preţul pentru care luptă cele două tabere să nu aibă nicio valoare.

Însă încă există multe arme imprevizibile pe care *Gilgamesh* le-ar putea deţine.

După ce au analizat ameninţarea şi au pregătit ceea ce pentru ei reprezenta cea mai bună reacţie tehnologică şi filosofică, păianjenii au făcut tot ce le-a stat în putinţă în decursul generaţiilor ce le-au fost îngăduite.

Există o armată: Portia este una dintre sutele care se va afla pe linia frontului, una dintre zecile de mii cărora le va veni probabil rândul să lupte. Mulţi dintre păianjeni vor muri ori, cel puţin, la asta se aşteaptă. Miza este mare: vieţile individuale sunt întotdeauna pleava în război, dar dacă a existat vreodată o cauză dreaptă, atunci aceasta este. Supravieţuirea unei întregi specii, a istoriei evolutive a unei planete este acum în joc.

A auzit că Bianca urcă spre ea. Toţi păianjenii se bucură, desigur, că liderul apărării lor globale se va afla alături de ei, însă simplul fapt că *urcă* acolo îi face să conştientizeze situaţia. A sosit în sfârşit momentul. Începe bătălia pentru ziua de mâine. Dacă o vor pierde, nu vor avea niciun viitor şi, odată cu anularea acelui mâine, toate zilele de ieri vor dispărea şi ele. Universul se va roti în continuare, dar va fi ca şi cum păianjenii nu ar fi existat niciodată.

Portia ştie că marile minţi ale speciei ei au analizat o mulţime de arme şi planuri diverse. Ea trebuie să accepte cu bună credinţă că strategia pe care i s-a cerut să o aplice este cea mai bună: cea mai plauzibilă şi mai uşor de realizat.

Ea şi echipa ei se adună, urmărind alte grupuri de soldaţi care apar brusc şi sar peste secţiuni îndepărtate ale reţelei. Ochii ei se îndreaptă spre cer. Acum a apărut deasupra lor o nouă stea, iar ea prevesteşte o perioadă de

cataclism, de distrugeri îngrozitoare doar prin simpla sa prezenţă. În cazul unor asemenea previziuni nu există astrologie încărcată de superstiţii. Momentele sfârşitului au sosit cu adevărat, momentul în care un mare ciclu al istoriei se topeşte în mod inexorabil în următorul.

Vin fiinţele umane.

7.3 Fecioară, mamă, bunică

— Ce vrei să spui cu „O trezim pe Lain?”

Karst şi Alpash s-au întors spre Holsten, încercând să descifreze expresia de suferinţă apărută brusc pe faţa lui.

— Ţie cum îţi sună? i-a răspuns şeful echipei de securitate mirat.

— Mai *trăieşte?!* a întrebat Holsten, îndoindu-şi degetele şi luptând împotriva impulsului de a-i strânge în braţe pe unul sau pe celălalt. De ce nu aţi… de ce… de ce o treziţi abia *acum?* De ce nu este ea căpitan?

Karst a părut evident iritat de acea izbucnire, dar Alpash s-a grăbit să intervină.

— Potrivit ordinelor ei, trezirea Bunicii nu e un lucru prea uşor. Doar în cazuri de urgenţă, aşa ne-a spus. Astea sunt vorbele ei: „Când mă trezesc data viitoare, vreau să calc pe o planetă verde.”

— Asta v-a spus, da? a insistat Holsten.

— I-a spus asta mamei mele, când era foarte tânără, l-a lămurit inginerul, întâlnindu-i privirea provocatoare care-l fixa. Însă avem înregistrarea. Deţinem înregistrări cu multe dintre ultimele declaraţii ale bunicii – şi, zicând asta, s-a aplecat peste o consolă şi a apelat un afişaj care pâlpâia pe alocuri. Dar acum trebuie să mergem. Domnule comandant…

— Mda, bine, eu rămân pe poziţie aici, de acord? a spus Karst, care încă era foarte iritat. Trezeşte-o pe femeie şi pune-o pe picioare, după care iei legătura cu mine! Prezintă-i situaţia şi spune-i că eu şi Vitas vrem să ne consultăm cu ea.

Alpash s-a îndreptat spre interiorul navei, îndepărtându-

se de Echipajul Principal şi de cele mai multe zone locuibile pe care le cunoştea şi Holsten. Clasicistul a pornit grăbit pe urmele lui, pentru că nu dorea să rămână singur cu Karst, dar mai ales nedorind să se rătăcească prin spaţiile devastate şi pâlpâitoare ale lui *Gilgamesh.* Tot ce vedea îi spunea aceeaşi istorie despre autoliza lentă, despre un canibalism al sinelui în timp ce părţi şi sisteme mai puţin importante erau extrase să rezolve problemele de mare prioritate. Pereţii erau larg căscaţi, iar oasele scheletului navei rămâneau expuse vederii. Ecranele afişau numai imagini întrerupte ori erau întunecate ca nişte fântâni. Ici şi colo stăteau ghemuiţi oameni din Trib, care încă se ocupau de sarcina esenţială, adică să facă nava să funcţioneze şi, în ciuda crizei imediate, îşi ţineau capetele apropiate ca nişte preoţi care, murmurând, propovăduiesc doctrina.

— Cum de mai ştiţi cum să reparaţi nava? l-a întrebat Holsten pe Alpash, aflat în faţa lui. A trecut… Nu mai ştiu cât timp s-a scurs. De când a murit Guyen, chiar nu ştiu. Şi credeţi că mai puteţi păstra nava în funcţiune? Doar..? Ce faceţi? Învăţaţi pe de rost cum să ţineţi nava în stare de funcţiune ori…?

Alpash s-a întors şi l-a privit încruntat.

— Nu cred că ştiu ce vrea să spună comandantul când ne numeşte „Trib”. La fel şi şeful echipei de ştiinţă. Le place să ne socotească nişte primitivi, inferiori lor. La rândul nostru, noi suntem obligaţi să respectăm autoritatea lor – dar şi a ta – fiindcă sunteţi precursorii noştri. Aşa a stabilit bunica noastră. Asta este una dintre legile noastre. Dar nu facem nimic din ceea ce „am învăţat pe de rost.” Învăţăm cu toţii încă de la cea mai fragedă vârstă. Am păstrat manualele, cursurile şi modulele de instruire. Bunica ni le-a pus la dispoziţie pe toate. Crezi că am fi reuşit să facem toate astea dacă nu am fi *înţeles?*

Evident furios, Alpash s-a oprit. Era limpede că Holsten atinsese un nerv deja iritat de ceilalţi membri ai Echipajului Principal.

— Suntem din rândul celor care şi-au dat viaţa – *toată*

viaţa – ca să protejeze această navă. Asta a fost şi *este* misiunea noastră, una care se îndeplineşte fără recompense sau speranţe de uşurare: un rond nesfârşit de custodie, până când vom ajunge pe planeta promisă. Părinţii mei, părinţii lor şi ai lor, toţi, nu au făcut altceva decât să se asigure că *voi* şi toţi ceilalţi din încărcătura acestei nave veţi trăi sau că vom salva atâţi cât vom putea. Şi vă place să ne numiţi „Trib” şi să ne consideraţi copii şi sălbatici, pentru că nu am văzut niciodată Pământul.

Holsten a ridicat mâinile ca să-l liniştească.

— Îmi cer iertare! Aţi discutat chestiunea asta cu Karst? Cum să spun, el depinde de voi. Aţi putea... să ridicaţi câteva pretenţii.

Alpash s-a uitat mirat la Holsten.

— În asemenea vremuri? Când viitorul căminului – căminul nostru vechi şi nou – atârnă de un fir de aţă? Crezi că e momentul potrivit să începem să ne certăm între noi?

Pentru o clipă, Holsten l-a studiat pe tânăr ca şi cum acesta era o nouă specie de hominid, separat de restul printr-o prăpastie cognitivă imensă. După ce i-a trecut această senzaţie, s-a scuturat să-şi revină.

— A procedat bine când v-a stabilit aceste legi, a murmurat el.

— Mulţumesc! şi, zicând asta, se vedea că Alpash interpretase cuvintele lui drept o validare a întregii lui culturi – ori ceea ce se dezvoltase în cadrul societăţii lui ciudate şi claustrofobe. Şi acum, în cele din urmă, voi ajunge să o cunosc, aici, când totul se va încheia.

Au trecut printr-un spaţiu larg, deschis, pe care Holsten l-a recunoscut brusc, iar amintirea i-a revenit după ce a traversat jumătate din el, când a privit scena înălţată de la un capăt, unde încă se vedeau câteva resturi de maşinării. Acolo stătuse Guyen când ceruse să devină etern. Acolo, strămoşii îndepărtaţi ai lui Alpash luptaseră alături de regina lor războinică şi de echipa de securitate a lui Karst – dintre care unii sigur fuseseră treziţi recent, având amintiri vii cu privire la evenimentele care pentru Alpash reprezentau cântece, poveşti şi o legendă ciudat de

încâlcită.

Deasupra rădăcinilor smulse ale facilităţii de uploadare, licărind malefic şi prezentând tipare ciudate, atârna un singur ecran. *Ca şi cum fantoma lui Guyen ar fi încă prizonieră acolo,* s-a gândit Holsten. Aproape imediat după aceea, i s-a părut că, pentru o secundă, vede în striurile trecătoare de pe ecran faţa contorsionată de furie a fostului comandant. Ori poate fuseseră trăsăturile Avranei Kern, din Vechiul Imperiu. Înfiorat, s-a grăbit să îl urmeze pe Alpash.

Locul în care a ajuns în cele din urmă fusese un depozit, aşa a bănuit. Acum, acolo era găzduit un singur lucru: o cuvă de hibernoterapie. La picioarele piedestalului se afla o grămăjoară de obiecte mici – icoane modelate termic, având forma aproximativă a unei femei: oferite de copiii ei surogat şi de copiii acestora pentru mama-paznic a rasei umane. Deasupra acelei mici etalări disperate de speranţă şi credinţă erau prinse petice de stofă rupte din costume spaţiale, fiecare având scris pe el câte un mesaj cu litere mărunte. Acela era un altar închinat unei zeiţe vii.

Nu doar vii, ci şi treze. Alpash şi alţi doi tineri ingineri s-au retras respectuoşi când Isa Lain, sprijinindu-se de un baston din metal, şi-a recăpătat echilibrul.

Era foarte fragilă, căci masivitatea ei de altă dată fusese consumată în statura ei, lăsând pielea care era ridată şi moale să-i atârne pe oase. Scalpul ei aproape lipsit de păr era plin de pete hepatice, iar mâinile semănau cu ghearele unor păsări, fiind aproape lipsite de carne. Stătea în picioare, cu o cocoaşă pronunţată, îndeajuns de clară, încât Holsten s-a întrebat dacă inginerii modificaseră cuva de hibernoterapie ca să-i permită lui Lain să îşi doarmă secolele întinsă pe o parte. Însă când ea s-a uitat la el, ochii ei erau tot cei ai Isei Lain, limpezi, tăioşi şi sardonici.

Dacă ea i-ar fi spus în acele momente: „Salut, moşule!” aşa cum obişnuia, Holsten nu ar fi fost sigur că ar fi suportat. Cu toate acestea, ea s-a mulţumit să dea din cap, ca şi cum nimic altceva nu era de aşteptat decât să îl găsească pe Holsten Mason stând acolo, suficient de tânăr

cât să pară că îi este fiu.

— Nu te mai holba aşa! s-a răstit ea la el imediat. Nici tu nu arăţi ca o cadră, şi ce scuze ai pentru asta?

— Lain…

S-a apropiat cu grijă de ea, ca şi cum până şi o mişcare bruscă a aerului ar fi putut să o sufle de acolo.

— Nu avem timp de romantisme, iubăreţule, a spus ea sec. Am auzit că şeful echipei de securitate a dat-o în bară şi trebuie să salvăm rasa umană.

După aceea, i-a căzut în braţe, iar Holsten i-a simţit trupul fragil, numai oase, tremurând. A încercând să-şi alunge amintirile şi emoţiile.

— Dă-te la o parte, împiedicatule! a spus ea încet, dar nu a făcut niciun gest să-l dea la o parte.

— Mă bucur că eşti încă alături de noi, i-a şoptit el.

— Măcar pentru un joc de zaruri, l-a aprobat ea. Am crezut că voi avea parte de o atracţie gravitaţională naturală şi omenească şi de ceva raze de soare adevărate când mă vor scoate din sicriu. Nu-mi vine să cred că trebuie să fac şi treaba lui Karst.

— Să nu fii prea dură cu el, a prevenit-o Holsten. Situaţia este… fără precedent.

— Lasă-mă pe mine să-mi dau cu părerea, şi, zicând asta s-a desprins de Holsten. Jur, câteodată am impresia că sunt singura persoană competentă rămasă din rasa umană. Cred că e singurul lucru care mă mai ţine în viaţă.

A dat să treacă de Holsten, dar s-a împiedicat aproape imediat, iar următorul ei pas a fost clar mai puţin ambiţios, un şchiopătat atent, sprijinit de baston.

— Niciodată să nu îmbătrâneşti, a mormăit ea. Să nu îmbătrâneşti şi apoi să intri în hibernoterapie, asta e sigur. Ai vise ca în tinereţe. Uiţi la ce anume te întorci. A dracului dezamăgire, credeţi-mă!

— Dar în hibernoterapie nu visezi, a corectat-o Holsten.

— Ia te uită, marele expert, să fiu a dracu’! a exclamat ea, fulgerându-l cu privirea. Ori n-am voie să vorbesc urât acum? Presupun că te aştepţi la o *decenţă* a dracului de frumoasă?

Dincolo de atitudinea ei sfidătoare se simţea o disperare groaznică: o femeie care fusese întotdeauna capabilă să îşi impună, chiar şi fizic, punctul de vedere în faţa celorlalţi, acum trebuia să ceară aprobări, şi mai ales aprobarea propriului ei corp.

În drum spre Karst, Holsten a informat-o complet în legătură cu evoluţia lucrurilor. A observat că ea, hotărâtă, a pus fiecare detaliu la locul său şi nu a ezitat să îl oprească din prezentare ca să ceară lămuriri.

— Transmisiile astea, a început ea. Bănuim că vin direct de pe planetă, nu?

— Habar nu am. Doar că… asta explică de ce mai toate sunt de neînţeles, aşa presupun. Nu explică limbajul, care sună oarecum ca Imperiala C – probabil asta *est*e Kern.

— Am încercat să vorbim cu ea?

— După câte ştiu, Karst miza totul pe declanşarea unui atac prin care să îi luăm pe nepregătite.

— Ce subtil e! a spus ea dispreţuitor. Cred că ar fi cazul să stăm de vorbă cu Kern, nu? dar imediat a făcut o pauză şi a respirat cu greu. De fapt, du-te şi fă asta acum. Hai, şterge-o! Când ajungem la camera de comunicaţii, o să mă cert la cuţite cu Karst. Poţi vorbi dracului tot ce-ţi trece prin minte cu Kern, dar vezi ce are de spus. Poate că de fapt nu-i plac păianjenii care se caţără pe ea. Poate că acum devine aliata noastră. Nu ai cum să ştii asta decât dacă întrebi, ce naiba?

Vechiul ei simţ al scopului rămăsese atât de strâns legat de ea, precum zdrenţele unui veşmânt cândva magnific, încât Holsten s-a simţit extrem de încurajat până când ea a ajuns în camera comunicaţiilor şi a văzut ce transmiteau dronele. După aceea, Lain s-a oprit în prag şi a privit concentrată, la fel de îngrozită şi pierdută ca şi ceilalţi. Pentru o clipă, toţi şi-au îndreptat privirea spre Lain şi, dacă ea ar fi declarat atunci că luptau pentru o cauză pierdută, probabil că nu s-ar fi găsit altcineva care să preia ştafeta.

Însă Lain nu se schimbase. Ea rezista şi lupta, indiferent că era vorba de sateliţi, păianjeni sau chiar timpul.

— Să fiu a dracu'! a exclamat ea cu convingere, apoi a repetat cuvintele de câteva ori, ca şi cum i-ar fi dat putere. Holsten, intră în legătură cu Kern! Karst, cheam-o imediat pe Vitas, apoi să-mi povesteşti ce dracu' putem face să rezolvăm harababura asta!

Având sala de comunicaţii la dispoziţie – ori, mai precis, după ce Alpash a prezentat jumătate dintre cele zece sau douăsprezece soluţii provizorii pe care le găsiseră inginerii ca să rezolve instabilitatea sistemului – Holsten s-a întrebat ce anume ar putea să-i transmită lui Kern. Avea frecvenţa satelitului, însă spaţiul din jurul planetei era înţesat de fantome care şopteau: acele transmisii slabe care, acum se vedea silit să recunoască, nu erau doar semnale dinspre satelit, reflectate de planetă.

A încercat să-şi impună un soi de respect religios în legătură cu asta şi cu situaţia fără precedent în care se găsea. Singura emoţie pe care a reuşit să o adune a fost cea de groază.

A început să asambleze un mesaj în Imperiala C, pe care o stăpânea impecabil, acea limbă moartă care părea să fie pe cale de a salva rasa umană. *Suntem nava-arcă* Gilgamesh *şi dorim să luăm legătura cu doctorul Avrana Kern...* Apoi s-a poticnit când a trebuit să transmită: *Ai nevoie de ajutor?* Pentru că în mintea lui apăruseră nişte posibilităţi ciudate. *Doctore Kern, eşti acoperită de păianjeni. A r*espirat adânc.

Suntem nava-arcă Gilgamesh *şi dorim să luăm legătura cu doctorul Avrana Kern.* Şi adevărul era că ea îi cunoştea, iar ei o cunoşteau pe ea; la urma urmei, erau vechi adversari. *În prezent, nu mai avem altă soluţie decât să coborâm pe planeta ta. În joc este supravieţuirea rasei umane. Te rog să confirmi că nu ne vei împiedica.* Era o rugăminte jalnică. Holsten şi-a dat seama de asta imediat ce mesajul a plecat spre planetă cu viteza luminii. Ce putea să spună Kern ca să îi mulţumească? Ce putea să spună Holsten ca să o facă să renunţe la scopul ei vecin cu monomania?

Vitas a sosit şi s-a sfătuit cu Karst şi Lain asupra

chestiunilor importante, în timp ce Holsten era lăsat să vorbească în gol.

Apoi a sosit un răspuns sau ceva de genul acesta.

Era transmis din locul aflat în reţeaua în care Karst bănuise că se afla satelitul şi era mult mai puternic decât transmisiunile slabe pe care le analizaseră mai devreme. Nu încăpea îndoială că mesajul era direcţionat spre *Gilgamesh.* Dacă se credea cumva că vine din partea lui Kern, acest lucru nu mai era posibil, probabil ea dispăruse de multă vreme: nu era formulat în stilul ei antic, sacadat, ci mai curând aproape în limbajul Imperialei C pe care Holsten îl mai surprinsese, un amestec de absurdităţi şi şiruri de litere care arătau ca nişte cuvinte, dar care nu erau, iar în mijlocul lor, câteva cuvinte şi ceea ce păreau a fi fragmente de propoziţie, care aminteau de un analfabet care copia scrierea din memorie. Un analfabet care avea acces la radio şi poseda capacitatea de a codifica un semnal.

A retransmis mesajul, cerând de această dată să discute cu Eliza. Ce avea de pierdut?

Răspunsul a fost cam la fel. L-a comparat cu precedentul: aceleaşi secţiuni repetate, câteva noi, iar cu ochi de profesionist a văzut anumite tipare repetându-se în secţiunile pe care nu le putea interpreta. Kern încerca să le spună ceva. Ori cel puţin acel *ceva* încerca să le spună ceva. S-a întrebat dacă era în continuare obişnuitul „Plecaţi” şi, dacă aşa stăteau lucrurile, acum era un avertisment în avantajul lor? Întoarceţi-vă până nu e prea târziu?

Dar pentru ei nu exista cale de *întoarcere.* Acum făceau o călătorie într-un singur sens, către unica destinaţie viabilă la care puteau ajunge.

S-a gândit ce ar putea să mai transmită ca să o împingă pe Kern să se facă înţeleasă măcar puţin. Ori şi Kern era o maşina pe moarte? Sfârşitul venea pentru toate operele ieşite din mâinile fiinţelor umane, aşa cum venea şi pentru stăpânii lor?

I s-a părut de neacceptat că universul putea fi lăsat

creatorilor acelei reţele care înconjura toată planeta, unei legiuni de lucruri târâtoare, cumplite, care nu aveau cum să ştie încercările şi greutăţile pe care le îndurase sărmana umanitate.

Apoi li s-a transmis un nou mesaj pe aceeaşi frecvenţă. Holsten l-a ascultat ca în transă: de astă dată nu era nici măcar o imitare a limbajului, ci doar coduri numerice.

Spre ruşinea lui, *Gilgamesh* a fost cel care a recunoscut mesajul, şi nu el. Era semnalul pe care Kern îl transmisese cândva spre planetă. Era testul ei de inteligenţă destinat maimuţelor.

Fără să mai analizeze intenţiile, Holsten a compus răspunsurile – cu ajutorul lui *Gilgamesh* spre sfârşit – şi le-a trimis.

A urmat o nouă serie de întrebări – de această dată, unele noi.

— Ce-i cu asta?

Lain stătea lângă umărul lui, ca pe vremuri. Dacă n-ar fi privit peste umăr s-ar fi putut amăgi că se scursese mai puţin timp de când făcuseră acest joc.

— Kern ne pune la încercare, a răspuns el. Poate că vrea să vadă dacă suntem demni de ea.

— Dându-ne un test de matematică?

— De cele mai multe ori s-a comportat destul de absurd. De ce nu?

— Atunci, dă-i răspunsurile! Hai!

Holsten a ascultat ordinul – descoperind că era mult mai uşor să închege un răspuns după ce complexităţile limbii au fost eliminate din ecuaţie.

— Sigur, dar habar n-avem ce rost are, a spus el.

— Dar putem spera că are un rost, i-a răspuns ea concis.

Holsten a simţit vag că Vitas şi Karst se agitau în spate, nerăbdători să continue discuţia despre ofensivă.

Cea de-a treia rundă de test nu a sosit. În schimb, au recepţionat o nouă explozie de limbaj înnebunitor, apropiat de Imperiala C, pe care Holsten îl mai văzuse. L-a analizat cu repeziciune, trecându-l prin decodoarele lui şi prin funcţiile de recunoaştere a tiparelor. A părut mai simplu

decât până atunci, şi avea mai multe tipare repetate. În minte i-a venit expresia *ca şi cum i-ar vorbi unui copil,* şi a trăit încă un moment ameţitor, întrebându-se cine sau ce vorbea din depărtări. *Sigur Kern? Însă o Kern ciudată – mai ciudată – judecând după efectele coagulante ale timpului şi distanţei.* Dar, chiar dacă micul Habitat-Santinelă era punctul de origine al semnalului, Holsten a înţeles că lucrurile nu stăteau aşa.

— Am identificat câteva cuvinte folosite frecvent, a spus el răguşit, tremurându-i vocea, după ce, împreună cu suita de programe, a terminat operaţiunea. Am găsit ceea ce sigur este o formă a verbului „apropia" şi a cuvântului „aproape", dar şi alţi câţiva indicatori pe care i-aş asocia cu „permisiune" sau „acord."

Vorbele lui au fost primite cu tăcerea pe care o meritau.

— Înseamnă că au schimbat tonul, a remarcat Karst în cele din urmă. Ai spus că până acum era doar „ştergeţi-o de aici."

— Exact! a confirmat Holsten, dând din cap. S-a schimbat.

— Fiindcă Kern are nevoie disperată de cunoştinţele noastre de matematică superioară? a întrebat şeful echipei de securitate.

Holsten a deschis gura să spună ceva, dar a închis-o, pentru că nu dorea să-şi confirme bănuielile reale exprimându-le cu voce tare.

Însă Lain a făcut asta în locul lui.

— Dacă este Kern.

— Păi, cine altcineva? a spus Karst iritat, voind să demonstreze că el nu era chiar o unealtă inutilă.

— Nu avem nicio dovadă că acolo există cineva în afară de Kern care să fie capabil să transmită mesaje, a spus Vitas tăios.

— Dar de asta ce părere aveţi? a spus Holsten, împungând cu degetul ecranul pe care apăreau imaginile surprinse de drone.

— Nu avem cum să ştim ce s-a întâmplat pe planetă. La urma urmei, a fost un experiment. Probabil că vedem o

aberaţie a acelui experiment, aşa cum a fost cazul planetei cenuşii şi al vegetaţiei fungiforme. Problema este că satelitul lui Kern încă se află acolo şi de acolo vine semnalul, a precizat Vitas cu încăpăţânare.

— Ori ar putea fi… a început Lain.

— E posibil, a întrerupt-o Vitas, chiar dacă acea sugestie i se părea respingătoare. Asta nu schimbă cu nimic situaţia.

— Adevărat, a susţinut-o Karst. Cum să spun, chiar dacă ei – dacă acele fiinţe ale lui *Kern* – spun da, coborâţi, ce facem? Pentru că dacă mai are armele acelea, ne poate distruge imediat ce intrăm pe orbită. Şi nici nu vreau să mă gândesc la ticăloşia *aceea* şi la ce poate face ea. Adică, dacă e un experiment care s-a desfăşurat pe planetă, ei bine, e al lui Kern, nu? Poate că fiinţele alea fac ce le spune ea.

A urmat o tăcere stânjenitoare, fiindcă toată lumea aştepta să vadă dacă cineva va susţine cealaltă variantă, măcar de formă. Holsten şi-a cântărit cuvintele, încercând să formuleze o propoziţie care să nu pară de-a dreptul nebunească.

— Vechiul Imperiu a avut cândva o tradiţie, a spus Vitas rar. Criminalilor, deţinuţilor li se dădea să aleagă. Luau doi dintre ei şi le cereau să se cruţe sau să se acuze unul pe celălalt, fiecare dintre ei luând hotărârea singur, fără şansa de a se consulta cu cineva. Totul mergea foarte bine dacă amândoi alegeau să se cruţe unul pe celălalt, dar primeau o oarecare pedeapsă dacă amândoi se acuzau. Dar, dacă ai fi deţinutul care decide să îşi cruţe prietenul, descoperind însă că ai fost acuzat…

A zâmbit, iar acel zâmbet l-a făcut pe Holsten să vadă brusc că ea *îmbătrânise,* dar asta se vedea prea puţin pe faţa ei, fiindcă îşi ţinea în frâu toate expresiile.

— Şi atunci care era alegerea corectă? a întrebat-o Karst. Cum scăpau deţinuţii din situaţia asta?

— Alegerea logică depindea de miză: cântărirea pedepselor pentru diferite rezultate, a explicat Vitas. Regret, dar în cazul de faţă faptele şi mizele sunt cât se

poate de clare. Ne-am putea apropia de planetă sperând că, în ciuda experienţei precedente, vom fi bine primiţi. Aşa cum spune Karst, asta ne va face să fim vulnerabili. Punem nava în pericol dacă asta se dovedeşte a fi o capcană sau dacă Mason a făcut vreo greşeală de traducere – şi, zicând asta, Vitas şi-a îndreptat ochii spre Holsten, parcă invitându-l să obiecteze, însă adevărul era că nici el nu mai avea încredere deplină în abilităţile lui. Ori atacăm şi folosim dronele acum şi ne pregătim să susţinem acea primă lovitură când *Gilgamesh* ajunge lângă planetă. Dacă procedăm astfel şi ne înşelăm, aruncăm la gunoi o şansă nepreţuită de a ajunge la o înţelegere cu inteligenţele Vechiului Imperiu, a continuat ea, iar Holsten a simţit un soi de regret sincer în glasul ei. Dacă ne apropiem paşnic şi ne înşelăm, probabil că vom muri toţi, toată rasa umană. Nu cred că putem glumi cu povara care ni s-a încredinţat. În acest moment, pentru mine există doar o alegere raţională.

Karst a dat din cap serios.

— Nenorocita aia nu ne-a plăcut niciodată, a spus el. Imposibil să-şi fi schimbat părerea dintr-odată.

Câteva secole şi o sumedenie de generaţii de păianjeni nu înseamnă nicidecum „dintr-odată”, a gândit Holsten, dar cuvintele i-au rămas în minte, nerostite. Însă Lain l-a privit, aşteptând şi intervenţia lui. Aşadar, acum *oamenii chiar vor să-l asculte pe clasicist?* S-a mulţumit să ridice din umeri. A bănuit că dacă se declanşa un război din cauza aparenţelor false, pierderea ar putea fi mult mai mare decât susţinea Vitas, dar el nu putea să conteste evaluarea făcută de ea cu privire la pierderea definitivă a tot ce exista dacă greşeau şi alegeau calea păcii.

— Lucrul mai important este că logica e universală, a adăugat Vitas, plimbându-şi privirea de la unul la altul. În realitate, nu contează ce ne aşteaptă pe planetă. E matematică, atâta tot. Adversarul nostru se confruntă cu aceeaşi alegere, aceeaşi povară. Chiar dacă ne primesc cu braţele deschise şi noi jucăm rolul de oaspete responsabil, preţul pe care îl plătim dacă vom fi trădaţi este prea mare.

De aceea putem privi în mintea adversarilor noştri. Ştim că ei trebuie să ia aceeaşi hotărâre ca noi: deoarece preţul plătit dacă luptăm fără să fie nevoie este mult mai mic decât acela pe care îl presupune alegerea păcii şi astfel greşind. Şi aceeaşi logică asupra deciziei o va aplica şi *ce* există acolo, fie că e vorba de o minte umană, o maşină sau…

Păianjeni? Era însă limpede că Vitas nici nu se gândea să pronunţe cuvântul, iar când Lain l-a rostit în locul ei, şefa echipei de ştiinţă a tresărit uşor.

Aşadar, lui Vitas nu îi plac păianjenii, a gândit Holsten cu amărăciune. *Ei bine, ea nu a coborât pe nenorocita asta de planetă, nu? Nu a văzut monştrii ăia umflaţi.* Fără să vrea s-a uitat la imaginea lumii-reţea. *Se poate pune problema existenţei unei conştiinţe? Ori Vitas are dreptate şi avem în faţă un experiment dement care luat-o razna – sau care chiar a dat roade? Voise Vechiul Imperiu să obţină păianjeni-spaţiali cu un scop anume? De ce nu? Ca istoric, trebuie să recunosc că oamenii din Vechiul Imperiu au făcut o mulţime de lucruri ridicole.*

— Hotărâţi-vă! i-a îndemnat Karst. Apăs pe buton sau nu?

În cele din urmă, toţi s-au uitat la Lain.

Cu atenţie, bătrâna ingineră a făcut un pas în faţă, cu bastonul ţăcănind de podea, după care s-a uitat la imaginea captată de camera dronei, care înfăţişa o planetă învelită în pânză. Ochii ei, care văzuseră secole derulându-se într-un fel de imagini, unele în mişcare, altele încremenite, au încercat să perceapă totul. Avea înfăţişarea unei femei care îşi priveşte în faţă destinul deprimant.

— Distrugeţi satelitul! a hotărât ea într-un târziu, rostind încet cuvintele. Intrăm în luptă. Ai dreptate, miza e mult prea mare. Totul e în cumpănă. Doborâţi-l!

Karst a transmis repede ordinul, ca şi cum s-ar fi temut că cineva se va speria sau se va răzgândi. La milioane de kilometri depărtare, în direcţia înaintării inexorabile a lui

Gilgamesh, dronele au primit instrucţiunile. Ele îşi fixaseră deja ca ţintă pumnul metalic al satelitului, aşa cum era prins în acea vastă reţea din jurul Ecuatorului.

Aveau la bord cele mai bune lasere pe care Tribul reuşise să le repare, legate la micile reactoare de fuziune ale navelor îndepărtate. Ele se apropiaseră cât de mult îndrăzniseră, căutând să se plaseze pe o orbită geostaţionară deasupra satelitului prins în plasă şi să consume cât mai puţină energie posibil.

Au declanşat simultan, lovind în acelaşi punct de pe fuzelajul satelitului. Undeva departe, Karst era încordat, dar imaginea la care va reacţiona va fi deja veche în momentul în care o va vedea.

O clipă nu s-a întâmplat nimic, iar energia s-a concentrat asupra carcasei antice şi deteriorate a Modulului-Santinelă Brin 2. Karst stătea cu pumnii încleştaţi, având venele pronunţate pe frunte, ca şi cum voinţa lui ar fi putut traversa spaţiul şi timpul pentru a face lucrurile să meargă bine.

Apoi, cu o izbucnire mută de foc, ce s-a stins aproape instantaneu, razele sfredelitoare au atins ceva vital în interior şi căminul vechi de milenii al doctorului Avrana Kern a fost sfâşiat, iar pânzele aflate de o parte şi de alta s-au strâns şi s-au retras din cauza valului de căldură. Încă vărsându-şi conţinutul în hăul flămând al spaţiului, satelitul sfărâmat s-a eliberat din încâlceala de fire care îl susţineau, făcând o gaură în marea pânză şi, cu o explozie de material din rănile zimţate, s-a îndepărtat de drone.

Dronele dăduseră tot ce aveau, descărcarea armelor făcând reactoarele să se răcească, secându-le de energie. S-au rostogolit peste faţa pânzei şi apoi fie s-au prăbuşit, fie au dispărut cu totul.

În cazul satelitului, situaţia era mult mai clară. A căzut. La fel ca subiecţii experimentului lui Kern, început cu atât de mult timp în urmă. El a fost scos de pe orbită, fiind prins în braţele atracţiei gravitaţionale a planetei şi, neajutorat, a descris o spirală, lăsând în urmă o dâră de foc pe cer. Era un butoi vechi, în care se afla o singură

maimuţă bătrână şi stafidită, care transmitea acum un ultim mesaj ochilor neliniştiţi de la sol.

7.4 Sfârşitul lumii

L-au urmărit cum traversează cerul, arzând.

Deşi în aceste vremuri mai edificatoare credinţa activă în Mesageră era aproape inexistentă – de ce ar fi fost nevoie de credinţă când aveau o dovadă clară a naturii Zeiţei? – păianjenii au urmărit dâra de foc cu propriii ochi sau prin ochii-surogat ai sistemelor lor biologice şi au înţeles că ceva dispăruse din lumea lor. Mesagera se aflase acolo dintotdeauna. Au păstrat ca amintire vremurile primitive şi îndepărtate, când acea lumină mişcătoare de pe cer reprezentase deopotrivă o busolă şi o inspiraţie pentru ei. Şi-au amintit zilele dificile de la Templu şi primele comunicări între Zeiţă şi congregaţia Sa. Toate au făcut parte din conştiinţa lor culturală încă din cele mai vechi timpuri; ceva ce cunosc, în mod raţional, a fi mai vechi decât însăşi specia lor, iar acum a dispărut.

În întunericul tăcut al camerei lui de lucru, Fabian simte şocul unei emoţii pe care nu o anticipase. El, altfel decât ceilalţi păianjeni, nu este religios. Nu are timp pentru ceea ce nu poate fi cunoscut, decât dacă poate fi stabilit prin experimente şi raţiune şi, apoi, transformat în ceva cognoscibil. Cu toate acestea…

A urmărit totul pe un ecran întunecat, imaginea formându-se din mii de cromatofore de diferite culori, care se extindeau şi se strângeau pentru a forma părţile punctiforme ale imaginii totale. Aflându-se adânc sub pământ, nu are posibilitatea să asiste direct la ce se petrece. Este un specimen slab, palid şi neîngrijit al speciei lui şi nu îl interesează prea mult să vadă soarele; mai degrabă lucrează în ritmul lui, care nu ţine cont de zi sau noapte.

Ei bine, i se adresează el singurului său camarad constant, *presupun că asta vine în sprijinul a tot ce ne-ai spus.*

Desigur. Răspunsul vine chiar din pereţi, o prezenţă invizibilă, infiltrată peste tot în jurul lui, ca un demon cunoscut. *Şi trebuie să ripostaţi cu prima ocazie. Ei nu vă vor da nicio şansă.*

Conexiunile din grupul suratelor au părut să aibă un oarecare succes, ceva mai demult, remarcă Fabian. Pereţii curbaţi ai încăperii clocotesc şi vibrează; o mie de mii de furnici, prinse în forfota misterioasă a activităţii care îi îngăduie acestei colonii – de fapt, o supercolonie, crescută din nou după multă vreme – să funcţioneze într-un mod unic.

Nu a existat nicio clipă vreo şansă de succes. Mă bucur doar că li s-a demonstrat clar care este intenţia duşmanului. Însă mă îngrijorează strategia care trebuie folosită.

Discursul celui care nu se vede este straniu. Pistoanele musculare din pereţi creează nişte vibraţii care simulează jocul elegant de picioare ale unui păianjen. În alte părţi, lucrul comunică încă prin radio, dar aici Fabian poate să vorbească cu el ca şi cum ar fi un păianjen: o femelă deosebit de arogantă şi capricioasă, socoteşte el, dar tot păianjen.

Îi vorbeşte în acea limbă curioasă şi negociată, care a fost aleasă cu mult timp în urmă pentru comunicarea dintre păianjeni şi Zeiţa lor, însă recent a cerut o pereche de pedipalpi-fantomă pe ecrane, ca să adauge puţină emfază limbajului său, adoptând jargonul bizar al limbajului vizual al păianjenilor. Lui Fabian, care nu s-a simţit niciodată în largul lui printre cei din neamul său, îi place această companie. Asta, dar şi priceperea incontestabilă la structura chimică şi la condiţionare l-au făcut să capete un rol vital. El reprezintă mâna dreaptă şi confidentul Mesagerei, aşa cum este ea acum. *Mă întreb dacă, până la urmă, a mai rămas ceva din mine.* Cuvintele au venit încet, ezitante. La început, Fabian se întreabă dacă nu cumva în maşinărie nu a apărut vreo altă problemă ori poate în condiţionarea coloniei. Apoi îşi dă seama că este vorba de unul dintre acele momente când

camarada lui extrage vreo rămăşiţă de intonaţie sau ritm de vorbire pe care le-ar fi folosit în altă eră, în altă formă.

Doctor Avrana Kern, i se adresează el.

Ei nu îi place să i se spună Zeiţă sau Mesageră. După îndelungi târguieli, ei au găsit o formă de mişcări arbitrare care par să îi reamintească numele sub care a fost cunoscută cândva. Este una dintre ciudăţeniile pe care Fabian le acceptă cu plăcere. La urma urmei, are o relaţie aparte cu Zeiţa. Este cel mai apropiat prieten al Ei. El răspunde de funcţionarea ei corespunzătoare şi de eliminarea oricăror probleme şi erori din condiţionarea Ei.

În jurul lui, într-o reţea de tuneluri şi încăperi al căror loc se modifică permanent, trăieşte o colonie de o sută de milioane de insecte. Interacţiunile dintre ele nu sunt la fel rapide ca un sistem electronic creat de om, dar creierul minuscul al fiecărei insecte este în sine un motor capabil să stocheze date şi să ia decizii, iar puterea totală de calcul a întregii colonii atinge o cifră pe care nimeni nu o poate aprecia. Informatica dematerializată: nu viteza contează, ci amploarea şi complexitatea care pot fi reconfigurate la infinit. Asta asigură un spaţiu mai mult decât suficient pentru mintea descărcată a Avranei Kern.

I-a luat mult timp să descopere cum să procedeze dar, în cele din urmă, ea reprezenta doar o sursă de informaţii. Totul este alcătuit numai din informaţii dacă ai capacitatea necesară să le cuprinzi. Şi mult timp, ca să copiezi acele informaţii de la satelit pe o colonie de stocare de la suprafaţă. O perioadă lungă – mult mai lungă – pentru ca tot ce s-a descărcat să se organizeze în măsura în care să poată spune *eu sunt.* Însă acum *este*, iar ei au avut suficient timp la dispoziţie. Colonia în sânul căreia trăieşte şi de care se ocupă Fabian este făcută din carnea Zeiţei, încarnarea Mesagerei.

Fabian stabileşte contactul radio cu unul dintre observatoarele orbitale şi află că inamicul, aflat acum pe o traiectorie care confirmă că va încerca să îşi stabilească o orbită în jurul lumii lor, se apropie. Acum e momentul să aştepte. Pe toată planeta, toţi aşteaptă: nu doar păianjenii,

ci toate celelalte specii cu care aceştia au legături. Cu toţii vor ajunge curând sub baros şi vor înfrunta prin număr şi ingeniozitate o specie care i-a creat fără să vrea şi care acum doreşte să îi şteargă de pe suprafaţa planetei, cu aceeaşi nechibzuinţă. Există păianjeni, colonii de furnici, stomatopode în ocean, gândaci pe jumătate conştienţi de existenţa lor şi alte specii cu grade diferite de dezvoltare intelectuală şi instinctuală, toate fiind oarecum conştiente că sfârşitul lor este aproape.

Aflată în reţeaua orbitală, Bianca nu mai poate face planuri. Portia aşteaptă alături de suratele ei, pregătite să lupte împotriva zeilor spaţiali care se întorc. Pentru că acum doar de plasele lor se mai pot agăţa, căci simţurile extinse pe care le oferă tehnologia lor detectează apropierea sfârşitului.

Aflat la capătul îndelungii sale decelerări, corpul masiv al lui *Gilgamesh* se apropie, iar propulsoarele lui bolnave luptă să încetinească până la punctul în care inerţia unui plonjon dincolo de planetă se va împleti cu atracţia gravitaţională şi va aduce nava-arcă pe orbită.

Cu toate că erau conştienţi de dimensiunile duşmanului, din propriile aprecieri şi din înregistrările lui Kern, mărimea clară a lui *Gilgamesh* inspiră teamă. Mulţi păianjeni gândesc. *Cum putem lupta împotriva unui asemenea lucru?*

Iar apoi, armele navei-arcă se dezlănţuie. Apropierea ei a fost calculată în aşa fel încât să plaseze reţeaua ecuatorială în vizoarele laserelor din faţă, contra asteroizilor şi, în trecerea sa rapidă, *Gilgamesh* să folosească din plin oportunităţile ivite. Reţeaua nu are un centru, niciun punct vital în care o lovitură precisă să poată provoca daune mari, astfel că laserele ard totul la întâmplare, pârlind fâşii, tăind noduri, creând găuri mari în întreaga structura a reţelei. Păianjenii mor: expuşi pe nepregătite la golul imens, azvârliţi în spaţiu sau spre planetă, iar unii chiar evaporaţi de mânia incendiară a laserelor.

Portia primeşte raportul daunelor chiar în timp ce ea şi grupul ei de războinice pregătesc contraatacul. Este conştientă că tocmai au pierdut, în doar o clipă, un mare număr de soldaţi, o anumită proporţie a armelor lor – totul fiind anihilat orbeşte. Bianca se sfătuieşte cu ea, aparatul ei de radio vibrând de curent electric, în încercarea de a simula ritmul săltăreţ al discursului său.

Planul de luptă rămâne acelaşi, confirmă Bianca.

Are deja o imagine completă a ceea ce au pierdut şi a ceea ce încă deţin. Portia nu o invidiază pentru sarcina ei de a coordona toate sistemele orbitale de apărare.

Sunteţi pregătiţi pentru desfăşurare?

Portia simte cum în ea creşte furia şi hotărârea în faţa acelor distrugeri. Morţii, distrugerea Mesagerei, brutalitatea dementă o aprind, dorind cu tot dinadinsul să facă dreptate.

Da. Le vom arăta noi.

Le vom arăta noi, îi răspunde ca un ecou Bianca, la fel de hotărâtă. *Voi sunteţi cei mai iuţi, mai puternici, mai inteligenţi. Voi sunteţi apărătorii lumii voastre. Dacă daţi greş, ar fi ca şi cum nici nu am fi trăit. Toate înţelegerile noastre se vor risipi ca praful. Vă cer să aveţi planul în minte tot timpul. Ştiu că unele dintre voi aveţi rezerve. Nu e momentul pentru aşa ceva. Marile minţi ale poporului nostru au hotărât că ceea ce veţi face este alegerea potrivită, dacă vrem să rămânem cine şi ceea ce suntem.*

Înţelegem. Portia este conştientă că forma uriaşă a navei-arcă, care acoperă stelele, se apropie. Alte detaşamente deja lansează.

Succes la vânătoare, le spune Bianca tuturor.

De jur împrejur, armele orbitale ale reţelei se pregătesc de atac. Fiecare constă într-o singură bucată de rocă, ridicată cu ascensoare spaţiale sau capturate din vid şi ţinute sub o tensiune enormă în interiorul pânzei, iar acum sunt eliberate, azvârlite cu mare viteză în gol, către nava-arcă.

Însă minuscule, socoteşte Portia. Bolovanii mari pe care îşi aminteşte că i-a văzut nu înseamnă nimic pentru nava-

arcă. Cu siguranţă învelişul ei rezistă la asemenea proiectile.

Însă păianjenii nu se mulţumesc doar să arunce cu bolovani. Proiectilele lansate au scopuri multiple, însă, în cea mai mare măsură, au rolul de a distrage atenţia.

Portia simte cum pânza se strânge în jurul ei.

Asiguraţi-vă că firele voastre sunt răsucite bine, transmite ea către surate. *Va fi greu.*

Câteva secunde mai apoi, ea şi suratele ei sunt aruncate în gol pe un traseu oblic, care va intercepta trecerea lui *Gilgamesh* când acesta va intra pe o orbită stabilă.

La început, din instinct, îşi îndoaie picioarele, strângându-le pe lângă corp, iar mintea îi este cuprinsă de şocul groazei, care ameninţă să o copleşească. Apoi instruirea îşi spune cuvântul şi începe să îşi verifice soldaţii. Aceştia se împrăştie când cad spre locul de întâlnire cu *Gilgamesh,* dar ele sunt încă legate cu fire de un nod central, formând o roată care se învârteşte, una între multe altele care se îndreaptă spre nava-arcă.

Laserele navei-arcă ard primele câteva roci, făcându-le să explodeze în puncte atent calculate şi să se rostogolească din calea ei. Altele lovesc în laturile uriaşei nave, ricoşând sau rămânând prinse în ea. Portia vede cel puţin un firicel de aer care este pierdut în urma unei lovituri norocoase sau nenorocoase.

Apoi, ea şi suratele se pregătesc de impact. Din clipă în clipă, aparatul ei de radio le transmite instrucţiuni de la coloniile care, aflate pe reţeaua orbitală, fac calcule pentru a le ajuta să îşi încetinească apropierea cu ajutorul micilor jeturi şi a cantităţii reduse de combustibil. Portia este cât se poate de conştientă că aceasta ar putea fi o călătorie fără întoarcere. Dacă dau greş, nu vor mai avea unde să se întoarcă.

A încetinit atât cât s-a putut, ţesând mai mult fir din centrul roţii ca să se îndepărteze de surorile ei. Îşi desface picioarele şi speră că a reuşit să elimine cât mai mult din inerţie.

Aterizează rău, nereuşind să se agaţe cu cârligele

mănuşilor termoizolante, şi ricoşează din fuzelajul lui *Gilgamesh.* Altele din echipa ei au avut mai mult noroc, iar acum se fixează cu cele şase picioare şi îşi trag suratele care au greşit manevra. Printre acestea se numără şi Portia. Una este şi mai ghinionistă, aterizând într-un unghi nepotrivit şi spărgându-şi masca. Intrând într-o stare de agonie şi mişcându-şi spasmodic picioarele, ea moare în cele din urmă, iar strigătele ei ajung la camarade prin metalul navei.

Nu este timp pentru sentimentalisme. Cadavrul ei este fixat de corpul navei cu fire, după care toate pornesc la treabă. La urma urmei, au de purtat un război.

O *să le arătăm noi,* gândeşte Portia. O *să le arătăm cât de mult greşesc.*

7.5 Manevre

— Bolovani! aruncă în noi cu *bolovanii* a exclamat Karst, nevenindu-i să creadă. Sunt în era spaţială în epoca de piatră!

Unul dintre ecranele consolei a pâlpâit şi s-a stins, iar altele au început să afişeze o culoare galbenă, ameninţătoare.

— Karst, asta nu e navă de luptă! abia s-a răstit Lain. *Gilgamesh* nu a fost proiectat pentru alte eforturi decât acceleraţie şi decelerare, dar în niciun caz pentru a face faţă impacturilor.

— Avem o spărtură a carcasei în zona încărcăturii, a anunţat Alpash, iar glasul lui a sunat ca şi cum cineva i-ar fi călcat în picioare locurile sfinte. Uşile interioare sunt… iar pentru o secundă nu a fost limpede dacă erau sau nu, dar apoi a reuşit să spună: Etanşate, secţiunea este etanşată. Avem… pierderi de încărcătură.

— Încărcătura este deja în vid, sau pe aproape. Expunerea nu ar trebui să provoace pierderi, a intervenit Vitas.

— Avem avarii la patruzeci şi nouă de camere, i-a anunţat Alpash. Din cauza impacturilor şi a

supratensiunilor electrice provocate de avarii. Patruzeci şi nouă.

Un moment, nimeni nu s-a simţit în stare să înţeleagă asta. Cincizeci de morţi dintr-o singură lovitură. O nimica toată faţă de numărul celor care constituiau încărcătura. Însă era groaznic să se gândească la implicaţii!

— Suntem pe orbită, la o sută optzeci de kilometri de pânză, a spus Karst. Trebuie să ripostăm. Vor continua să arunce cu pietre în noi.

— Sigur? a intervenit aproape inutil Holsten.

— Poate reîncarcă.

— Ce alte avarii mai sunt? a întrebat Vitas.

— Nu… nu ştiu, a recunoscut Alpash. Senzorii de pe corpul navei… sunt slăbiţi, iar unii s-au pierdut. Nu cred că sistemele esenţiale au fost avariate, dar probabil că există zone slăbite în cocă… Sistemele de control al avariilor au fost perfecţionate să se concentreze asupra situaţiilor de urgenţă din zonele critice.

Ceea ce însemna că nu reuşiseră să acopere cum trebuie întreaga pânză.

— Putem repoziţiona laserele, a adăugat Karst, ca şi cum asta venea ca un răspuns la cele discutate până atunci.

Probabil că în mintea lui era.

— Mai degrabă am putea să repoziţionăm nava, i-a spus Lain. Fă-o să se întoarcă, astfel ca lanţul de asteroizi să ţintească spre reţea. Pe orbită, indiferent de orientarea noastră.

Karst a clipit, în semn că se agăţa de ideea că nava trebuie să se deplaseze cu botul înainte, dar apoi a dat aprobator din cap.

— Da, să începem manevra. Cât durează?

— Depinde cât de bine reacţionează sistemele. S-ar putea să fim nevoiţi să reparăm câte ceva.

— S-ar putea să nu…

— Termină, Karst! Sunt practic în aceeaşi barcă cu tine. Voi face asta cât de repede se poate.

— Mda, bine.

Karst s-a strâmbat, amintindu-şi că după trezirea lui Lain el era înlăturat din funcţia de căpitan.

Bătrâna ingineră s-a aşezat în faţa unei console funcţionale şi câţiva oameni din Trib s-au strâns în jurul ei ca să-i asculte ordinele. Lui Holsten i s-a părut că, deşi era cumplit de obosită, ea mai avea totuşi o energie pe care i-o putea recunoaşte uşor. Timpul luptase cu Lain ca să-i ia acel corp fragil şi cocoşat, dar până atunci timpul pierduse partida.

— Nu vom reuşi să ne croim drum cu forţa şi să controlăm planeta, a afirmat Vitas.

— Ba da! s-a încăpăţânat Karst. Serios, putem trece prin pânza aia şi să o trimitem dracului în spaţiu ca pe o… ca pe o şosetă veche. Şi apoi a exclamat: Ţine-ţi gura, Holsten! când clasicistul a lăsat impresia că voia să comenteze acea comparaţie.

— Karst, te rog să verifici energia disponibilă pentru sistemele antiasteroid! a spus Vitas răbdătoare.

Karst s-a strâmbat.

— Deci, le reîncărcăm.

— Folosind toată energia care asigură în prezent funcţionarea sistemelor de susţinere a vieţii sau a sistemelor de protecţie a reactorului, l-a aprobat Vitas. Şi, chiar dacă reuşeşti, ce facem după aceea? Ce se întâmplă cu planeta, Karst?

— Planeta? a clipit Karst nedumerit.

— Plănuiai să faci o plimbare până acolo într-o navetă şi să înfigi un steag în pământ? Dacă *aşa* arată lucrurile în apropierea orbitei, ce-ţi închipui că vei găsi la sol? O să arzi totul cu laserul, da? Sau poate iei un disruptor sau un pistol? Câte gloanţe ai?

— Am trezit şi înarmat echipa de securitate şi câţiva auxiliari, a spus Karst îndărătnic. Coborâm, stabilim un cap de pod, înfiinţăm o bază şi începem să câştigăm teren. O să-i prăjim pe nenorociţii ăia. Ce altceva putem face? Nimeni n-a spus că va fi uşor. Nimeni n-a spus că se va întâmpla peste noapte.

— Ei bine, s-ar putea să ajungem şi la asta, a recunoscut

Vitas. Şi dacă e aşa, o să rămân aici şi o să coordonez asaltul, aşa că îţi urez noroc. Cu toate astea, sper că există un mod mai eficient de a rezolva problema paraziţilor ăstora. Lain, am nevoie de cel puţin un atelier funcţional sub conducerea mea şi acces la toate fişierele vechi – tot ce mai avem în legătură cu Pământul.

— Ce plan ai? a întrebat-o Lain, fără să se întoarcă spre ea.

— Vreau să fac un cadou pentru p-p… pentru cei de jos, a explicat ea, dar de data aceasta bâlbâială lui Vitas a fost destul de evidentă încât s-o observe toţi. Nu cred că ne-ar fi imposibil să producem un fel de toxină care să afecteze artropodele, ceva care să le distrugă exoscheletele sau sistemul respirator, dar care să nu aibă niciun efect asupra noastră. La urma urmei, presupunând că provin din păianjenii de pe Pământ, pentru noi sunt o formă de viaţă total diferită. Nu ne asemănăm în niciun fel.

Ascultând, Holsten şi-a dat seama că era prea multă emfază în acele cuvinte. S-a gândit la mesajele trunchiate în Imperiala C. Fuseseră transmise chiar de Kern sau de ceva care îi imita cuvintele?

În ultimă instanţă, a presupus el, nu avea importanţă. Genocidul tot genocid era. S-a gândit la Vechiul Imperiu, care fusese atât de civilizat încât până la urmă îşi otrăvise propria lume. *Şi iată-ne, suntem pe cale de a începe să smulgem bucăţi din ecosistemul acestei lumi noi.*

Nimeni nu i-a acordat atenţie, mai ales că nu a rostit niciunul dintre gândurile care îi treceau prin minte, aşa că a găsit o consolă care părea funcţională măcar pe jumătate şi a intrat în sistemul de comunicaţii.

După cum se aştepta, dinspre planetă se înregistra o activitate radio intensă, desfăşurată pe frecvenţe de bandă largă. Distrugerea Habitatului-Santinelă a făcut ca semnalele să nu mai fie recepţionate la fel de clar – probabil că acesta acţionase doar ca un emiţător puternic pentru planetă. Însă lumea verde era în alertă, transmiţând mesaje de neînţeles.

A vrut să se gândească la ceva minunat, apoi: un mesaj

perfect care va aduce de la sine înţelegerea, va iniţia dialogul, oferind opţiuni tuturor. Însă aritmetica brutală a deţinuţilor menţionaţi de Vitas îl bloca. *Nu putem avea încredere în ei. Ei nu pot avea încredere în noi. Încercările reciproce de distrugere a celuilalt reprezintă singura urmare logică.* S-a gândit la visele umane – atât ale Vechiului Imperiu, cât şi ale celui nou – de a intra în contact cu o inteligenţă extraterestră aşa cum nimeni nu a întâlnit vreodată. *De ce? De ce am dori asta? Nu vom fi capabili să comunicăm şi, chiar dacă am putea, am rămâne aceeaşi deţinuţi siliţi să aibă încredere – şi să rişte – sau să îl acuze pe celălalt în încercarea de a-şi salva pielea.*

Apoi a sosit o nouă transmisiune, de pe planetă direct spre navă, mai slabă decât până atunci, care nu mai folosea satelitul pe post de releu. Un cuvânt în Imperiala C, dar cu un sens absolut clar.

Pierdut.

Holsten a rămas cu ochii la ecran, a deschis gura de două sau de trei ori, pregătit să atragă atenţia cuiva, apoi a retrimis un mesaj simplu pe aceeaşi frecvenţă.

Doctor Avrana Kern?

V-am spus să nu vă apropiaţi! a venit imediat răspunsul încărcat de ură.

Conştient că acum negocia, dar nu pentru *Gilgamesh,* ci ca ultimul clasicist al Pământului în faţa istoriei nemiloase.

Nu avem nicio opţiune. Trebuie să coborâm de pe navă. Avem nevoie de o lume.

V-am trimis spre o lume, maimuţe nerecunoscătoare!

Transmisia venea de pe planetă, pulsând puternic în vacarmul general generat de semnale.

Nelocuibilă, a transmis el. *Doctore Kern, eşti fiinţă umană. Şi noi suntem fiinţe umane. Suntem toţi oamenii care au mai rămas. Te rog să ne laşi să venim pe sol. Nu avem altă soluţie. Nu ne putem întoarce.*

Umanitatea este depăşită, a venit răspunsul sumbru al lui Kern. *Şi, pe lângă asta, vă închipuiţi că eu iau hotărârile? Eu sunt doar un consultant, iar lor nu le-a plăcut soluţia preferată de* mine *în ceea ce vă priveşte. Au*

modurile lor prin care îşi rezolvă problemele. Plecaţi!

Doctore Kern, nu e o capcană, noi chiar nu avem de ales. Dar se întâmpla ca înainte: nu se făcea înţeles. *Pot vorbi cu Eliza, te rog?*

Dacă ar mai fi rămas ceva din ce era Eliza şi nu eu, tocmai aţi distrus-o, a răspuns Kern. *Adio, maimuţelor!*

Holsten a trimis şi alte mesaje, repetându-le, dar din câte se părea Kern nu mai voia să comunice. A auzit vocea dispreţuitoare a femeii în timp ce a citit mesajul într-o Imperială C impecabilă, dar a fost mai cutremurat de dezvăluirea entităţii antice, că fiinţele de pe planetă nu pot fi ţinute în frâu nici măcar de ea. *Unde a dus-o experimentul acela?*

A aruncat o privire în jur. Vitas plecase, se dusese la atelier şi la substanţele ei chimice, ca să sterilizeze pe cât de mult posibil din planetă, astfel ca specia ei să îşi poată stabili căminul acolo. Holsten nu era sigur cât va mai rămâne din acel loc atrăgător pentru locuire după ce ea va termina acţiunea. *Dar ce altă soluţie avem? Să murim în spaţiu şi să lăsăm planeta în seama insectelor şi a lui Kern?*

— Pierdem în continuare senzorii de pe cocă, a remarcat Alpash. Se pare că impacturile au provocat mai multe daune decât am crezut iniţial.

Părea sincer îngrijorat, iar asta era o molimă pe care ceilalţi au contractat-o aproape imediat.

— Cum se face că îi pierdem? a întrebat Lain, rămânând în continuare concentrată la activitatea ei.

— Nu ştiu.

— Atunci, o să trimit o dronă. Să aruncăm o privire! a intervenit Karst.

După ce a bâjbâit cu comenzile, a reuşit să aducă pe un ecran imaginile surprinse de ochiul dronei, în timp ce aceasta a ieşit oarecum cu greu din locaşul ei şi s-a deplasat în josul fuzelajului curbat al navei.

— Să fiu al dracu’, e peticită la maxim! a comentat el.

— Mai tot este din ce am instalat de pe staţia de terraformare, a confirmat Lain. Prea multe deschideri şi

închideri ca să instalăm chestii noi sau să facem reparaţii… Apoi a rostit în şoaptă: Ce-a fost aia?

— Acum, ce mai e? N-am văzut ni… a început Karst.

— S-a mişcat ceva! a confirmat Alpash.

— Nu fi ridicol…

Holsten s-a uitat lung şi a văzut peisajul noduros, plin de antene, care trecea prin faţa lui. Apoi, în colţul ecranului, a văzut cum ceva s-a mişcat pe furiş, târâindu-se.

— Sunt aici, a încercat el să spună, însă avea gâtlejul uscat, astfel că vocea lui a fost doar o şoaptă.

— Nu e nimic acolo, tocmai spunea Karst.

Însă Holsten se gândea: *Din antena aia ieşea cumva vreun fel de fir? De ce se defectează senzorii de cocă, unul după altul? Ce am văzut mişcându-se?*

— O, fir-ar! a spus Karst brusc, cu un glas care părea mai bătrân decât al lui Lain. Fir-ar, fir-ar, fir-ar!

Prin dreptul ochiului dronei au trecut rapid peste cocă vreo şase siluete cenuşii, târându-se, alergând cu o siguranţă uşor exagerată în vidul îngheţat, chiar sărind în faţă, prinzându-se cu fire şi lăsând în urmă o broderie care înconjura nava pe exterior.

— Ce fac? a întrebat Alpash pierdut.

Apoi s-a auzi vocea sigură a lui Lain.

— Încearcă să pătrundă în navă.

7.6 S-a spart carcasa

Una dintre suratele Portiei foloseşte un dispozitiv greoi din sticlă, legată cu fir de mătase, pe post de ochi. Acesta conţine o colonie de furnici minuscule, a căror unică funcţie este să creeze o imagine compusă a ceea ce se află în faţa lor şi să o transmită spre reţeaua orbitală şi spre planetă. Apoi, Bianca le poate da ordine din clipă în clipă ca să se descurce cât mai bine în noua lor poziţie, deasupra acestui uriaş intrus străin. Asta este cât se poate de bine, pentru că Portia nu va trebui să fie prima care să ştie ce să facă în situaţia de faţă. Fiecare amănunt este bizar şi tulburător, căci este vorba de o estetică rezultată

din visele altui neam, de o tehnologie care se bazează pe metal dur şi forţe elementare.

Nici Bianca nu ştie ce să facă cu aceste informaţii, însă imaginile sunt dirijate spre uriaşul complex de colonii care este doctorul Avrana Kern, sau ce a mai rămas din ea. Kern îşi poate da cu părerea despre ce vede Portia şi-i oferă sfaturi pe care fie le acceptă, fie le refuză. Kern a decăzut mult din statutul de Zeiţă. Ea şi liderele fostului ei grup au avut conflicte amarnice în ceea ce priveşte soarta rasei umane care se află în prezent la bordul navei *Gilgamesh.* Ea şi-a argumentat părerea şi i-a ameninţat, apoi a insistat şi s-a milogit, dar păianjenii deja îşi planificaseră asaltul şi nu au dorit să se răzgândească. În cele din urmă, Kern a fost silită să accepte hotărârea celor care îi fuseseră cândva credincioase şi care acum îi deveniseră gazde.

A identificat senzorii de pe cocă pentru Portia şi pentru celelalte grupuri de apărătoare orbitale. Au avut mult de lucru ca să traverseze carcasa şi să-i stingă ochii lui *Gilgamesh.*

În aceste momente, Portia nu ştie mare lucru despre conţinutul viu al navei-arcă. Din punct de vedere intelectual, ştie că acele fiinţe se află acolo, însă mintea ei este concentrată asupra acestei etape a misiunii, iar ideea unei nave uriaşe, plină de giganţi depăşeşte capacitatea ei de înţelegere. Cu toate acestea, imaginea ei mintală în legătură cu procesele care se desfăşoară în interiorul navei este surprinzător de precisă. *Ne vor detecta şi îşi vor da seama că încercăm să intrăm.* În mintea ei, *Gilgamesh* este ca o colonie de furnici, una rea, iar apărătorii ei ar trebui să apară în valuri dintr-un moment în altul. Sau poate vor fi folosite alte arme.

Există un număr redus de bocaporturi care duc spre interior, spune Bianca. *Pe măsură ce înaintaţi, continuaţi să distrugeţi senzorii, ca să-i împiedicaţi să reacţioneze. Căutaţi un pătrat mare sau…*

Cu o răbdare meticuloasă, Bianca le oferă descrieri concise ale diferitelor mijloace de acces spre interiorul lui

Gilgamesh, aşa cum au fost extrase din memoria Avranei Kern după confruntarea cu nava-arcă: de unde îşi lansează navetele; unde se află bocaporturile de întreţinere; ecluzele; ieşirile pentru drone… În mare parte sunt doar ipoteze, însă cel puţin Kern a făcut cândva parte din aceeaşi specie cu constructorii navei-arcă. Ei au un cadru comun de referinţă, în vreme ce Portia nici măcar nu poate să bănuiască scopul sau funcţia atâtor amănunte de pe coca lui *Gilgamesh.*

Dacă ar fi după ei, păianjenii ar putea să pătrundă în nava-arcă fără să fie nevoie să găsească un punct slab. La urma urmei, au acces la explozivii chimici în care se află şi oxigenul lor şi, astfel, ar putea exploda în golul imens. Tehnologia lor spaţială îşi are propriile limite. Sfâşierea navei nu este o opţiune pe care o preferă. În caz extrem, Portia şi suratele ei intenţionează să se bazeze pe aerul navei-arcă, deşi aceasta are prea puţin oxigen în comparaţie cu cât au ele nevoie. Aparatele de respirat prinse în jurul abdomenelor au o durată de funcţionare limitată, iar Portia este cât se poate de conştientă că ea şi suratele ei ar prefera să se întoarcă acasă prin vidul imens. Ar fi mai bine să facă o gaură, pe care să o închidă după ce păianjenii ajung înăuntrul navei.

Se simte cuprinsă de o senzaţie ciudată, care nu seamănă cu nimic din ce a trăit până acum, şi asta face ca organele simţului tactil să vibreze. Cel mai apropiat echivalent a ceea ce simte ar putea fi un vânt care a suflat pe lângă ea, însă acolo nu există aer care să se mişte. L-au simţit şi suratele ei, dar şi alte grupuri care participă acum la asalt. În urma adierii, comunicaţiile radio devin neclare pentru scurt timp. Portia nu ştie că adversarii din interiorul navei au improvizat un fel de puls electromagnetic care să atace aparatura electronică a păianjenilor. Cele două tehnologii au trecut una pe lângă cealaltă în noapte, abia atingându-se. Până şi radioul Portiei este biologic. Puţinul pe care îl atinge pulsul este înlocuit instantaneu; tehnologia este mortală, născută să moară, şi de aceea fiecare componentă are înlocuitori care

cresc în urma ei precum dinţii rechinului.

Portia a localizat un bocaport, o intrare uriaşă, pătrată, etanşată înapoia unor uşi metalice, grele. Transmite imediat poziţia ei către echipele din apropiere, care încep să se deplaseze spre ea, pregătite să o urmeze înăuntru.

Ea cheamă o specialistă, care începe să traseze conturul găurii pe care îl va face folosind acizi. Metalul opune rezistenţă o vreme, timp în care Portia, nerăbdătoare şi agitată, păşeşte de pe un picior pe altul. Nu ştie ce vor întâlni după ce pătrund – apărători uriaşi, medii ostile, maşini de neînţeles. Ea nu e genul de păianjen care să stea şi să aştepte: trebuie să planifice sau să acţioneze. Dacă i se refuză una sau alta, se agită.

În timp ce acidul începe să îşi facă efectul, întrând într-o reacţie violentă cu coca şi producând o dâră de vapori care se dispersează aproape imediat, celelalte surate din echipă se apucă să ţească o pânză impermeabilă din mătase sintetică, pe care o vor folosi să astupe gaura imediat ce echipa pătrunde în navă.

Apoi contactul radio dispare brusc, înghiţit de un val de zgomot de fond. Ocupanţii navei-arcă au lovit din nou. Portia începe imediat să caute frecvenţe libere. Ştie că şi giganţii folosesc radioul ca să comunice, deci este posibil să fi menţinut deschise câteva canale. O vreme, însă, echipa ei este blocată – la fel şi toate celelalte de pe coca navei. Însă ele ştiu planul. Au primit deja instrucţiuni despre modul în care să răspundă la ameninţarea umană – în ceea ce priveşte atât echipajul treaz, cât şi numărul uriaş de adormiţi pe care i-a descris Kern. Detaliile precise se vor afla acum la discreţia Portiei.

În aceste momente, lucrul cel mai important din mintea ei este că oamenii de pe *Gilgamesh* au devenit foarte activi în apărare. Nu are idee cum se va desfăşura asta, dar ştie cum ar proceda ea dacă vreun atacator i-ar roade pereţii casei ei. Păianjenii din neamul Portiei nu au fost niciodată o specie pasivă sau defensivă. Nu zăbovesc răbdători – ei atacă sau contraatacă. Sunt născuţi pentru a fi mereu în ofensivă.

Fără radio, rămâne totuşi posibilă comunicarea de aproape. *Fiţi gata, ei vor veni,* bate ea pe cocă, fluturându-şi pedipalpii ca să-şi intensifice spusele. Suratele care nu participă direct la crearea găurii în corpul navei se împrăştie, urmărind totul în jur cu numeroşii lor ochi.

7.7 Război la exterior

— Ha! a strigat Karst urmărind ecranele. Le-am bulit nenorocitele de aparate de radio!

— Nu e chiar o lovitură mortală, a spus Lain, frecându-se la ochi cu dosul palmei.

— În primul rând, asta nu anulează ideea că deţin aparate de radio, a remarcat Holsten. Cu ce ne confruntăm? De ce nu ne punem o asemenea întrebare?

— Este evident, s-a auzit vocea lui Vitas din sistemul de comunicaţii.

— Atunci explică, te rog, pentru că prea puţine lucruri mi se par evidente acum, i-a sugerat Lain.

Privea concentrată la ecrane, iar Holsten a avut impresia că spusese asta mai mult fiindcă era deranjată de atitudinea arogantă a lui Vitas.

— Lumea lui Kern a fost un soi de planetă unde s-a practicat bioingineria, a explicat Vitas. A creat aceste fiinţe. Apoi, ştiind că ne vom întoarce, le-a scos în cele din urmă din stază şi le-a asmuţit împotriva noastră. Îşi respectă programarea chiar şi după distrugerea satelitului ei.

Holsten a încercat să surprindă privirea lui Lain sau a lui Karst sau a altcuiva, dar fusese lăsat din nou într-un plan secund.

— Şi cum o fi arătând suprafaţa? a întrebat Karst neliniştit.

— S-ar putea să fie nevoie să facem o curăţenie îndelungă, a confirmat Vitas cu un entuziasm evident.

— Staţi puţin! a murmurat Holsten, iar Lain a ridicat o sprânceană la el. Vă rog, să… să nu repetăm greşelile lor. Greşelile Imperiului. *Pentru că uneori simt că exact asta*

facem. Se pare că vorbiţi despre otrăvirea mortală a planetei ca să putem trăi pe ea.

— S-ar putea să fie necesar, în funcţie de condiţiile de la sol. Ar fi mai rău dacă permitem biotehnologiei necontrolate să rămână pe suprafaţa planetei, a explicat Vitas.

— Dar dacă sunt înzestraţi cu conştiinţă? a întrebat Holsten.

Lain a făcut ochii mici şi s-a mulţumit să urmărească, dar se părea că şeful echipei de securitate nu înţelesese cu adevărat întrebarea. Era acum Holsten împotriva vocii lui Vitas.

— Dacă aşa stau lucrurile, a reluat ea, atunci putem să considerăm că şi un computer are conştiinţă. Păianjenii respectă instrucţiunile, probabil într-un mod care le oferă o libertate considerabilă să reacţioneze la condiţiile locale, dar asta ar fi tot.

— Ba nu, a contrazis-o Holsten răbdător, dacă sunt înzestraţi cu conştiinţă? Vii şi independenţi, evoluaţi?

Exaltare, i-a venit în minte. *Glorificarea fiarelor.* Dar Kern vorbise până atunci doar de iubitele ei maimuţe.

— Nu fi ridicol! s-a răstit Vitas la el, şi cu siguranţă toţi au auzit cum i-a tremurat vocea. În orice caz, nu contează. Logica alegerii de către deţinuţi rămâne valabilă. Indiferent cu ce ne confruntăm, creaturile astea fac tot ce pot ca să ne distrugă. Trebuie să reacţionăm în consecinţă.

— Am mai pierdut o dronă, a anunţat Karst.

— Poftim? a întrebat Lain.

— Pentru că senzorii de pe cocă sunt smulşi, încerc să văd cu ajutorul dronelor ce fac nenorociţii, dar ei le distrug. Mai am doar câteva.

— Ai şi unele înarmate, cum erau cele care au doborât-o pe Kern? a întrebat bătrâna ingineră.

— Nu, şi oricum nu le-am putea folosi. Sunt pe cocă. Am avaria nava.

— Probabil că e deja prea târziu pentru asta, a comentat Alpash placid.

Le-a arătat una din ultimele imagini transmise de dronă.

Un grup de păianjeni erau adunaţi la o uşă a hangarului unei navete. Se vedea o nouă linie în metal, marcată de un norişor de vapori care se împrăştiau de-a lungul ei.

— Nenorociţii! a spus Karst cu o voce gravă. Sigur nu-i poţi electrocuta prin cocă?

Acesta fusese un subiect aprins de discuţie înainte să se fi încercat emisia pulsului electromagnetic. Alpash încercase să găsească o soluţie prin care să creeze o grilă electrică în jurul locurilor unde se aflau păianjenii, dar nu exista infrastructură pentru aşa ceva, fără să mai vorbim de energia enormă necesară ca să reuşească acest lucru. Discuţiile s-au redus apoi la soluţii mai puţin tehnice.

— Ţi-ai înarmat şi pregătit oamenii?

— Am o armată întreagă. Am trezit câteva sute dintre cei mai buni candidaţi şi le-am dat disruptoare. Presupunând că ticăloşii ăia mici *pot* fi atacaţi cu ele. Dacă nu, ei bine, am deschis armurăria. Cum să zic, şi vocea i-a tremurat puţin, dovadă că era foarte, foarte stresat, nava e atât de găurită încât nu contează dacă mai facem alte câteva găuri, nu? Şi, în orice caz, încă îi putem împiedica să pătrundă. Dar, dacă reuşesc să intre… probabil că nu-i putem anihila, însă a rostit cu greu cuvântul „putem”, nevoia lui de optimism ciocnindu-se brutal de zidul circumstanţelor. Nava asta n-a fost concepută pentru asemenea situaţii. Mare neglijenţă, ce să zic! a încheiat el, rânjind.

— Karst… a început Lain, iar Holsten – mereu puţin în urmă – a crezut că ea doar voia să îl reducă la tăcere şi să îl scutească de o situaţie jenantă.

— Mă duc să-mi iau costumul, a spus şeful echipei de securitate.

Lain s-a mulţumit să îl privească, fără să spună nimic.

— Poftim? a exclamat Holsten, uitându-se la Karst. Stai, nu…

Rămas cu ochii la ingineră, Karst l-a ignorat.

— Eşti convins?

Lain nu părea foarte sigură.

Karst a ridicat brutal din umeri.

— Nu fac nimic aici. Trebuie să scăpăm de viermii ăia de pe coca navei.

A spus asta cu prea puţin entuziasm. Probabil aştepta ca Lain să îi ofere un motiv destul de convingător ca să rămână în navă. Faţa ei ridată exprima îngrijorare, amintind de un inginer care caută o soluţie la o problemă tehnică pe care nu o poate depăşi.

În acel moment, ecranul consolei lui Holsten a licărit, devenind activ, şi şi-a dat seama că atacatorii de afară localizaseră canalele libere pe care Karst le folosise pentru controlarea dronelor; şi pe care tot Karst trebuia să le folosească ca să ţină legătura cu nava. Era treaba lui Holsten să îi înştiinţeze pe ceilalţi că păianjenii au făcut acea descoperire, dar nu a spus nimic, o parte din el rămânând cu privirea aţintită la diversele semnale disparate care erau depistate de receptoarele supravieţuitoare ale lui *Gilgamesh,* iar cealaltă parte ascultând ce se discuta în spatele lui.

— Echipa ta? l-a întrebat Lain într-un târziu.

— Oamenii echipei mele de bază sunt pregătiţi, a confirmat Karst. Pare că vom intra în luptă imediat ce deschidem ecluza. Probabil că ticăloşii ăia mici sunt deja acolo, tăind coca, a spus el, dar nimeni nu l-a contrazis, aşa că el a continuat: Nu le pot cere să plece doar ei, şi eu să rămân aici. Iar apoi: Pentru asta exist, nu? Nu sunt strateg. Nu sunt comandant. Eu doar îmi conduc oamenii: echipa mea.

A rămas în faţa lui Lain ca un general care şi-a dezamăgit regina şi care acum simţea că mai avea o singură şansă să-şi răscumpere păcatul.

— Hai să fim sinceri! Securitatea a fost aici doar ca să păstreze ordinea în rândurile Echipajului Principal şi a încărcăturii pe durata călătoriei. Dar, dacă trebuie să fim soldaţi, atunci asta vom fi, iar eu voi conduce operaţiunile!

— Karst… a început Lain, dar glasul i s-a stins.

Holsten s-a întrebat dacă ea voise să spună ceva bizar de banal, un fel de amabilitate socială, precum: *Dacă nu vrei să te duci, nu te duce.* Dar ei depăşiseră de mult ceea

ce voiau sau nu voiau să facă. Nimeni nu-şi dorise situaţia în care se aflau acum, iar limbajul lor, la fel ca şi tehnologia lor, se redusese doar la lucrurile esenţiale vieţii. Nimic altceva, nicio frivolitate sau înfloritură nu merita păstrată.

— Mă duc să mă îmbrac, a repetat şeful echipei de securitate parcă obosit, dând din cap.

S-a oprit ca şi cum ar fi vrut să le arate o formă mai militărească de recunoaştere, un salut al celor pe cale să moară, după care s-a întors şi a plecat.

Lain l-a urmărit plecând şi, aşa cum se sprijinea în bastonul din metal, în ciuda faptului că stătea cocoşată, ţinuta ei a trădat aceeaşi rigiditate băţoasă. Degetele osoase îi albiseră şi toţi cei din încăpere o urmăreau.

A făcut doi paşi hotărâţi până a ajuns lângă umărul lui Holsten, după care s-a uitat cu severitate la cei câţiva ingineri din Tribul ei, care rămăseseră în sala de comunicaţii.

— Treceţi la treabă! s-a răstit ea la ei.

Întotdeauna există ceva care trebuie reparat şi, după ce le distrăsese atenţia, Lain a inspirat adânc, apoi a expirat, destul de aproape de urechea lui Holsten, astfel că el a auzit hârâitul slab al plămânilor ei.

— A avut dreptate, nu? a spus ea încet, doar pentru el. Trebuie să-i îndepărtăm de pe cocă, iar echipa de securitate va lupta mai bine dacă e şi Karst acolo.

Nu îi spusese lui Karst să plece, dar un cuvânt de-al ei ar fi putut să îl oprească.

Holsten a ridicat privirea spre ea şi a încercat să aprobe dând din cap, dar ceva s-a întâmplat cu acea mişcare, iar gestul a rămas lipsit de sens şi neutru.

— Ce e asta? l-a întrebat brusc Lain, după ce a observat fluxul de semnale de pe ecran.

— Au găsit o breşă. Transmit.

— Şi-atunci, de ce dracu' n-ai spus nimic? Karst? apoi a aşteptat până când Alpash a confirmat că ea putea lua legătura cu el. Schimbăm frecvenţele, aşa că pregăteşte-ţi oamenii! după care i-a comunicat noul canal liber.

Holsten…

— Vitas se înşală, i-a spus el. Nu sunt maşini biologice. Nu sunt doar marionetele lui Kern.

— Şi cum de-ai ajuns la concluzia asta?

— După felul în care comunică.

Lain s-a încruntat.

— Acum ai descoperit asta? Şi nu te-ai gândit să spui cuiva?

— Nu. Nu prin ceea ce spun, ci prin structură. Isa, sunt clasicist, şi asta înseamnă studiul limbajului – limbi vechi, moarte, dintr-o epocă a umanităţii care nu mai există. Pariez pe viaţa mea că aceste semnale sunt mai curând limbaj decât un soi de instrucţiuni. Este prea complex, cu o structură prea complicată. Este ineficientă, Isa. Limbajul este ineficient. Evoluează organic. Aceasta este o limbă – una adevărată.

Câteva secunde, Lain a studiat printre gene ecranul, până când transmisiile s-au întrerupt brusc în momentul în care s-au schimbat frecvenţele.

— Ce importanţă are? a întrebat ea încet. Îi scoate din celule pe deţinuţii lui Vitas? Nu, Holsten.

— Dar…

— Spune-mi cum ne-ar ajuta asta, l-a invitat ea. Spune-mi cum ceva din… din speculaţia asta ne este de folos. Ori e la fel ca şi restul trucurilor tale? Savant în toate înţelesurile cuvântului.

— Suntem pregătiţi! s-a auzit vocea lui Karst în acel moment, ca şi cum ar fi aşteptat politicos ca ea să încheie propoziţia. Ne aflăm în ecluză. Suntem pe cale să deschidem bocaportul.

Faţa lui Lain era ca o mască mortuară. Nici ea nu era făcută să devină căpitan. Holsten i-a citit în ridurile feţei toate secolele de hotărâri dificile.

— Mergeţi! a confirmat ea. Şi noroc!

Karst avea o echipă de douăzeci şi doi de oameni pregătiţi, iar aceştia purtau costumele grele pentru EVA[8]

[8] EVA – Extravehicular Activity – Activitate în afara navei spaţiale.

care încă funcţionau. În acele momente se lucra la alte douăsprezece, şi el era recunoscător că Tribul ieşise să peticească fuzelajul, altfel el nu ar fi reuşit să scoată afară atât de mulţi soldaţi. *Soldaţi:* s-a gândit la ei ca la nişte soldaţi. Unii dintre ei chiar asta erau, militari treziţi din încărcătură fie acum, fie data trecută, care au întărit echipa de securitate ori de câte ori fusese nevoie de forţe suplimentare. Alţii erau veterani ai echipei lui: Echipajul Principal care fusese alături de el încă de la început. Îi lua doar pe cei mai buni, ceea ce în acest caz însemna că aproape toţi fuseseră instruiţi corespunzător să îmbrace costumele pentru EVA.

Şi-a amintit foarte clar că şi el fusese instruit. I se păruse o pierdere inutilă de vreme, dar dorise să îşi câştige un loc în Echipajul Principal de pe *Gilgamesh* şi era ceva ce şi alţii aşteptaseră din partea lui. Îşi petrecuse luni întregi umblând pe orbită, învăţând cum să se deplaseze în gravitaţie zero, cum să păşească folosind ghetele magnetice, adaptându-se şi făcând faţă stării de greaţă şi dezorientării provocate de un mediu atât de ostil şi duşmănos.

Nimeni nu îi spusese vreodată cum să lupte cu o armată de păianjeni pentru a salva rasa umană, dar Karst parcă deja îşi imaginase asta, visase asta când era tânăr, când proiectul *Gilgamesh* nu era decât o idee. Cu siguranţă că se văzuse stând pe coca unei puternice nave-colonie, având arma în mână şi alungând hoarda de extratereştri.

Acum, aflat în ecluză şi auzindu-şi respiraţia puternic în urechi, simţind cum costumul greu îl apasă, nu i s-a părut deloc la fel de amuzant cum îşi imaginase.

Bocaportul prin care urma să iasă era fixat în podea, faţă de locul în care se afla el. La ieşire, legaţi între ei cu carabine şi străduindu-se să nu fie azvârliţi de pe latura navei de forţa centripetă a secţiunii care se rotea, se va produce o schimbare vertiginoasă de perspectivă. Apoi va trebui să se încreadă în ghete ca să rămână în picioare, înaintând pe o suprafaţă care va încerca tot timpul să îi desprindă. În mod ironic, lucrurile ar fi fost mai uşoare

dacă ar fi accelerat sau decelerat în spaţiu, odată ce au avut senzaţia că „jos” se mută spre partea din faţă sau din spate a navei şi că secţiunile rotative încremenesc, însă acum erau pe orbită, coborând liber spre planetă, aşadar, siliţi să mimeze atracţia gravitaţională.

— Şefu’! l-a prevenit un membru al echipei. Pierdem aer!

— Sigur că…

Apoi s-a oprit, fiindcă nu dăduse ordin să deschidă uşile exterioare. Stătuseră acolo încordaţi câtva timp, iar cuvintele nu se îndurau să fie rostite. Acum, cineva – *ceva* – îi forţa mâna.

Undeva în bocaport trebuia să existe o fisură prin care pierdeau aer. Acolo erau păianjenii care încercau să se strecoare înăuntru.

— Toată lumea, prindeţi-vă şi încheiaţi-vă bocancii! a ordonat el şi, acum că trebuia să intre în acţiune, gândurile îi curgeau lin şi fără broderii emoţionale inutile. Mai bine vă ghemuiţi. Vreau ca uşa exterioară să fie deschisă cât de repede doriţi, fără să pierdem aer!

Unul dintre membrii Tribului a confirmat primirea instrucţiunilor şi Karst a urmat sfaturile pe care le dăduse celorlalţi.

În loc de deschiderea stabilă pe care o anticipa, cineva pusese la suflet acel „cât de repede doriţi” şi activase un fel de comandă de urgenţă, ceea ce a făcut ca bocaportul să se deschidă în câteva secunde, astfel că aerul presurizat din jurul lor a ieşit prin deschizătură cu forţa unui baros. Karst a simţit cum îl smulge aerul, ca să se bucure de priveliştile vaste ale universului. Însă corzile şi bocancii lui au rezistat şi a simţit că a trecut de acel moment greu. O femeie din echipă a fost smulsă imediat de lângă el, trasă prin deschizătură şi salvată doar de coarda de ancorare. Karst a întins o mână şi a prins-o de mănuşă, trăgând-o cu greu înapoi, până când ea a ajuns pe podea, în faţa marelui gol.

În acel moment a văzut câteva fragmente: picioare articulate şi ceva desfăcut, care fusese probabil cea mai

mare parte a unui corp prins de mecanismul bocaportului. Dincolo…

Dincolo era duşmanul.

Erau derutaţi, târându-se unul peste altul. Câţiva fuseseră striviţi din cauza decompresiei şi a sperat că şi alţii se pierduseră în spaţiu, dar erau cel puţin trei sau patru care se legănau la capetele firelor, coborând înapoi spre bocaport. Karst a ţintit cu arma. Era construită în mănuşă şi reprezenta o piesă surprinzător de simplă a kitului. În pustietăţile lipsite de aer ale vidului nimic nu putea să împiedice carburantul chimic să funcţioneze în cazul în care el conţinea oxigen, iar vidul era paradisul perfect al ţintaşului, raza de acţiune fiind limitată doar de curbura cocii lui *Gilgamesh.*

A vrut să spună ceva memorabil, ca să-i încurajeze, dar, în cele din urmă, văzând monştrii care se târau cu mişcări spasmodice, agitându-şi picioarele care îl oripilau atât de tare, nu a reuşit să spună decât:

— Ucideţi-i pe nenorociţi!

Cum sistemul de ţintire al costumului s-a încăpăţânat să se concentreze asupra micilor invadatori, el a încercat să se obişnuiască cu peisajul suprarealist, dar, apreciind greşit distanţa şi mărimea ţintelor, a tras, ratând de trei ori. Apoi a reuşit, lovind una dintre creaturile rămase pe cocă şi făcând-o să se rostogolească. Şi oamenii din echipa lui trăgeau, atent şi controlat, iar păianjenii erau complet nepregătiţi pentru ceea ce se întâmpla. Karst le-a văzut corpurile slabe, cu picioare lungi, împrăştiate în toate părţile, iar pe cele moarte atârnând de cocă, asemenea unor baloane macabre.

Unele dintre creaturi răspundeau cu foc, iar asta era o întorsătură urâtă. Aveau un soi de arme, dar proiectilele erau lente şi greoaie în comparaţie cu cele iuţi ale gloanţelor din pistoalele făcute de fiinţele umane. O clipă, Karst a crezut că ele aruncau din nou cu pietre, însă proiectilele păreau a fi din gheaţă sau sticlă. Ele se sfărâmau când atingeau costumele blindate, fără să provoace vreo daună.

Şi păianjenii erau neaşteptat de rezistenţi în armurile lor ţesute strâns, care îi făceau să se legene ca într-un dans sub lovitura gloanţelor, fără a permite neapărat vreunuia să pătrundă, iar Karst şi camarazii lui s-au văzut siliţi să îi împuşte de câteva ori până când glonţul să poată pătrunde.

Însă, imediat ce mureau, creaturile explodau şi asta îi mulţumea pe membrii echipajului.

Curând, nu mai existau supravieţuitori printre inamici, căci fugiseră; Karst s-a oprit un moment şi i-a raportat lui Lain, după care a făcut marele pas pentru a se desprinde de coca navei, în faţa orizontului restrâns al lui *Gilgamesh.*

Şi, după ce nu a mai rămas nimic – s-a dus.

Costumele grele pentru EVA reprezentau o tehnologie militară, dar, cu toate acestea, sistemele militare la care Karst ar fi dorit să aibă acces nu erau disponibile sau fuseseră aruncate cu totul. La urma urmei, inginerii nu avuseseră nevoie de programe sofisticate de ţintire când ieşeau să facă reparaţii. La fel ca orice altceva care supravieţuise din rasa umană, la cârmă se dezlănţuise o tiranie a priorităţilor. Totuşi, costumele erau întărite la încheieturi şi blindate aproape complet cu dispozitive servo care să ajute un războinic spaţial hotărât să se mişte în ele. Aveau multe rezerve de aer, sisteme de reciclare a deşeurilor, de control al temperaturii şi, dacă senzorii cocii ar fi rămas intacţi, atunci Karst ar fi avut la dispoziţie şi o hartă mică şi drăguţă a tot ce se afla în jurul lui. Însă în situaţia de faţă s-a căţărat cu greu prin bocaport într-o a doua piele care i-a umflat torsul şi i-a dublat circumferinţa mâinilor şi a picioarelor, ceea ce l-a făcut să se încingă în strânsoare. A simţit o uşoară vibraţie când servomotoarele antice şi minunat de bine întreţinute analizau în fiecare secundă dacă era cazul să îşi dea duhul şi să se blocheze. Unele dintre costume încă mai aveau pachete cu propulsie funcţionale, care permiteau deplasarea în anumite limite atunci când purtătorul se afla departe de coca navei, dar combustibilul era foarte puţin şi Karst dăduse ordin ca acesta să fie păstrat pentru situaţiile de urgenţă. Nu era

convins dacă folosirea în exces a pachetelor vechi şi reparate nu însemna de multe ori decât un pas înainte spre o capcană mortală.

Imaginea a ceea ce se afla în jurul lui era aglomerată şi îngustată din cauza măştii de pe faţă, dar se adăugau şi alte câteva de la camerele de pe costumele unora dintre camarazii lui, pe care nu le putea ataşa celor care practic trebuiau să le poarte.

— Lain, poţi să transmiţi tuturor instrucţiuni să se aşeze în formaţie şi să precizeze care le este locul? a cerut el, ca şi cum ar fi recunoscut înfrângerea, însă el nu avea instrumentele pe care inventatorul costumului le anticipase ca fiind utile. Am nevoie de ochi care să privească în toate părţile. Ne îndreptăm spre uşile hangarului navetei şapte. Închide ecluza în urma noastră! Uşa spre exterior este oarecum compromisă…

— Nu se închide, a venit răspunsul lui Alpash. S-a întâmplat ceva… neplăcut.

— Ei bine… iar după aceea, Karst şi-a dat seama că nu avea prea multe de spus despre asta. Nu le putea cere inginerilor să iasă ca să repare totul chiar acum. Atunci, etanşaţi uşa interioară până ne întoarcem. Acum plecăm mai departe.

Apoi s-au auzit instrucţiunile transmise de Lain: prezentându-le tuturor cea mai bună rută de urmat şi o formaţie în care echipa de securitate să se aşeze, cu ochii concentraţi asupra a tot ce se întâmpla în jurul lor.

— Mai avem o dronă pe care o vom lansa, a adăugat ea. O voi trimite departe de navă, ca să te vadă şi să te sfătuiască în… La dracu'!

— Ce s-a întâmplat? a întrebat imediat Karst.

— Nu avem nicio dronă. Du-te imediat spre hangarul navetei!

— Încearcă tu să te grăbeşti în astfel de acţiuni! s-a răţoit Karst, dar s-a mişcat, fiind astfel vârful săgeţii, după care oamenii din echipa lui s-au adunat în formaţie pe loc, făcând pas după pas pe coca metalică a navei. Şi, dă-mi voie să ghicesc: hangarul dronei de după navetă, corect?

— Ai înţeles perfect.

Drona nu ieşise din hangarul ei şi atârna de firele pe care nici măcar senzorii ei nu îi puteau detecta, având bocaportul de lansare încă deschis. Holsten nu ştia ce fel de acces ofereau hangarele dronelor către restul navei, dar Lain trimitea deja oameni în acea direcţie, ceea ce însemna că acele creaturi ajunseseră la bord.

Au primit imagini ale camerelor folosite de Karst şi de câţiva dintre oamenii lui, dar nicidecum complete. Erau doar nişte înregistrări ale înaintării lor lente în afara cocii, supraveghind constant terenul din faţa lor, dincolo de orizontul trunchiat.

— Suntem orbi! a şuierat Lain cu furie.

Reţeaua senzorilor de cocă era făcută bucăţi, iar sutele de ore de reparaţii ale daunelor se anulaseră în doar câteva minute.

— Unde sunt? Unde?

Holsten a deschis gura – încă o şansă să facă o remarcă banală şi lipsită de înţeles, dar imediat alarmele au început să sune.

— Spărtură în cocă în zona încărcăturii, a spus sec Alpash, apoi, cu un ton ciudat de sec, a adăugat: Asta este a doua breşă, bineînţeles. După impactul de mai devreme.

— Există deja o gaură în zona încărcăturii, a repetat ca un ecou Lain, căutându-l din ochi pe Holsten. Probabil au ajuns înăuntru.

— Şi atunci, de ce ar mai face o gaură?

— Sala este mare, a spus Alpash. Probabil că fac găuri peste tot în navă. Nu au nevoie de bocaporturi. Noi… şi privind-o cu ochi mari, parcă implorând-o pe Lain, a continuat: Ce ne facem?

— Încărcătura…

Holsten s-a gândit la miile de oameni adormiţi care, aflaţi în sicriele lor din plastic, nu ştiau nimic. S-a gândit la păianjenii care coborau deasupra lor, îndreptându-se în vidul lipsit de gravitaţie spre prăzile lor. S-a gândit la ouăle lor.

Probabil şi Lain se gândea la acelaşi lucru.

— Karst! a ţipat ea. Karst, avem nevoie de oamenii tăi înăuntru!

— Venim prin bocaportul hangarului chiar acum, a anunţat Karst, ca şi cum nu ar fi auzit.

— Karst, au pătruns deja în navă! a insistat Lain.

A urmat o pauză, deşi înaintarea tresăltată a camerelor nu a încetinit.

— Aduceţi oameni din interior! Termin ce am de făcut aici, apoi intru şi mă ocup de restul. Ori îi vrei chiar în faţa uşii?

— Karst, încărcătura nu are nici atracţie gravitaţională, nici atmosferă şi nu pot transmite… a început Lain.

— Lasă-mă să ucid cuibul ăsta şi după aceea ne întoarcem, a spus Karst odată cu ea. Nu te îngrijora, e totul sub control!

Părea înnebunitor de calm.

Apoi, la bordul navei a sosit o altă transmisie, nişte ţipete şi urlete amestecate… după care, nimic.

A urmat o tăcere. Lain, Alpash şi Holsten s-au uitat îngroziţi unul la altul.

— Cine a fost? a întrebat în cele din urmă bătrâna ingineră. Alpash, ce am…?

— Nu ştiu. Încerc să… Apelează, apelaţi, toţi…

A urmat un val de confirmări agitate venind din toate părţile navei, de la diferitele grupuri ale Tribului şi ale militarilor treziţi din nou. Holsten îl urmărea pe Alpash cum le verifica poziţiile. Înainte să încheie operaţiunea, cineva a strigat:

— Au ajuns aici! Ieşiţi, ieşiţi! Sunt înăuntru!

— Confirmaţi poziţia! a spus Alpash încordat. Lori, confirmă poziţia!

— Alpash… a început Lain.

— Aia e familia mea! s-a răstit tânărul inginer şi s-a îndepărtat brusc de lângă consolă. E vorba de spaţiile noastre de locuit! Au pătruns acolo: rudele mele, copiii noştri.

— Alpash, rămâi la postul tău! i-a ordonat Lain şi mâna i-

a tremurat pe baston, dar autoritatea ei – conferită în mare parte de vârsta şi de trecutul ei – se transformase acum în fum.

Alpash deschisese deja bocaportul şi plecase.

— Uite, s-a auzit prin sistemul de comunicaţii strigătul triumfător al lui Karst, iar apoi: Unde sunt ceilalţi?

Lain a deschis gura, şi ochii ei s-au îndreptat irezistibil spre ecrane. În jurul bocaportului de la hangarul navetei erau câţiva păianjeni, surprinşi în strălucirea soarelui, cu umbrele lor slabe şi alungite, proiectate de-a lungul cocii. Erau însă mai puţini decât înainte, ceea ce însemna probabil că ceilalţi se duseseră deja la puncte de intrare mai accesibile. Haosul din mesajele venite arăta că păianjenii îşi stabileau capete de pod în toată nava.

— Karst... a spus Lain, dar prea încet pentru ca el să o poată auzi.

Holsten a văzut cum un păianjen a fost străpuns de o lovitură de-a lui Karst sau de-a unuia din echipa lui. Apoi cineva a ţipat „În spate!” şi camerele s-au învârtit, oferind imagini de jur împrejurul cocii şi de sus, dinspre stele.

— M-a prins! a răcnit altul, iar mulţi dintre oamenii echipei de securitate nu se mai mişcau. Surprins de camera unui camarad, Holsten a văzut un om care se lupta cu ceva nevăzut, plesnindu-şi costumul cu palmele şi trăgând de el, însă plasa mişcătoare din fire care îl prinsese era invizibilă şi mult prea rezistentă ca să fie ruptă.

Apoi au apărut păianjeni care goneau de-a lungul curburii navei cu o viteză care ridiculiza înaintarea greoaie a lui Karst. Alţii coborau de deasupra, bălăngănindu-se la capetele unor fire, şi se căţărau pe partea exterioară a secţiunii rotative; se căţărau ca să se arunce asupra lui Karst şi a oamenilor lui.

Karst a ridicat mănuşa-pistol, iar arma a fulgerat orbitor, încercând să descopere noi ţinte, şi a ucis cel puţin un păianjen. Holsten şi ceilalţi au văzut cum unul dintre oamenii lui Karst a fost lovit de un camarad; ghetele lui s-au desprins de cocă din cauza impactului, iar omul a căzut

de pe navă, fiind apoi prins de un fir nevăzut, zbătându-se în timp ce un monstru cu opt picioare s-a apropiat de silueta lui neajutorată. Femei şi bărbaţi strigau, trăgeau cu arme, răcneau şi încercau să se îndepărteze cu paşi greoi, ca de plumb.

Încă trăgând şi văzând afişajul din interiorul căştii, care anunţa câte proiectile mai avea în încărcătorul elicoidal, Karst s-a retras cu greu doi paşi. Mai mult ajutat de noroc decât de raţiune, a nimerit o creatură care aterizase peste femeia de lângă el; bucăţi îngheţate din carapace şi viscere au zăngănit când s-au lovit de el. Femeia a fost prinsă în plasa cu care creaturile înţesaseră coca navei, nişte nori mari şi dezlânaţi de fire fine în care se prinseseră cu totul aproape jumătate din oamenii lui.

Urechile îi ţiuiau din cauza ţipetelor: ale echipei lui, ale altora din interiorul navei, chiar şi ale lui Lain. A încercat să îşi amintească cum să închidă canalele: totul era prea tare; nici nu putea gândi. Tunetul respiraţiei lui hârâite se suprapunea acelor ţipete, ca un gigant în hiperventilaţie care îi urla în urechi.

A văzut un alt om de-al lui desprinzându-se de coca navei, anulând magnetismul ghetelor fără să se poată prindă ceva. S-a îndepărtat în zbor, urcând spre infinit. Propulsoarele costumului nu funcţionau în acele momente. Nefericitul om a continuat să se înalţe dispărând în spaţiu, ca şi cum nu ar mai fi suportat să împartă nava cu monştrii care voiau să intre în ea.

Cu un salt colosal şi ţinându-şi picioarele întinse în lături, un alt păianjen s-a aruncat asupra unei femei de lângă Karst, prinse în nişte fire. A auzit-o răcnind, iar el s-a aplecat şi a încercat să ţintească monstrul, în timp ce femeia se zbătea şi îl lovea cu mâinile înmănuşate.

Păianjenul s-a agăţat de ea şi Karst a văzut cum el îşi aliniază atent părţile gurii, ori un mecanism anexat lor, după care s-a aplecat spre ea şi a străpuns-o brusc între zalele costumului cu o forţă irezistibilă.

Costumul avea să se etanşeze în jurul găurii, dar asta nu

o putea ajuta pe femeie împotriva substanţei cu care tocmai fusese injectată. Karst a încercat să apeleze informaţiile medicale ale costumului ei, dar nu a reuşit să îşi ducă aminte cum. Ea nu mai mişca, legănându-se moale în punctul de ancorare al ghetelor ei. Indiferent cu ce fusese injectată, substanţa acţiona extrem de rapid.

În cele din urmă, a reuşit să anihileze toate vocile din minte, lăsând-o doar pe a lui. A urmat un moment de calm binecuvântat, în care i s-a părut că era oarecum posibil să recâştige controlul asupra situaţiei. Trebuia să existe un cuvânt fermecat, un ordin infinit de eficient pe care îl putea da un conducător cu adevărat înzestrat, unul care să refacă săgeata corectă a evoluţiei şi să permită umanităţii să triumfe asupra acestor aberaţii.

Ceva i-a căzut în spinare.

7.8 Războiul din interior

Ca o colonie de furnici, gândeşte Portia.

Însă nu este adevărat, ci e doar ceva ce îşi spune ea ca să combată mediul cu totul străin care o apasă.

Vine dintr-un oraş plin de păduri, de spaţii complexe, cu multe laturi, şi totuşi arhitecţii poporului ei au redus până şi geografia tridimensională la propriile lor dimensiuni, compartimentând ceea ce este vast până când devine uşor de gestionat şi controlat. Aici, giganţii au procedat la fel, făcând încăperi care pentru ei sunt probabil cam strâmte şi înghesuite, dar pentru Portia tot ce vede este înspăimântător, amintindu-i constant de dimensiunea şi puterea fizică a fiinţelor asemănătoare zeilor, care au creat acest loc şi ai căror descendenţi încă locuiesc aici.

Mai grav este că nu îşi modifică geometria. Portia este obişnuită cu un oraş cu o mie de unghiuri, un lanţ de pereţi şi podele şi tavane prinse la orice înclinaţie posibilă, o lume din mătase rezistentă, care poate fi desfăcută şi realcătuită, divizată şi subdivizată şi modelată la nesfârşit pentru a se potrivi cât mai bine locuitorilor. Invariabil, giganţii trebuie să îşi ducă viaţa între aceşti pereţi rigizi,

drepţi, îngropaţi între ziduri masive şi solide. Nicio încercare de a imita natura. În schimb, totul este ţinut cu o mână de fier de acea dominantă estetică străină.

Grupul ei de surate trece prin uşile devastate de la hangarul navetei, iar breşa este etanşată în urma lor pentru a micşora pierderea de presiune. Ea a avut o scurtă pauză de contact radio cu alte grupuri, o reluare, înainte ca giganţii să îşi schimbe propria frecvenţă şi să le ascundă pe toate celelalte cu furtuna lor invizibilă. Acum există şase grupuri separate de surate în navă, câteva dintre ele într-o secţiune în care nu există aer. Încercările de coordonare sunt fără speranţă. Fiecare trupă este pe cont propriu.

La puţin timp apoi se confruntă cu primii apărători: probabil douăzeci de giganţi care dau buzna cu violenţă, înainte ca păianjenii să îşi poată desfăşura armele de mare amploare. Vibraţiile produse de apropierea duşmanului sunt un avertisment aproape absurd, iar grupul Portiei – deja douăzeci de surate – este pregătit să organizeze o ambuscadă. O capcană cu arc, ţesută în grabă îi prinde pe giganţii care aleargă în primul rând într-o încâlceală de plasă prost alcătuită – care nu poate să-i reţină prea mult timp, dar care îi poate face să se oprească un moment sau două, pentru ca tovarăşii lor să se prăbuşească peste ei. Aceştia au arme – care nu lansează proiectile rapide şi ucigătoare ca ale compatrioţilor lor de afară, dar care declanşează un fel de vibraţie concentrată, care goneşte ca un urlet dement prin fiecare fibră din corpul Portiei, şocând toţi păianjenii, făcându-i să rămână nemişcaţi şi ucigându-i instantaneu.

Apoi încep să riposteze. Armele atârnate dedesubtul corpurilor lor sunt mult mai lente decât gloanţele, cumva mai aproape de praştiile pe care le foloseau strămoşii Portiei. Muniţia lor este alcătuită din săgeţi de sticlă trilaterale, care se rotesc atunci când zboară. Aici, în condiţii de gravitaţie, raza lor de acţiune este mică, însă în interiorul navei *Gilgamesh* oricum nu este nevoie de ţintaşi la mare distanţă. Măcar Portia şi suratele ei sunt foarte

bune ţintaşe, apreciind bine distanţa şi mişcarea relativă. Unii giganţi poartă armuri asemenea celor din exterior, dar majoritatea nu au aşa ceva.

Când sângele ţâşneşte, săgeţile plesnesc, vârfurile se rup, iar conţinutul lor pătrunde cu forţa în sistemele circulatorii curios de complicate cu care se laudă giganţii, fiind răspândit cu repeziciune în corpurile lor de metabolismul lor grăbit. Este nevoie doar de o cantitate infimă ca efectul să fie complet, iar combinaţia atent cântărită acţionează foarte repede, urcând direct la creier. Portia îi urmăreşte pe giganţi care se prăbuşesc unul după altul în convulsii şi care apoi rămân nemişcaţi. Puţinii duşmani în armuri sunt eliminaţi prin injectare directă, ceea ce este o acţiune mai riscantă. Portia pierde patru surate din echipă şi ştie că, dacă ambuscada ar fi dat greş, ar fi murit toate.

Cu toate acestea, numărul lor creşte constant în interiorul navei. Chiar dacă ar prefera să supravieţuiască, a acceptat mereu posibilitatea rezonabilă că această misiune ar putea însemna moartea ei.

Chimista în domeniu este încă în viaţă, pregătită să primească ordine. Portia nu se zgârceşte. *Mesagera a spus că există orificii care permit circulaţia aerului în interiorul navei.* Logistica precisă legată de asigurarea aerului respirabil în zonele locuite ale navei-arcă depăşeşte cunoştinţele Portiei, dar informaţiile date de Avrana Kern au fost înţelese în măsura în care le pot fi de folos.

Corpurile lor păroase sunt sensibile la orice mişcare chiar şi prin îmbrăcămintea care le permite să iasă în vid, şi astfel păianjenii depistează rapid mişcarea aproape imperceptibilă a aerului prin orificiile de ventilare. Portia ştie că acolo se adună armate întregi de giganţi care fără îndoială se aşteaptă ca păianjenii să îi atace. Însă nu acesta este planul.

Chimista îşi instalează rapid arma, pregătind amestecul rafinat care va pătrunde în conductele de ventilaţie, de unde se va împrăştia în toată nava.

Treci mai departe! dă Portia ordin după ce chimista şi-a

făcut treaba. Mai au multe astfel de arme chimice de plasat. La urma urmei, pe navă se află o mulţime de giganţi.

Când, în cele din urmă, au înţeles ceea ce încerca Avrana Kern să le comunice; când a devenit evident că drumul pe care înainta specia lor le va aduce în coliziune cu o civilizaţie de zei-creatori giganţi, păianjenii au recurs la trecut pentru a se inspira, căutând învăţături îngropate încă din primele zile ale istoriei lor. Însă pentru păianjeni istoria putea fi rememorată la fel de uşor ca şi cum ar fi fost ziua de ieri. Nu suferiseră din cauza problemei cu care se confruntă arhivele umane, care pierd pentru totdeauna foarte multe informaţii pe măsură ce moara istoriei se învârteşte. Stimulaţi de nanovirus, strămoşii lor îndepărtaţi au dezvoltat o capacitate de a-şi transmite cunoştinţele şi experienţele pe cale genetică direct progeniturilor, lucru vital pentru o specie la care grija paternă este aproape inexistentă. Aşa se face că acea cunoaştere a vremurilor îndepărtate se păstrează în amănunt, iniţial transmisă de părinţi puilor, şi ulterior distilată şi disponibilă pentru orice păianjen, pentru a fi încorporată în mintea şi genele lui.

La nivel global, păianjenii au alcătuit o bibliotecă uriaşă de experienţe din care să se inspire, o facilitate care a contribuit la evoluţia lor rapidă, de la obscuritate până la zborul pe orbita planetei.

În această bibliotecă alexandrină a arahnidelor stau ascunse secrete remarcabile. De exemplu, cu multe generaţii în urmă, în timpul marelui război cu furnicile, câţiva giganţi au călcat pentru scurtă vreme pe planeta verde, o echipă de pe aceeaşi navă-arcă pe care Portia a invadat-o acum.

Una dintre acele gigante a fost capturată şi ţinută mulţi ani. Înţelegerile din acea vreme nu luau în calcul faptul că ea ar putea fi înzestrată cu conştiinţă, iar savantele vibrează şi tresar de frustrare şi acum când se gândesc cât de multe ar fi putut învăţa strămoşii lor dacă ar fi încercat ceva mai insistent să comunice cu ea.

Asta nu înseamnă totuşi că de la giganta captivă păianjenii nu au învăţat absolut nimic. În cursul vieţii, şi îndeosebi după moartea ei, savantele timpului au făcut tot posibilul să examineze biochimia şi metabolismul creaturii, comparând totul cu mamiferele mărunte cu care împărţeau lumea. În biblioteca lor de cunoştinţe nemijlocite, păianjenii au descoperit foarte multe lucruri despre modul în care funcţionează biochimia umană.

Înarmate cu aceste informaţii şi folosind şoareci şi animale similare drept subiecţi – nu era ideal, dar altceva nu aveau la dispoziţie –, păianjenii au elaborat măreaţa lor armă, pe care să o folosească în ultimă instanţă împotriva invadatorilor. Au existat dispute aprinse între reprezentantele oraşelor şi grupurile mari de surate, şi între toate acestea şi Avrana Kern. Alte soluţii şi posibilităţi au fost înlăturate până când natura păianjenilor şi gravitatea situaţiei au lăsat-o doar pe aceasta. Chiar în aceste momente, Portia şi celelalte echipe de asalt sunt primele care află că soluţia dă rezultate, cel puţin deocamdată.

Senzorii lui *Gilgamesh* abia dacă depistează amestecul care pătrunde în instalaţia de aer a navei, strecurându-se în secţiunea rotativă a echipajului, cameră cu cameră. Nu este vorba de toxine ucigătoare şi nici de substanţe chimice care dăunează imediat. Unele aparate de pe navă depistează o uşoară modificare a compoziţiei aerului, dar insidioasa armă produce deja haos.

Războinicii giganţi pe care Portia abia i-a înfrânt au fost injectaţi cu o formă concentrată a substanţei. Portia îi examinează curioasă. Vede ochii lor stranii, ciudat de mobili tresărind şi mişcându-se, în sus şi în jos, dar şi în lateral din cauza terorii invizibile, pe măsură ce substanţa le atacă creierul. Totul se desfăşoară conform planului.

Vrea să rămână şi să-i lege, dar ea şi echipa ei nu au timp şi nu ştiu dacă firele de mătase îi pot imobiliza pe aceşti monştri gigantici. Trebuie să spere că incapacitatea iniţială – observată şi la mamiferele supuse testului – are consecinţele permanente intenţionate. Ar fi neplăcut dacă,

într-un fel sau altul, giganţii şi-ar reveni.

Suratele Portiei înaintează repede, hotărâte. Substanţa este inofensivă pentru fiziologia lor, trecând prin plămânii lor fără să aibă vreun efect.

La scurt timp după aceea, ajung într-o încăpere plină de giganţi. Aceştia nu sunt înarmaţi şi au dimensiuni diferite, iar Portia presupune că sunt adulţi şi tineri care au suferit diverse năpârliri. Aceştia deja mor din cauza gazului invizibil, umblă împleticindu-se ca beţivii, se prăbuşesc brusc pentru că li se înmoaie picioarele, ori zac întinşi, holbându-se la lucruri care există doar în minţile lor. În aer pluteşte un puternic miros organic, iar Portia îşi dă seama că multe dintre victimele ei s-au scăpat pe ele.

Suratele verifică dacă a mai rămas cineva care ar putea să le înfrunte, apoi merg mai departe. Mai sunt încă mulţi alţi giganţi care trebuie cuceriţi.

7.9 Ultima redută

L-au auzit îngrozitor de multă vreme pe Karst strigând şi urlând, pentru că microfonul lui rămăsese fixat pe un canal deschis. Camera de pe costumul lui le-a oferit imagini neclare de pe coca navei, cu stelele şi cu alte siluete care luptau. Lain striga la el cu o voce sugrumată, îndemnându-l să intre în navă, dar Karst nu o mai auzea de mult, fiindcă lupta furios cu ceva pe care ei nu îl puteau vedea. Judecând după cum bâjbâia cu mănuşile, zărite la periferia imaginilor, părea că încerca să îşi scoată casca.

Apoi, brusc, vocea lui s-a stins şi, pentru o clipă, au crezut că el închisese transmisia, însă canalul lui rămăsese deschis, astfel că au auzit un gâlgâit, ca şi cum Karst s-ar fi înecat cu un lichid. Mişcările nebuneşti ale camerei încetaseră, iar câmpul stelar de dincolo de el arăta aproape paşnic.

— A, nu, nu se poate… a reuşit să spună, după care un picior segmentat s-a arcuit de dincolo de cameră şi s-a aşezat pe masca lui Karst.

Au văzut doar o parte din acel lucru, când s-a ghemuit

pe umărul lui, strângându-se ca să se agaţe mai bine. O arahnidă păroasă cu un exoschelet lucios şi un fel de chelicere curbate în interiorul unui soi de mască: spaima cea mai veche a omului care îl aştepta acolo, la graniţa expansiunii umane, deja echipată pentru activitatea în spaţiu.

Până în acel moment primiseră rapoarte din toată nava. Echipele de ingineri îmbrăcau costume – unele uşoare pentru lucru, fără armură sau sisteme care nu îi fuseseră de niciun folos nici lui Karst – şi se îndreptau spre încăperile atacate, ostile, unde se afla încărcătura. Alţii încercau să respingă creaturile târâtoare din locurile în care acestea pătrunseseră. Problema era că, după ce senzorii de pe cocă fuseseră smulşi din foarte multe locuri, *Gilgamesh* nu putea face decât o estimare cu privire la locurile prin care intraseră invadatorii.

Lain a încercat minute în şir să coordoneze diferitele grupuri, unele aflate acolo din ordinul Comenzii, altele alcătuite doar din justiţiari din rândul Tribului sau oameni treziţi, care aşteptau o cuvă de hibernoterapie înlocuitoare.

Apoi, ceva s-a schimbat în jurul lor. Holsten şi Lain s-au privit unul pe altul, înţelegând instantaneu că se întâmpla ceva grav, dar niciunul dintre ei nu a fost în stare să spună ce anume. Ceva universal, niciodată observat în mod conştient şi luat drept firesc, dispăruse.

În cele din urmă, Lain a spus:

— Sistemul de susţinere a vieţii.

Holsten a simţit că pieptul îi încremeneşte doar gândindu-se la aşa ceva.

— Poftim?

— Cred că… a început ea, după care s-a uitat la ecrane. Circulaţia aerului a încetat. Difuzoarele s-au închis.

— Şi asta înseamnă că…

— Înseamnă să nu respiri mai mult decât e nevoie, pentru că, brusc, am rămas fără oxigen. Ce dracu’ se…?

— Lain?

Bătrâna ingineră s-a strâmbat.

— Vitas! Ce se întâmplă?

— Am oprit alimentarea cu aer, Lain.

În vocea omului de ştiinţă s-a simţit o inflexiune ciudată, ceva între hotărâre şi spaimă.

Lain s-a uitat fix la Holsten, încercând parcă să capete putere de la el.

— Ai putea să-mi explici de ce?

— Păianjenii au eliberat un fel de substanţă chimică sau de armă biologică. Segmentez nava, izolând zonele care încă nu au fost infectate.

— Izolezi zonele care *nu* au fost infectate?

— Mă tem că s-a răspândit destul de mult, a confirmat Vitas, aproape vioi, ca un doctor care încearcă să ascundă vestea proastă cu un zâmbet. Cred că pot să ocolesc acele zone contaminate şi să pun din nou în circulaţie aerul care nu este contaminat, dar deocamdată…

— Şi cum de ştii tu toate astea? a întrebat-o Lain.

— Asistenţii mei din laborator s-au prăbuşit. Suferă de un fel de crize. Au uitat tot ce ştiau, şi, spunând asta, dincolo de cuvinte, apăruse un tremur slab, înăbuşit imediat. Eu mă aflu într-o cameră de testare etanşă. Lucrez la o armă biologică ca să câştigăm acest război şi să anihilăm specia fără să fie nevoie să tragem vreun foc de armă. De unde am putea şti dacă sunt mai buni decât noi?

— Bănuiesc că nu ai terminat, nu? a întrebat Lain, fără să tragă prea mari speranţe.

— Cred că sunt pe aproape. Înregistrările lui *Gilgamesh* despre vechiul Pământ sunt incomplete. Lain, va trebui să…

— Dirijez aerul necontaminat, a încheiat inginera.

Stătea aplecată deasupra unei console şi, cu mâini tremurânde, apăsa cu disperare pe taste. Părea şi mai bătrână, ca şi cum ultima oră îi pusese pe umeri încă un deceniu.

— Mă ocup eu de asta. Holsten, trebuie să îi avertizezi pe oamenii noştri să îşi pună măşti sau să se retragă spre… oriunde voi spune eu…

Holsten se străduia din greu, luptând cu interfaţa lui *Gilgamesh*, care era cam nesigură, apelând fiecare grup pe care îl putea localiza pe sistem. Unele nu i-au răspuns. Arma păianjenilor se răspândea nevăzută dintr-un compartiment în altul, chiar în timp ce Vitas şi Lain se chinuiau să securizeze zonele.

L-a găsit pe Alpash şi s-a mai liniştit puţin.

— Păianjenii folosesc un gaz sau ceva de genul…

— Ştiu, a confirmat inginerul Tribului. Avem măşti. Însă nu vor funcţiona mult timp, sunt doar nişte truse de urgenţă.

În ciuda situaţiei disperate, vocea lui a sunat bizar de plină de entuziasm.

— Lain pregăteşte o… şi cuvintele potrivite i-au venit în minte exact în momentul potrivit… o poziţie de retragere. Ai văzut vreun…

— Tocmai am împuşcat un grup de-al lor, a spus Alpash dur.

Holsten şi-a dat seama că pentru Trib lupta se purta altfel. Da, intelectual vorbind, ştia că *Gil* era singurul reazem al întregii omeniri şi că supravieţuirea speciei depindea de asta în acele momente, însă pentru el era vorba doar de o navă, un mijloc de a călători dintr-un loc în altul. Pentru Alpash şi ai lui, *Gil* reprezenta *căminul.*

— Bine, trebuie să vă retrageţi spre… şi, până atunci, Lain pregătise ruta, lucrând cu o concentrare furioasă, respirând hârâit printre buze.

— Vitas! a strigat bătrâna ingineră.

— Încă aici.

Vocea ei a sunat aproape la fel de distantă ca a unui om de ştiinţă.

— Înţeleg că această compartimentare va împiedica dispersia armei tale, da?

Vitas a scos un sunet ciudat: probabil trebuia să fie un râs, dar în glasul ei a apărut o notă tăioasă de isterie care a anulat totul.

— Mă aflu… în spatele liniei duşmane. Sunt izolată, Lain. Dacă reuşesc să pregătesc amestecul, voi putea să… să îl

trimit spre *ei.* Şi *sunt* aproape gata. O să-i otrăvesc pe toţi.

Holsten a stabilit legătura cu un alt grup de luptători şi pentru scurt timp a auzit ţipete şi răcnete, după care totul s-a stins.

— Cred că ar fi bine să ne grăbim, a spus el răguşit.

— La dracu'! a exclamat Lain. Am pierdut... pierdem zonele sigure. Şi-a strâns degetele ofilite. Ce se…?

— Se deplasează prin navă, s-a auzit vocea pierdută a lui Vitas. Taie uşile, pereţii, conductele, şi vocea îi tremura din ce în ce mai tare. Maşini, sunt doar nişte maşini! Maşini, plus o tehnologie moartă. Doar asta sunt! Arme biologice!

— Cine dracu' ar face din nişte păianjeni uriaşi arme biologice? a răcnit Lain, continuând să recalibreze zonele etanşe şi dându-i noi instrucţiuni lui Holsten pe care să le transmită celor care mai rămăseseră din echipaj.

— Lain…

Ceva din tonul lui Vitas i-a făcut pe amândoi să încremenească.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Lain.

A urmat o pauză lungă, în care Lain a strigat-o pe Vitas de mai multe ori, fără ca aceasta să-i răspundă, după care s-a auzit:

— Au ajuns aici. În laborator. Sunt aici.

— Eşti în siguranţă? Protejată?

— Lain, au ajuns aici! şi a rostit cuvintele ca şi cum orice emoţie umană de care era capabilă fusese păstrată pentru acel moment, doar ca să scoată în evidenţă vocea tremurătoare şi disperarea din fiecare cuvânt. Sunt aici, aici, şi se uită la *mine!* Lain, te rog, trimite pe cineva! Ajută-mă, te rog! Vin spre mine, şi…

Apoi s-a auzit un răcnet atât de puternic încât transmisia s-a întrerupt pentru o secundă.

— Sunt pe sticlă! Vin înăuntru! Trec prin sticlă! Lain! Lain, ajută-mă! Te rog, Lain! Îmi pare rău! Îmi pare rău!

Holsten nu a mai apucat să afle de ce îi părea rău lui Vitas, pentru că nu a mai auzit niciun cuvânt. Au auzit doar o pocnitură puternică, care acoperea strigătele femeii,

când păianjenii au spart camera de testare a lui Vitas.

Apoi vocea ei s-a stins brusc, rămânând doar un suflu tremurat care a trecut neobservat printre acele zgomote de groază. Lain şi Holsten au schimbat câteva priviri, dar niciunul dintre ei nu a găsit vreun motiv ca să-şi mai facă speranţe.

— Alpash! a încercat clasicistul. Alpash, raportează!

Nu a recepţionat niciun cuvânt de la Alpash. Cel care organizase ambuscada fusese luat prin surprindere sau poate că aparatul lui radio nu mai funcţiona. La fel ca orice altceva, la fel ca apărarea navei în sine, totul se destrăma.

Rând pe rând, luminile se stingeau peste tot în *Gilgamesh.* Zonele pe care le securizase Lain au fost compromise la fel de repede sau nu erau la fel de sigure cum îi afişau computerele. Fiecare grup de luptători şi-a purtat bătălia finală, iar păianjenii din navă au devenit tot mai numeroşi şi mai încrezători.

Iar în cală zecile de mii care alcătuiau restul rasei umane continuau să doarmă, neştiind că bătălia pentru viitorul lor era pierdută. În starea de hibernoterapie nu existau coşmaruri. Holsten s-a întrebat dacă era cazul să îi invidieze. Nu a făcut-o. *Mai bine înfrunţi ultimele clipe cu ochii deschişi.*

— Lucrurile nu arată deloc bine.

Era o exprimare mult prea greoaie pentru o afirmaţie care nu reflecta nici pe departe adevărul, rămânând astfel doar o încercare care să o liniştească pe Lain măcar o clipă. Ea şi-a întors spre el faţa plină de riduri, apoi l-a strâns de mână.

— Am ajuns atât de departe…

Dar nu se referea la navă sau la ei doi.

Au petrecut câteva momente în tăcere, evaluând daunele tot mai extinse, iar apoi, când au vorbit iar amândoi, au făcut-o aproape simultan.

— Nu pot lua legătura cu nimeni, a spus Holsten.

— Am pierdut integritatea încăperii alăturate, a spus Lain.

Am rămas doar noi. Ori computerele sunt din nou pe

ducă. La o adică, am trăit prea mult. Clasicistul Holsten a simţit că era singurul om cu adevărat calificat să privească de-a lungul drumului pe care timpul îi aşezase pe toţi. *Ce istorie!* De la maimuţă la omenire, la folosirea uneltelor, familie, comunitate, stăpânirea mediului înconjurător, competiţie, război, până la dispariţia treptată a atâtor specii care împărţiseră planeta cu oamenii. Existase apoi acea culme fragilă, reprezentată de Vechiul Imperiu, când oamenii fuseseră asemenea zeilor şi călcaseră printre stele, creând tot felul de lucruri abominabile pe planete aflate la mare depărtare de Pământ. Şi oamenii s-au ucis unii pe alţii în moduri pe care strămoşii lor, maimuţele, nici nu le visaseră vreodată.

Şi apoi noi; moştenitorii unei lumi distruse, care au plecat spre stele chiar dacă Pământul le murea sub picioare, şi, ca într-un pariu disperat, rasa umană a folosit nava-arcă. *Nava-arcă, singură acum, pentru că nu avem ştiri de la celelalte.* Şi totuşi ei se certaseră şi luptaseră, dând frâu liber ambiţiilor personale, până aproape de un război civil. *Şi toate astea în timp ce inamicul nostru, inamicul nostru necunoscut, a devenit mai puternic.*

Bocănind cu bastonul în podea, Lain se apropiase de bocaport.

— E cald, a spus ea încet. Păianjenii sunt afară. Taie uşa.

— Măşti, a zis Holsten, care găsise câteva, astfel că i-a întins şi ei una. Mai ţii minte?

— Nu cred că vom mai avea nevoie de un canal privat.

A trebuit să o ajute să-şi fixeze masca, după care, în cele din urmă, ea s-a aşezat, împreunându-şi mâinile tremurânde în faţă, părând mică, fragilă şi bătrână.

— Îmi pare rău, a spus ea într-un târziu. Eu am declanşat totul.

Rece şi aproape descărnată, şi-a lăsat mâna în a lui; o piele uscată peste oase.

— Nu aveai de unde să ştii. Ai făcut tot ce s-a putut. Nimeni nu s-ar fi descurcat mai bine.

Erau doar nişte vorbe de complezenţă, care să o calmeze, nimic altceva.

— Avem arme aici?

— E uimitor cât de multe lucruri neplanificate apar, nu-i aşa? Ceva din umorul sec al lui Lain revenise. Foloseşte bastonul meu. Striveşte tu un păianjen pentru mine.

Pentru o secundă, Holsten a crezut că Lain glumea, însă ea i-a întins bastonul din metal, iar el l-a acceptat şi, ridicându-l, i s-a părut surprinzător de uşor. Acesta era sceptrul care, de la o generaţie la alta, păstrase în ordine societatea în curs de formare a Tribului? Câţi concurenţi la şefie învinsese Lain cu acel baston de-a lungul secolelor? Practic, era o relicvă sfântă.

Era o bâtă. În acel sens, el reprezenta chintesenţa lucrului uman: o unealtă menită să strivească, să spargă, să disloce cu aceeaşi elocvenţă cu care umanitatea înfruntase direct universul.

Şi cum văd ei *lumea? Ce însuşire de bază are păianjenul?*

S-a gândit puţin: *Ei construiesc.* Şi aceasta s-a dovedit a fi o imagine ciudat de paşnică, însă apoi consola a sunat, iar el aproape că s-a prăbuşit peste baston când s-a repezit spre ea. O transmisie? Asta însemna că afară mai era cineva în viaţă.

O clipă, s-a trezit încercând să îşi retragă mâna, gândind că acesta ar putea fi un mesaj pentru *ei,* un amestec confuz într-o Imperială C aproximativă, în care se ascundea acea inteligenţă non-umană, malignă şi de netăgăduit.

— Lain…? s-a auzit o voce slabă şi nesigură. Lain…? Tu eşti…? Lain…?

Holsten a făcut ochii mari. Cuvintele sunau îngrozitor, cutremurate, modificate şi informe.

— Lain, mă întorc, a continuat Karst, părând mai calm ca niciodată. Mă întorc acum.

— Karst…

— E-n regulă, s-a auzit vocea şefului echipei de securitate. Totul e în regulă. Totul va fi bine.

— Karst, ce ai păţit? a întrebat Holsten.

— E bine. Acum am înţeles.

— Dar păianjenii…

— Ei sunt… dar a urmat o pauză lungă, ca şi cum Karst ar fi scotocit prin propriul creier ca să-şi găsească cuvintele potrivite. Ca noi. Ei sunt ca noi. Sunt… la fel ca noi.

— Karst!

— Ne întoarcem acum. Toţi.

Iar prin mintea lui Holsten a trecut gândul înfiorător, iraţional, al unui cadavru albit, uscat, supt, rămas în costumul blindat, însă încă imposibil de viu.

— Holsten! l-a strigat Lain, prinzându-l de un braţ.

Se lăsase uşor un fel de ceaţă, o substanţă chimică slabă – nu arma ucigătoare folosită de păianjeni, ci un abur provenit din substanţa care eroda bocaportul.

Apoi a apărut o gaură aproape de marginea de jos a bocaportului şi ceva a pătruns prin ea.

S-au privit o clipă: două vlăstare ale strămoşilor antici care locuiau în copaci, cu ochi mari şi minţi curioase.

Holsten a ridicat bastonul lui Lain. Păianjenul era mare, însă uriaş doar în comparaţie cu un păianjen normal. Putea să-l strivească. Putea să spintece acea carapace păroasă şi să-i împrăştie picioarele strâmbe. Putea să fie uman în acel ultim moment. Putea să exalte fiindcă era capabil să distrugă.

Însă prin breşă veneau şi mai mulţi, iar el era bătrân, şi Lain era şi mai bătrână, aşa că şi-a căutat cealaltă calitate umană, atât de puţin prezentă în ultima vreme, şi a îmbrăţişat-o pe Lain, ţinând-o strâns lipită de el, atât cât a îndrăznit, iar bastonul a căzut pe podea cu un zdrăngănit.

— Lain… s-a auzit vocea fantomatică a lui Karst. Mason… iar apoi către oamenii lui: Haideţi, grăbiţi-vă! Tăiaţi-vă legăturile dacă v-aţi blocat!

Şi, în ciuda liniştii recent descoperite, a izbucnit şi scânteia de nerăbdare, tipică pentru Karst.

Păianjenii s-au împrăştiat puţin, stând cu ochii uriaşi, ca nişte farfurioare, dinapoia măştilor translucide pe care le purtau, privindu-i fix pe cei doi. Întâlnirea acelei priviri extraterestre l-a şocat pe Holsten, pentru că o mai

întâlnise şi înainte, când se confruntase cu cei din neamul păiajenilor.

A văzut cum picioarele din spate ale unei creaturi se strâng şi se încordează.

Păianjenii au sărit şi totul s-a terminat.

7.10 Capacitatea de a fi îndurător

Se pare că navetei îi trebuie o veşnicie ca să coboare din cerul albastru şi senin.

Pe un câmp eliberat, aflat dincolo de marginea cartierului Marele Cuib din oraşul Şapte Copaci, s-a strâns o mulţime impresionantă. Îngrămădiţi pe sol, în copacii din jur sau agăţaţi de fire de mătase, mii de păianjeni s-au adunat şi aşteaptă împreună. Unii sunt înspăimântaţi, alţii entuziasmaţi, iar alţii sunt prea puţin informaţi în legătură cu ceea ce urmează să se întâmple.

Există şi câteva zeci de colonii pe post de observatoare, iar acestea captează şi transmit imagini către ecranele cromatofore din întreaga lume verde – pentru a fi văzute de milioane de păianjeni şi de stomatopodele de sub valurile oceanului şi, în grade diferite de neînţelegere, de un număr de specii care sunt aproape de pragul care înseamnă conştiinţa. În aceste momente, imaginile pot fi văzute până şi de păianjenii scuipători – neo-Scytodele de pe rezervaţiile lor din sălbăticie.

Este un moment istoric. Ba mai mult, istoria abia începe: o nouă eră.

Omniprezentă, doctorul Avrana Kern îşi urmăreşte copiii care se pregătesc. Încă nu este convinsă, dar în multele milenii ce vor urma va avea timp să renunţe la cinism.

Ar fi trebuit să îi distrugem, o exasperează gândul, dar, la urma urmei, în ciuda formei dispersate în care locuieşte acum, ea rămâne o fiinţă umană.

Fişierele referitoare la neurochimia umană, împreună cu investigaţiile făcute de păianjeni asupra captivei pe care au avut-o mai demult au dus la acest moment. Însă nu ea a fost iniţiatoarea. Păianjenii au avut dispute îndelungi şi

încinse despre cum să reacţioneze în faţa invadatorilor aşteptaţi, mai curând ignorând recomandările ei decât urmându-le. Au fost conştienţi de mize. Au acceptat estimarea ei cu privire la calea pe care o vor alege fiinţele umane dacă li se va permite accesul pe planetă. Genocidul – împotriva altor specii şi a lor – a fost dintotdeauna un instrument periculos în mâna fiinţelor umane.

De-a lungul timpului, şi păianjenii s-au făcut răspunzători de dispariţia câtorva specii, dar istoria lor timpurie cu furnicile i-a îndemnat să aleagă un alt drum. Au văzut ce înseamnă distrugerile, dar au înţeles şi modul în care furnicile foloseau lumea. Totul este folositor. Păianjenii nu au distrus Scuipătorii, aşa cum nu au exterminat nici furnicile, o hotărâre care mai târziu s-a dovedit a fi baza tehnologiei lor avansate.

Confruntaţi cu sosirea umanităţii, specia-creatoare, giganţii de legendă, gândul păianjenilor nu a fost: *Cum îi putem distruge?,* ci *Cum îi putem face prizonieri? Cum i-am putea folosi?*

Care este obstacolul dintre noi, care îi face să-şi dorească să ne distrugă?

Păianjenii au echivalente ale Dilemei Deţinuţilor, dar ei gândesc în termeni de interconectivitate complicată, într-o lume care nu este doar a vederii, ci şi a vibraţiilor şi a mirosurilor constante. Ideea privind cei doi deţinuţi incapabili să comunice nu ar fi un statu quo acceptabil pentru ei, ci o problemă care trebuie depăşită: Dilema Deţinuţilor este văzută ca un nod gordian, care trebuie tăiat, nu unul cu care să se lase legaţi.

Au ştiut de mult timp că, în interiorul corpului lor, dar şi al altor specii de pe planetă, există un mesaj. În vremurile antice, când au luptat împotriva molimei, au crezut că acest lucru era ceva deosebit faţă de codul lor genetic şi l-au interpretat ca fiind opera Mesagerei. Într-un fel, au avut dreptate. Cu mult timp în urmă, ei au reuşit să izoleze nanovirusul din sistemul lor.

Nu le scăpase nici faptul că fiinţele alcătuite la fel ca giganţii – şoarecii şi vertebratele similare din lumea lor –

nu erau purtătoare ale nanovirusului, şi astfel le lipsea trăsătura comună care părea să lege păianjenii unii de alţii şi de alte specii artropode. Şoarecii erau doar animale. Nu exista nicio posibilitate ca ei să devină altceva. În comparaţie cu ei, gândacii Paussidae – sau o mulţime de alte creaturi similare – prezentau un potenţial uriaş.

Mult timp, păianjenii s-au chinuit din răsputeri să creeze şi să cultive o variantă a nanovirusului care să atace sistemul nervos al mamiferelor – nu întregul virus, în toată complexitatea lui, ci un instrument simplu, cu un singur scop, care să fie virulent, transmisibil, care să poată fi moştenit ireversibil. Acele părţi din virus care încurajează evoluţia au fost eliminate – erau prea complexe şi prea puţin înţelese – lăsând intactă doar una din funcţiile sale de bază. Este aşadar vorba de o pandemie a minţii, ajustată şi modificată pentru a rescrie anumite părţi foarte concrete din creierul mamiferelor.

Primul efect al nanovirusului, atunci când a atins păianjenii antici, *Portia labiata,* cu multe mii de generaţii în urmă, a fost să transforme o specie de vânători solitari într-o societate. Cine se aseamănă se adună, iar cei atinşi de virus şi-au recunoscut camarazii chiar şi când aceştia nu posedau o capacitate cognitivă suficientă pentru a se cunoaşte pe ei înşişi.

Kern şi toţi ceilalţi urmăresc naveta care aterizează. Pe *Gilgamesh,* aflat pe orbită la o sută de kilometri dincolo de reţeaua ecuatorială şi de ascensoarele ei spaţiale, există multe fiinţe umane, toate infectate, şi mii care încă dorm şi care vor trebui injectaţi cu acest virus. Sarcina le va răpi mult timp, dar această aterizare reprezintă primul pas spre integrare şi va dura mult.

Chiar şi în cazul păianjenilor, nanovirusul a avut de dus o bătălie lungă împotriva obiceiurilor adânc înrădăcinate în firea lor, cum ar fi canibalismul şi uciderea partenerului de împerechere. Succesul său notabil s-a înregistrat cu precădere în cadrul speciei. Portiile au fost întotdeauna vânători şi, astfel, empatia panspecifică le-ar fi distrus. Acesta a fost adevăratul test al ingeniozităţii lor

biochimice. Păianjenii şi-au dat toată silinţa, desfăşurând toate testele posibile pe mamifere inferioare, însă adevărul a putut fi cunoscut doar după ce Portia şi suratele ei au preluat controlul asupra navei-arcă.

Misiunea nu a fost doar să ia o versiune prescurtată a virusului şi să-l reconfigureze, astfel încât să atace un creier uman: o sarcină destul de dificilă în sine, dar inutilă în esenţă. Adevărata dificultate pentru numeroasele savante-păianjen care au lucrat vreme de generaţii, fiecare moştenind învăţătura compactă a generaţiei precedente, a fost să prelucreze infecţia umană în aşa fel încât să îşi cunoască părinţii: să-şi recunoască propria prezenţă în creatorii-arahnide şi să-şi însuşească acea similitudine. *Înrudire* la nivel submicrobian, astfel încât uriaşii de pe *Gilgamesh,* zeii-creatori, înfricoşători şi neglijenţi din preistorie să se poată uita la Portia şi la neamul ei şi să îi recunoască drept propriii lor copii.

Imediat după aterizarea navetei, păianjenii se îngrămădesc mai aproape, formând un val cenuşiu, clocotitor şi păros de picioare şi chelicere. Se uită cu ochii lor iscoditori, lipsiţi de pleoape. Kern vede cum bocaportul se deschide şi apar primele fiinţe umane.

Sunt doar câteva. Acesta este, în sine, doar un experiment, făcut pur şi simplu ca să vadă dacă fragmentul de nanovirus a produs efectul dorit.

Oamenii coboară în mulţimea de păianjeni, ale căror corpuri dure şi păroase se lovesc de ei. Fără repulsie, fără să se panicheze brusc. Pentru ochii reconfiguraţi ai lui Kern, fiinţele umane par să se simtă în largul lor. Una dintre ele chiar întinde o mână, trecând-o apoi peste spinările celor care se bulucesc. Virusul din ele se adresează tuturor: *Aceştia suntem noi; ei sunt ca noi.* Şi păianjenilor li se pare la fel, că fragmentul deformat al virusului aduce aminte de verii săi mai îndepărtaţi: *Noi suntem ca voi.*

Şi Kern bănuieşte că intervenţia păianjenilor ar fi putut merge chiar mai departe decât crezuseră. Dacă ar fi existat o mărgică prezentă în creierul tuturor oamenilor,

care să le fi spus: *Ei sunt ca voi;* care să fi trasat un fir subţire de empatie de la o persoană la alta, într-o reţea care să cuprindă planeta – ce s-ar fi întâmplat? Ar mai fi existat aceleaşi războaie, masacre, persecuţii şi cruciade?

Probabil, crede Kern cu amărăciune. Vrea să discute cu Fabian, dar până şi acolitul ei credincios s-a furişat la soare ca să urmărească totul cu ochii lui.

La bocaportul navetei, Portia păşeşte în urma fiinţelor umane, împreună cu grupul ei de surate. Grandoarea acţiunii la care a luat parte îi scapă în mare măsură. Este fericită că a supravieţuit: multe dintre camaradele ei nu au fost la fel de norocoase. Preţul plătit pentru a face rasa umană să împărtăşească acelaşi punct de vedere ca ei a fost mare.

Dar a meritat, o asigurase Bianca, atunci când a transmis acest gând. *După ziua de astăzi, cine ştie ce am mai putea realiza împreună? La urma urmei, ei se fac răspunzători de existenţa noastră aici. Suntem copiii lor, deşi ei nu ne-au cunoscut până acum.*

Printre cei aduşi se află o fiinţă umană despre care Portia crezuse că era rănită sau bolnavă, dar acum înţelege că pur şi simplu este la capătul îndelungatei ei vieţi de gigantă. O altă fiinţă umană, un mascul, a adus-o în braţe din navetă şi a aşezat-o pe sol, unde păianjenii, împingându-se din curiozitate, dar respectuoşi, au alcătuit un cerc în jurul lor. Portia vede mâinile slăbite ale femeii strângând pământul, apucând fire de iarbă. Priveşte lung spre cerul albastru cu ochi ciudaţi, îngustaţi – dar ochi în care Portia recunoaşte o asemănare, acum, când legătura nanovirusului circulă în ambele sensuri.

Bătrâna fiinţă umană este pe moarte – cea mai bătrână fiinţă umană care a existat vreodată, asta în cazul în care Kern a tradus corect. Dar moare pe o lume care va deveni a poporului ei: pe care oamenii o vor împărţi cu alte fiinţe. Portia nu poate fi sigură, dar crede că bătrâna fiinţă umană este mulţumită de acest lucru.

VIRTUAL
VP
sile®
PROJECT

8

DIASPORA

Să mergem cu îndrăzneală[9]

Simţindu-se în largul ei în starea de imponderabilitate, Helena Holsten Lain stă întinsă pe pânză, în vreme ce în jurul ei restul echipajului încheie verificările dinaintea lansării.

Nava are două nume, şi amândouă înseamnă acelaşi lucru: *Voyager (Călătoarea)*[10]*.* Helena nu ştie că acest nume a aparţinut cândva, într-o epocă de mult apusă, unui vehicul spaţial de pionierat, construit de oameni care, la milenii depărtare de prima sa lansare, ar putea goni prin cosmos undeva, o dovadă mută a realizărilor de mult uitate de descendenţii creatorilor ei.

Nu mai există nimic din *Gilgamesh,* care a fost dezmembrat de mult, în afară de ideile pe care le conţinea. Vechea tehnologie a Pământului, dureros de greu păstrată de stră-stră-străbunica Helenei, a fost reînviată, redescoperită, folosită şi îmbunătăţită. Savantele din rândul păianjenilor au învăţat mai întâi ceea ce puteau preda fiinţele umane despre tehnologia metalului şi a electricităţii, despre computere şi reactoare de fuziune. După aceea, păianjenii au predat aceste lucruri copiilor tutorilor lor, extinse şi îmbunătăţite dintr-o perspectivă non-umană. În acelaşi fel, minţile umane au descoperit firele biotehnologiei complexe a păianjenilor şi le-au oferit părerile lor. Ambele specii au limite, pe care nu le pot

---

[9] Expresia completă, „Să mergem cu îndrăzneală spre locuri în care niciun om nu a ajuns”, este preluată din serialul SF Star Trek, lansat în 1966.

[10] Program ştiinţific american iniţiat în 1977, care foloseşte două sonde spaţiale pentru studierea spaţiului din afara Sistemului Solar. În 2012 s-a confirmat că Voyager 1 a devenit primul obiect creat de om care a pătruns în spaţiul interstelar.

depăşi cu uşurinţă: mentale, fizice şi senzoriale. De aceea au nevoie una de cealaltă.

Voyager este ceva viu, având ca inimă un reactor de fuziune, un obiect uriaş de bioinginerie, cu un sistem nervos programabil şi cu o colonie de furnici care îl reglează, repară şi îmbunătăţeşte. Are la bord un echipaj alcătuit din şaptezeci de membri şi material genetic pentru alţi zeci de mii şi sute de mii de Înţelegeri. Aceasta este o navă destinată explorării, nu o navă-arcă disperată, dar călătoria va dura mulţi ani de somn, iar măsurile de siguranţă au părut înţelepte.

Cele două popoare ale lumii verzi conlucrează acum într-o armonie perfectă. A existat o generaţie în care ambele părţi erau speriate şi îngrijorate, dar imediat ce nanovirusul a doborât aceste bariere – dintre specii şi indivizi – o potenţială tragedie a fost deja evitată. Viaţa nu este perfectă, indivizii vor greşi în continuare, însă empatia – simpla inabilitate de a-i vedea pe cei din jur ca persoane – îi cucereşte în cele din urmă pe toţi.

La început, comunicarea a fost mereu o mare problemă, Helena ştia asta. Păianjenilor le lipseşte capacitatea de a înţelege vorbirea ca fiind mai mult decât o gâdilătură la picioare; în vreme ce oamenilor le lipseşte simţul tactil fin, necesar pentru a detecta bogăţia limbajului arahnidelor. Tehnologia ambelor părţi a sărit în ajutor, desigur, şi tot timpul a existat prezenţa recalcitrantă şi acră a Avranei Kern. Limbajul comun, cea de-a doua limbă cunoscută de toţi, este acea curioasă şi maltratată Imperială C pe care Kern şi păianjenii au folosit-o pe vremea când ea încă era Mesagera, iar ei erau credincioşii ei. Limba moartă continuă să trăiască. Stră-străbunicul Helenei s-ar fi amuzat pe tema asta, fără îndoială.

Toate sistemele vii ale navei se încadrează în limitele normale, aşa comunică indicatoarele. Helena îşi adaugă propria confirmare la acel cor şi aşteaptă cuvântul. Nu ea este comandantul acestei misiuni. Această onoare i-a fost acordată Portiei, prima pionieră interstelară a păianjenilor. Ghemuită în propria plasă atârnată de tavan – ori mai

precis de latura curbată a încăperii lor, faţă în faţă cu hamacul Helenei, păianjenul chibzuieşte câteva secunde, schimbă câteva comunicaţii cu docul şi cu lumea de dedesubt, apoi se adresează navei.

Când doreşti.

Răspunsul navei, deşi pozitiv, conţine un fragment sec, ironic al Avranei Kern. Inteligenţa ei biomecanică a fost extrapolată de la ceea ce a fost odată: a fost binecuvântată cu un copil.

Cu o graţie colosală şi impresionantă, *Voyager* îşi reconfigurează forma pentru a dobândi o eficienţă optimă şi se desprinde de reţeaua orbitală, o structură cu mult mai mare decât cea pe care a văzut-o *Gilgamesh* prima oară şi care acum este înţesată de panouri solare verzi şi de alte nave amorfe care au cartografiat deja întinderea sistemului solar al planetei verzi.

Voyager este mai eficientă în privinţa consumului de combustibil decât *Gilgamesh* – ori, după cum afirmă Kern, chiar decât navele Vechiului Imperiu. Câteodată, pentru rezolvarea unei probleme nu este nevoie decât de o nouă perspectivă. Reactorul navei poate să accelereze lin şi constant mult mai mult timp, la fel şi să decelereze, iar structura internă fluidă protejează mult mai eficient membrii echipajului de acceleraţiile extreme. Călătoria în afară va presupune un somn de câteva decenii, nu de secole sau chiar milenii.

Cu toate acestea, este un pas mare, care nu trebuie luat în râs. Deşi întoarcerea către stele a reprezentat mereu o certitudine pe care ambele specii au avut-o în vedere muncind din greu, nimeni nu ar fi sugerat deocamdată să se deplaseze spre acel loc dacă nu ar fi apărut semnalul, mesajul.

Dintre toate acele puncte luminoase de pe cer, unul dintre ele vorbeşte. Nu spune ceva inteligibil, însă mesajul este sigur mai mult decât un simplu zgomot de fond. Este ceva mai structurat decât chemările obişnuite ale pulsarilor sau ale altor fenomene cunoscute ale universului. Pe scurt, este opera inteligenţei, acolo unde

nu ar trebui să se afle aşa ceva. Cum ar putea locuitorii planetei verzi să nu ia în seamă un asemenea semnal?

Voyager îşi începe îndelunga acceleraţie, apăsând delicat corpurile membrilor din echipaj, realiniindu-şi geometria internă. Curând vor dormi, iar când se vor trezi, vor găsi o nouă lume. O lume necunoscută a pericolelor, a minunilor şi a misterelor. O lume care îi cheamă. Însă nu o lume străină, nu întru totul. Creatorii antici ai celor de pe planeta verde au pus piciorul acolo cândva. Ea există pe hărţile stelare ale lui *Gilgamesh*, o altă insulă în arhipelagul creat de terraformatori, care a fost lăsată să se descurce singură după prăbuşirea Vechiului Imperiu.

După toţi acei ani, după războaie, tragedii şi pierderi, păianjenii şi maimuţele se întorc spre stele pentru a-şi căuta moştenirea.

ADRIAN
TCHAIKOVSKY

COPIII TIMPULUI

PREMIUL ARTHUR C. CLARKE ÎN 2015

Ultimii supraviețuitori ai Pământului au scăpat cu greu din lumea lor muribundă și caută supraviețuirea printre stele. Pe urmele unor strămoși îndepărtați, descoperă o adevărată comoară: o planetă terraformată, pregătită pentru ei. Dar în lungul timp care s-a scurs până au ajuns aici, planeta a fost ocupată, iar refugiul paradiziac a devenit un coșmar.

Două civilizații sunt pe cale să se confrunte pentru a supraviețui. Care se va dovedi adevărata moștenitoare a noului Pământ?

„Ca un roman de Stephen Baxter cu multă istorie alternativă, cu protagoniști numeroși ca într-un *space opera* de Peter F. Hamilton și cu o dinamică narativă ca ale unui David Brin sau Gregg Bear, *Copiii timpului* este o carte care nu ai vrea să se termine."

SFF World

NAUTILUS
science fiction

nemira.ro
ISBN 978-606-43-0170-3

